

Giới thiệu Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê

Kiếp trước ở truyện Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê của tác giả Giai Nhược Phi Tuyết, lão chạc bả nói với nàng: “Tiểu Hạ à, mẹ con đã mất, mà quý phu không thể không có chủ mẫu quán xuyến công việc. Người khác cha không yên tâm, con cảm thấy di con thế nào?” Cứ như vậy, di ruột trở thành mẹ kế của nàng. Kiếp trước, mẹ kế nói với nàng: “Tiểu Hạ à, ta nghe nói sản nghiệp của cậu con đều bị phu An Bình hầu bỏ túi, chuyện này là thế nào?” Em họ nói với nàng: “Tỷ tỷ, muội... muội nói cho tỷ biết, nhưng nghìn vạn lần không được nóng giận nha. Hôm nay, muội thấy tỷ phu và tiểu thư Lâu gia rất thân mật, nói chuyện gì đó, hình như có liên quan đến đứa cháu trai chết yếu của muội. Hơn nữa, muội còn nghe tỷ phu nói muốn cưới nàng ta về làm bình thê.” Vì vậy, nàng hao hết tâm tư, đem phu quân của mình ném vào ngục, cứ cho rằng làm vậy là thông minh, cao tay hơn một bậc nhưng không ngờ sau đó mới biết, mình mới là người ngu ngốc, bị người ta lợi dụng từ đầu đến cuối. Một lần nữa, nàng vận dụng tất cả thủ đoạn, cứu phu quân ra ngoài, tự tay độc chết mẹ kế cùng em họ, nhưng nàng cũng không còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa. Sau khi chết đi, nàng mới biết, kẻ thực sự đứng sau những chuyện này lại là một người khác? Oán khí quá nặng, âm hồn không thể tiêu tan! Trên Cửu Hoa Sơn, ngoài ý muốn, bị người khác đẩy vào mệnh bàn, hồn phách nàng bị hút vào trong đó, nhất thời, phong vân thay đổi, thời không nghịch chuyển! Sau khi sống lại, bên ngoài, nàng tỏ ra là một người ấm áp, thanh tao lịch sự hi doanh môn, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, nhưng sự thực là phúc hắc, nham hiểm, thâm độc, thủ đoạn tàn nhẫn! Lão cha cặn bã, em họ xấu xa, mẹ kế tồi tệ? Không hung hăng giẫm đạp lên chúng, một lần rồi một lần, giẫm đi giẫm lại, làm sao có thể gọi là đồng căn bà? Mẫu thân vẫn còn sống, có thể nào, nàng lại giẫm vào vết xe đổ ở kiếp trước? Mỹ nam ngôn tình sắc đỏ cầu thân lần thứ hai, nhưng duyên kiếp trước, liệu kiếp này có thể tiếp tục? Chờ một chút, mỹ nam yêu nghiệt này không biết từ đâu chui ra, có nhất thiết phải đẹp như vậy không? Ô, sao nhìn có chút quen mắt? Mời bạn cùng đón xem truyện hay này.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Edit: Gió

Đầu xuân, tiết trời còn hơi lạnh. Trong phủ An Bình Hầu đã là cảnh xuân tươi đẹp, ý xuân dạt dào!

An Bình Hầu phu nhân Thiên Hạ bình thân ngồi trước bàn trang điểm, nhìn dung mạo được bảo dưỡng tốt trong gương đồng. Tay trái xoa nhẹ đuôi lông mày, khẽ than một tiếng: “Hình như có nếp nhăn, xem ra, mình phải bảo dưỡng tốt hơn nữa mới được.”

Thanh âm của Thiên Hạ rất dịu dàng, nhưng lại làm người nghe có cảm giác lạnh lạnh, luôn cảm thấy người phụ nữ này quá mức bình tĩnh, quá mức trầm ổn, một chút cũng không giống một phu nhân mới hai mươi tuổi.

Đặc biệt là đôi mắt của nàng, thoát nhìn rõ ràng tươi đẹp như hoa, sáng rỡ như nắng, nhưng không biết tại sao lại khiến cho người ta cảm thấy giống như một viên minh châu rực rỡ bị phủ lên một lớp bụi, thật là đáng tiếc!

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, đáy mắt Thiên Hạ lóe lên ý cười, đồng thời kèm theo vẻ mặt vô cùng phức tạp, giống như là vui mừng, đắc ý, hả hê.

“Phu nhân, hồi bẩm phu nhân, không xong rồi. Hầu gia bị người của Hình bộ mang đi. Lúc này sợ là đã đến Hình bộ rồi.”

Thiên Hạ nhìn thoáng qua Tam Thất vội vàng đến báo tin. “Từ đâu đưa đi?”

“Thưa phu nhân, từ Bộ binh trực tiếp đưa đi. Nghe nói Hầu gia bị nghi tư thông với địch, còn tìm được thư từ làm chứng.” Tam Thất vội vàng nói.

Thần sắc Thiên Hạ tối sầm, không chút lo lắng, bình thân nói: “Đã biết, dẫn đường, chúng ta trực tiếp tới Hình bộ.”

Thời điểm đến Hình bộ mới phát hiện, An Bình Hầu còn chưa thẩm vấn đã bị tổng thẳng vào nhà giam.

Đưa ít bạc cho một người bạn của Tam Thất đang làm ở đây, cuối cùng, Thiên Hạ cũng vào được đại lao.

Trong đại lao cũng không ô uế, bẩn thỉu đến mức không chịu nổi giống như lời đồn bên ngoài, có lẽ cũng do thân phận An Bình Hầu nên hẳn được an bài trong phòng giam sạch sẽ một chút.

Thiên Hạ cẩn thận quan sát mọi thứ, đúng là không giống phòng giam dân chúng bình thường, hơn nữa, còn không ngửi thấy mùi ẩm mốc và mùi máu tanh.

“Xem ra, người ở trong này đãi ngộ không tệ, hại ta uống phí một phen lo lắng.”

Nhìn phu quân đang đứng khoanh tay trong ngục, quần áo sạch sẽ, mũ mão chỉnh tề, tóc tai cạo không có nửa điểm rối loạn. Thanh âm Thiên Hạ lộ chút tiếc nuối.

“Thấy ta không sao, hình như nàng rất thất vọng?” Từ Trạch Viễn hé mắt nhìn nàng, hiển nhiên có chút bất ngờ với phản ứng của nàng.

Thiên Hạ bỗng nhiên nở nụ cười, xinh đẹp, quyến rũ như mẫu đơn nở giữa tháng ba, điểm lệ vô song, chỉ có điều đôi môi dần trở nên trắng bệch.

Tam Thất bị nàng bắt canh giữ ở đằng xa lắm lắm một mình, “Hình như đối với tình cảnh bây giờ, Hầu gia một chút cũng không lo lắng.”

“Thiên Hạ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Có phải mọi chuyện có liên quan đến nàng?” Trên gương mặt anh tuấn của Từ Trạch Viễn dường như xuất hiện một vết nứt.

“Ha ha, lúc này Hầu gia vẫn có thể nghĩ được mọi chuyện là do thiệp làm, hiển nhiên đầu óc vẫn còn hết sức tỉnh táo. Không dối gạt Hầu gia, mấy ngày trước, đúng là thiệp cho người để vài thứ vào trong thư phòng của ngài. Nghe nói, Hình bộ lục soát thư phòng tìm ra chứng cứ phạm tội phản quốc nên mới đem ngài giam vào đây.”

Nhìn gương mặt xinh đẹp hé ra bên ngoài song cửa, Từ Trạch Viễn hiển nhiên ý thức được mọi chuyện, con người co rút, không muốn tin suy đoán của mình là thật.

“Thế nào? Ngài cảm thấy thiệp không có năng lực này hay cảm thấy thiệp không ngoan độc như vậy?” Thấy ánh mắt khó tin của Từ Trạch Viễn, không hiểu tại sao trong lòng Thiên Hạ cảm thấy đau nhói, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Từ Trạch Viễn không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, hồi lâu mới bình tĩnh hỏi lại: “Ta có thể biết tại sao không?”

“Tại sao? Ha ha! Từ Trạch Viễn, người không thấy người hỏi một vấn đề quá mức ngu xuẩn sao? Người cho rằng người chiếm đoạt tài sản của cậu ta, ta sẽ không biết? Người cho rằng người và Lâu Ngọc Kiều gian dối với nhau, ta cũng không biết? Từ Trạch Viễn, nếu không muốn người khác biết, trừ phi mình đừng làm.”

Thiên Hạ có phần mất khống chế, “Từ Trạch Viễn, trời cao có mắt, người bị báo ứng là đáng lắm. Người tự cho là mình làm mọi chuyện một cách hoàn hảo, không để lại dấu vết, người cũng không thể ngờ ta biết hết mọi chuyện đúng không? Ta hỏi người, tại sao hài tử của ta lại chết? Có phải do người và con tiện nhân Lâu Ngọc Kiều kia tính kế? Các người sợ ta và hài tử cản đường của các người, nên các người tìm mọi cách hại hài nhi của ta, rồi quay ra đối phó với ta, có phải không?”

Nhìn vẻ mặt giận dữ, âm ngoan của Thiên Hạ, Từ Trạch Viễn nhíu mày nói: “Thiên Hạ, nếu ta nói ta không làm những chuyện đó, nàng có tin không?”

“Không tin!”

Thiên Hạ không chút do dự phủ quyết.

“Thiên Hạ, ta để một đồ vật trong ngăn kéo thứ nhất bàn trang điểm trong phòng nàng, trong chiếc hộp gỗ màu đỏ. Sau khi trở về, nàng hãy tự mình xem thật kỹ.”

Từ Trạch Viễn trầm ổn hữu lực nói xong, nhẹ nhàng khép mắt, dường như vô cùng mệt mỏi! Khi mở ra, trong mắt đã là một mảnh trắng tinh.

Nếu Thiên Hạ chú ý, nhất định sẽ phát hiện một tia đau lòng trong mắt hắn. Đáng tiếc, Thiên Hạ lúc này vẫn chìm đắm trong nỗi đau khổ của bản thân, không có thời gian để ý đến con người tội ác tày trời này!

Đáy mắt Từ Trạch Viễn lần thứ hai hiện lên tia thất vọng, cuối cùng, đi vào bên trong, ngồi trên giường gỗ cứng, yên lặng không nói thêm câu nào.

Thiên Hạ mơ màng trở về Hầu phủ, nàng thành công, nàng đã báo thù cho con trai của mình, nhưng tại sao nàng không cảm thấy vui vẻ? Không phải là nàng nên cao hứng, nên đắc ý sao?

Nhưng vì sao, chính mình lại cảm thấy đau lòng?

Thiên Hạ lao đảo đến trước bàn trang điểm, vươn bàn tay run rẩy lục tìm chiếc hộp đỏ trong miệng hắn.

Thiên Hạ mở ra, bên trong có một xấp giấy. Trên giấy, ngoài những nét mực màu đen, còn có một dấu vân tay màu đỏ.

Thiên Hạ run rẩy đem từng tờ giấy mở ra, từng nét bút mạnh mẽ, hữu lực hiện ra trước mắt.

Không biết qua bao lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của Thiên Hạ đã cắt không còn giọt máu. Đôi mắt thông tuệ đại ra, không chớp động.

“Tại sao như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Thiên Hạ run rẩy, tay chân luống cuống lật giở những tờ giấy kia nhìn lại lần nữa, cả người mềm nhũn, co quắp ngồi dưới đất.

Người thân! Vậy mà lại là người thân của nàng. Còn có cả phụ thân của nàng. Không! Sẽ không! Không thể nào!

Thiên Hạ không thể nào tin nổi sự thật này. Đây là những bằng chứng vô cùng xác thực. Không phải những hoài nghi của kẻ mẫu, cũng không phải những lời nói mập mờ của kẻ muội. Đây là những bằng chứng thứ thiệt.

Kẻ mẫu nói với nàng: “Tiểu Hạ à, ta nghe nói tất cả sản nghiệp nhà cậu con đều bị bỏ vào túi An Bình Hầu phủ, chuyện này là sao vậy?”

Kế muội nói với nàng: “Tỷ tỷ, muội . . . muội nói cho tỷ biết, nhưng nghìn vạn lần không được nóng giận nha. Hôm nay, muội thấy tỷ phu và tiểu thư Lâu gia thân mật với nhau, nói chuyện gì đó, hình như có liên quan đến đứa cháu trai chết yếu của muội. Hơn nữa, muội còn nghe tỷ phu nói muốn cưới nàng ta về làm bình thê.”

Những lời nói của bọn họ, từng câu, từng chữ văng vẳng bên tai nàng.

Trước đây, nghe những âm thanh này, nàng thấy vô cùng thân thiết, còn bây giờ chỉ cảm thấy lạnh đến thấu xương. Giống như một thanh chủy thủ sắc bén đang khoét sâu vào trái tim nàng hết lần này đến lần khác, xương cốt đau đớn, huyết nhục mơ hồ.

“Không!” Thiên Hạ thống khổ ôm đầu, liều mạng lắc, giống như chỉ cần làm vậy những đau đớn trên ngực mình sẽ vơi đi vài phần.

Nàng tưởng Từ Trạch Viễn âm mưu chiếm đoạt tài sản của cậu, tưởng họ hàng xa của hấn hai chết con mình, cho nên mới hao hết tâm tư, đem phu quân của mình tống vào trong ngục, cứ cho rằng mình làm vậy là thông minh, mình mới là người chiến thắng cuối cùng, nào ngờ, trên thực tế, mình mới là một người ngu xuẩn, bị kẻ khác lợi dụng!

Bất kể Thiên Hạ có muốn hay không muốn chấp nhận sự thật này, thì bằng chứng cũng đã bày ra, phu quân cũng đã bị nàng đưa vào đại lao Hình bộ.

Thiên Hạ lúc này vô cùng ân hận!

Tại sao mình không chịu đi tìm hấn hỏi rõ ràng mọi chuyện? Tại sao mình lại dễ dàng tin tưởng hai mẹ con vô sỉ kia? Tại sao mình lại tin tưởng tên phụ thân cận bã chỉ biết nghe lời của người đàn bà kia?

Thiên Hạ hối hận, nhưng không thể nào quay lại được nữa.

Làm sao bây giờ? Mọi chuyện đi đến ngày hôm nay, đều là do sai lầm của nàng, liệu có thể cứu vãn được không?

Mười ngày sau, Từ Trạch Viễn vô tội được phóng thích, hoàng thượng không những không trách tội hấn, còn ban thưởng vô số vàng bạc trấn an.

Từ Trạch Viễn vừa ra khỏi đại lao, thấy người đến đón hấn là quản gia, một thân đồ tang màu trắng.

“Sao lại thế này?”

“Hồi bẩm Hầu gia, phu nhân mất rồi.”

Từ Trạch Viễn lão đảo mấy cái, chỉ thấy trước mắt tối sầm, không biết gì nữa.

Khi tỉnh lại, người đã ở trong An Bình Hầu phủ.

“Lão gia, đây là thư phu nhân để lại cho ngài.”

Từ Trạch Viễn không nói gì, kỳ thực, không cần xem hấn cũng có thể đoán đại khái nội dung trong đó là gì. Chắc là nàng đã thấy những chứng cứ đó, cuối cùng cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp mình nữa cho nên mới làm việc ngu ngốc ấy.

Liếc mắt ra phía ngoài cửa, hấn thấy Tam Thất đang quỳ ở đó.

Tam Thất đem sự tình kể lại tường tận cho hấn, Từ Trạch Viễn, một người dù bị phán tội phản quốc vẫn kiên cường, rắn rỏi, không hề lộ ra một tia khiếp đảm, vậy mà lúc này lại nghẹn ngào khóc nức lên.

“Thiên Hạ, vì sao nàng lại ngốc như vậy? Vì sao lại phải làm như vậy?”

Thì ra, khi Thiên Hạ biết được tất cả mọi chuyện đều là âm mưu của phụ thân, kế mẫu và kế muội, liền nộ hỏa công tâm, ói ra máu.

Sau đó, nàng lo lắng chạy khắp nơi tìm chứng cứ, cuối cùng cũng tìm được bản gốc của bức thư giả mạo đưa cho Hình bộ, chứng minh hấn là người bị hãm hại.

Mà trước khi hấn ra tù một canh giờ, Thiên Hạ đã từ Cửu Hoa Sơn nhảy xuống, từ nay về sau, vĩnh viễn xa lìa.

“Phu nhân nói, nàng thực xin lỗi ngài, nàng cũng biết được chân tướng sự việc Lô phu nhân qua đời năm ấy, dưới con nóng giận đã quay về Lô phủ hạ độc, sáng nay sau khi phu nhân nhận được tin tức mấy vị chủ tử Lô gia đều chết do trúng độc liền trực tiếp đi Cửu Hoa Sơn.”

Tam Thất đưa tay lau nước mắt: “Phu nhân ở đỉnh núi đốt chút tiền vàng cho Lô phu nhân và ít quần áo cho cho tiểu công tử, sau khi nghe tin ngài vô tội được phóng thích, liền trực tiếp nhảy xuống vực.”

Từ Trạch Viễn khóc lóc thảm thiết như đứt từng khúc ruột “Thiên Hạ! Thiên Hạ!”

Từ cổ họng hấn phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cằm bào màu trắng, giống như một bức tranh hồng mai trên tuyết, tươi đẹp, lãnh ngạo, cô độc.

Ba năm sau, trên Cửu Hoa Sơn.

Đêm đen như mực, Tuệ Giác đại sư dẫn theo mấy người xông lên đỉnh núi, phát hiện ra cửu chuyển luân hồi trận đã bị một nam tử thanh bào khởi động, bên ngoài đại trận gió lốc đã bắt đầu nổi lên, đất đá mù trời, khí tức quỷ dị.

“Ngươi, tiểu tử này. Ngươi điên rồi phải không? Cho dù ngươi có thể xoay chuyển thời không thì thế nào? Một người đã chết, hồn phách cũng không thể quay trở lại địa phủ nữa, có thể thấy là do oán niệm quá sâu. Nghịch chuyển thời không, nàng sẽ là một người có ký ức của cả hai kiếp, ngươi không sợ nàng sẽ làm đảo lộn cả thế gian này sao?”

“Loạn thì loạn, dù sao không có nàng, thế gian này cũng là vô nghĩa.”

“Ngươi.”

Tuệ Giác đại sư đang muốn dùng pháp chế ngăn cản, đã thấy dị tượng phát sinh, trên bầu trời xuất hiện vô vàn đốm sáng, nhưng lúc này, mọi người chỉ thấy một đạo bạch quang hiện lên rồi bắn thẳng vào giữa cửu chuyển luân hồi trận.

Vào giờ khắc này, vận mệnh đã xảy ra những biến đổi mà không ai có thể dự liệu được.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lão Cha Cạn Bã Bất Công

Đuẩn Châu thành, một tòa thành không lớn không nhỏ ở Từ Dạ quốc, nơi đây không tính là non xanh nước biếc, nhưng cũng không đến mức khi ho có gáy, tổng dân cư cả thành cũng chỉ có hơn hai vạn người. Mà Lô Thiểu Hoa là thiếu doãn Đuẩn Châu, chức quan thuộc hàng tứ phẩm.

Lúc này, trong phủ thiếu doãn Đuẩn Châu phi thường náo nhiệt, mặc dù không tính là gà bay chó sủa nhưng tiếng kêu khóc, chửi chửi mắng mềo cũng âm ỉ một mảnh.

Thiên Hạ vừa bôi thuốc lên chân xong, nhìn người đang chạy đi chạy lại trong Ngưng Hương viện, khẽ nhếch môi, đứng yên ở hành lang.

Nàng làm sao có thể quên được một màn này?

Lô Thiên Tiểu, thứ nữ do di nương Cận thị sinh ra, bởi vì tranh cãi với mình, ra tay đẩy mình ngã, sau đó, chính nàng ta không cẩn thận tự mình ngã từ cầu thang xuống, thế là tự nhiên, nàng mang tiếng đích tỳ khi dễ thứ muội.

Còn nhớ năm đó, mình tìm mọi cách giải thích nhưng không ai chịu tin, không những phạt mình phải quỳ từ đường, còn liên lụy mẫu thân mất quyền quản gia, rơi vào trong tay Cận thị.

Từ đó về sau, mẫu thân liền bệnh không dậy nổi, ngăn ngừ mấy tháng liền nhắm mắt xuôi tay.

Sau khi sống lại, Thiên Hạ đương nhiên biết hết những việc đã xảy ra.

Thực ra, năm đó, phụ thân chỉ là một thư sinh nghèo, sau đó cưới mẫu thân, là người đính hôn từ nhỏ, cũng là đích nữ Vân gia, phú thương kinh thành, được nhà vợ giúp đỡ mới thi đỗ làm quan, mới có được địa vị ngày hôm nay, chỉ là, phụ thân càng làm càng leo cao, địa vị hiện tại cũng không kém so với xuất thân thương hộ của mẫu thân.

Kiếp trước, phụ thân vốn có ý định đưa Cận thị lên phủ chính, vì dù sao, nàng ta cũng có một ca ca làm quan ngũ phẩm. Thế nhưng, mẫu thân vừa qua đời, ở kinh thành lại truyền đến tin tức, Vân gia được phong làm Hoàng thượng, cậu cũng được Hoàng thượng phong làm văn tán quan, ban cho chức quan tam phẩm.

Tuy là chức quan nhàn tản, nhưng phẩm chất, cấp độ lại cao vô cùng, quan trọng là Hoàng thượng và thượng, chỉ hơn kém nhau một chữ, nhưng lại khác nhau một trời một vực.

Năm ấy, phụ thân bắt đầu thêm muốn gia sản của cậu, từng bước muốn dời sản nghiệp ấy để dưới tên mình. Tại sao lúc ấy nàng lại hồ đồ như vậy, không nhìn ra điểm này?

Chính vì hấn có tâm tư này, nên mới muốn cưới thứ muội của mẫu thân, cũng chính là dì nàng làm kế mẫu.

Quả nhiên rất có thủ đoạn!

Thiên Hạ mười tuổi đứng ở đó, gió nhẹ phát phơ, tuy là đầu xuân, nhưng tiết trời vẫn còn hơi lạnh, sau lưng nàng, tiểu nha đầu Tam Thất lấy áo khoác

phủ thêm cho nàng.

“Tam Thất, mau đi lấy cái đèn ngọc lưu ly kia đến đây, đừng để cho người khác nhìn thấy.”

“Dạ, tiểu thư.”

Thiên Hạ cup mi mắt, trong mắt thoáng ý cười nhàn nhạt, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tam Thất một mạch chạy trở lại, vừa đưa đèn ngọc cho tiểu thư, đã thấy lão gia tử trong nhà sải bước ra, vẻ mặt ngoan ngoãn, trừng mắt nhìn tiểu thư.

“Ngươi làm tỷ tỷ như vậy hả? Ngươi nhìn muội muội ngươi xem, đến cả đứng lên đi lại cũng không được, ngươi vừa lòng chưa? Ngươi đúng là nghịch nữ, lòng dạ độc ác. Nàng là muội muội ngươi, sao ngươi có thể nhẫn tâm đẩy nàng như vậy?”

Thật đúng là bất công!

Thiên Hạ ngẩng đầu nhìn phụ thân của mình, trên mặt vẫn treo nụ cười nhàn nhạt, bởi vì nàng quay lưng về phía mặt trời, cho nên ánh sáng chiếu lên người nàng, làm cho người ta cảm thấy người nàng như đang phát sáng, khiến người khác không thể cự tuyệt hay bỏ qua hơi thở ấm áp này.

Một nữ tử ấm áp như ánh mặt trời, khiến ai cũng nghĩ, nàng nhất định không phải là người làm ra loại chuyện đã thương người độc ác như vậy.

Cùng lúc đó, lão phu nhân cũng được Vân thị đỡ đi ra.

Lão phu nhân mặc dù biết con dâu mình xuất thân không cao, nhưng vào phủ đã nhiều năm vẫn luôn quy củ, đối với mình cũng coi như là hiếu thuận, kính trọng, hơn nữa, vì không phải xuất thân từ nhà quan nên không có dáng vẻ kiêu kỳ, ngạo mạn, nàng lại theo con mình đã nhiều năm, cũng không có cố gì để từ hôn.

Lão phu nhân suy nghĩ, đã như vậy, chẳng bằng đối xử với nàng tốt một chút, chí ít, nhà mẹ đẻ nàng cũng có rất nhiều bạc.

Lão phu nhân ở trong phòng đương nhiên cũng nghe được lời nhi tử trách mắng cháu gái, những tưởng ra tới nơi sẽ nhìn thấy đáng và đáng thương, khóc lóc sụt sùi của cháu gái, nhưng không nghĩ tới, vừa ra khỏi cửa phòng đã thấy một màn ngược lại, nhất thời có phần hoảng hốt.

Vân thị trong lòng lo lắng nhưng cũng không dám xen lời, nữ tử xuất giá tông phụ, lấy chồng là trời, đây là đạo lý nàng đã được dạy từ nhỏ.

Lô Thiếu Hoa sùng sốt một hồi, sau khi ý thức được cả mẫu thân và phu nhân đều đã ra ngoài, trên mặt có chút mất tự nhiên, luôn cảm thấy, nữ nhi này không khóc nháo, không tranh cãi, nhưng đang dùng một loại phản kháng vô thanh để làm hấn mất mặt.

“Thiên Hạ, ngươi còn không nhận sai? Ngươi đường đường là đích nữ lại đối xử ác độc với thứ muội như vậy, còn không mau vào dập đầu nhận sai với muội muội ngươi.”

Thiên Hạ nghe xong, khóe môi khẽ nhếch lên, nhưng vẫn không nói một lời. Trong lòng cảm thấy vừa đau xót, vừa buồn cười! Quả nhiên, muốn lập lại màn hài kịch ở kiếp trước sao?

Kiếp trước, vì mình không nghe lời hấn, nên hấn đem toàn bộ giận dữ trút lên người mẫu thân, kiếp này, sao mình có thể để cho tình huống tương tự như vậy xảy ra lần thứ hai?

Lão phu nhân nghe xong, chân mày nhíu chặt, ngay trước mặt hạ nhân lại để cho một tiểu thư con vợ cả phải dập đầu nhận sai với một thứ muội?

Đứa con trai này của bà điên rồi sao?

Ngẩng đầu nhìn lên thấy Thiên Hạ đang cầm chiếc đèn lưu ly cao chưa tới nửa thước.

Tam Thất nhìn bộ dáng ủy khuất của tiểu thư nhà mình, liền trực tiếp quỳ xuống trước mặt lão phu nhân: “Xin lão phu nhân minh giám! Rõ ràng là Nhị tiểu thư muốn cướp đèn lưu ly trong tay Đại tiểu thư mới tự mình ngã xuống, còn liên lụy Đại tiểu thư cũng ngã theo, Đại tiểu thư vì bảo vệ đèn lưu ly mà chân của mình cũng bị thương.

Lô Thiếu Hoa nghe xong không kịp phản ứng, hấn từ trước đến nay luôn cưng chiều nhi nữ thứ hai, theo bản năng liền cảm thấy Tam Thất đang nói dối, nhi nữ từ trước đến nay luôn dịu dàng, hiền chuyện, sao có thể làm ra loại chuyện như vậy?

Mà lão phu nhân nghe xong cũng sùng sốt, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Đổi Trắng Thay Đen

“Nói rõ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao lại nổi lên tranh chấp?” Lão phu nhân lạnh giọng xét hỏi.

Thiên Hạ cúi thấp đầu, lòng mi dài che khuất đôi mắt: “Hồi tổ mẫu, đều là cháu gái không đúng, nếu như cháu gái đưa đèn lưu ly cho muội muội, có lẽ, nàng sẽ không giành giật với cháu. Đều là cháu gái không tốt, nếu như không phải cháu lo lắng mình không thể giữ vật này hoàn hảo đưa đến tận tay tổ mẫu, cũng sẽ không khiến muội muội phải sốt ruột.”

Thiên Hạ nói xong, đầu lại cúi thấp hơn một chút, hai tay miết nhẹ chiếc đèn ngọc cũng có chút bất an, bày ra bộ dáng sợ hãi của một tiểu hài tử.

Lô Thiếu Hoa dường như cũng nghe ra có vấn đề, ánh mắt rơi vào đèn lưu ly trên tay Thiên Hạ.

Trong truyền thuyết lâu đời, ngọc lưu ly là cực phẩm châu báu, còn được gọi là tín vật của Thần tài, so với các loại đồ vật làm từ thạch anh, càng được mọi người coi trọng hơn.

Mà ngọn đèn lưu ly trên tay Thiên Hạ, người am hiểu vừa nhìn đã biết đây là lưu ly thượng đẳng, lại được thợ thủ công có tay nghề chế tác một cách tinh mỹ, cẩn thận, Lô Thiên Tiểu có thích đồ vật như vậy cũng là đương nhiên.

Lô Thiếu Hoa háng giọng: “Người là tỷ tỷ, nếu muội muội thích, người đưa nàng là được. Cần gì phải vì một món đồ mà tranh chấp nhau?”

Thiên Hạ không nói gì, khóe môi cong lên. Nhưng lão phu nhân đứng ở một bên nghe xong lại cảm thấy không vui.

Chẳng lẽ vừa rồi nhi tử không nghe thấy Thiên Hạ nói là muốn giao cho mình sao? Hay là ở trong đầu, trong mắt đứa con trai này chỉ có Cận thị cùng thứ nữ kia, không có lão thái bà này?

“Người nói gì vậy? Thiên Tiểu thân là thứ nữ, lại dám tranh giành với đích tỷ, chuyện này truyền ra ngoài chẳng phải là mất mặt sao! Người đừng quên, bây giờ người là thiếu doãn Duẫn Châu thành, nếu để cho người ta biết, người đường đường là thiếu doãn lại thiên vị, cung chiều thứ nữ, chẳng phải là khiến cho người khác chê cười?”

Lô Thiếu Hoa lúng túng, tuy hấn bất mãn với lời chỉ trích của mẫu thân nhưng cũng không thể nào phản bác lại.

Ở trong phòng, Lô Thiên Tiểu nghe thấy bọn họ nói chuyện đã sớm đứng ngồi không yên, để cho Cận thị cùng một nha hoàn nữa đi ra ngoài.

“Phụ thân, nữ nhi không có! Tỷ tỷ, sao người lại nói dối? Ta chỉ ở trong đình nói chuyện cùng người, rõ ràng, người ghen ghét vì phụ thân thương cho ta cây trầm, nên mới động thủ đẩy ta. Sao người có thể đổi trắng thay đen như vậy?”

Nói xong cũng không quên giơ cái chân bị thương, khuôn mặt nhỏ nhắn vì đau mà cau lại, bộ dáng này làm cho Lô Thiếu Hoa vốn thiên vị, cung chiều nàng càng thêm đau lòng.

“Đại tiểu thư, nếu người thích cây trầm này, cứ nói thẳng là được. Dù sao, ngài cũng là tiểu thư dòng chính, là tiểu chủ tử của quý phủ, đừng nói là cây trầm, người muốn lấy tất cả đồ trang sức của Thiên Tiểu, Thiên Tiểu cũng không dám nói nửa câu. Chẳng qua, cây trầm này là phần thưởng của lão gia, nàng nhất thời luyến tiếc cũng là bình thường, ngài làm sao có thể...?”

Thủ đoạn của Cận thị quả là cao, Thiên Hạ nhìn, cũng chỉ mỉm cười một tiếng, ngẩng đầu lên, trên mặt đầy vẻ chua xót.

“Cận di nương, người nói gì vậy? Người đây là đang bao che cho Nhị muội sao, tình cảnh lúc ấy người nhìn thấy sao? Ta nói nàng cùng ta tranh giành đèn lưu ly, mẫu thân cũng chưa từng nói một câu, chỉ vì lúc ấy mẫu thân cũng không có mặt nên không dám nhiều lời. Nhưng Cận di nương lại có thể miêu tả sống động giống như là tận mắt nhìn thấy vậy. Rõ ràng, lúc ấy người ở thư phòng bồi phụ thân viết chữ, ta thực là không biết Cận di nương còn có thuật phân thân đấy.”

Cận thị vốn đang khốc lóc thảm thiết, nghe Thiên Hạ nói dăm ba câu đã vạch trần chủ ý của nàng ta, nhất thời gương mặt cứng lại, vô cùng kỳ quái.

Lô Thiếu Hoa vốn đã bị mẹ con Cận thị thuyết phục, nhưng vừa nghe Thiên Hạ nói vậy, trong lòng lập tức trấn tĩnh lại.

Lão phu nhân lại càng thông suốt, vừa rồi nghe Thiên Hạ nói chuyện xảy ra, Vân thị từ đầu đến cuối cũng không chen miệng nói câu nào, chỉ có Cận thị nói, xem ra xuất thân càng tốt lại càng không đem lão phu nhân này để vào mắt.

Lão phu nhân không phải là không biết tâm tư của con trai mình, nhưng bây giờ mới chỉ là thiệp mà đã dám can rờ như vậy, nàng dĩ nhiên là không vừa lòng, hừ lạnh một tiếng: “Cận thị, sự việc còn chưa rõ ràng, người lại dám vu khống cho Đại tiểu thư, người thật to gan!”

Cận thị nghe xong, biết lão phu nhân tức giận, sợ đến quỳ thẳng trên mặt đất, nàng đưa khuôn mặt nhỏ nhắn, nhu mì, dầm nước mắt nhìn về phía lão gia.

Lô Thiếu Hoa nhìn nàng khóc hoa lệ đái vũ dĩ nhiên là đau lòng, nhưng trước mặt lão phu nhân và đám hạ nhân cũng không dám làm quá mức.

“Người đứng lên trước đã, có gì từ từ nói.”

Vân thị nhìn lão gia che chở cho Cận thị như vậy, trong lòng ảm ức, quay đầu nhận được ánh mắt trấn an của nữ nhi, nàng cũng hiểu rõ, ở đây, người

mình có thể dựa vào e rằng cũng chỉ có lão thái thái mà thôi.

“Mẫu thân, người đừng giận.” Vân thị nói xong liền phân phó hạ nhân: “Nhanh, mang ghế mềm lại đây cho lão phu nhân, pha cho lão phu nhân một chén trà nữa.”

Thấy con dâu coi trọng mình như vậy, lúc này còn không quên sai hạ nhân chiếu cố mình, lão phu nhân càng coi trọng Vân thị, càng nhìn càng thấy vừa mắt.

“Người đâu, nếu hai vị tiểu thư đều nói là mình đúng, vậy thì đem tất cả nha hoàn bà tử phục vụ lúc ấy đến đây, trước mặt mọi người nói cho rõ ràng.”

“Dạ, lão phu nhân.”

Lô Thiển Tiểu nghe xong, có phần đắc ý, liếc mắt nhìn Thiển Hạ đầy khiêu khích, Thiển Hạ nhìn phản ứng, xem ra, nàng ta đã sớm có sự chuẩn bị.

Nhìn sang Cận thị, mặc dù nét mặt cung kính, cẩn thận, nhưng trong đáy mắt ánh lên vẻ vui mừng, hớn hờ, giống như đang thấy cảnh nàng cúi đầu nhận sai trước mẹ con nàng ta.

Thiển Hạ hiểu, lần này mẹ con các nàng quyết gán cho mình tội danh khi dễ thứ muội.

Chỉ có điều, các người chỉ muốn ức hiếp ta thì cũng thôi, còn muốn liên lụy đến mẫu thân, Cận thị, đấu với ta, hy vọng người đừng khóc lóc quá thảm thiết là được.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thiển Tiểu Bị Phạt!

Nhìn phụ thân thiên vị hai mẹ con xảo quyết kia, còn có lão phu nhân chưa biết lúc nào sẽ quay sang làm khó mẫu thân, đã biết trước những gì sắp xảy ra, nàng cảm thấy vô cùng hưng phấn!

Thiển Hạ cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, tất cả những người đi qua đình nghi lúc đó đều được gọi đến đầy đủ, không chỉ có các nàng, ngay cả Liễu di nương cùng Tam tiểu thư Lô Thiển Nhu cũng được gọi tới.

“Hồi lão phu nhân, lúc đó, nô tỳ đang cắt sửa cây cối trong vườn, tận mắt nhìn thấy Đại tiểu thư đẩy Nhị tiểu thư xuống.”

“Người nghe thấy chưa? Người còn gì để nói không? Thiển Hạ, uống cho người thân là trưởng nữ lại làm ra chuyện không biết xấu hổ như thế này. Còn không mau quỳ xuống cho ta?” Lô Thiểu Hoa bắt đầu gầm thét.

Ánh mắt Thiển Hạ lạnh như băng, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười âm áp vô tội: “Phụ thân, ở đây nhiều hạ nhân như vậy, vì sao ngài chỉ nghe một người nói, đã vội định tội nữ nhi? Nữ nhi biết, từ trước đến giờ ngài không thích con, thứ gì tốt cũng đều đưa cho Nhị muội, nữ nhi cũng không hề oán thán một câu, nhưng đèn lu ly này, con đã hứa dâng lên tổ mẫu để nàng đặt trong Phật đường thờ cúng, nếu không, ngài cho rằng, ta thà ôm tài bảo cũng chịu để cho một thứ muội khi dễ sao?”

Lời này vốn là có chút quá khích.

Nhưng lão phu nhân nghe xong thấy được đau thương trong lời nói của Thiển Hạ, biết hài tử này là bị Thiểu Hoa làm tổn thương, hơi nhú mày nói: “Người nói.”

Bị chỉ đích danh, một bà tử vội vàng dập đầu: “Hồi lão phu nhân, lúc ấy, nô tỳ cách khá xa, chỉ mơ hồ nghe thấy Đại tiểu thư nói, đồ này không dành cho Nhị tiểu thư, sau đó, hai người liền nổi lên tranh chấp. Nô tỳ không nhìn thấy ai đẩy ai, lúc Nhị tiểu thư từ trên đình nghi chân ngã xuống, Đại tiểu thư cũng ngã trong đình, trong tay hình như vẫn còn che chở vật gì đó, vì cách xa nên không thấy rõ rốt cuộc là vật gì.”

Lão phu nhân nghe xong, thái dương giật mạnh, như này còn gì không hiểu nữa? Thiển Tiểu muốn cướp đèn lu ly trong tay Thiển Hạ, nhưng Thiển Hạ không cho nên mới xảy ra một màn như vậy.

Lô Thiểu Hoa nghe xong cũng cảm thấy hoảng sợ.

“Các người còn ai nhìn thấy, đều đứng ra nói rõ cho ta.”

Thiển Hạ khẽ nhếch môi, liếc mắt nhìn một cái, phụ thân bất công biết bao? Chuyện bệnh vực Lô Thiển Tiểu hẳn đều tin, chuyện thiên vị mình, một chữ cũng không chịu. Trên thực tế, phàm là người có chút đầu óc, lời của hai nô tỳ vừa rồi, người nào thật, người nào giả, vừa nghe là có thể nhận ra ngay.

Chỉ là phụ thân của mình, đúng là một cực phẩm phụ thân khiến người ta đau lòng.

Hỏi mấy người nữa đều nói không thấy rõ hoặc không biết.

Khi Lô Thiểu Hoa đang cảm thấy mọi chuyện mơ hồ, đi vào bế tắc, không nghĩ tới tam nữ Lô Thiển Nhu lại đứng đây.

“Hồi tở mẫu, lúc ấy cháu gái cũng ở trong vườn, nhìn thấy rất rõ ràng Đại tỷ tỷ ngã xuống trước. Lúc cháu nhìn thấy Đại tỷ tỷ ngã xuống vội vàng chạy qua, ngay sau đó Nhị tỷ tỷ cũng ngã xuống. Khi cháu đi tới, thấy Đại tỷ tỷ vẫn đang che chở cây đèn này trên tay, lúc ấy, cháu không biết đây là vật gì, còn nói Đại tỷ tỷ không nên vì một vật chết mà tự làm mình bị thương.”

Lời của Lô Thiển Nhu không khác nào đập cho Lô Thiểu Hoa và Cận thị mỗi người một gậy vào đầu.

Lô Thiển Tiểu tức giận, chỉ vào Lô Thiển Nhu mắng: “Người nói vậy! Đồ tiểu tiện nhân, người ở đâu mà dám nói như thế? Căn bản là hồ ngôn loạn ngữ. Nói! Rốt cuộc nàng cho người cái gì, mà người lại đứng ra bênh vực nàng ta.”

“Làm càn!”

Lúc này, lão phu nhân thực sự tức giận, “Nhìn xem người giống bộ dạng gì? Cho dù các nàng không nói gì, chỉ nhìn một mình người điều ngoa, ngang ngược cũng biết là người có lỗi trước. Đó là muội muội người mà người mở miệng ra liền mắng chửi như vậy, người đem mặt mũi những trưởng bối chúng ta để đâu hả? Một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không có!”

Lão phu nhân vừa mắng xong, Cận thị liền quỳ xuống, còn Lô Thiểu Hoa cũng cảm thấy nóng mặt, mặc dù hân yêu thương nhị nữ nhi hơn nhưng không có nghĩa hân là người hồ đồ, sự tình nháo đến nước này nếu còn không nghe ra là đại nữ nhi bị oan uổng thì thật uổng công hân làm quan.

“Mẫu thân, mặc dù Thiển Tiểu làm sai, nhưng bây giờ chân nàng cũng bị thương rồi, coi như đã bị trừng phạt, người thấy như vậy có được không?”

Thiển Hạ nghe xong, ánh mắt trở nên băng lãnh, lúc này mới biết nàng ta làm sai sao? Lỗi lớn như vậy mà muốn dễ dàng bỏ qua sao? Cũng phải xem lão phu nhân có đồng ý hay không!

“Thưa tở mẫu, nếu muội muội đã biết sai, vậy người hãy tha thứ cho muội muội lần này đi ạ. May mà đèn ngọc cũng không bị hư hại gì. Về phần hành vi bất kính với đích tỷ thì cũng thôi đi ạ, cháu gái không so đo nữa, tở mẫu xin đừng giận nữa ạ.”

Thiển Hạ vừa nói xong, Lô Thiểu Hoa cảm thấy trưởng nữ này coi như hiểu chuyện, biết cầu tình cho Thiển Tiểu.

Nhưng sắc mặt Cận thị lại vô cùng khó coi, âm thầm trừng mắt với Thiển Hạ. Ngoài mặt là câu tình, nhưng từng câu từng chữ đều là nhắc nhở lão phu nhân Thiển Tiểu bất kính đại tỷ, thậm chí còn mắc tội lớn là ngộ ngược ra tay đánh đại tỷ, lại còn dám cướp bảo bối nàng dâng tặng lão phu nhân, làm sao lão phu nhân có thể dễ dàng đồng ý tha cho nàng?

Quả nhiên, sắc mặt lão phu nhân lập tức trầm xuống: “Thiển Hạ, người là trưởng nữ, có thể có khí độ này, ta là tở mẫu cũng thấy vui mừng, nhưng Thiển Tiểu đã phạm phải tội lớn, nếu không nghiêm trị chẳng phải sẽ dung túng cho nàng tái phạm sao?”

“Thiển Tiểu ngộ nghịch đã thương đích tỷ, hung hăng càn quấy, từ hôm nay trở đi, cấm túc một tháng, chép “Nữ giới” một trăm lần. Còn đám nha hoàn bên người nàng chỉ biết gây chia rẽ, đánh mỗi người hai mươi hèo, bán ra ngoài.”

Nghe thấy hình phạt, sắc mặt Thiển Tiểu lập tức trắng bệch, đang muốn cãi lại, góc áo lại bị Cận thị quỳ bên cạnh kéo lại, đành bất đắc dĩ trừng mắt nhìn Thiển Hạ một cái, không cam lòng chịu phạt.

Ra khỏi Ngưng Hương viện, Lô Thiển Nhu bước nhanh tới bên cạnh Thiển Hạ: “Đại tỷ, muội có thể học đàn cùng tỷ không?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quấn, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Mẹ Con Thổ Lộ Tâm Tình

Thiển Hạ mỉm cười, thứ muội này và Lô Thiển Tiểu sinh cùng năm nhưng đáng yêu hơn nhiều so với nàng ta.

“Được, ngày mai muội đến cầm viện tìm ta.”

“Đa tạ đại tỷ tỷ, vậy muội đi trước.” Lô Thiển Nhu mừng rỡ, đối với một thứ nữ mà nói, có thể đi theo danh sư tập cầm quả thực là cơ hội khó có được. Nếu không phải vậy, ngày thường ốc không mang nổi mình ốc, làm sao vào thời khắc mấu chốt, nàng lại chịu đứng ra nói hộ cho vị đại tỷ này.

Nhìn bóng lưng của nàng, Thiển Hạ khẽ nhíu mày, quả nhiên, đều là muốn lấy lòng người khác.

Trở lại cảm viện, Vân thị lo lắng nhìn vết thương trên đùi nàng, đau lòng rơi lệ.

“Mẫu thân, người đừng khóc, nữ nhi không phải là không có chuyện gì sao?”

“Còn nói không có việc gì. Chân đã bị thương như thế này mà con còn đứng lâu như vậy, mẫu thân thực xin lỗi con.”

“Mẫu thân, người đừng nói vậy. Hôm nay, người đã làm rất tốt. Hôm nay, nếu không phải vì câu nói của người, tổ mẫu chưa chắc đã ra mặt vì con.”

“Bà ta? Hừ. Chẳng qua là nhìn đèn lưu ly trên tay con thôi.”

Nghe mẫu thân nói như vậy, trong lòng Thiển Hạ nhất thời nhẹ nhõm không ít, xem ra, mẫu thân đã không còn quá coi trọng Lô phủ này, chỉ còn một điều chưa rõ, không biết, mẫu thân còn mấy phần tình cảm với cực phẩm phụ thân của nàng?

Thiển Hạ để Tam Thất đưa toàn bộ hạ nhân ra ngoài, sau đó mới nói: “Mẫu thân, mấy năm nay của hồi môn của người vẫn ổn?”

Vân thị sùng sốt một chút, sao sau khi bị ngã nữ nhi lại nhớ tới cái này?

“Mẫu thân, hôm nay phụ thân đối xử với con như vậy, trong lòng con đã nguội, tâm lạnh như băng. Con là máu mủ ruột thịt của ông ta mà còn như vậy, tình cảnh của mẫu thân so với con, sợ rằng còn khó khăn hơn.”

Vân thị nghe xong, hốc mắt đỏ lên, nước mắt bắt đầu lăn rơi. Mấy năm nay, Lô Thiếu Hoa đối đãi với mình ra sao, tất nhiên là nàng nhất thanh nhị sở!

Năm ấy, khi chưa có vị trí trong quan trường, đối với mình lúc nào cũng quan tâm, yêu thương che chở. Lúc đó, ca ca của nàng đã từng nhắc nhở, nhưng từ đầu đến cuối, nàng cảm thấy ca ca quá đa tâm, phu quân mình như thế nào, chẳng lẽ mình lại không biết?

Thế nhưng, từ khi Cận thị vào cửa, tâm ý nàng dần nguội lạnh. Tính thời gian từ khi mình gả cho hắn, những ngày thực sự vui vẻ cũng chỉ ngắn ngủi ba, bốn năm.

Bây giờ, mình không còn nhan sắc, lại vẫn không thể sinh cho hắn một đứa con trai, làm sao có thể nhận được sủng ái của hắn nữa?

Nếu không phải mình từng cùng hắn thủ hiếu phụ thân đã mất, sợ là hắn đã sớm bỏ quên mình, không thèm đếm xỉa đến.

“Tiểu Hạ yên tâm, của hồi môn vẫn trong tay mẫu thân, vẫn còn nhiều. Từ lúc sinh con, mẫu thân vẫn luôn tính toán cho con. Trước kia, phụ thân con đích thực tiêu tốn của ta không ít, nhưng sau khi hắn lên làm quan, tay trong tay ngoài cũng không thiếu bạc, cho nên, ở trong mắt hắn, mẫu thân đã vô dụng rồi.”

Trong lòng Thiển Hạ khẽ động một cái, lời này của mẫu thân, mặc dù bị thương nhưng cũng là sự thật. Xem ra, mẫu thân cũng đã nhìn thấu con người hắn.

“Tâm mẫu thân đã sớm không còn để trên người hắn nữa, bây giờ, hắn chỉ ước gì ta chết đi. Nhưng con vẫn còn ở đây, ta làm sao có thể dễ dàng để hắn được như ý nguyện.”

Thiển Hạ căng thẳng, tính tình mẫu thân nàng biết, từ trước đến nay luôn dịu dàng, ân cần, nếu hôm nay có thể nói ra những lời này, mặc dù là do tuyệt vọng để mình chịu ủy khuất, khiến mẫu thân đau lòng, nhưng cũng đã thể hiện rõ thái độ của nàng đối với phụ thân.

“Mẫu thân, đã như vậy, sao không hòa ly*?”

(*)Hòa ly = ly hôn

Vân thị sùng sốt, hòa ly? Chuyện này không phải là nàng chưa từng nghĩ tới, nhưng mà ...

“Tiểu Hạ, nếu như mẫu thân cùng hắn hòa ly, hắn cũng sẽ không quá mức làm khó, nhưng mà con phải làm sao? Con rốt cuộc vẫn mang họ Lô.”

Đáy lòng Thiển Hạ nóng lên, mẫu thân là vì mình mà nuốt giận sao?

Tay nhỏ cầm tay Vân thị, “Mẫu thân, con chỉ hỏi người một câu, người thực sự đã hoàn toàn lạnh tâm với phụ thân chưa? Nếu có cơ hội, người có muốn hòa ly với ông ta không? Người yên tâm, người ở đâu, nữ nhi sẽ ở đó.”

Vân thị cho rằng con gái chỉ đang an ủi nàng, khẽ lắc đầu, “Nha đầu ngốc, con là đích nữ Lô gia, đây là chuyện không thể thay đổi, phụ thân con sẽ không bao giờ để cho con đi cùng ta.”

Vân thị hiểu rõ, với tính cách đê tiện, bỉ ổi của Lô Thiếu Hoa, hắn ta sẽ nắm chặt Thiển Hạ trong tay làm điều kiện nói chuyện với Vân gia sau này.

Vân gia con cháu đơn bạc, thế hệ của mình cũng chỉ có huynh muội hai người, ca ca và nàng, ca ca lại là một người trọng tình nghĩa, hắn đặc biệt quan tâm, lo lắng cho tương lai sau này của Thiển Hạ.

Vân thị không nói nhưng Thiên Hạ sống lại một đời, đương nhiên hiểu được.

“Mẫu thân, tuy nữ nhi tuổi còn nhỏ nhưng có một số chuyện cũng rõ ràng. Trong mắt phụ thân căn bản không có nữ nhi, con cần gì phải đi nịnh bợ, chọc ông ta chán ghét thêm. Nếu như ông ta thích Nhị muội, vậy thì không bằng để cho Nhị muội được như nguyện, thành toàn cho nàng làm trưởng nữ Lô gia.”

Nghe đứa con gái gần mười tuổi nói như vậy, Vân thị không thể nào không kinh hãi! Nhưng nàng chỉ cho là nữ nhi bị chuyện hôm nay dọa sợ, một đứa nhỏ suốt ngày ở trong nhà, làm sao có thể nghĩ ra được những điều như thế này?

Ngày tiếp theo, Vân thị lấy một khoản tiền lớn mời cầm sư đến, là một vị nữ cầm sư nổi danh, nàng đặc biệt nhờ ca ca mình tìm từ Kinh thành đến.

Nghe nói, Tiểu nương tử vốn là cầm sư ngự dụng. Sau này, Hoàng hậu ân điển, đặc biệt cho phép nàng ra khỏi cung nhưng chức quan ngũ phẩm chương nhạc công vẫn giữ nguyên. Nếu không phải có chút quan hệ với nhà Vân thị, nàng chắc chắn sẽ không tới Duẫn Châu.

Khi Thiên Hạ nghe nói Tiểu nương tử đến, cười một tiếng, kiếp trước, Lô Thiên Tiểu vốn mượn chuyện ngày hôm qua khiến mình bị phạt quỳ ở từ đường, mẫu thân lại bệnh, cho nên Lô Thiên Tiểu thay thế mình đi theo Tiểu nương tử, tập thành một tay cầm giỏi.

Kiếp này, nàng cũng không tin, Lô Thiên Tiểu lại có thể an phận trong Ngưng Hương viện, không đi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bắt Đầu Thụ Cầm

Thiên Hạ đoán không sai, Lô Thiên Tiểu vốn không bị thương nặng đến vậy, mất cá chân chỉ sưng đỏ một chút, nàng ta cố tình làm quá lên để chiếm được yêu thương của phụ thân mà thôi. Nhưng lại không nghĩ tới là đang tự mua dây buộc mình.

Lô Thiên Tiểu đứng là không ngờ tới, vào khắc cuối, Tam muội muội lại đứng ra nói giúp Thiên Hạ, kết quả đảo ngược, chính nàng ta lại bị cấm túc. Lần này, đứng là phiền toái!

Tiểu nương tử tên thật là gì đã không còn mấy người nhớ rõ, bởi vì ngoài cầm kỹ xuất thần nhập hóa, cũng không biết từ lúc nào, vì một câu nói đùa của Hoàng Hậu, tất cả mọi người trong cung bắt đầu gọi nàng là Tiểu nương tử.

“Di nương, người mau nghĩ biện pháp đi. Tiểu nương tử là cầm sư nổi danh Từ Dạ quốc, chỉ sợ lần này, nàng chưa chắc đồng ý ở lại Duẫn Châu thành lâu dài, chúng ta không thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này được.”

“Tiểu Tiểu, con đừng vội, để di nương suy nghĩ một chút.”

“Đừng vội! Đừng vội! Người lúc nào cũng chỉ biết nói như vậy.” Lô Thiên Tiểu oán hận nói xong, lại nghe thấy tiếng đàn trầm bổng, du dương truyền đến, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên khó coi.

Thiên Hạ thực sự để Tam muội Lô Thiên Nhu đến cảm viện của mình cùng nhau học đàn, mà Tiểu nương tử lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Hạ đã cảm thấy nàng không hổ là huyết mạch của Vân gia, sau này, thành tựu của nàng chắc là sẽ không kém người kia?

Chẳng trách, hẳn không tiếc sử dụng lệnh bài năm đó cũng phải mời mình đến Duẫn Châu thành, một cô nương thông minh lanh lợi như thế này, quả thực là, bình sinh hiếm thấy! Có một đồ đệ như thế này cũng không tệ!

Liên tiếp ba ngày, Lô Thiên Tiểu vẫn thủy chung không xuất hiện trong cảm viện, mà Thiên Hạ cũng không gấp, im lặng học đàn, tâm vô bàng vụ*, điểm này lại lần nữa lấy được cảm tình của Tiểu nương tử.

(*) Tâm vô bàng vụ: cực kỳ chú tâm không để ý đến chuyện gì khác.

Cho đến ngày thứ tư, Thiên Hạ đang ngồi nghe Tiểu nương tử giảng về cầm đạo, liền nghe thấy một hồi tiếng đàn truyền đến, phóng theo hướng tiếng đàn truyền tới, chính là Ngưng Hương viện.

Khóe môi Thiên Hạ hơi cong lên, dưới ánh mặt trời rực rỡ, bộ quần áo màu hồng phấn càng làm cho khí chất toàn thân nàng được tôn thêm mấy phần. Long mi cong dài tự nhiên, cũng không vì tiếng đàn mà dao động dù chỉ một chút, giống như tiếng đàn kia chưa từng lọt vào tai nàng.

Tiểu nương tử hơi sững người, mi tâm cau lại. Lẽ nào, cao thấp, trên dưới phủ này còn không biết nàng đang giảng bài? Sao trong viện khác còn truyền ra tiếng đàn? Đây là khiêu khích hay coi thường mình?

Lúc Lô Thiển Nhu nghe xong khúc đàn kia, có phần kinh ngạc nói: “Trời ạ! Là Nhị tỷ tỷ đàn sao? Không phải nàng đang bị phạt chép “Nữ giới” trăm lần sao? Mới có mấy ngày sao đã viết xong rồi?”

Thiển Hạ nghe xong, hơi cụp mắt, không chút kinh ngạc, đối với lời nói của Lô Thiển Nhu cũng không để ý.

Lô Thiển Nhu rõ ràng là cố ý để cho Tiểu nương tử bất mãn với Lô Thiển Tiểu, nếu không, cần gì phải nhấn mạnh việc chép phạt “Nữ giới” trăm lần.

Nha hoàn bên cạnh Lô Thiển Nhu cũng làm như vừa mới phát hiện ra, “Có lẽ là Nhị tiểu thư chép phạt một mõi nên đánh đàn nghỉ ngơi một chút.”

“Nhưng không phải Nhị tỷ tỷ bị thương ở chân sao? Hai ngày trước còn nói bị thương đến gân cốt, đau đến không đi được, hôm nay lại có thể nhàn hạ thoải mái như vậy rồi?”

Lời trong lời ngoài, đơn giản là Lô Thiển Nhu đang ám chỉ việc Lô Thiển Tiểu không hề bị thương nặng, chỉ đang cố tình phóng đại lên mà thôi.

Thực tế, làm sao Thiển Hạ lại không biết vết thương của Nhị muội không đáng ngại?

Chỉ có điều, nàng ta không nên vội vàng tiếp cận trước, như vậy, chỉ giúp nàng đạt được mục đích mà thôi. Sớm biết nàng ta sẽ không an phận, đã như vậy, mình là tỷ tỷ, tại sao lại không cho nàng ta cơ hội này?

Chỉ là, khúc nhạc đàn ra, mọi người đều nghe được, nhưng Lô Thiển Tiểu có thể dẫn ai đến Ngưng Hương viện, lại là điều nàng ta không thể đoán trước được.

Tiểu nương tử nghe chủ tớ các nàng kể xướng người họa, cũng không lên tiếng, bản thân ở giữa chốn quan trường nhiều năm, dạng người nào nàng chưa gặp qua! Giống như Lô Thiển Nhu, trong mắt nàng cũng không phải quá sức chịu đựng!

Ngược lại, tiểu cô nương Thiển Hạ này thực sự là khiến cho người ta nhìn không thấu, giống như một là không nghe thấy tiếng đàn, hai là không nghe thấy các nàng nói chuyện, vẫn ngồi ngay ngắn trước đàn, dáng vẻ không liên quan đến mình.

Lão phu nhân hiển nhiên cũng nghe được tiếng đàn, lúc đầu còn cho là một trong hai nha đầu Thiển Hạ hoặc Thiển Nhu đàn ra, nhưng nghe một lúc cảm thấy hướng phát ra không đúng.

Vương ma ma bên cạnh vội vàng nhỏ giọng nói: “Là từ Ngưng Hương viện truyền tới. Nghe nói, từ hôm Tiểu nương tử tới, Nhị tiểu thư và Cận di nương liên tục cãi nhau, chẳng phải là vì chuyện muốn ra ngoài học đàn sao?”

“Hừ! Quả nhiên là không biết trời cao đất dày, không biết thân biết phận! Lẽ nào, nàng ta không biết bây giờ mình đang bị cấm túc, còn phải chép phạt “Nữ giới” sao?”

Lão phu nhân suy nghĩ một chút, cảm thấy không ổn: “Tiểu nương tử kia vẫn còn treo chức trong cung, không biết chừng, lúc nào đó Hoàng thượng và Hoàng hậu nhớ tới lại gọi nàng ta về. Ta nghe nói, Hoàng hậu nương nương còn đặc biệt cử mấy hộ vệ của nàng đi theo bên người nàng ta.”

“Bẩm lão phu nhân, đúng vậy, hôm nàng ta tới phủ, nô tỳ cũng nhìn thấy, ai nấy đều vô cùng anh vũ*.”

(*) Anh vũ = anh tuấn + uy vũ

Vương ma ma liếc mắt nhìn chủ tử một cái, cẩn thận nói: “Có lẽ, Nhị tiểu thư muốn học đàn, nhưng không phải chân nàng bị thương sao? Cho nên, mới dùng cách này dẫn Tiểu nương tử qua?”

“Hừ! Chỉ bằng nàng? Nếu không phải nể mặt mũi Vân gia, người cho rằng Tiểu nương tử sẽ đến Dẫn Châu sao? Người ta đồng ý để cho Thiển Nhu học cùng, cũng là nhìn mặt mũi Thiển Hạ. Tiểu nương tử là người từ trong cung ra, nếu cho rằng người trong phủ chúng ta bất kính với nàng, thì thật là phiền toái!”

Lão phu nhân nói, sắc mặt âm lãnh trầm xuống: “Đi thôi, bà già này phải đi Ngưng Hương viện nhìn xem, cháu gái bảo bối này muốn biến bao nhiêu người thành thiêu thân đây?”

—— Nói với người xa lạ ——

Hi hi, các người đẹp, cuối cùng tra muội có được lão phu nhân cho phép đi học đàn không hay vẫn bị phạt tiếp đây?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quấn, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Không Được Sai?

Ngưng Hương viện, Lô Thiển Tiểu vừa đánh đàn vừa nghĩ, biện pháp này có hiệu quả hay không? Tiểu nương tử có thể bị thu hút qua bên này không?

Vương ma ma đã sớm phái hai tiểu nha đầu đi trước, để các nàng ổn định tất cả hạ nhân trong ngoài Ngưng Hương viện, sau đó mới chậm rãi đỡ lão phu nhân thông thả đi vào.

Lô Thiển Tiểu vốn có mấy phần tự tin, nhưng đợi nửa buổi vẫn không thấy có ai qua, có chút tức giận. Tay gảy đàn vẫn không dừng nhưng tiếng đàn càng ngày càng nhanh.

Mơ hồ nghe thấy có tiếng bước chân, trong lòng Lô Thiển Tiểu vui mừng, động tác trên tay càng thêm cẩn thận, ưu mỹ.

Nhưng khi nàng đánh xong nốt nhạc cuối cùng, hai tay đặt trên dây đàn, dừng tiếng đàn lại, ngẩng đầu nhìn lên, người đến lại là tổ mẫu của mình, hơn nữa, sắc mặt âm hàn chăm chú nhìn mình, trong lòng hốt hoảng, vội vàng nhanh chóng đứng lên, hơn nữa còn bước ra khỏi đình, phúc thân hành lễ: “Thỉnh an tổ mẫu!”

Động tác của Lô Thiển Tiểu thuần thực, nhanh nhẹn, đương nhiên lão phu nhân nhìn thấy rõ ràng, cười lạnh một tiếng: “Không phải nói bị thương đến không đi được sao? Hiện tại, ta thấy khôi phục rất nhanh. Đã như vậy, người đầu, phân phó phòng ăn không cần phải nấu đồ bổ dành riêng cho Nhị tiểu thư nữa.”

“Vâng, lão phu nhân.”

Vương ma ma là lão nhân bên cạnh lão phu nhân, đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời của lão phu nhân, không chỉ ngừng cái gọi là đồ tẩm bổ, sợ là, cuộc sống sau này của Nhị tiểu thư sẽ không dễ chịu lắm.

“Tổ mẫu, đại phu nói bên ngoài đã hết sưng, lúc đó, cháu cũng bị dọa sợ.”

Nhìn Lô Thiển Tiểu vội vàng giải thích cho đáng vẻ của mình, lão phu nhân cũng không thêm đề ý, “Không phải phạt người chép ‘Nữ giới’ sao? Hiện tại thế nào? Hình như chép xong rồi? Cầm đến đây ta xem.”

Lúc này, Lô Thiển Tiểu thực sự choáng váng, mấy ngày qua, bản thân mình chỉ lo hờn dỗi, rồi làm thế nào để thu hút Tiểu nương tử qua đây, sao còn có thời gian chép thứ đồ bỏ đi kia? Hôm nay, lão phu nhân nói muốn xem, nàng lấy cái gì cho bà ta xem đây?

Lô Thiển Tiểu biết mình đã chọc phải phiền toái, nháy mắt một cái, sớm có người lên lút đi tìm Cận di nương và lão gia mật báo.

Lão phu nhân biết rõ nàng có tâm tư gì, nhưng cũng không gấp, trong lòng nghĩ, mượn cơ hội này, thỏa sức làm khó dễ hai mẹ con các nàng một lần, cũng để cho con trai mình hiểu rõ, rốt cuộc hai mẹ con nhà này có thực sự ôn nhu, hiền lành như vậy hay không.

Cận thị vừa đến Ngưng Hương viện đã thấy Lô Thiển Tiểu đang quỳ trên nền đá còn lão phu nhân thành thoi ngồi nhìn, Cận thị hành lễ thỉnh an, lão phu nhân cũng coi như không nhìn thấy, không gọi dậy, để cho hai mẹ con nàng cùng nhau quỳ ở đấy.

Lô Thiểu Hoa vừa sang đến nơi, nhìn thấy một màn này, kêu to.

“Mẫu thân, trời rất lạnh, sao lại để cho các nàng quỳ trên mặt đất như vậy? Các nàng lại chọc chỗ nào khiến người mất hứng sao?”

Lời này coi như có mấy phần xuôi tai, “Người hỏi nữ nhi tốt của người đi? Hỏi xem hôm nay nàng đã làm những gì? Còn có, ta phạt nàng chép ‘Nữ giới’, nhưng nàng giỏi lắm, mấy ngày hôm nay, một tờ cũng không chép, không chỉ vậy, còn dám lừa gạt ta, thực là to gan lớn mật!”

Lô Thiểu Hoa sùng sốt, gương mặt hoài nghi, Vương ma ma bên cạnh vội vàng nói: “Hồi lão gia, chân của Nhị tiểu thư đã sớm khỏi, hơn nữa, vết thương vốn không nặng, vừa rồi động tác của nàng rất nhanh nhẹn, đúng lúc lão phu nhân nhìn thấy.”

Lô Thiểu Hoa hiểu ra, hôm đó, nàng không ngừng kêu đau, chính mình cũng không xem kỹ, chỉ thấy một mảng xanh tím, cho là thương tích nặng, không nghĩ tới mới mấy ngày đã tốt rồi.

Chỉ có điều, từ trước đến nay Lô Thiểu Hoa luôn cưng chiều nữ nhi này, không đề ý lắm nói, “Mẫu thân, hóa ra là chuyện này. Nàng là một tiểu cô nương, lúc ấy đau đớn, trong lòng sợ hãi cũng là bình thường. Cần gì phải vì vậy mà nổi cáu với nàng?”

Lão phu nhân nghe xong lời này liền bối rối!

Cái gì gọi là nổi cáu với nàng?

Hóa ra, trong mắt hắn, người mẹ già này chính là một ác tổ mẫu chuyên đi ức hiếp, làm khó nữ nhi bảo bối của hắn.

Vương ma ma nhìn sắc mặt của lão phu nhân, vội vàng khuyên nhủ: “Lão phu nhân đừng nóng nảy, lão gia cũng là lo lắng cho thân thể của ngài, không muốn ngài bị chọc tức thôi.”

Lô Thiểu Hoa nghe nàng nhắc nhở như vậy, cũng cảm thấy vừa rồi thái độ của mình không đúng, dùng từ không thỏa đáng.

“Mẫu thân, mặc kệ nha đầu kia phạm phải lỗi gì, ngài chỉ cần phạt nàng là được, vạn lần đừng đa thương thân thể của mình.” Miệng nói nhưng vẫn không quên nháy mắt ra hiệu với hai mẹ con đang quỳ dưới đất.

Cận thị và Lô Thiển Tiểu đương nhiên cũng dùng đủ mọi cách lấy lòng, không ngừng nhận bản thân mình sai rồi. Như vậy ngược lại là lão phu nhân không tốt, chưa phân định rõ ràng đã tức giận với các nàng.

Trong Cẩm viện, tiền Tiểu nương tử xong, Tam Thất đem những chuyện nghe được nói lại một lượt, tiếc nuối nói, “Cuối cùng, lão phu nhân cũng không trọng phạt Nhị tiểu thư, nàng ta đúng là may mắn mà.”

“May mắn?” Thiển Hạ cười một tiếng, “Đóng băng ba thước không phải một ngày hàn. Muốn lập tức tan ra, làm sao có thể? Hôm nay, trong lòng lão phu nhân đã thấy được, mẹ con Cận thị quá mức phách lối, không đề nàng vào mắt. Đối với chúng ta, đây đã là một chuyện tốt trời ban rồi.”

“Nhưng mà tiểu thư, Nhị tiểu thư và Cận di nương đã tập thành thói quen, thế nào mấy ngày nữa cũng dễ được lão phu nhân vui cười hơn hờ.”

“Vậy thì sao?” Thiển Hạ không thêm đề ý, sai người bí mật chuẩn bị đồ ăn ngon đưa sang Ngưng Hương viện.

Tam Thất không hiểu, cảm thấy tiểu thư nhà mình quá lương thiện, Nhị tiểu thư rõ ràng không phải là một người hiền lành, việc gì phải đối xử với nàng ta tốt như vậy?

Hai ngày sau, Lô Thiểu Hoa khó có được thời gian rảnh rỗi, bởi lão phu nhân dùng cơm trưa.

Vương ma ma có chút khó xử nói: “Lão phu nhân, trưa nay phòng ăn hầm canh bài cốt đông qua *, lúc trước phu nhân và nô tỳ đã phân phó làm canh nhũ cấp**, nhưng không thấy làm.”

(*) Bài cốt đông qua: sườn lợn bí đao .

(**) Nhũ cấp: bò câu non.

Vân thị vừa đặt đĩa vào trong tay lão phu nhân, nghe xong sững sốt nói: “Sao lại như vậy? Không phải đã đã phân phó xuống, nói là lão phu nhân muốn uống canh nhũ cấp sao? Vương ma ma, không phải người đã đi dặn dò một lần nữa rồi sao?”

Lô Thiểu Hoa cau mày: “Người quản gia kiểu gì vậy, chuyện nhỏ như vậy mà cũng làm không xong.”

Vân thị lúng túng, nhưng cũng chỉ biết ngồi nghe, không dám lên tiếng.

Lúc này, Vương ma ma mới nhỏ giọng nói: “Cũng không thể trách phu nhân được, nô tỳ đã đi hỏi, phòng ăn nói hôm nay không đủ người, Nhị tiểu thư và Cận di nương lại nói phải dùng canh bài cốt đông qua, không được làm sai, cho nên lúc này phòng bếp mới tự chủ trương đổi sang làm canh bài cốt đông qua.”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ngát Đi Thôi!

Không được sai?

Lão phu nhân vừa nghe xong, tức giận đứng bật dậy, đôi đũa trong tay đập thẳng xuống bàn.

“Tốt lắm! Ta đúng là không biết, từ khi nào trong phủ này đến lượt một di nương và một tiểu thư thứ xuất làm chủ? Phu nhân chính thất nói không người nghe, ngay cả lão bà tử ta muốn dùng một chén canh, còn phải nhìn sắc mặt Cận thị nàng đúng không?”

“Mẫu thân, ngài đừng tức giận. Có lẽ, trong chuyện này có hiểu lầm gì đó.”

“Hiểu lầm? Có thể có hiểu lầm gì? Người cũng là đồ vô dụng! Bị khi dễ đến mức này vẫn còn bênh vực nàng ta.”

Lão phu nhân miệng trách mắng Vân thị nhưng mắt lại nhìn về phía con trai mình.

Lô Thiểu Hoa nhìn, trong lòng tự nhiên cũng không vui. Minh có sủng ái Cận thị, cưng chiều Lô Thiển Tiểu, nhưng cũng không thể để bọn họ bất kính với lão phu nhân như vậy. Hơn nữa, mấy ngày trước, Thiển Tiểu vừa chọc lão phu nhân mất hứng, còn bị vạch trần chuyện chân của nàng vốn không làm sao.

“Người đâu, còn không mau đi gọi Cận thị và Nhị tiểu thư đến đây? Để các nàng tự nói chuyện với mẫu thân.”

“Dạ, lão gia.”

Vân thị biết, đây là hấn cho người đi mật báo trước, để tránh lát nữa các nàng bị đánh lại không kịp trở tay.

“Chậm đã!”

Lão phu nhân bắt ngờ lên tiếng: “Không cần! Các nàng cao cao tại thượng như vậy, lão bà ta đây làm sao có thể mời được.”

Trong lòng Lô Thiểu Hoa lộp bộp, lập tức có dự cảm không lành.

“Vương ma ma, hiện tại hai người các nàng đang ở đâu?”

“Bẩm lão phu nhân, đều đang ở Ngưng Hương viện dùng cơm trưa.”

“Ta nhớ hôm đó đã từng phân phó, chân của Nhị tiểu thư đã khỏi, không cần chuẩn bị canh bổ nữa?” Lúc lão phu nhân hỏi câu này, ánh mắt lại nhìn về phía Lô Thiểu Hoa, rất rõ ràng, theo bản năng, nàng cho rằng Lô Thiểu Hoa không vâng lời mình, âm thầm chiếu cố Lô Thiển Tiểu.

“Hồi lão phu nhân, đúng là ngài đã phân phó như vậy. Nô tỳ đã nói lại với ma ma quản lý phòng ăn, một chữ cũng không sai.”

“Quản sự phòng ăn là ai, đưa nàng ta tới Ngưng Hương viện.”

“Dạ, lão phu nhân.”

Lô Thiểu Hoa nghe xong cũng biết hôm nay lão phu nhân nhất định không chịu để yên. Mặc dù trong đầu nghĩ lão phu nhân chuyện bé xé to, nhưng lại càng tức giận mẹ con Cận thị không biết thu liễm.

Trước kia, các nàng muốn thế nào, chỉ cần hấn không nói gì, Vân thị cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng bây giờ lại dám đề lên đầu lên cổ lão phu nhân, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, không phải người ta sẽ nghĩ, Lô Thiểu Hoa hấn không biết cách trị gia sao?

Đoàn người lão phu nhân mới đi được nửa đường, bắt gặp Thiển Hạ mang theo Tam Thất, trên tay còn đang bưng một khay gì đó, cùng nhau đi tới.

“Ngươi làm gì vậy?”

“Hồi tổ mẫu, cháu gái chỉ muốn qua xem chân của Nhị muội đã khá hơn chưa? Ngoài ra, cháu gái còn nhờ người tìm được một bài thuốc gia truyền giúp tiêu sưng trị đau, muốn đưa qua cho Nhị muội, để cho nàng có thể sớm đi lại.”

Lúc này lão phu nhân mới nhớ ra, hôm mình tới Ngưng Hương viện, Thiển Hạ không có ở đấy, mấy ngày nay lại chuyên tâm học đàn, sợ là còn chưa biết chuyện chân của Lô Thiển Tiểu đã sớm khỏi.

“Không cần! Chân của nàng đã sớm không có gì đáng ngại rồi.” Lão phu nhân dừng lại, nhìn trường tôn nữ của mình, không biết bắt đầu từ lúc nào, trong lòng luôn cảm thấy, nha đầu này có chút không giống lúc trước.

“Mà thôi, đã đi được nửa đường rồi, vậy thì cùng đi xem một chút, vừa vặn, có thể để cho ngươi an lòng.”

“Dạ, tổ mẫu.”

Trong Ngưng Hương viện, Cận thị và Lô Thiển Tiểu đang ở chính phòng cùng nhau dùng cơm trưa, nghe thấy bên ngoài có tiếng thông truyền, cả hai đều sững sốt, không hiểu lúc này lão phu nhân tới làm gì?

Đợi đến khi lão phu nhân vào phòng, tầm mắt rơi vào một bàn mỹ thực của các nàng trước tiên.

Chỉ có điều, trên bàn thức ăn là tám rau, một canh, sáu mặn, bốn chay, nhưng canh kia sao không phải là bài cốt đông qua?

Nhưng Vương ma ma vừa nhìn một bàn thức ăn, ngay lập tức giật mình nói: “Đây không phải là bí chế* nhũ cấp sao?”

(*) Bí chế: phương pháp chế biến bí truyền.

Lão phu nhân nghe xong, mặt liền tái mét.

Trong phủ vẫn chưa nuôi được bò câu nhà, mấy con trong phủ hiện giờ đều là bò câu tuyết do nhà mẹ đẻ nàng đặc biệt sai người lên tận phương Bắc mua về, loại bò câu này chỉ sinh trưởng ở vùng núi tuyết nên mới có tên này.

Không phải là bò câu có giá trị như thế nào, mà quan trọng, đây là người nhà của lão phu nhân đưa cho nàng, làm sao có thể để mẹ con Cận thị đặt lên bàn ăn?

Nếu như không có mẹ con các nàng sai sử, làm gì có chuyện phòng bếp dám làm nhũ cấp?

Nhìn thấy món này, Lô Thiếu Hoa cũng lập tức bối rối.

Không chỉ hấn, sắc mặt tất cả mọi người trong phòng đều có gì đó không thích hợp!

Cận thị phản ứng rất nhanh, vội vàng nói: “Thưa lão phu nhân, đây là phòng bếp sai người đưa tới, tỳ thiếp cũng không biết chuyện gì. Tỳ thiếp cũng không hiểu sao phòng bếp lại đưa tới nhiều món ăn như vậy?”

Không biết? Lừa ai?

Trong phòng này, đừng nói là lão phu nhân, ngay cả Lô Thiếu Hoa luôn cung chiêu nàng cũng không tin.

Lão phu nhân bị tức đến không biết nên dùng lời khó nghe như thế nào để trách mắng, đưa tay lên chỉ vào Cận thị, bởi vì tức giận nên đầu ngón tay run run: “Tốt! Tốt lắm! Đây chính là gia phong của Lô gia ta! Thực sự là rất tốt!”

Cận thị nghe xong liền hoảng sợ, vội vàng quỳ gối lê hai bước: “Lão gia, lão gia, ngài phải tin tưởng thiếp, thiếp không có! Thiếp thực sự không có!”

Cận thị nói xong, hai mắt đã đầy hơi nước, mơ mơ màng màng, hơn nữa, bộ dạng khổ sở của nàng lúc này khiến Lô Thiếu Hoa suýt nữa đưa tay ra đỡ nàng theo bản năng.

Nhìn hai người hành động không coi ai ra gì, lão phu nhân bị tức giận không nhẹ, cuối cùng không đến một hơi*, trực tiếp ngất đi!

(*) Không đến một hơi: chỗ này xem phim chắc dễ hiểu hơn, ý là bà ấy mới hít vào chưa kịp thở ra đã ngất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Muốn Thăng Chức?

Edit: Gió

Nhắc tới tính khí của lão phu nhân, Thiên Hạ đương nhiên hiểu rõ.

Kiếp trước, lão phu nhân là một người chỉ biết yêu bản thân mình, quả nhiên, kiếp này vẫn vậy.

Đối với lão phu nhân, nàng là trưởng bối trong phủ, là mẫu thân của Lô Thiếu Hoa, cho nên, vị trí cao nhất trong phủ đương nhiên phải là nàng, là lão phu nhân!

Nhưng bây giờ, ngay cả đồ của mình cũng bị một tiểu thiếp của con trai chiếm đoạt, không chỉ vậy, con trai lại còn ngầm cho phép. Điều này làm sao lão phu nhân có thể chịu đựng được. Tâm khí quá cao, lại tức giận quá mức cho nên lúc này mới hôn mê bất tỉnh.

Thấy lão phu nhân hôn mê, một phòng người tự nhiên cũng căng thẳng. Nhưng chỉ có Thiên Hạ, trên mặt là lo lắng, sốt ruột, trong lòng lại là cao hứng, xem ra chỉ một bát canh nhũ cấp nhỏ nhỏ lại có hiệu quả cao hơn nhiều so với dự tính của mình.

Chứng kiến phụ thân thực sự sợ hãi, lúc này mới đem toàn bộ sự chú ý tập trung vào lão phu nhân, còn mẫu thân đã sớm sai người đi mời đại phu.

Trong khi đợi lão phu nhân tỉnh lại, đầu óc Lô Thiếu Hoa quay mòng mòng, đi đi lại lại, sắc mặt hết xanh lại trắng, lo lắng không thôi.

Thiên Hạ nhìn, khóe môi nổi lên một nụ cười khinh miệt như có như không.

Bây giờ mới biết tầm quan trọng của lão phu nhân sao?

Năm nay, Lô Thiếu Hoa mới ngoài ba mươi, là độ tuổi đẹp nhất, cũng là thời điểm thích hợp nhất trong quan trường. Nếu như bây giờ, lão phu nhân đột nhiên xảy ra chuyện gì?

Ví dụ như, đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo? Hoặc là ngay bây giờ không qua được. Vậy thì, tiền đồ của hấn sẽ bị ảnh hưởng vô cùng lớn.

Nếu như mắc bệnh, ngược lại cũng không tồi, nhanh thì hấn chỉ phải ở nhà hầu hạ không quá một tháng, vậy cũng được. Nhưng nếu lão phu nhân trực tiếp đi luôn, vậy thì không phải khiến hấn phải chịu tang ít nhất ba năm sao.

Phải biết rằng, đối với quan viên như Lô Thiếu Hoa, đó là một thời gian quá dài.

Không phải là trọng thần đắc lực, cũng không phải là đại tướng biên quan, người như hắn, một khi trường bối mất, chỉ có thể lựa chọn đại tang.

Nhìn sắc mặt không ngừng biến ảo của Lô Thiếu Hoa, Thiển Hạ hiểu, hắn sùng ái Cận thị thì thế nào? Cuối cùng cũng không thể quan trọng hơn tiền đồ của hắn.

Đối với tính cách của Lô Thiếu Hoa, Thiển Hạ cũng rất hiểu, hắn chính là một kẻ tiểu nhân mưu mô, toan tính, chỉ biết lo cho lợi ích của mình.

Khi con đường công danh của hắn không xuất hiện bất kỳ ảnh hưởng nào, đương nhiên, hắn sẽ nghĩ đến thú vui của bản thân, tìm người đến thương yêu, cung chiều.

Nhưng một khi, những thứ này cùng tiền đồ của hắn xảy ra xung đột, cho dù chỉ là vừa mới manh nha, hắn sẽ lập tức tỉnh táo lại, bắt đầu suy tính, rốt cuộc có phải mình đã làm sai hay không? Phải làm sao mới có thể khiến những chuyện này không phát triển tới tệ hơn?

Mà bây giờ, Lô Thiếu Hoa đã bắt đầu tự suy xét lại.

Thiển Hạ không quá hy vọng vào mức độ tự suy xét của hắn, dù sao, hắn cũng chỉ suy xét cho bản thân hắn mà thôi.

Thấy mẫu thân từ đầu đến cuối cũng không để ý đến phụ thân, Thiển Hạ thoáng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất, điều này chứng minh, mẫu thân thực sự không còn tình cảm với lão phụ thân cận kề này nữa.

Quả nhiên, Lô Thiếu Hoa thấy lão phu nhân có dấu hiệu tỉnh lại, vội khiển trách: “Hai đồ ngu xuẩn các ngươi, vẫn ở đây làm cái gì? Còn không ra ngoài quý? Còn muốn tức chết lão phu nhân nữa phải không?”

Vân thị có chút giật mình, nhưng trong mắt cũng chỉ lóe lên một tia khinh thường không dễ nhìn thấy, rõ ràng, nàng đã sớm đoán được Lô Thiếu Hoa sẽ làm như vậy.

Lão phu nhân cuối cùng cũng tỉnh lại, nghe thấy con trai xử lý hai mẹ con kia, cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, trong lòng vẫn cảm thấy ảm ức, khó chịu.

Suy cho cùng, lão phu nhân vẫn muốn giữ cho con trai mình chút mặt mũi, sai bọn người Vân thị lui xuống, chỉ còn lại hai mẹ con bọn họ ở trong phòng nói chuyện.

“Mẫu thân, tất cả đều là nhi tử không đúng, người nhất thiết đừng để cơ thể bị chọc tức.” Gương mặt Lô Thiếu Hoa lộ vẻ buồn rầu, khiến cho lão phu nhân cảm thấy đứa con trai này cũng coi như là hiếu thuận.

“Ta đã nhắc nhở ngươi bao nhiêu lần rồi? Bây giờ, ngươi là thiếu doãn Duẩn Châu thành, có không biết bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào ngôn hành cử chỉ của ngươi. Ngươi cho rằng chức quan của ngươi có thể ổn định mãi sao? Cận thị cho dù xuất thân có tốt hơn nữa, nhưng cũng chỉ là một tiểu thiếp! Làm sao có thể lấn lên đầu vợ cả và đích nữ? Hôm nay ngược lại rất tốt, để cho ngươi thấy được, ngay cả lão thái bà này cũng không được coi ra gì.”

“Mẫu thân dạy phải, nhi tử trở về nhất định nghiêm khắc khiển trách các nàng. Lần này, xin tùy mẫu thân xử trí.”

Thấy thái độ của con trai, cuối cùng cũng không một mực bênh vực hai mẹ con kia nữa, lão phu nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ngươi nha! Biết rõ Vân thị là người cùng ngươi thù hằn theo luật pháp, không thể vứt bỏ được. Ngươi cần gì phải như vậy? Tuy Vân thị xuất thân thương hộ, nhưng quý ở chỗ nàng bằng lòng giúp ngươi. Ngươi không nghĩ tới lúc trước ngươi thất bại, Vân thị đã trợ cấp cho ngươi bao nhiêu bạc?”

“Mẫu thân nói phải, nhi tử biết sai rồi.”

“Đến nay, cái ghế thiếu doãn Duẩn Châu của ngươi cũng đã ngồi mấy năm rồi, ngươi không tính thăng lên một chức nữa sao? Ta nghe nói Thứ sử Duẩn Chuẩn phải chuyển về Lương Thành. Ngươi không muốn làm Thứ sử Duẩn Châu?”

Lô Thiếu Hoa vừa nghe xong, hai mắt sáng lên, người nhà mẹ đẻ lão phu nhân cũng có chút bản lĩnh, lúc này, sắc mặt càng thêm khiêm nhường, nhìn về phía lão phu nhân lấy lòng.

Lão phu nhân trừng hắn một cái, nhưng trong đáy mắt vẫn là cung chiều: “Ta biết mấy năm nay ngươi thu vào không ít bạc, nhưng đừng quên, muốn leo lên cao phải biết khai thông quan hệ, dựa vào khoản nợ khoản kia của ngươi, liệu có đủ không?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vân Thị Ám Phúng!

Edit: Gió

*Ấm phúng: ngậm mĩa mai, châm chọc.

Sau khi từ trong phòng lão phu nhân đi ra, Lô Thiếu Hoa ngẩn ngơ, đi đi lại lại trong sân viện lão phu nhân.

Nói gì thì nói, Vân thị bình thường cũng là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, khuyết điểm duy nhất chính là xuất thân thương hộ, điều này khiến hấn đau đầu.

Kỳ thực, hấn cũng không muốn nhớ lại, nếu không phải xuất thân thương hộ, sao một cô nương xinh đẹp như nàng lại có thể nhìn trúng một thư sinh nghèo hèn như hấn? Hơn nữa, nếu lúc đó không có Vân gia giúp đỡ, Lô Thiếu Hoa hấn có thể đi tới ngày hôm nay?

Trong đầu Lô Thiếu Hoa hiện đang suy nghĩ, làm sao để hấn có thể từ tứ phẩm hạ có thể thăng lên vị trí Thứ sử tứ phẩm thượng? Phải biết rằng hai bậc quan này có tất cả bốn cấp. Muốn leo lên, nếu không có khả năng đập bạc, sợ là không được.

Từ trước đến nay, Lô Thiếu Hoa luôn cho mình là một người phong lưu anh tuấn, tài hoa hơn người.

Thực ra, sâu trong thâm tâm hấn, hấn luôn biết, con đường làm quan của hấn được bắt đầu như thế nào, nhưng đến nay vẫn không chịu chấp nhận mà thôi! Hấn luôn cho rằng, nếu là vàng thì ở nơi nào cũng phát sáng, là trân châu, sớm muộn cũng được người phát hiện.

Nhưng hấn tuyệt nhiên không nghĩ tới, hấn có thực sự là vàng không?

Đến chỗ phu nhân, thấy Thiển Hạ đã ở đây, hai mẹ con đang ở trong đình nghỉ làm nữ công.

Bây giờ đang là đầu xuân, ánh nắng trời ấm áp chiếu rọi khắp nơi, thỉnh thoảng lại có làn gió nhẹ thổi qua, hai mẹ con ngồi cùng một chỗ, không ai nói gì, nhưng bầu không khí lại vô cùng đặc biệt.

Trong nháy mắt, Lô Thiếu Hoa cũng hơi ngây người, Vân thị vốn sống không tồi, chỉ vì mấy năm nay ở trong phủ không được quan tâm cho nên ở trước mặt hấn, rất ít khi lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Lúc này, nhìn mẹ con nàng thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nhau cười, vậy mà lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

Lô Thiếu Hoa bước đến gần, Vân thị hiển nhiên cũng phát hiện ra hấn.

Thiển Hạ hành lễ xong, đứng bên cạnh Vân thị, đại khái đã đoán được hôm nay hấn tới đây làm gì?

Đối với việc Lô Thiếu Hoa đột nhiên xuất hiện, Vân thị cũng cảm thấy hơi bất ngờ. Dù sao, cũng đã hai, ba tháng nay hấn không ghé qua nơi này.

“Mẫu thân đã không còn gì đáng ngại chứ? Có cần thiệp qua chăm sóc không?”

“Không cần. Bây giờ mẫu thân đã ngủ rồi, ta để cho Cận thị và Thiển Tiểu quý ở trong sân.” Lô Thiếu Hoa nói xong, khẽ than: “Nhắc tới, cũng là do ngày thường ta quá dung túng các nàng, lại dám làm ra loại chuyện bực này đối với lão phu nhân! Cũng khó trách mẫu thân tức giận đến hôn mê bất tỉnh.”

Vân thị không đáp lời, con ngươi lóe lên sự khinh bỉ. Bây giờ, người mới biết mình quá cưng chiều các nàng, mới biết mình đã làm gì sao?

Sắc mặt Lô Thiếu Hoa có phần không được tự nhiên, suy nghĩ một chút cũng tìm được một lý do: “Phu nhân, mấy ngày nữa là ngày sinh của nhạc mẫu, không biết phu nhân chuẩn bị thọ lễ đến đâu rồi?”

“Đa tạ lão gia đã nhớ, thiệp đã chuẩn bị tốt rồi.”

“Nhắc mới nhớ, cũng đã mấy năm không gặp nhạc mẫu rồi. Chờ mấy ngày nữa, ta không bận, cùng nàng trở về kinh thành một chuyến, thế nào?”

“Phu nhân, gần đây, cũng là vì phu không đúng, vắng vẻ nàng.” Lô Thiếu Hoa nói, nhìn thoáng qua Thiển Hạ một cái, đầu tiên phải đem nàng đuổi đi đã, dù sao những lời nói của hai vợ chồng cũng không phải là lời thích hợp cho một đứa trẻ nghe.

“Sao lão gia lại nói vậy? Ngài là chủ tử của quý phủ, ngài muốn cưng chiều ai là có thể cưng chiều người đó, ai dám nói nửa chữ không được?” Không đợi hấn đuổi Thiển Hạ đi, Vân thị đã lên tiếng.

Sắc mặt Lô Thiếu Hoa cứng đờ, giọng của Vân thị rõ ràng là có mấy phần trào phúng, ám chỉ Cận thị và Lô Thiển Tiểu có lá gan lớn như ngày hôm nay, tất cả đều là do hấn dung túng mà ra.

Vốn nghĩ đồ dành nàng thật tốt, sau đó sẽ tìm cách để nàng liên lạc với nhà mẹ đẻ, xuất ra chút bạc, bây giờ bị nàng nói như vậy, hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi thẳng.

Đang yên đang lành, tự dung lại muốn trở về kinh thành thăm hỏi ngoại tổ mẫu?

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên mấy phần suy tính, “Mẫu thân, tại sao đột nhiên phụ thân lại muốn hồi kinh?”

Dứt lời, đột nhiên nhớ lại, hình như năm nay Thứ sử Duẫn Châu sẽ được điều trở lại kinh thành.

“Mẫu thân, lần trước gặp tiểu thư phủ Thứ sử, nghe nàng nói, giống như sắp rời khỏi nơi này. Hơn nữa, nhìn nàng vui mừng, nữ nhi đoán, phải chăng là muốn hồi kinh?”

Vân thị sống trong gia đình buôn bán từ nhỏ, chuyện đấu đá lẫn nhau cũng đã gặp không ít. Ngoài chuyện tranh thủ tình cảm giữa mẫu thân và các di nương trong phủ, đối với chuyện thương nhân đấu đá, tranh giành lợi ích còn thấy nhiều hơn.

“Hừ, ta nghĩ sao tự nhiên hần lại tốt bụng như vậy, lại đến đây hỏi chuyện sinh nhật của mẫu thân ta. Mấy năm nay, hần chưa một lần để ý tới. Hóa ra là muốn đánh chủ ý vào bạc của Vân gia ta.”

“Vừa rồi mẫu thân cũng không tệ, vừa lên tiếng đã châm chọc ông ta, nếu không, sợ là tiếp theo, ông ta đã mở miệng muốn bạc.”

Vân thị có chút lo lắng, nói: “Tiểu Hạ, con nói xem, mẫu thân làm như vậy có phải là không có nhân tình không?”

“Mẫu thân, sao người lại nghĩ như vậy? Rõ ràng là phụ thân có lỗi với mẫu thân trước, hôm nay mẫu thân không thống đao lòng kiếm* với ông ta, chỉ là để cho bọn cữu cữu không nhúng tay vào chuyện Lô gia nữa mà thôi, về tình về lý, không có gì là sai cả!”

Nói cho cùng, Vân thị vẫn là một người phụ nữ truyền thống, đã bị tư tưởng phu vi thể cương* ăn sâu, cho nên mới cảm thấy có phần không ổn.

(*) Chồng nói vợ nghe.

Bây giờ nghe Thiên Hạ nói, suy nghĩ lại cũng thấy đúng!

Nhà mẹ đẻ mình khi nào thì có nghĩa vụ nhất định phải giúp đỡ con rể?

Không hề có đạo lý này nha!

Vân thị không ý thức được rằng, dường như suy nghĩ của mình ngày càng chịu tác động của Thiên Hạ.

Lông mày Thiên Hạ cong lên, thanh âm dịu dàng: “Mẫu thân, nghe nói hai ngày trước, người gửi thư cho dì?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quên, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Người Dì Cực Phẩm

Vân thị khẽ cười một tiếng, “Đúng vậy, nàng mới thành quả phụ, vốn cũng gả cho một phú thương, nhưng đáng tiếc, nàng gả qua đây cũng chỉ sinh được một nữ nhi, gia nghiệp đều bị đệ đệ của phú thương kia tiếp quản, nàng là một phụ nhân, không thể ra ngoài làm ăn, không còn cách nào khác mới muốn đến Duẫn Châu nương tựa chúng ta.”

“Mẫu thân, khi còn nhỏ, con từng nghe ngoại tổ mẫu nói, vị thứ dì này không phải loại tốt đẹp gì. Người nhất định phải cẩn thận.”

Thiên Hạ vừa nói vừa chớp chớp đôi mắt hồn nhiên trong sáng, khiến Vân thị cảm thấy mình như bị mê hoặc!

Lời nói có vẻ vô ý, nhưng lại khiến Vân thị nhớ lại mấy chuyện vụn vặt trước khi mình lấy chồng, thứ muội này đúng là người “không có chuyện không thấp đèn lễ Phật.”

“Mẫu thân, nơi dì gả cách Duẫn Châu thành không xa lắm. Sao người không sai người đi hỏi thăm tình hình trước một chút xem sao?”

Thiên Hạ có chút ngượng ngùng vãn về vạt áo, nói: “Mẫu thân, người cũng biết, người ở trong phủ không được yêu thương, địa vị của nữ nhi cũng không bằng Nhị muội và Tam muội. Những điều này nữ nhi đều không để ý, nhưng nếu đi thực sự đến nương tựa chỗ chúng ta, cũng bước vào Lô phủ này, mặc dù, chỉ là thêm hai bộ bát đĩa, nhưng liệu lão phu nhân có vui vẻ không?”

Vân thị gật đầu một cái, “Con nói cũng đúng. Mặc dù lão phu nhân không nói gì, nhưng lão gia cũng khó chống lại được sự xúi giục của Cận thị.”

“Cho nên, mẫu thân à, chúng ta phải biết chuyện nhà dì trước rồi hãy nói. Ngộ nhỡ có chuyện gì không hay, sau này bị Cận di nương phát hiện, thế nào nàng ta chẳng tóm lấy điểm này để châm biếm mẫu thân.”

Thiên Hạ sống lại một kiếp, đương nhiên biết vị thứ dì của mình là loại hàng nào.

Nói nàng ta là góa phụ thì đúng, chỉ có điều, không phải bị em chồng chiếm đoạt tài sản, mà Vân Kính Lệ, vốn là một nữ tử lăng lợ, chồng nàng ta bắt

gặp nàng ta ngoại tình nên mới tức giận đến sinh bệnh! Sau khi Tổng phú thương lâm bệnh, lập tức nhờ người viết hưu thư, nhưng chưa kịp đưa đến Vân gia ở kinh thành đã đi châu ông bà ông vải rồi.

Nói Vân Kính Lệ là góa phụ, chẳng bằng nói nàng ta bị chồng ruồng bỏ còn đúng hơn!

Bởi vì Vân Kính Lệ lẳng nhăng, cho nên nữ nhi Tổng Giai Ninh cũng bị cho là nghiệt chủng do Vân Kính Lệ và tình nhân của nàng ta sinh ra. Do đó mới đem đuổi cả hai mẹ con các nàng ra khỏi phủ.

Vân Kính Lệ là một người thông minh khi không chạy về kinh thành mà viết thư cho tỷ tỷ mình? Đây rõ ràng là đang đánh chủ ý vào Lô phủ.

Thiên Hạ nhớ mang máng, lúc Vân Kính Lệ mới tới Lô phủ, trên người mặc quần áo tang nhưng lại vẫn trang điểm, bày ra bộ dạng đau khổ, đáng thương, không chỉ phụ thân hơi động tâm, ngay cả lão phu nhân mới nhìn cũng thấy đau lòng.

Lần này, bất kể thế nào cũng không thể để bọn họ giống như kiếp trước, Vân Kính Lệ, Tổng Giai Ninh, kiếp này, ta vĩnh viễn sẽ không cho các người có cơ hội mưu hại mẫu thân của ta nữa!

Vừa nghĩ tới mẫu thân bị chính vị muối muối tốt của mình đẩy đến chỗ chết, Thiên Hạ lại cảm thấy đau đớn!

Đều là lỗi của mình, nếu như kiếp trước mình không ngây ngốc để cho Tổng Giai Ninh lừa gạt, bản thân mình lúc nào cũng nói tốt về hai mẹ con các nàng trước mặt mẫu thân. Lại không biết rằng mình khiến mẫu thân cảm thấy nữ nhi ruột thịt không gần gũi với nàng, mà có chuyện gì cũng nhỏ to với di. Nếu không, mẫu thân cũng sẽ không ra đi sớm như vậy.

Nếu như kiếp này, hai mẹ con nhà kia lại không biết thân biết phận, được thôi, nàng sẽ đem tất cả những gì mà các nàng thiếu nợ kiếp trước, chậm rãi, từng chút, từng chút một, đòi lại tất cả!

Vân thị cảm thấy Thiên Hạ nói có lý, sai con trai của vú Duẫn ra ngoài nghe ngóng.

Thiên Hạ biết, mẫu thân vốn không có bao nhiêu tình cảm với vị thứ di kia, nếu như để nàng biết được những chuyện xấu xa mà Vân Kính Lệ gây ra, chắc chắn sẽ không để cho hai mẹ con các nàng vào cửa.

Thiên Hạ trở lại Cẩm viện của mình, bắt đầu suy nghĩ phải làm sao mới có thể vạch trần bộ mặt thật của mẹ con các nàng, mà lại không để cho mẫu thân bị mang tiếng bạc tình?

Thói đời là vậy, lời đồn đại có thể giết chết người, bây giờ mẫu thân là phu nhân thêu doãn Duẫn Châu, dĩ nhiên là phải cẩn thận gấp bội.

Huống chi, hiện tại trên dưới phủ này, không biết có bao nhiêu người đang chờ để bới móc khuyết điểm của mẫu thân.

"Tam Thất, người đi phủ Thứ sử một chuyến, nói là ta muốn mời Lưu phu nhân và Lưu tiểu thư giúp ta xem một bức tự mới viết."

"Dạ, tiểu thư."

Thứ sử đương nhiệm, Lưu Thanh và phu nhân đều xuất thân danh môn vọng tộc, sự giáo dục nhận được từ nhỏ không phải người nào cũng sánh được. Tiểu thư Lưu Uyển Đình cũng là một người đáng yêu, mặc dù còn chưa cập kê nhưng đã đọc thuộc tứ thư ngũ kinh, lại vô cùng yêu thích và có sở trường về thư họa.

Kiếp trước mình cũng rất thích những thứ này, nhưng kể từ khi Tổng Giai Ninh đến, giữa hai người xảy ra không ít xích mích, bây giờ nghĩ lại, thấy mình khi đó thật là ngu xuẩn!

Sống lại một kiếp, Thiên Hạ có thể nhìn thấu rất nhiều chuyện, đặc biệt là bản thân mình ở kiếp trước, sau khi chết, bởi vì oán khí quá nặng mà không được đi vào cổng địa phủ, phiêu giạt bên ngoài ba năm, ba năm làm một du hồn!

Mặc dù không biết vì sao mình có thể sống lại, nhưng đời này, nàng quyết bảo vệ mẫu thân, tuyệt đối không để xảy ra bất kỳ biến động nào.

Tam Thất rất nhanh trở về, vô cùng vui vẻ nói, "Tiểu thư, nô tỳ đã gặp được Lưu tiểu thư, Lưu tiểu thư nói hai người gặp nhau cách đây cũng đã mấy tháng rồi, còn tưởng người không muốn làm bạn với nàng ấy nữa chứ."

Thiên Hạ nhướn mi, "Hà? Vậy người trả lời thế nào?"

Tam Thất cười đắc ý, "Thưa tiểu thư, nô tỳ nói, lần trước, tiểu thư tới quý phủ thương mai, vô tình nhìn thấy bức thư họa song tuyết của Lưu tiểu thư, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, cho nên sau khi về phủ, ngày nào cũng chuyên tâm học tập, nghiên cứu thư họa."

Thiên Hạ gật đầu một cái, đúng là một người biết nói chuyện.

Ba ngày sau, Thiết Trụ được Vân thị phái đi đã trở về, đúng như những gì Thiên Hạ biết trước kia, Vân thị vừa nghe xong những lời hán bầm báo, tức giận ném bay chén trà trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Tiến Dần Từng Bước?

Thiên Hạ vừa vào phòng, thấy mẫu thân tức giận cũng đoán được đại khái là chuyện gì. Nàng ra ngoài, nháy mắt một cái, hạ nhân vội tiến vào dọn dẹp.

"Mẫu thân, có chuyện gì vậy ạ?"

"Hừ, còn không phải do vị thứ tử của con. Nàng ta ném sạch mặt mũi Vân gia đi rồi."

"Mẫu thân, sự thật và lời nàng nói trong thư không khớp nhau sao?"

"Không chỉ không khớp mà còn khác nhau một trời một vực. Vân Kính Lệ này thật là không khiến người khác lo lắng không được mà. Năm ấy, mẫu thân vì nàng ta chọn đi chọn lại mãi mới chọn cho nàng ta được một nhà chồng tốt. Vậy mà, nàng ta lại không biết xấu hổ làm ra loại chuyện đồi phong bại tục như thế này."

"Mẫu thân, người đừng tức giận nữa. Việc gì phải vì một người không liên quan đến mình mà bức tức như vậy?"

"Người không liên quan?" Vân thị sững sốt. Nói gì thì nói, Vân Kính Lệ vẫn là di của nàng. Sao đứa nhỏ này lại có thể nói ra một câu khó nghe như vậy?

"Mẫu thân, người nghĩ xem. Nếu đi thực sự làm ra loại chuyện như vậy, ngoại tổ mẫu và cậu có thể tha thứ, dung nạp nàng sao? Cho dù bọn họ bằng lòng, các trưởng lão trong tộc cũng không cho phép dung nàng ta."

Vân thị ngẫm lại thấy cũng đúng, làm ra loại chuyện sỉ nhục gia tộc như thế này, chắc chắn sẽ bị gạch tên khỏi gia phả, đuổi ra khỏi tộc.

Vân thị không chần chừ nữa, cầm bút viết thư, sau đó sai Thiết Trụ đưa tới Vân gia ở kinh thành. Nữ nhi Vân gia gây ra chuyện lớn như vậy, không thể giấu mọi người được.

"Mẫu thân, bây giờ, đi ở đâu? Chúng ta có nên viết thư trả lời đi không?"

Vân thị lắc đầu một cái, "Sợ là bây giờ nàng ta đã đến Duẫn Châu rồi."

A, người đi này hành động cũng thật là nhanh nha!

"Mẫu thân, không phải người đã mua một số ruộng đất ở ngoại thành Duẫn Châu sao? Nếu không ngăn được thì sắp xếp cho mẹ con các nàng đến đấy đi ạ?"

"Như vậy có ổn không?"

"Có gì mà không ổn ạ? Di làm ra loại chuyện mất mặt như vậy. Nếu bây giờ, người cho nàng ta bước vào nhà của thiếu doãn Duẫn Châu, ngộ nhờ lại ảnh hưởng đến con đường thăng quan tiến chức của phụ thân thì sao? Sợ rằng lúc đó, bao nhiêu oán trách, bức bối, phụ thân sẽ đổ hết lên đầu người đấy ạ. Con thấy thu xếp cho hai người đó ở ngoại thành là thỏa đáng nhất."

Thiên Hạ làm vậy đương nhiên là có tính toán của mình. Minh an bài cho mẹ con các nàng ở ngoại thành. Nhưng người đi xảo quyết kia chắc chắn vẫn sẽ tìm mọi cách để tiếp cận phụ thân. Như vậy không phải sau này càng có nhiều trò vui để xem sao?

Thiên Hạ khẽ nhếch môi. Nếu không để ý kỹ khó mà phát hiện ra ý cười trong đó.

Hai ngày sau, Thiên Hạ xin xỏ thành công, hai mẹ con cùng đi đến phủ Thứ Sử.

Thiên Hạ chọn hai ngày sau mới đi, bởi vì, nàng còn có dụng ý khác nữa!

Lưu Uyển Đình vốn rất thích Thiên Hạ. Bây giờ, nhìn chữ của nàng, lại càng thêm yêu mến, khâm phục. Mới có mấy tháng mà đã có thể luyện được chữ đẹp như thế này, chứng tỏ nàng đã bỏ ra rất nhiều công sức.

Lưu Uyển Đình đâu biết rằng, ở kiếp trước, Thiên Hạ đã từng khổ luyện thư pháp. Bây giờ lấy ra cho các nàng xem là để giấu đi sự vụng về của mình mà thôi.

Lưu phu nhân để ý thấy vị tiểu thư này rất khác với những vị tiểu thư khác, không hề có ý nịnh nọt Uyển Đình, chỉ đơn thuần là ngưỡng mộ tài hoa của con gái mình. Điều này khiến cho Lưu phu nhân cảm thấy đây mới là cái gọi là khuê nữ!

"Thiên Hạ năm nay mười tuổi à?"

"Đúng vậy, mệnh nha đầu này cũng khổ. Nếu là một nhi tử, có lẽ phụ thân nàng sẽ yêu mến hơn, nhưng nàng lại là một nữ nhi. Nói ra không sợ Lư phu nhân chê cười, nhưng hoàn cảnh của ta ở trong phủ, phu nhân cũng biết rồi. Đứa nhỏ này đi theo ta nên cũng khổ lây."

Lư phu nhân hơi gật đầu một cái. Chuyện thiếu doãn Duẩn Châu thiên vị thiếp thất, nàng cũng có nghe qua, mi tâm khẽ động. "Mấy ngày trước có nghe nói, Cận thị trong phủ các người to gan lớn mật, ngay cả lão phu nhân cũng không coi ra gì?"

Vân thị nghe xong, mặt trắng bệch, vội vàng lắc đầu, "Không, không có. Sao nàng dám làm vậy? Cho dù nàng ta có gan này, lão gia cũng không cho phép nàng ta làm vậy."

Đều là phu nhân quan gia, làm sao lại không hiểu được?

Lư phu nhân than nhẹ một tiếng, "Người nha! Tính tình quá tốt, bị thiếp thất cười lên đầu lên cổ, người vẫn còn nói tốt cho Lô gia."

Vân thị hơi gượng cười, nói: "Nếu không thì còn biết làm sao được nữa? Dù có không tốt, cũng vẫn là nhà chồng ta. Ta khổ một chút cũng không sao. Ta chỉ thương Tiểu Hạ. Mới mười tuổi đầu mà nói gì, làm gì cũng phải thận trọng, đâu giống đích nữ của một quý phủ."

Lư phu nhân nhìn hai đứa trẻ đang chơi đùa cách đó không xa, "Nữ nhi nhà người là một đứa trẻ có phúc! Người xem, mới mười tuổi mà mặt mũi đã thể hiện rõ khí chất thư hương như vậy. Sau này nhất định sẽ tìm được một phu quân tốt."

Hai mẹ con ngồi chung một chiếc xe ngựa, từ Lư phủ trở về.

Thiên Hạ không để ý lắm chuyện mẫu thân và Lư phu nhân đã nói với nhau những gì. Dù sao thì mấy năm nay, chuyện phụ thân thiên vị thiếp thất đâu phải các quý phụ thượng lưu ở Duẩn Châu thành chưa từng nghe qua? Như vậy cũng thật là tốt!

Chỉ ít cũng giúp Thiên Hạ rút ngắn được không ít công đoạn cho kế hoạch sau này.

Không cần biết những phu nhân kia là thực sự đồng cảm với mẫu thân hay lấy nàng ra làm trò cười, chỉ cần mọi người đều biết chuyện phụ thân cưng chiều thiếp thất, như vậy, bước tiếp theo đã vô cùng thành công rồi.

Mục đích của Thiên Hạ rất rõ ràng. Đó là giúp mẫu thân hòa ly!

Vừa nghĩ tới chuyện ở kiếp trước, phụ thân căn bã tính kẻ mình, lại còn kết hợp với tiện nhân chết tiệt kia mưu hại mẫu thân, nàng lại cảm thấy Lô phủ này thật giống địa ngục.

Vừa mới vào đến cửa, quản gia đã tiến lên đón: "Thưa phu nhân, có một vị phu nhân dẫn theo một tiểu thư, tự xưng là muội muội của ngài đến tìm, bây giờ đang ở hậu viện thỉnh an lão phu nhân ạ."

"Ở hậu viện? Đã gặp được phụ thân ta chưa?" Thiên Hạ suy nghĩ rất nhanh, ngoài Vân Kính Lệ thì vị kia còn có thể là ai được nữa?

"Bẩm đại tiểu thư, đúng vậy! Lão gia tự mình dẫn người đi ạ."

Tự mình đưa đi?

Thiên Hạ hơi híp mắt. Xem ra, kiếp này, phụ thân căn bã của mình vẫn không thoát được cái số bị người khác quyền rũ rồi!

Nhưng phải như vậy mới đúng chứ! Mình chọn ngày hôm nay để ra ngoài, còn không phải vì chuyện này sao?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thật Là Xui Xẻo

Edit: Gió

Vân thị nghe xong, sắc mặt cũng không được tốt lắm. Rõ ràng, mình đã cho người thu xếp cho hai mẹ con nàng vào ở điện trang ngoại thành. Vậy mà lại còn dám bước vào đây! Không báo trước với mình câu nào, trực tiếp đi thỉnh an lão phu nhân?

Cô muội muội này, quả nhiên là một người tâm kế!

Thiên Hạ kéo cánh tay Vân thị, "Mẫu thân, nếu đi đã tới Lô phủ, người xem có nên bố trí cho nàng ở lại trong phủ không?"

"Vậy sao được? Đừng quên nàng ta đã làm ra chuyện tốt đẹp gì! Với lại, chắc là cậu con cũng nhận được thư rồi. Đến lúc đó tính tiếp."

"Vậy hôm nay?"

"Yên tâm, ta sẽ không để cho người khác có cơ hội nắm được nhược điểm của ta đâu. Hiện tại, ta vẫn là phu nhân thiếu đoan Duẫn Châu cơ mà."

Hai mẹ con vừa đến tiểu viện của lão phu nhân đã nghe thấy tiếng cười nói từ trong phòng vọng ra. Vân thị cau mày. Một người mới thành quả phụ lại có thể cười nói như vậy, còn ra thể thống gì nữa?

"Thỉnh an mẫu thân."

"Thỉnh an tổ mẫu."

"Được rồi, mẹ con các người mau lại đây xem ai tới này?" Lão phu nhân vui vẻ lôi kéo một tiểu cô nương khoảng mười tuổi tới, không phải Tống Giai Ninh thì còn có thể là ai nữa?

Thiên Hạ nhìn nàng ta đang cười thẹn thùng, thật đúng là một tiểu cô nương khiến người khác thương yêu.

Thiên Hạ nhìn thẳng vào đóa hoa trắng trên đầu tiểu cô nương kia, kinh ngạc nói, "Ồ, sao trên đầu vị cô nương này lại cài hoa trắng? Tổ mẫu, không phải người nói đây là điềm xấu sao ạ?"

Lão phu nhân nghe nàng nói vậy giật mình, chợt nghĩ, có thể hai mẹ con nhà này vừa mất người thân. Đúng là có phần xui xẻo!

Ngay sau đó, không dấu vết nơi lòng bàn tay đang lôi kéo Tống Giai Ninh. Người lớn tuổi kiêng kỵ nhất, ngoại trừ chữ chết ra chính là bệnh tật! Nàng không muốn dính vận rủi từ người Tống Giai Ninh.

Vân Kính Lệ vừa nghe xong, trên khuôn mặt liền lộ vẻ u sầu, bên trong đôi mắt phượng hiện lên một tầng sương mù, vô cùng đáng thương, nhìn về phía Lô Thiếu Hoa.

Vân thị thấy hành động của nàng, lửa giận bốc lên!

Xem ra, cô muội muội này không biết bản thân mình đang ở chỗ nào? Lại dám quấy rầy tướng công ngay trước mặt mình. Nếu như mình không có nhà, chẳng phải sẽ làm ra việc khiến người khác phải đỏ mặt?

Vân thị nghĩ vậy nhưng Lô Thiếu Hoa lại không nghĩ như vậy!

Vân Kính Lệ này dung nhan mỹ miều, tuổi tác không lớn, hơn nữa, lại còn là một người biết làm sao để đánh động nam nhân, mỗi một động tác nhỏ cũng khiến cho lòng Lô Thiếu Hoa ngứa ngáy giống như mèo cào!

"Tiểu Hạ, người nói cái gì đó? Đây là di và biểu muội của người, sao người có thể vô phép như vậy hả?"

Thiên Hạ nhướn lông mày. Sắc mặt của lão phu nhân cũng trở nên khó coi.

Di thì thế nào? Nói gì thì nói, nàng ta chỉ là một thứ xuất còn mình là đích trưởng nữ của cái phủ này cơ mà!

Ngay trước mặt người ngoài khiến trách mình như vậy, gia giáo của Lô Thiếu Hoa cũng thật là tốt!

Vân thị lại cười khê một tiếng, "Muội muội làm việc thật nhanh! Mới nhận được thư của người có vài ngày mà người đã đến Duẫn Châu rồi. Thế nào? Chê chỗ ta an bài cho người không thoải mái nên mới đến tận phủ sao?"

Mặt Vân Kính Lệ trắng nhợt, Tống Giai Ninh bên cạnh rụt rè kêu một tiếng, "Di, người đừng hiểu lầm. Chúng con không có ý đó."

Thấy sắc mặt của tiểu mỹ nhân tái nhợt, Lô Thiếu Hoa đau lòng, có chút không vui nói, "Phu nhân, dù gì cũng là thân muội muội của người, sao lại nói vậy?"

Lô Thiếu Hoa không nghe ra ý từ trong lời nói của Vân thị nhưng lão phu nhân thì hiểu.

Vân Kính Lệ này căn bản không phải là loại người hiểu chuyện. Con dâu đã sắp xếp cho nàng ta ở một chỗ khác, vậy mà lại còn tìm đến tận phủ. Chẳng trách vừa vào cửa, sắc mặt con dâu đã không tốt, hóa ra là có chuyện như vậy.

"Phụ thân, mẫu thân nói đâu có sai, sao người lại nói vậy?" Về mặt Thiên Hạ hoảng sợ, trốn sau lưng Vân thị.

Lão phu nhân cũng không tưởng tượng nổi con trai mình lại làm như vậy.

Ngay trước mặt người ngoài thái độ với phu nhân, lại còn hù dọa Thiên Hạ.

"Được rồi, không phải nói hôm nay tới thỉnh an ta sao? An cũng đã thỉnh, người cũng đã gặp. Trở về đi!"

Trong lòng Vân Kính Lệ lập tức lộp bộp. Lời của lão phu nhân đã quá rõ ràng rồi, về đi, là trở về nơi đó? Trở về cái điện trang ngoài thành?

Tổng Giai Ninh nhận được ám hiệu của mẫu thân, giương khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt hăm mộ, nói: "Dượng, phù của người thật lớn, thật là khí phách!"

Về mặt hăm mộ còn kém không nói thẳng ra là ngài để cho mẹ con chúng ta ở lại nơi này đi.

Nhưng Lô Thiếu Hoa lại thực sự có ý định này, cười nói, "Nếu Giai Ninh thích, vậy thì ở lại đi. Phu nhân, lát nữa, người thu xếp cho các nàng đi."

Cái này là đồng ý?

Trên mặt hai mẹ con Vân Kính Lệ đều là ý cười, còn sắc mặt Vân thị lại tái nhợt, giọng điệu không vui nói, "Lão gia, e rằng không được, để người đưa các nàng trở về điền trang ngoại thành đi."

Lô Thiếu Hoa thấy phu nhân dám cãi lời mình ngay trước mặt người ngoài, lập tức nổi giận, "Lời của lão gia ta người cũng không nghe phải không? Các nàng là cô nhi quả phụ, hà cớ gì phải đuổi các nàng ra ngoài! Người lập tức an bài là được."

Lão phu nhân thấy con trai mình hồ đồ như vậy, tức giận đến suýt hôn mê bất tỉnh lần nữa.

"A! Lão gia thật là nhiệt tình. Dù sao đi nữa, nàng cũng là người nhà mẹ đẻ thiếp, không nhọc người phí tâm. Hơn nữa, lão phu nhân vẫn còn khỏe mạnh, ngài lại để cho một góa phụ vừa mất phu quân ở lại trong phủ là có ý gì? Một thân áo tang này là thù cho ai?"

Lô Thiếu Hoa nghe xong, thân thể cứng đờ, lại nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của lão phu nhân, lúc này mới ý thức được, vừa nãy mình có hơi quá đáng!

Thiên Hạ lại nhỏ giọng nói, "Không phải người đang chịu tang thì không được phép bước ra khỏi cổng sao? Sao lại có thể đến tận phủ chúng ta?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Không Có Tư Cách?

Edit: Gió

Từ trong ra ngoài đều đã đi hết rồi sao?

Sắc mặt lão phu nhân âm trầm giống như sắp chảy ra nước đến nơi!

Từ ngoại viện vào nội viện, không phải đi một lượt từ trong ra ngoài thì là cái gì? Hơn nữa, một quả phụ vừa góa chồng lại trát lên mặt một lớp phấn dày hơn vừa tường như thế kia, nếu vừa rồi Thiên Hạ không nói thì lão phu nhân vẫn còn cảm thấy nàng ta là một người tỉ mỉ, chu đáo.

Nghe Thiên Hạ nói xong, lão phu nhân lúc này mới thấy Vân Kính Lệ không thuận mắt. Phu quân mất rồi, không ở trong phủ chịu tang mà chạy ra ngoài làm gì? Lại còn trang điểm kêu gọi như vậy cho ai ngắm hả?

Lô Thiếu Hoa cũng ý thức được tình hình của Vân Kính Lệ bây giờ, hẳn là không may rồi! Tiền đồ chính trị mình cất công gây dựng bao năm nay vì một quả phụ mà gặp bất lợi thì thật không đáng!

Thấy không ai nói gì nữa, lúc này, Vân thị mới nhỏ nhẹ: "Được rồi, không phải lão phu nhân vừa kêu một sao? Người đâu, đưa mẹ con các nàng về đi."

"Dạ, phu nhân."

Tổng Giai Ninh rụt rè nhìn về phía Lô Thiếu Hoa chớp chớp mắt nhưng Lô Thiếu Hoa lại không chú ý đến nàng. Ngay cả Vân Kính Lệ dùng ánh mắt ai oán nhìn về phía hắn, hắn cũng coi như không nhìn thấy.

Ra khỏi phủ, hai mẹ con lên một chiếc xe ngựa trông khá tầm thường. Tổng Giai Ninh đứng cạnh bức phù điêu sát bên Thiên Hạ chớp chớp mắt, không nói lời nào, ra bộ vô cùng yếu đuối đáng thương. Đáng tiếc, đáp lại nàng ta chỉ là nụ cười hiền lành, bình thản của Thiên Hạ.

Dọc đường đi, Tổng Giai Ninh không ngừng oán trách mẫu thân mình, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh xa hoa, tráng lệ của Lô phủ.

Tuy rằng, Tổng Giai Ninh vẫn sống trong cảm y ngọc thực, nhưng không phải cứ có tiền là mua được những thứ tốt nhất ở Từ Dạ quốc. Mặc dù trong bốn nghề sĩ công nông thương, thương nhân chưa đến mức bị nói là dễ tiền, thấp hèn nhưng so với gia đình quan lại thì vẫn không có cửa cạnh tranh.

Có rất nhiều thứ giống như thân phận, không phải người bình thường muốn dùng là được.

Vân Kính Lệ cũng rất buồn bực.

Kế hoạch vốn êm đẹp, nàng vất vả lắm mới mua chuộc được một hạ nhân của Lô phủ, biết được hôm nay tỷ tỷ xuất môn, mắt thấy mình sắp chiếm được cảm tình của tất cả mọi người trong Lô phủ rồi, không ngờ tỷ tỷ lại làm căng như vậy?

“Nương, không phải người nói đi rất dễ lừa gạt sao? Sao hôm nay lại đối xử với chúng ta như vậy? Hay là lâu ngày không gặp nên tình cảm giữa hai người cũng nhạt đi?”

Vân Kính Lệ cau mày nói: “Chả có nhẽ!”

Dứt lời, trong đôi mắt hiện lên sự lạnh lẽo, “Cái gì là tỷ muội tình thâm? Tiết mục như vậy chỉ có trong kịch thôi! Nàng ta tự xưng là đích nữ, tư cách cao quý sao có thể để ý đến một thứ muội như ta?”

Vân Kính Lệ càng nói càng tức, “Lúc trước, mẫu thân gả ta cho phụ thân người, lại gả nàng cho một người sa cơ thất thế. Ta còn tưởng mẫu thân đối đãi với ta thật tốt. Thực tế là các nàng đã nhắm trúng Lô Thiếu Hoa từ lâu rồi, nghĩ hẳn là một nhân tài có thể đào tạo. Hừ! Ta không tin nhan sắc và thủ đoạn của ta lại không đo được với Vân Tiểu Nguyệt.”

“Nương, y phục trên người Thiên Hạ kia vừa nhìn đều biết là đồ tốt.”

Giọng nói của Tống Giai Ninh có thêm buồn cũng có oán hận. Nếu không phải phụ thân đã chết thì việc gì mình phải tới cái điền trang rách nát này sống qua ngày đoạn tháng chứ?

“Giai Ninh yên tâm. Hôm nay, con không thấy ánh mắt Lô Thiếu Hoa nhìn ta sao? Hừ! Mặc dù, Vân Tiểu Nguyệt lớn lên mỹ miều nhưng lại quá cứng nhắc. Thiên hạ này có nam nhân nào lại thích một con cá chết?”

Tống Giai Ninh còn nhỏ tuổi, đối với những lời giải thích của mẫu thân đương nhiên có chỗ không hiểu, chỉ mơ màng chớp mắt mấy cái.

Vân Kính Lệ nhìn nàng cười lại đưa tay vuốt tóc nàng, “Yên tâm, có nương ở đây, nương nhất định sẽ cho con một cuộc sống tốt hơn! Một ngày nào đó, nương sẽ khiến cho Thiên Hạ kia phải quỳ xuống dưới chân con cầu xin sự thương hại!”

Hai mắt Tống Giai Ninh sáng lên, dường như đang nhìn thấy cảnh tượng ấy diễn ra ngay trước mắt mình, nở nụ cười. Chỉ có điều, bên trong nụ cười chứa đầy phần độc ác và âm ngoan.

“Mẫu thân, hôm nay con thấy thái độ của phụ thân với đi rất không bình thường.”

Vân thị khẽ nhếch môi, đúng vậy, rất không bình thường!

Trước đây, khi hấn chưa làm quan lớn, nàng không hề phát hiện ra hấn có tật xấu này. Bây giờ thì đã nhìn ra! Quân tử cái quái gì? Rõ ràng là quỷ hao sắc, ngay cả một góa phụ cũng dám tơ tưởng. Mắt mình bị mù nên mới chọn phải một nam nhân như thế này.

“Mẫu thân đã tính toán hết rồi, yên tâm đi. Bây giờ, con đã lớn. Mẫu thân nhất định sẽ không để cho những người này có cơ hội ức hiếp con nữa. Mấy ngày nay, Cận thị đã an phận một chút, không dám đánh chủ ý lên việc bếp núc nữa. Con yên tâm, mẫu thân chắc chắn sẽ tìm cách bắt phụ thân con phải trả lại những gì hấn đã nợ chúng ta.”

Thái độ cương quyết của Vân thị, chính là điều mà Thiên Hạ muốn thấy!

Trở về Cẩm viện của mình, Thiên Hạ vô cùng bất ngờ khi thấy Tiểu nương tử đang ngồi trong phòng chờ mình.

“Thỉnh an sư phụ!”

“Miễn lễ. Nghe nói người viết chữ rất đẹp. Vừa khéo hôm nay không có giờ học nên ta đến tìm người hần huyền một chút.

“Xin sư phụ chỉ giáo.” Thiên Hạ lập tức ngồi ngay ngắn, cúi thấp đầu, vô cùng ngoan ngoãn.

Tiểu nương tử nhướn mày, “Tiếng sư phụ này của người có vẻ hơi sớm!”

Lòng Thiên Hạ lập tức lộ bộ, chẳng lẽ, tài mình đánh đàn không ổn? Mình không có thiên phú về phương diện này?

“Ta là người kém cỏi nhất giới biểu diễn trong cung, có tư cách gì mà trở thành sư phụ của người?”

Thiên Hạ nghe xong sợ đến đổ mồ hôi lạnh. Sao lời này giống như đang châm chọc nàng vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quên, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Không Nhịn Được?

Cuối cùng, Tiểu nương tử cũng thấy được sự kinh ngạc trong mắt tiểu cô nương này, hiểu ý, cười nói, “Chúng sống với người mấy ngày nay, cuối cùng cũng thấy được lúc người mất bình tĩnh. Người nghĩ rằng ta đang cố ý chê cười người?”

“Xin sư phụ chỉ giáo.”

“Không hiểu những gì ta vừa nói đúng không? Ta nói ta không có tư cách trở thành sư phụ người. Lời này không phải trêu đùa, cũng không phải châm chọc người. Thiên phú của người vượt xa ta. Với lại, người có thể làm sư phụ của người, phỏng chừng chỉ có hần.”

Hần?

Thiên Hạ ngược đôi mắt nghi hoặc, nhìn Tiểu nương tử, “Tiểu sư phụ, người có thể nói dễ hiểu hơn không ạ?”

Tiểu nương tử nghe thấy nàng gọi mình như vậy, mỉm cười, “Không lâu nữa người sẽ biết. Được rồi, người đã từng nghe cậu người đánh đàn chưa?”

Thiên Hạ suy nghĩ một chút, gật đầu rồi lại lắc đầu.

“Hình như là đã nghe rồi, nhưng lúc đó còn nhỏ quá, không có ấn tượng gì. Chỉ nhớ hình như cậu thích mặc y phục màu trắng?”

Tiểu nương tử gật đầu, “Đúng vậy. Hần rất thích mặc bạch y. Nhìn hần, ai nghĩ rằng hần là một thương nhân?”

Mắt Tiểu nương tử đỏ hồng giống như đang nhớ lại chuyện gì đó từ rất lâu rồi.

Thiên Hạ thấy thần sắc của nàng có chút lưu luyến, lại có chút xót xa. Chẳng lẽ, quan hệ giữa nàng và cậu không bình thường?

“Tiểu sư phụ, người có thể ở lại đây bao lâu?”

Tiểu nương tử hồi hồn, thâm tán thưởng, đúng là một tiểu hải tử thông minh.

“Không lâu lắm. Về cảm kỹ, ta cũng không còn gì để dạy cho người. Chờ hần trở lại, người hãy tới thỉnh giáo hần. Bất quá, ta đã báo tin cho hần rồi, phỏng chừng, không cần người thỉnh giáo, hần cũng muốn dốc lòng dạy người.”

Lời lẽ mơ hồ khiến cho người khác khó hiểu.

Nhưng Thiên Hạ biết, có những chuyện, không phải Tiểu nương tử cố ý giấu nàng mà chắc là có nguyên nhân đặc biệt gì đó, không muốn khơi lại mà thôi.

Nàng nói đã sai người truyền tin đi rồi. Vậy, hần trong miệng nàng chắc cũng sắp tới rồi?

Chẳng lẽ là cậu?

Nhưng, cậu còn phải quản lý cả Vân gia, làm sao có thời gian rảnh rỗi mà dạy mình đàn được? Hơn nữa, mặc dù nàng nhớ mang máng là cậu có đánh đàn nhưng chưa từng nghe qua cậu có tài đánh đàn, đến cùng là chuyện gì đây?

Nhưng những điều này đều không phải là trọng điểm. Quan trọng bây giờ là thời điểm Vân gia được sắc phong Hoàng thượng sắp tới rồi. Mình phải nhanh chóng nghĩ biện pháp để mẫu thân và phụ thân hòa ly mới được.

Huống chi, kiếp trước, mẫu thân cũng chỉ còn sống được hai tháng nữa. Kiếp này, nhất định phải giúp mẫu thân rời khỏi Lô phủ trước thời điểm đó, tránh bị người khác chọc phá.

Bây giờ, mình lại thấy đi đến đúng lúc này cũng không tồi. Mình có thể thử mượn lực đá lực, không chừng có thể thành công!

Thiên Hạ trở lại phòng mình, cẩn thận suy nghĩ nhưng loại phiền phức, cản trở mình có thể gặp phải. Dù thế nào đi nữa, nhất định phải rời khỏi đây cùng mẫu thân mới được.

Thiên Hạ hiểu rõ tính mẫu thân. Nếu mình không đi, mẫu thân sẽ đau lòng, sẽ không nhẫn tâm bỏ mình lại một mình.

Nhưng từ trước đến nay, khi phu thê hòa ly, ngoài đồ cưới của mình, nữ tử không được phép mang theo bất kỳ thứ gì nữa. Nếu sinh hạ hài tử, bất luận nam hay nữ đều phải mang họ cha, ở lại nhà cha!

Nghĩ đến đây, trong đầu Thiên Hạ chột lóc, đột nhiên nhớ đến hai mẹ con Vân Kính Lệ. Không phải Tống Giai Ninh họ Tống mà vẫn bị đuổi ra ngoài sao?

Đương nhiên, cái nàng muốn là mẫu thân và phụ thân hòa ly nhưng tương lai sau này có tái giá cũng không bị người đời lên án. Ít nhất, danh tiếng của mẫu

thân cũng không quá tệ. Nhưng còn mình phải làm thế nào mới có thể thuận lý thành chương rời khỏi Lô phủ, vứt bỏ cái họ Lô khiến nàng cảm thấy bẩn thỉu và xấu xa này?

Ở Tử Dạ quốc, nếu như hòa ly, danh tiếng nhà trai sẽ rất bất lợi. Mặc dù chưa tính là hưu phu nhưng đối với một quan viên, đây cũng là điều khiến cho người khác chê cười. Thậm chí, còn bị các đồng僚 khinh thường.

Trừ phi Lô Thiếu Hoa phạm phải sai lầm lớn, nếu không, mẫu thân muốn hòa ly là chuyện không có khả năng!

Càng nghĩ, Thiển Hạ càng thấy kế hoạch của mình trước đây chưa được hoàn thiện, phải nghĩ biện pháp bảo trụ danh tiếng cho mẫu thân, sau đó, khiến cho tất cả mọi người đứng về phía mẫu thân mới tốt. Nhưng phải làm thế nào đây?

Khiến hấn phạm sai lầm trước mặt mọi người, tất nhiên là tốt nhất, nhưng nói thì dễ, làm mới khó! Hơn nữa, phải có nhiều người quyền uy làm chứng mới được. Điều này thực sự là quá khó!

Thiển Hạ mím môi, cau mày, thấp giọng lầm bầm, "Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ, phải dùng khổ nhục kế như cũ? Làm sao bây giờ? Mình còn nhỏ như thế này, nếu dùng khổ nhục kế mà bị thương tổn, mẫu thân lại khóc đến đứt ruột mất. Không được, không được!"

Thiển Hạ vừa lắc đầu vừa cong môi cười, "Có lẽ, mình nên tìm người thử trước một chút. Nhưng tìm ai bây giờ?"

Trong lúc, Thiển Hạ đang sầu não không biết nên tìm ai thử, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh hai mẹ con Cận thị đang nhàn rỗi ở Ngưng Hương viện.

Trong khi hai mẹ con Cận thị đang nghĩ làm sao để Lô Thiếu Hoa hồi tâm chuyển ý, đối xử với hai mẹ con nàng như ngày xưa thì Vân Kính Lệ ở điện trang ngoại thành cũng đang nghĩ cách để "vô tình gặp gỡ" Lô Thiếu Hoa hay làm thế nào để hai mẹ con các nàng thuận lợi tiến vào Lô phủ.

Thiển Hạ đương nhiên hiểu rõ tính toán của các nàng. Nhưng thấy mẫu thân không còn hy vọng gì với người phu quân trên danh nghĩa này, Thiển Hạ cũng lười giúp nàng đi tranh thủ cái quái gì gọi là cung chiêu!

Ngược lại, điều quan trọng nhất bây giờ là phải làm sao để phụ thân đồng ý cho nàng đi cùng với mẫu thân, mẫu thân đi đâu nàng đi đó.

Hai ngày sau, người điện trang ngoại thành chạy về báo tin, nói điện trang đột nhiên bị cháy, thiệt hại không lớn nhưng sợ là không thể quay lại viện ở ngay được.

Nghe xong tin này, Thiển Hạ khẽ mỉm cười, Vân Kính Lệ, ngươi không nhận được nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Người Xúi Quẩy

Edit: Gió

Vì tiểu viện bị cháy cho nên mẹ con Vân Kính Lệ tạm thời không có chỗ ở.

Thực ra, điều này cũng không chính xác lắm, chỉ cần Vân thị muốn, tự nhiên sẽ có thể sắp xếp cho mẹ con các nàng một chỗ khác.

Nhưng Thiển Hạ lại không muốn vậy, nàng không muốn người trong phủ cảm thấy nàng là người bạc tình, cứ để cho hai mẹ con các nàng vào ở, dù sao, lão phu nhân là một người thông minh, sao có thể không đoán được trận hỏa hoạn kỳ quặc kia có ý gì?

Vân thị suy nghĩ một chút thấy cũng đúng. Nếu một quả phụ muốn vào phủ ở, dù sao vẫn phải được lão phu nhân đồng ý. Nếu không, chẳng phải nàng sẽ mang tiếng tìm xúi quẩy đến cho lão phu nhân?

Vân thị đến chỗ lão phu nhân chưa được bao lâu, mới nói được mấy câu, Lô Thiếu Hoa đã bước vào.

"Nghe nói điện trang của ngươi bị cháy? Tồn thất có nghiêm trọng không?"

Vân thị cười khẩy trong lòng, nhanh như vậy đã mất kiên nhẫn rồi? Thật đúng là quý háo sắc, làm như không ai biết hấn đang lo lắng cho muối mè của mình vậy?

"Hồi lão gia, không nghiêm trọng lắm."

Vân thị biết chủ ý của hấn là gì nên không nói thêm nữa. Nếu như không có mẹ con Vân Kính Lệ, Vân thị nhất định sẽ nói tiếp một câu, "Nhưng nhà cửa

cũng không ở được nữa." Như thế, tiếp theo, Lô Thiếu Hoa sẽ liền thuận lý thành chương nói phải đưa mẹ con các nàng vào phủ ở.

Nếu đã đoán được tâm tư của hắn, đương nhiên Vân thị cũng không ngu ngốc bắt cho hắn một cái thang.

Thiên Hạ thấy mẫu thân nói chuyện trên mặt không biểu hiện gì, trong lòng cũng cao hứng, quả nhiên là mẫu thân đã nhìn ra manh mối rồi.

Lô Thiếu Hoa hơi nhú mày sừng sốt, dường như không biết nói gì cho phải, suy nghĩ một chút, mới hơi mất tự nhiên nói, "Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi."

Vương ma ma bùng thuốc lên. Vân thị liền vội vàng đứng dậy, tự mình bùng lấy chén thuốc, bắt đầu hầu hạ lão phu nhân uống thuốc. Thiên Hạ thì bùng một đĩa mứt hoa quả tới, chờ lão phu nhân uống thuốc xong, nhanh nhẹn lấy một miếng mứt bỏ vào miệng nàng, còn cười hỏi, "Tổ mẫu, ngọt không?"

"Ngọt! Đứa bé ngoan!"

Hai mẹ con hầu hạ lão phu nhân dùng thuốc xong, Lô Thiếu Hoa mới có thể nói chuyện trực tiếp với lão phu nhân. Nhưng thấy hai mẹ con Vân thị vẫn ở đây, liền ho nhẹ một tiếng: "Ta có chút chuyện nhà cũ muốn nói riêng với mẫu thân, các người về trước đi."

"Dạ, lão gia."

"Dạ, phụ thân."

Lão phu nhân cau mày, "Nhà cũ làm sao? Không phải chúng ta đã để lại hai người trông coi rồi sao?"

Lô Thiếu Hoa rón rén đến trước cửa sổ nhìn hai mẹ con đã đi tới sân, lại để cho Vương ma ma ra ngoài giữ cửa, sau đó mới ngồi xuống cạnh lão phu nhân, nhỏ giọng nói, "Mẫu thân, nhi tử chỉ lấy có thôi. Hai vợ chồng kia vẫn trông coi, nhà cũ có thể có chuyện gì được?"

Lão phu nhân cẩn thận quan sát hắn, sau đó có chút không vui nói, "Nói đi, chuyện liên quan đến hai mẹ con nhà kia đúng không?"

"Mẫu thân sáng suốt."

Lô Thiếu Hoa không biết rằng ý nghĩ và vẻ mặt của mình bây giờ khiến người khác có bao nhiêu chán ghét, vẫn còn mặt dày nói, "Mẫu thân, thực sự là nhi tử muốn đưa hai mẹ con kia nhận vào phủ."

Không đợi lão phu nhân nổi cáu, Lô Thiếu Hoa nói tiếp, "Không phải mẫu thân muốn nhi tử đi đường vòng sau đó bay lên chức Thứ Sử Dẫn Châu sao?"

"Ừm." Lão phu nhân từ trong lỗ mũi nện ra một tiếng thờ ơ.

"Mẫu thân, phụ nhân con, sợ là khó nói chuyện. Mấy hôm trước, con có tới chỗ nàng, nói mấy câu đã không thoải mái nên con đành phất áo bỏ đi. Bây giờ, bảo con xuống nước cầu xin nàng, thực sự con không làm được loại chuyện mất mặt này."

Lời nói của Lô Thiếu Hoa có chút tức giận, lại có chút oán hận. Minh đường đường là thiếu doãn Dẫn Châu, sủng ái một nữ nhân thì có lỗi gì? Vây mà, Vân thị lúc nào cũng đem chuyện đó ra để nói đều hắn.

"Các người là vợ chồng. Khép cửa phòng lại, ai biết được các người mờ mờ nói gì? Về phần người." Lão phu nhân trừng mắt nhìn một cái.

"Mẫu thân, nhi tử biết, nhưng mà..." Lô Thiếu Hoa ấp a ấp úng cả nửa ngày cũng không nói nên lời.

Lão phu nhân có chút mất kiên nhẫn, "Quên đi, người nói thẳng đi, muốn gì?"

"Hồi mẫu thân, chẳng phải lúc trước Vân Kính Lệ cũng gả cho một phú thương sao? Nhi tử được biết đây là một phú hộ nổi danh. Mặc dù xuất thân không cao, nhưng đã là người buôn bán tất nhiên sẽ có bạc. Không phải Vân gia cũng vậy sao?"

Lão phu nhân suy nghĩ một chút, "Ý của người là?"

"Tiểu Vân thị này mới trở thành quả phụ, còn dẫn theo một đứa nhỏ. Nếu đã tìm đến đây nương tựa chúng ta, dĩ nhiên là nên đổi đãi tử tế với người ta. Hơn nữa, ai biết được trên người tiểu Vân thị mang theo bao nhiêu bạc?"

Lão phu nhân suy nghĩ một chút, liền tục lắc đầu nói, "Không được!"

Lòng tràn đầy hy vọng lão phu nhân sẽ gật đầu, bây giờ thấy nàng nói không được, nụ cười nịnh nọt trên mặt Lô Thiếu Hoa cũng trở nên cứng đờ. Thật vất vả mới điều chỉnh lại được sắc mặt, có chút không bằng lòng hỏi, "Sao mẫu thân lại nghĩ là không được?"

"Người nghĩ đi, nàng là tân quả, làm sao có thể vào ở trong phủ chúng ta? An bài của phụ nhân người lúc trước thực sự là rất tốt."

"Mẫu thân lo lắng nàng sẽ khắc người?" Giọng điệu của Lô Thiếu Hoa bắt đầu có chút không vui.

Lão phu nhân làm như không nghe thấy, bực mình nói, "Người nói gì? Sao người không nghĩ xem tại sao đang yên đang lành điền trang lại bốc cháy? Bao nhiêu năm vô sự, mẹ con các nàng vừa mới ở được mấy ngày thì cháy? Cái này cũng đủ để nói lên hai mẹ con các nàng không phải người tốt lành

gi!"

Thấy thần sắc con trai có vẻ thả lỏng, lão phu nhân tiếp tục nói, "Con trai à, mẫu thân biết bây giờ con cần bạc gấp. Nếu chỗ Vân thị không lột được thì chúng ta dùng tiền của mình trước, đợi đến khi chuyện thành phân nửa, lúc đó phu nhân của người có thể trợ mắt nhìn sao? Cho dù nàng bỏ mặc người, nàng cũng phải nghĩ cho Tiểu Hạ."

Lô Thiếu Hoa nghĩ cũng phải, nói cho cùng, phu nhân vẫn là thê tử của mình. Nếu mình thắng quan, không phải nàng cũng nở mày nở mặt sao? Thân phận của Tiểu Hạ cũng ngày càng cao, hôn sự tương lai không phải cũng tìm được mối tốt hơn sao?

Lô Thiếu Hoa lại nghe thấy mẫu thân nói người này không tốt lành gì, trong lòng cũng có chút chán ghét. Điền trang đang tốt đẹp, mới vào ở mấy ngày liền xảy ra hỏa hoạn, thực sự là có chút xúi quẩy. Hơn nữa, đã biết chính xác thời gian Thứ Sử sẽ bị điều đi, lúc này, mình không thể gây ra chuyện rắc rối gì được.

Lúc Thiên Hạ nghe được tin này, cười một lúc lâu, "Mẫu thân, ngài nói người như vậy có phải đang tự vác đá đập chân mình không?"

Vân thị có chút hồ đồ nói, "Vậy con còn nói muốn ta nhận các nàng vào phủ?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Muội Muội Tìm Ngược!

Edit: Gió

"Mẫu thân, mới được một ngày, mà phụ thân quyết định cho mẹ con các nàng dọn vào đây?"

Lời của Thiên Hạ khiến cho Vân thị có chút mơ hồ, mờ mịt nói, "Không phải tất cả đều nói là người xúi quẩy sao? Chẳng lẽ, phụ thân con một chút cũng không cố kỵ lão phu nhân?"

Thiên Hạ lắc đầu một cái, thờ dãi nói, "Mẫu thân à, sớ dĩ, lão phu nhân nói như vậy vì bà ấy đã đoán được hỏa hoạn kia là do chính hai mẹ con các nàng gây nên. Người không may mắn cái gì chứ. Chỉ là lão phu nhân tìm đại một lý do mà thôi. Thực ra, lão phu nhân nghĩ, một nữ nhân tâm cơ sâu nặng như vậy, không thể cho vào Lô phủ được, tránh cho tan cửa nát nhà."

Vân thị nghĩ cũng đúng, lão phu nhân là một người khôn khéo, làm sao có thể không nhìn ra?

Chỉ có điều, Vân thị nghĩ, một người coi tiền đồ hơn cả mạng sống của mình như Lô Thiếu Hoa, có thực sự bằng lòng đón nhận một người xúi quẩy như Vân Kính Lệ không?

Ngày kế, Thiên Hạ đáp ứng tiểu thư Lưu phủ, sang phủ Thứ sử chơi, vừa mới đi tới nhị môn đã gặp Lô Thiên Tiểu.

"Không phải nhị muội đang bị cấm túc sao? Sao lại có thể đi ra ngoài thế này?"

"Lô Thiên Hạ, người đừng ở đây tắc chí! Đừng cho rằng ta không biết tất cả đều do người đứng sau giật dây. Ta cho người biết, ta sẽ không bỏ qua cho người đâu!" Lô Thiên Tiểu trừng mắt, trong mắt đều là lửa giận, hận không thể thiêu cháy Thiên Hạ ngay lập tức.

Thiên Hạ lắc đầu một cái, "Thật đáng tiếc cho đôi mắt của muội muội."

"Cái gì?" Lô Thiên Tiểu nhất lời nghe không hiểu, nhin không được hỏi lại.

"Muội muội sinh ra có một đôi mắt hoa đào xinh đẹp, sao lúc nào cũng tức giận vậy? Aizzz, đôi mắt vốn ngây thơ chất phác lại sinh ra những thứ không hợp với tuổi mình. Muội muội, nếu như người còn một mực không chịu giác ngộ, mắc thêm sai lầm, đến lúc đó, ai cũng không giúp được người đâu."

Mấy bà tử canh giữ nhị môn đều là người lão phu nhân. Thiên Hạ cũng không có ý giấu giếm, cười âm áp, nói ra những lời vừa rồi.

Lô Thiên Tiểu nghe xong, mới đầu là giật mình, sau đó là tức giận hơn, đưa tay chỉ vào mũi Thiên Hạ mắng, "Đồ tiểu tiện nhân nhà người! Người đang mắng chửi ai? Người lại dám vòng vo mắng chửi ta! Lô Thiên Hạ, ta sẽ không để yên cho người đâu."

Đối với những lời nói mất thể thống của Lô Thiên Tiểu, Thiên Hạ cũng chỉ cười trừ cho qua, không để ý đến nàng ta, quay đầu về phía Tam Thất nói, "Chúng ta đi thôi."

"Dạ, tiểu thư."

Hành động của Thiên Hạ không khác nào càn chọc giận Lô Thiên Tiểu. Nàng vốn là tiểu thư được cưng chiều nhất trong phủ, nhưng bây giờ thì sao?

Cầm tức nàng, cảm sự tốt nhất đến cũng không cho nàng thụ cảm. Hôm nay, lại còn phải nhìn nàng ta áo quần mỹ lệ đi phủ Thứ Sử.

Lô Thiên Tiểu cam chịu như vậy?

Trong con ngươi lóe lên một tia nham hiểm, thò tay vào trong bụi hoa bên cạnh, vốc một nắm đất ném về phía Thiên Hạ.

Mắt thấy mình sắp có thể khiến cho Thiên Hạ phải ngoan ngoãn ở lại trong phủ, không thể ra ngoài đắc ý nữa, trong đầu Lô Thiên Tiểu có một loại cảm giác sáng khoái đến khó tả!

Chỉ là, thứ cảm giác này còn chưa kịp từ tim tràn ra khắp cơ thể, đã thấy một bóng dáng màu hồng nhạt bay tới, đưa tay đẩy Thiên Hạ một cái, trên quần áo màu hồng nhạt đã dính đầy bùn đất màu nâu.

Thiên Hạ không bị bắn chút nào nhưng lại đụng vào Tam Thất, may mắn được nàng ta đỡ kịp.

"Tiểu thư, người không sao chứ?" Tam Thất đầu còn hơi sức lo lắng cho người khác, nhìn tiểu thư nhà mình một lượt từ đầu đến chân, xác định chủ tử không sao mới thoáng yên lòng.

"Ta không sao. Tam muội muội không sao chứ?"

Thiên Hạ ra hiệu cho Tam Thất đi qua, giúp Lô Thiên Nhu phủi sạch bùn đất trên người. May mà lúc đó Lô Thiên Nhu kịp đưa tay lên che đầu, nếu không bây giờ trên đầu nàng đã đầy bùn đất rồi.

"Muội không sao. Đại tỷ tỷ không có việc gì là tốt rồi."

Màn kịch vừa rồi đều bị mấy bà tử canh giữ nhị môn nhìn rõ ràng.

Lúc này, Lô Thiên Tiểu vẫn không ý thức được hôm nay mình đã tự rước lấy đại họa, vẫn còn chống nạnh, chửi thẳng vào mặt Lô Thiên Nhu, "Con đi này lúc nào thì đến phiên ngươi nhiều chuyện thế hả? Ta cũng biết ngươi là một người không an phận, không phải cũng muốn leo lên làm đích nữ, muốn nâng cao giá trị của mình sao? Ta nhờ vào! Ngươi nhìn lại mình đi, ngươi có thể so với ta sao? Thật là không biết trời cao đất dày."

Lô Thiên Nhu bị ném bùn đất đầy người, lúc này lại bị Lô Thiên Tiểu chửi toàn lời khó nghe, không nhịn được nữa, oa một tiếng, khóc òa lên.

Thiên Hạ hơi khiêu mi nhìn hai muội muội. Một người muốn hại mình còn một người cứu mình. Nhưng sống lại một đời, nàng cũng không dễ bị lừa gạt như vậy!

"Người đâu, đưa Tam tiểu thư về viện thay y phục. Lưu tiểu thư phủ Thứ Sử đang chờ, ta không thể để Lưu tiểu thư chờ lâu được. Hai vị ma ma, mong hai người đem mọi chuyện ở đây bẩm báo rõ ràng với lão phu nhân và phu nhân. Đợi ta trở về, ta sẽ tự mình đến chỗ lão phu nhân lãnh phạt."

"Dạ, đại tiểu thư."

Một màn hôm nay bị không ít hạ nhân nhìn thấy. Ngay cả mấy tên sai vặt ở ngoại viện cũng thò đầu vào nhìn. Muốn dựng chuyện nói láo là không thể nào, nếu đã như thế, không bằng bán cho đại tiểu thư một nhân tình. Mấy bà tử tính toán trong lòng.

Nha hoàn theo sau Lô Thiên Nhu cũng vội vàng đỡ nàng trở về thay y phục.

Lô Thiên Tiểu nghe Thiên Hạ nói xong mới ý thức được hôm nay mình đã gây ra bao nhiêu họa, vội vàng chạy về Ngưng Hương viện.

Nhìn nàng vội vàng vàng chạy đi. Ai chẳng biết, nàng ta đang đi tìm Cận di nương nghĩ cách.

Khóe môi Thiên Hạ khẽ cong lên, để Tam Thất đi, đi phủ Thứ Sử.

Lão phu nhân nghe hai ma ma bẩm báo xong, đương nhiên là tức đến sôi máu.

Đúng lúc này, Vương ma ma đứng bên cạnh lên tiếng, "Nhị tiểu thư cũng thật là, tỷ muội với nhau, có gì không vui cũng không thể làm ra loại chuyện như thế này được. Nhưng nô tỳ thấy, ban đầu nhị tiểu thư vốn không như thế này mà a."

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, "Tất nhiên là không như thế này! Ta thấy, đều là bị Cận di nương xúi giục."

"Cái này, lão phu nhân, người xem, chỗ Tam tiểu thư? Rốt cuộc, cũng vẫn là nàng che chở đại tiểu thư."

"Ngươi phải người qua nhìn xem thế nào, trấn an một chút."

Vương ma ma vừa ra ngoài phân phó xong đã thấy phu nhân vội vàng vàng đi tới, trong tay ma ma sau lưng còn đang cầm thứ gì đó giống như là vải gấm.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Kế Hoạch Bắt Đầu!

Edit: Mộng Thiên Tình

Beta: Gió

Lão phu nhân vừa nhìn thấy sắc mặt không tốt của Vân thị, trong lòng có chút không vui, đã biết chuyện mà đến lại còn mang theo vẻ mặt lạnh lùng như thế là muốn làm gì?

“Hồi mẫu thân, lần trước con dâu cùng tiểu Hạ sang phủ Thứ sử, Lư phu nhân có tặng cho hai xấp vải màu sắc giống hệt nhau. Nhưng vừa rồi, con dâu vào kho phòng thì thấy chỉ còn lại một xấp. Trong lòng khó xử, đến xin nhận lỗi với mẫu thân.”

Lão phu nhân nhìn chất liệu vải phía trước, có chút hoa mắt, nhìn kỹ, đúng là phù quang cầm!*

Đây là loại vải thượng đẳng hiếm có, so với nguyệt hoa tam điểm* còn quý giá hơn mấy lần, không ngờ trong Lô phủ bọn họ lại có thứ này.

(*) Phù quang cầm và nguyệt hoa tam điểm là tên hai loại gấm.

“Cái này là Lư phu nhân tặng?”

“Thưa mẫu thân, đúng ạ! Bởi vì Lư tiểu thư và Tiểu Hạ rất hợp nhau. Tiểu Hạ có nói tháng sau là sinh nhật con dâu, muốn Lư phu nhân và Lư tiểu thư qua tham dự. Đúng lúc, nhà mẹ đẻ Lư phu nhân có gửi tới mấy xấp vải. Lư phu nhân lập tức đưa cho Tiểu Hạ hai xấp, hơn nữa còn nói hôm sinh nhật con dâu, tiểu Hạ nhất định phải mặc váy phù quang cầm. Hai xấp vải đều màu tím, còn Lư tiểu thư hôm đó sẽ mặc váy màu hồng tới. Hai đứa nhỏ đã ước định với nhau như vậy trước mặt con và Lư phu nhân. Bây giờ?”

Vân thị khó xử nhìn xấp vải gấm trước mặt. Hai xấp giờ chỉ còn một, phải làm sao đây?

Cho dù làm được, cũng không thể may thành một bộ y phục hoàn chỉnh.

Lư phu nhân phủ Thứ sử đã nói rõ là tặng cho Thiên Hạ. Bây giờ, lại thiếu mất một nửa. Chuyện này là sao?

Lão phu nhân nghe Vân thị nói xong, biết chuyện này không thể phớt lờ, cau mày đứng dậy, “Lập tức cho người đi điều tra, nhìn xem rốt cuộc là ai dám lớn mật động vào xấp vải quý báu như thế này.”

“Dạ, lão phu nhân.”

Một khắc sau, Vương ma ma ôm một xấp phù quang cầm màu tím còn nguyên vẹn đi vào.

“Thưa lão phu nhân, cái này tìm được trong viện của Tam tiểu thư.”

“Tam tiểu thư? Thiên Nhu?” Lão phu nhân thực sự hơi bất ngờ. Đứa bé này luôn là đứa rất nhát gan, sao có thể làm ra loại chuyện như thế này được?

“Mẫu thân, từ trước đến nay, Thiên Nhu luôn là đứa bé nhát gan, yếu đuối, liệu có phải có hiểu lầm gì không?” Vân thị cũng lên tiếng bênh vực Thiên Nhu.

Lão phu nhân cũng có chút mơ hồ, hết chuyện này đến chuyện khác, không để cho người ta được yên tĩnh chút nào.

Nhưng liếc mắt thấy Vân thị đang rầu rĩ đứng bên cạnh, lão phu nhân cũng hiểu được phần nào, là do nhi tử của mình quá mức nuông chiều mấy phòng thiếp thất, để cho các nàng dám bỏ lên đầu đương gia chủ mẫu, nên mới liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như thế này.

Không được! Không thể để như thế này được nữa, bây giờ là cơ hội thăng tiến tốt nhất của nhi tử, tuyệt đối không thể để ra sai sót gì được, Nếu để cho người khác biết Lô Thiếu Hoa hẳn cung chiều ái thiếp hơn cả chính thất, chẳng phải sẽ tổn hại đến thanh danh của hắn sao?

Vì vậy, lão phu nhân quyết định, phải xử lý sạch sẽ hậu viện Lô phủ. Không để ý tới Vân thị đứng bên cạnh, đáy mắt lóe lên tia vui mừng.

Vân thị thở phào nhẹ nhõm, xem ra, nữ nhi nói rất đúng, có một số việc, nếu chỉ dựa vào các nàng thì không thể thành được!

Bây giờ, lão phu nhân đã bị khiêu khích, muốn bà ta bình tĩnh lại là rất khó.

Mà sở dĩ, nàng chọn hôm nay để động thủ, cũng là vì không muốn dính líu đến nữ nhi. Mặc dù đã tính toán cẩn thận, nhưng ngộ nhỡ có bị bại lộ thì cũng chỉ có mình mình bị phạt thôi, Thiên Hạ sẽ không phải chịu tội theo.

Từ trước đến nay, thủ đoạn sắc sảo của lão phu nhân đều rất lợi hại và dứt khoát.

Toàn bộ quyền hành trong tay Cận thị đều bị thu hồi. Mọi chuyện trong hậu viện đều giao cho Vân thị, chìa khóa khó phòng bất kể lớn nhỏ cũng giao cho Vân thị.

Mặc dù, Vân thị nhận chìa khóa và sổ sách nhưng nàng cũng hiểu, sở dĩ, lão phu nhân yên tâm giao cho nàng bởi vì nàng xuất thân từ gia đình phú thương, từ nhỏ đã làm quen với tiền bạc. Đối với những thứ này, nàng không để vào mắt, đương nhiên cũng sẽ không nổi lên tâm tư khác.

Thứ hai, dù gì mình cũng là phu nhân chính thất của Lô Thiếu Hoa, mình quản lý việc nhà cũng là chuyện hết sức bình thường!

Ba là, dù khó phòng hay nhị môn*, khắp nơi đều là tai mắt của lão phu nhân, bà ta mới là người nắm giữ thực quyền.

(*) Đại môn là công chính. Nhị môn là công trong, ý chỉ nhà trong hay hậu viện.

Mặc dù, trước đây cũng vẫn là mình quản lý những thứ này nhưng trên thực tế, chìa khóa nhiều chỗ lại giao cho Lô Thiếu Hoa, mà hẳn là lão gia đương gia, lại ném cho Cận thị.

Lão phu nhân nhìn Thiển Nhu khóc lóc, đáng về ủy khuất, trong lòng vô cùng buồn bực, vội vàng đuổi nàng về.

Lô Thiển Nhu một mực khẳng định là do Nhị tiểu thư sai người đem đến tiểu viện của nàng, bảo muốn nàng làm cho một bộ xiêm y mới. Hơn nữa, còn không hề khách khí yêu cầu, muốn nàng nhất định phải tự mình may từng đường kim mũi chỉ, không cho phép nhờ người khác giúp đỡ.

Lão phu nhân nghe xong, biết đây là Lô Thiển Tiểu đang cố ý làm khó muội muội.

Mẫu thân mình xuất thân quan gia thì ngon lắm sao? Hay là, Lô Thiếu Hoa ở đằng sau vụng trộm đáp ứng Cận thị điều gì? Nên mẹ con Cận thị mới vênh vào đắc ý như vậy?

Vì trước kia Lô Thiển Tiểu dám tranh đèn lưu ly với Thiển Hạ, cho nên, lão phu nhân đã không vừa ý nàng ta rồi. Đèn là Thiển Hạ hiểu kính mình, tức là đồ của mình. Vậy mà, Lô Thiển Tiểu còn dám tranh giành. Rõ ràng, là nàng ta không coi bà già này ra gì.

Hơn nữa, sau đó, mẹ con Cận thị còn dám ăn tuyệt cấp của nàng, trong đầu đã sớm chán ghét mẹ con các nàng. Hôm nay, thấy Lô Thiển Nhu khóc lóc đến đáng thương, dĩ nhiên sẽ thiên tình thiên tín*, mặc cho mẹ con Cận thị có giải thích thế nào, nhất định cũng sẽ không tin dù chỉ một chữ!

(*) Chỉ nghe lời của một phía.

Vân thị trở lại tiểu viện của mình, nhìn sổ sách và chìa khóa, cười khò một tiếng, "Không ngờ kẻ sách của nữ nhi lại hiệu nghiệm như vậy! Xem ra, người mẹ này đã nhu nhược quá mức rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quấn, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Hẳn Là Thích Khách?

Thiển Hạ từ Lưu phủ trở về, chuẩn bị lên xe ngựa, chợt nhận thấy có gì đó không đúng. Phu xe lúc trước là con trai của một nữ tỳ của mẫu thân nhưng bây giờ lại đổi thành một người khác. Thiển Hạ nhớ mặt tất cả hạ nhân trong phủ cũng là phòng trường hợp không may xảy ra.

"Ta muốn đến tiệm điểm tâm, thuận tiện mua một chút về cho tổ mẫu. Ngươi về trước đi."

Phu xe kia nghe xong hơi bất ngờ, "Tiểu thư, người vẫn nên lên xe đi! Thân phận người cao quý, sao có thể đi bộ được?"

"Từ đây đến tiệm điểm tâm cũng không xa, có gì mà không đi được?"

Thiển Hạ nói xong, cười mĩa một cái rồi đi. Tam Thất đi theo bên cạnh, phía sau còn bốn năm tên hộ vệ nữa. Phu xe kia thấy vậy cũng đành bất đắc dĩ điều khiển xe ngựa về phủ.

Thiển Hạ mua mấy món điểm tâm, cùng Tam Thất đi dạo loanh quanh, sau đó vào một quán trà vừa dùng trà, tiện thể nghỉ chân một chút.

Tam Thất có chút hưng phấn, "Tiểu thư, nô tỳ đã lâu lắm rồi mới được ra khỏi phủ như thế này."

"Ừm, bên ngoài có vui không?"

"Tất nhiên rồi! Tiểu thư không cảm thấy bên ngoài rất náo nhiệt, vui tươi sao?"

Thiển Hạ lắc đầu một cái, đưa cái miệng nhỏ uống trà.

Đột nhiên, cửa kêu một tiếng, Thiển Hạ xoay đầu lại, liền thấy một thiếu niên xa lạ chui vào.

Thiển Hạ đang định lên tiếng, thiếu niên kia đã đem kiếm kề lên cổ nàng.

"Không được lên tiếng!"

Tam Thất vội vàng đưa hai tay lên bịt miệng, sợ mình kêu thành tiếng, hai mắt mở to như chuông đồng.

Sắc mặt Thiển Hạ vẫn không hề thay đổi. Mặc dù lúc đầu có chút bất ngờ, nhưng không hề liên quan đến hai chữ sợ hãi.

"Ngươi là ai? Sao lại uy hiếp ta? Cận thị trả ngươi bao nhiêu để ngươi tới lấy mạng ta?"

Cận thị? Uy hiếp?

Thiếu niên ngẩn người, hình như vị cô nương này tưởng mình là sát thủ do kẻ thù của nàng phái tới.

"Chỉ cần ngươi không lên tiếng, ta đảm bảo sẽ không làm các ngươi bị thương." Thiếu niên nói xong, nhìn thoáng qua chỗ bình phong, một tay kéo Thiển Hạ, chớp mắt một cái đã vòng ra sau tấm bình phong.

Lúc này, Tam Thất mới dám bỏ tay từ miệng mình xuống. Bên ngoài vang lên một loạt tiếng chân.

"Tiểu cô nương, ngươi biết phải trả lời thế nào rồi chứ?" Thiếu niên tận lực đè thấp thanh âm của mình, nhưng cũng đủ để Tam Thất nghe ra ý tứ uy hiếp, gật đầu một cái, không biết phải mất bao nhiêu sức mới dịch được một bước chân.

Cửa bị đẩy ra một cách không chỉ vô lễ mà là đặc biệt vô lễ.

"Các ngươi là ai? Định làm gì?" Nhìn một đám quan binh đột nhiên xông vào, trong lòng Tam Thất lộ bộp, sắc mặt trắng bệch.

"Bọn ta đang truy lùng một tên thích khách. Tiểu cô nương, ngươi có nhìn thấy người nào đi vào đây không?"

Tam Thất lắc đầu như trống bỏi. Sau đó, đột nhiên cơ trí đứng dậy, "Nói nhăng nói cuội cái gì đấy? Tiểu thư nhà ta đang ở bên trong nghỉ ngơi. Các ngươi biết tiểu thư nhà ta là ai không? Chính là đích nữ của Lô thiếu doãn. Nếu thức thời thì mau ra ngoài mà truy đuổi đi!"

Thực ra mấy sai nha bên ngoài không bị nàng hù dọa, còn Thiển Hạ lại cười khổ một tiếng. Nha đầu chết tiệt này, không dung đi giới thiệu làm cái gì?

Cảm nhận được ánh mắt tối sầm của thiếu niên kia, Thiển Hạ thăm phông đoán, chẳng lẽ có liên quan đến nhà mình?

Trường kiếm trong tay thiếu niên vẫn luôn để trên cổ Thiển Hạ. Thiển Hạ để ý thấy, mặc dù kiếm của hắn gác trên cổ mình nhưng mỗi lần mình khẽ động, kiếm của hắn cũng sẽ động theo. Tuy nhiên, không giống như sợ mình kêu lên mà giống như sợ sẽ làm mình bị thương.

Một người như vậy lại là người xấu sao?

Thiển Hạ chớp mắt mấy cái. Nhận thức kiếp trước khiến cho kiếp này nàng càng phải thận trọng hơn. Đối với bất kỳ người nào cũng sinh ra một phần cảnh giác.

Ngẫm lại cũng đúng, người thân nhất trên đời này còn có thể bán đứng ngươi, lợi dụng ngươi, thậm chí là muốn tiêu diệt ngươi, thì còn có cái gì là không thể?

Thiển Hạ không dám lên tiếng, ngẩng đầu cẩn thận đánh giá thiếu niên này, trên mặt hắn hơi bẩn, không nhìn rõ tướng mạo, nhưng một đôi mắt sâu thẳm như màu mực đã đủ khiến cho trước mắt nàng sáng lên.

Người có đôi mắt như này chắc chắn tướng mạo cũng không kém đi.

Có lẽ, thiếu niên đã nhận ra ánh mắt quan sát của nàng, hơi cúi đầu, nhìn vào đôi mắt trong veo đang dò xét của nàng, chớp mắt một cái, Thiển Hạ cảm thấy đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Một lúc lâu sau, Thiển Hạ mới dời tầm mắt của mình đi chỗ khác. Ánh mắt đó không phải là ánh mắt nên có của một thích khách.

Hình như bên ngoài có một gã sai nha nhận ra Tam Thất, cũng không tiếp tục xông vào điều tra nữa mà lui ra ngoài.

Đại bộ phận những người làm mấy chức quan nhỏ như thế này đều là vì sinh kế, nếu gặp phải chủ nhân mình không đắc tội nổi cũng sẽ không quá chấp nhất, không tự gây khó dễ cho tiền đồ của mình.

Nghe tiếng cửa đóng lại, Tam Thất vòng qua bình phong, lúc này, Thiển Hạ mới cười nói, "Mùi máu trên người ngươi thật nặng! Nếu không băng bó, sợ là ngươi thực sự không còn chỗ ẩn thân đâu!"

Thiếu niên sững sờ, đẩy cửa sổ nhìn xuống dưới, sau khi quan sát kỹ hai bên trái phải, trước sau, nhẹ nhàng nhảy từ lầu hai xuống.

Tam Thất tròn tròn hai mắt, vội vàng thò đầu ra ngoài nhìn, nhưng thiếu niên kia đâu rồi?

"Tiểu thư, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, nếu không cẩn thận lại bị hấn quán lấy, chúng ta nhất định phải chết!"

"Câm miệng!" Thiên Hạ khẽ cau mày, thấp giọng lầm bầm một tiếng, "Đoán chừng trong phủ đã chơi đùa đủ rồi, chúng ta trở về phủ thôi."

Nhưng điều Thiên Hạ không ngờ tới là cái miệng quạ của Tam Thất lại hoàn toàn ứng nghiệm.

Thiên Hạ bảo Tam Thất ra ngoài thuê một chiếc xe ngựa, mặc dù hơi bất tiện nhưng so với việc bị Cận thị tính kế vẫn an toàn hơn.

Nhưng nàng vừa mới lên xe, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tên thiếu niên uy hiếp nàng lúc trước lại lần nữa đối mặt với nàng!

Tam Thất cũng không ngờ mình lại nói đúng như vậy.

Thiên Hạ khẽ thở dài một tiếng, "Được rồi, người ngồi trước đi, ta sẽ không kêu đâu."

Thiếu niên ngán người, không nghĩ tới, mình mới ở đây chưa đến một khắc đã hai lần liên tiếp gặp chủ tớ nhà này.

Xe ngựa hơi xóc, thiếu niên vốn bị thương, mặc dù không thấy rõ sắc mặt của hấn như thế nào nhưng môi hấn càng ngày càng tái đi.

Thiên Hạ do dự một chút, cuối cuối vẫn sai người đánh xe đưa hấn qua chỗ y quán của mẫu thân.

Thiếu niên sùng sốt một chút, vốn hấn đã cảm thấy vị cô nương này cực kỳ bình tĩnh, thật sự không giống một đứa trẻ, nhưng bây giờ, gặp nhau lần nữa, hấn mới phát hiện ra, lá gan của vị tiểu cô nương này thực sự là không nhỏ!

Cuối cùng, thiếu niên cũng không chống đỡ được cơ thể mình, chớp mắt một cái liền ngã xuống, ngất xỉu trong xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Muốn Động Thủ?

Edit: Gió

Thiên Hạ vừa về đến phủ đã nghe nói mẹ con Cận thị bị khiển trách, hơi nhú mày, đi thẳng về viện của mẫu thân.

Nhưng vừa vào đến viện đã nghe thấy tiếng phụ thân và mẫu thân cãi nhau.

"Người là chính thất mà sao lại hẹp hòi như vậy? Chỉ là phủ quang cảm thì có gì ghê gớm mà người phải nói đến tai lão phu nhân?"

"Lão gia, đây là đồ của Tiểu Hạ. Nếu trong mắt lão gia, cái đó không tính là gì thì việc gì Cận thị phải lén lút lấy đi làm y phục? Phải biết rằng, đây là đồ Lưu phu nhân tặng cho Tiểu Hạ, còn nói rõ ràng phải mặc cùng với Lưu tiểu thư trong sinh thần của thiếp."

"Vậy thì sao? Thiên Tiểu vốn xinh đẹp, mặc phủ quang cảm sẽ càng xinh đẹp hơn. Đến lúc Lưu phu nhân có hỏi thì nói Tiểu Hạ đưa cho muội muội là được rồi. Như vậy, không phải Tiểu Hạ lại được tiếng là một tỷ tỷ rộng lượng sao?"

Vân thị nghe xong cười giễu cợt nói, "Ta đúng là không biết lão gia lại suy nghĩ cho Tiểu Hạ như vậy. Nhưng đó là đồ của Tiểu Hạ. Lô Thiên Tiểu chỉ là một thứ nữ lại dám muốn đồ của đích tỷ, cái này mà truyền ra ngoài, lão gia không sợ trở thành trò cười cho thiên hạ sao?"

Lô Thiếu Hoa vừa nghe nàng nhắc đến thứ nữ liền nổi lên một bụng lửa giận.

Hấn vốn muốn nâng Cận thị lên làm bình thê, nhưng không ngờ Cận thị lại liên tiếp phạm phải sai lầm, bắt đắc dĩ đành phải trì hoãn chuyện này lại. Hơn nữa, Cận thị chủ yếu là chọc phải lão phu nhân. Hấn làm sao có thể không nhìn mặt mũi lão phu nhân chứ?

Mấy ngày nay, Lô Thiếu Hoa bị Cận thị dỗ dành đã sớm quên mất lúc trước mình đã đáp ứng lão phu nhân thế nào. Bây giờ lại bị Vân thị đã kích, tức giận nói, "Thứ nữ, thứ nữ, trong mắt người chỉ biết phân chia chi thứ! Ta cho người biết, ta sẽ chọn ngày nâng Cận thị lên làm bình thê!"

Mặc dù, Vân thị đã không còn ôm ảo tưởng với Lô Thiếu Hoa nhưng bây giờ nghe chính miệng hấn nói, một chút cũng không giấu giếm, chẳng lẽ, hấn không quan tâm đến thể diện nữa sao? Đây là ý gì? Chính thức lật bài ngửa với mình sao?

Vân thị giận đến hít thở không thông, môi run run, sau khi bình tĩnh lại, nghĩ đến điều gì đó lại khẽ cười một tiếng, “Tốt thôi. Nếu lão gia đã muốn như vậy, không bằng ngày mai mở tiệc tiến hành làm lễ luôn đi! Chỉ có điều, hình như lão gia đã quên quy định của Từ Dạ ta. Nếu như vợ cả không đồng ý, lão gia muốn lập bình thê, sợ là cũng không được. Nếu lão gia muốn trở thành trò cười của cả Duẫn Châu thành, thiếp cũng không có vấn đề gì.”

Trên mặt Lô Thiểu Hoa hiện lên vẻ kinh ngạc!

Hắn thật không ngờ, Vân thị ôn nhu điềm đạm từ trước tới nay lại trở nên lớn mật như vậy. Không những dám không nghe lời hắn lại còn dám mở miệng châm chọc hắn.

“Ngươi!” Lô Thiểu Hoa tiến lên mấy bước, nét mặt hung ác, tay giơ lên cao.

“Phụ thân định làm cái gì vậy?”

Cơ thể Lô Thiểu Hoa cứng đờ, sau đó thấy Thiên Hạ đang ngược sáng đứng giữa cửa. Rõ ràng là một đôi mắt sáng thuần khiết nhưng không hiểu vì sao, lúc nào hắn cũng thấy dường như bên trong xen lẫn thứ gì đó lạnh lùng và buốt giá.

Trong lòng Lô Thiểu Hoa vô thức phát lạnh, tay khẽ run lên, lưng túng để xuống. Hắng giọng, sau đó không được tự nhiên nói, “Không có gì, thấy trâm cài tóc của mẹ ngươi bị lệch, ta định giúp nàng chỉnh lại.”

Dứt lời, không quan tâm Thiên Hạ có tin hay không, ánh mắt Lô Thiểu Hoa lóe lên một cái, trốn tránh nhìn về phía sau, cảm giác mình còn ở lại chỗ này sẽ không thoải mái, dứt khoát đi qua người Thiên Hạ, vội vàng rời đi.

Thiên Hạ cup mắt, sau đó chậm rãi xoay nửa người, nhìn phụ thân đang bỏ trốn, trong mắt hiện lên hận ý sâu đậm.

Bởi vì xoay người lại nên bị ánh mặt trời chiếu vào, Thiên Hạ khép nửa mắt, trên khuôn mặt trắng noãn nổi lên một chút coi thường và khinh bỉ.

Lô Thiểu Hoa ơi Lô Thiểu Hoa! Kiếp trước các ngươi trù tính hãm hại ta, nhưng cuối cùng ta cũng tận tay tiễn các ngươi về Tây Thiên. Cho nên, ta vốn không định tìm ngươi tính sổ nữa nhưng ngươi nghìn vạn lần không nên động thủ. Muốn đánh mẩu thân ta sao? Lương tâm của ngươi bị chó tha rồi sao?

Năm ấy, ngươi bàn hàn đới khổ sao không thấy đánh mẩu thân ta?

Năm ấy, ngươi không quyền không thế sao không thấy nhắc đến bình thê?

Hôm nay có bản lĩnh, có tiền đồ lại cảm thấy mẩu thân ta làm ngươi mất mặt?

Cái gì gọi là ăn cháo đá bát? Lô Thiểu Hoa, ngươi đúng là một hảo nam nhân!

Vân thị thấy con gái tiến vào, vừa rồi còn quật cường, bây giờ đều sụp đổ cả. Ánh mắt từ ái nhìn con gái mới mười tuổi còn biết bảo vệ người thân hơn mình, đáy lòng càng đau xót, khổ sở.

“Đều là mẩu thân vô dụng, sợ là con cũng phải chịu ủy khuất rồi.” Vân thị nức nở nói.

“Mẩu thân, vừa rồi, người làm rất tốt! Người là mẩu thân tốt nhất trên đời, không ai có thể so sánh được.” Thiên Hạ nói, lại kéo Vân thị ngồi xuống, sau đó ôm cánh tay nàng, có chút nũng nịu.

“Đưa bé ngoan. Mẩu thân đã nghĩ kỹ rồi. Con nói đúng, phu quân không có lương tâm, bỏ đi cũng được! Nhưng chúng ta phải suy nghĩ cẩn thận một chút nữa, nương không thể để mình con lưu lại nơi này được. Trong Lô phủ này lấy đâu ra một người tốt chứ?”

Thiên Hạ thấy mẩu thân cuối cùng cũng hạ quyết tâm, lập tức nở nụ cười, “Mẩu thân, cuối cùng người cũng nghĩ thông rồi. Người tính toán xem trong Lô phủ còn bao nhiêu bạc? Bây giờ, chuyện bếp núc hoàn toàn do người định đoạt, mọi thứ trong phủ, chúng ta cũng không cần lo nữa, người chỉ cần lấy lại những thứ của người là được. Chúng ta không nợ Lô phủ, đương nhiên, cũng không thể để cho Lô phủ thiếu nợ người.”

“Ngươi, đứa nhỏ này! Nhưng ta có một điều không hiểu, sao con có thể nghĩ ra được biện pháp này?”

“Mẩu thân nói chuyện phù quang cảm?” Thiên Hạ cười nói, “Mẩu thân cho rằng tam muội là một người tử tế sao? Nàng ta trông ngây thơ nhưng thực ra đã phân tích thấu đáo hết mọi việc. Biết Cận thị bất quá cũng chỉ là một phòng thiếp thất, mà phụ thân lại là một người coi trọng thanh quan, dĩ nhiên không muốn mang tiếng với bên ngoài là ái thiếp diệt thê, cho nên, nàng ta sẽ chọn đứng chung một chiến tuyến với chúng ta.”

“Chỉ là, mẩu thân cho rằng, nếu như khiến cho mẹ con Cận thị không được sung ái nữa thì tam muội muội và di nương nàng cũng sẽ an phận?”

Hiểu rõ ý tứ của Thiên Hạ, trong lòng Vân thị trầm xuống.

Nặng nề thở dài một cái, dường như có phần rầu rĩ, lại có chút hối hận!

“Mẩu thân, người không cảm thấy hôm nay phụ thân có gì đó không bình thường sao?”

“Cái gì?” Vân thị sững sờ, hiển nhiên là không hiểu nàng đang nói cái gì.

Vừa rồi phụ thân đi qua người con, hình như nữ nhi ngồi thấy trên người ông ấy có mùi kết hương nhàn nhạt. Nếu con gái nhớ không nhầm, mùi này chỉ có ở điển trang của mẫu thân mới có.”

“Kết hương?”

“Mẫu thân đã quên, người lấy danh nghĩa là chưởng quầy thuốc, còn tự mình trồng không ít dược liệu trong điển trang sao? Trong đó có một vị là kết hương.”

Mới đầu, Vân thị còn hoài nghi, sau khi nghe Thiên Hạ nói xong liền biến thành khiếp sợ, phần nộ cùng với một loại cảm giác như bị si nhục!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tính Kế Nhau!

Sau khi từ chỗ Vân thị đi ra, Thiên Hạ cố ý bảo Tam Thất đi phân phó một tiếng, nói ngày mai mình muốn ra ngoài, bảo phòng mã chuẩn bị xe ngựa.

Tam Thất không hiểu, Thiên Hạ cũng không giải thích, chỉ cười nhạt.

Ngày kế, Thiên Hạ đi thỉnh an lão phu nhân trước, sau đó nói muốn ra tiệm thuốc tìm thêm mấy vị thuốc về bồi bổ cho lão phu nhân.

Lão phu nhân nghe xong, dĩ nhiên là vô cùng cao hứng!

Nàng biết Vân thị có cửa hàng hồi môn bên ngoài, sản nghiệp không ít, đặc biệt là bên trong tiệm thuốc đều là thuốc bổ thượng đẳng. Mặc dù mình là trưởng bối, là người nhà chồng nàng nhưng cũng không tiện nói mình muốn cái này cái kia. Dù sao, đó cũng là của hồi môn của người ta, không phải của Lô phủ bọn họ.

Mặc dù, lão phu nhân tham lam nhưng càng sợ mất thể diện hơn. Bây giờ, nghe thấy Thiên Hạ nói vậy, lão phu nhân tự nhiên cảm thấy mình không thờ cũng thông, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, thậm chí, vẫn là đích xuất* thông minh, hiểu chuyện.

(*) Đích xuất: con vợ cả.

Thiên Hạ thấy lão phu nhân vui vẻ, lập tức thay đổi đề tài câu chuyện, "Thưa lão phu nhân, Tiểu Hạ nghe nói bên trong tiệm thuốc có không ít đồ tốt, nhưng Tiểu Hạ không hiểu biết những thứ này, mẫu thân cũng không rành. Nếu như, cháu gái chọn không đúng ý ngài, xin ngài nghìn vạn lần đừng nóng giận!"

Nói xong, hai mắt không dấu vết liếc về phía Vương ma ma.

Wương ma ma lập tức ngầm hiểu, "Lão phu nhân, đại tiểu thư đúng là có hiếu tâm! Nhưng rốt cuộc vẫn là tiểu hài tử, sao biết cái nào là đồ bổ? Nô tỳ thấy thời tiết hôm nay cũng không tệ, hay là nô tỳ bồi ngài ra ngoài đi dạo một chút? Ngài cũng lâu rồi không xuất môn, cũng nên ra ngoài hít thở không khí một chút."

Lời này đã đánh trúng tâm lý của lão phu nhân. Nếu như mình đi tiệm thuốc, nhìn trúng thứ gì đó, Thiên Hạ có thể không cho sao?

Mặc dù hiện tại, lão phu nhân đang trải qua những ngày giàu sang nhưng từ tận xương tủy vẫn hết sức sợ hãi cuộc sống bần hàn đói rét. Chính bản thân nàng xuất thân cũng không quá thấp, đáng tiếc lại phải gả cho một trượng phu không màng danh lợi, không được mấy năm lại bệnh chết. Cô nhi quả phụ cũng chịu không ít thiệt thòi.

Hôm nay, cuối cùng con trai mình cũng không chịu thua kém, trèo lên được cái chức thiếu doãn Duẩn Châu, mắt lại thấy sắp chạm vào cái ghế Thứ sử, trong lòng lão phu nhân càng thêm kích động.

Chỉ là, kích động thì kích động, bản tính thích chiếm tiện nghi của người khác đã ăn sâu vào xương tủy vẫn không thể sửa đổi được.

Nếu như không phải vì luật pháp Từ Dạ quốc không cho phép, nàng nhất định nghĩ biện pháp chiếm lấy núi của hồi môn đồ sộ của Vân thị.

Bây giờ, tự Thiên Hạ chủ động đề cập, Vương ma ma lại ở bên cạnh cổ vũ, đương nhiên là suy nghĩ trong đầu lão phu nhân cũng trở nên nhanh nhạy hơn.

Cũng không phải là nàng muốn ăn đồ bổ gì, con trai muốn khôi thông quan hệ cần rất nhiều bạc mà hắt lại đi gây chuyện với Vân thị. Bây giờ muốn Vân thị nhà bạc ra là chuyện không có khả năng. Vậy thì, mình đi chọn một số thứ đáng tiền, sau đó lại bán đi, kiếm bạc cho con trai dùng, đây cũng là một biện pháp tốt.

Mặt khác, nếu lấy được thứ cao cấp có thể làm lễ vật biếu cấp trên, quá là thích hợp đi!

Những suy nghĩ của lão phu nhân, Thiên Hạ đều đọc thấu.

Không sợ bà ta muốn mấy thứ kia, chỉ sợ bà ta không ra khỏi cửa thôi.

Hai bà cháu cùng ra khỏi cửa, sau đó để người đỡ lão phu nhân lên xe, còn mình thì lên xe ngựa phía sau. Mọi người đã lên xe hết phu xe mới trở lại, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm, "Sao tự nhiên lại đau bụng thế không biết?"

"Chậm chạp quá đấy! Chủ tử đã lên xe hết rồi, chỉ còn đợi người thôi. Còn không mau đi đi."

Thấy quản gia giục, phu xe vội vàng lên xe, giờ roi quất ngựa đi.

Mới đi được nửa đường, người ngồi trong xe đi trước cảm thấy có gì đó không đúng!

Vương ma ma là một người nhanh trí, vừa nghe thấy âm thanh này, cảm thấy có điều gì đó bất thường, vội vàng hô: "Dừng xe! Tiếng xe có gì đó không đúng!"

Vương ma ma vừa dứt lời, lão phu nhân dường như cũng cảm thấy tiếng xe này có gì đó không đúng.

"Mau dừng xe, người muốn hại chết lão phu nhân à?" Vương ma ma hoảng sợ, vội vàng xốc rèm xe lên, lấy một chén trà nhỏ đập vào vai phu xe.

Phu xe đầu tiên là bị tiếng hô làm cho kinh hãi, sau đó vai lại bị nàng đập một cái đau điếng, vội vàng ngoảnh đầu lại, vừa nhìn thấy người bên cạnh là người của lão phu nhân, lập tức luống cuống, nóng nảy hỏi lại: "Sao lại là các người? Ngồi trên xe không phải là đại tiểu thư sao?"

Thanh âm của phu xe không tính là quá lớn nhưng là nam tử, giọng nói vẫn to, rõ ràng hơn. Lão phu nhân ở bên trong cũng nghe rõ ràng, sắc mặt lập tức đen lại.

Đội xe ngựa dừng lại, lão phu nhân được người đỡ xuống, Thiên Hạ theo sát phía sau, không hiểu gì, cũng xuống xe.

"Sao vậy tổ mẫu? Người muốn đổi đường đi chỗ khác à?"

Thấy ánh mắt trong veo của cháu gái, hồ nghi ban đầu của lão phu nhân nháy mắt cũng tiêu tan.

Nếu như Thiên Hạ vừa đến mà hỏi thẳng nàng có bị thương tổn chỗ nào không thì chuyện này chắc chắn có liên quan đến tiểu nha đầu này.

Nhưng hiện tại, nàng chạy qua không hỏi chuyện này mà hỏi tại sao lại dừng xe? Rõ ràng, tiểu nha đầu không biết chiếc xe này đã bị người khác động tay động chân.

Tâm niệm vừa động, lão phu nhân liền sai hộ vệ tiến lên kiểm tra xe ngựa, tiện thể kiểm tra luôn xe của Thiên Hạ.

Xe của Thiên Hạ cũng bị người khác cố tình cưa hông trục, nhưng so với chiếc nàng ngồi thì bị nhẹ hơn một chút.

Lão phu nhân nhìn thấy vậy đầu còn tâm trí nào đi lấy thuốc bổ, sai người đi thuê một chiếc xe ngựa khác, hai bà cháu trở về phủ.

Thiên Hạ phân phó Tam Thất vài câu. Tam Thất gật đầu một cái, sau khi các nàng rời khỏi, mới chậm rãi chạy về phía tiệm thuốc.

Dọc đường đi, Thiên Hạ đều ngoan ngoãn ngồi im, giống như một tiểu hài tử bị dọa sợ, không dám nói câu nào, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái đi, giống như bị kinh sợ.

Trên đường đi, lão phu nhân hỏi kỹ mới biết, hôm nay, nàng vốn định cùng Vân thị ra ngoài nhưng Vân thị lại có việc nên mới trì hoãn. Trời đất xui khiến, chiếc xe lão phu nhân lên lại là chiếc xe chuẩn bị cho Vân thị.

Con người lão phu nhân khế đảo, trong lòng suy tính.

Đây là có người muốn hại mẹ con Vân thị. Trục hai chiếc xe ngựa đều bị động tay động chân, nhưng một cái nghiêm trọng còn cái kia thì nhẹ hơn một chút. Điều này nói lên cái gì?

Dọc đường đi, sắc mặt lão phu nhân âm trầm giống như giăng đầy mây đen.

Vương ma ma biết, đây là bão tố sắp tới, hơi nghi ngờ, cẩn thận liếc đại tiểu thư đang cúi đầu ngồi bên cạnh. Nhất thời mơ hồ, đại tiểu thư cũng là một đứa trẻ thích chơi đùa sao?

Trở về phủ, lão phu nhân lập tức cho người đóng tất cả cửa hông lại, lại bảo quản gia gọi tất cả hạ nhân trong phủ vào tiền viện tra hỏi.

Hôm nay, Lô Thiếu Hoa không có việc gì nên ở chỗ Cận thị nghỉ ngơi. Hai người đang ở chung một chỗ lại thấy lão phu nhân sai người tới gọi Cận thị, trong đầu có chút phiền muộn.

Cận thị nhìn sắc mặt hần không tốt, lập tức ăn mặc chỉnh tề, bộ dáng đáng thương, nói: "Lão gia, thiếp biết mình không có tư cách đánh đồng với phu nhân, nhưng nàng ta thật là... Lão gia, phủ quang cảnh kia, thiếp và Thiên Tiểu đều chưa từng liếc qua một cái. Vậy mà, tam tiểu thư lại nói là do Thiên

Tiểu sai người cảm qua. Lão gia, thiếp nghe nói, tam tiểu tiểu thư và đại tiểu thư tập cầm cùng nhau, nên đi lại cũng gần ..."

Lời còn chưa dứt, ý tứ cũng không quá rõ ràng.

Chắc chắn lại là phu nhân nghĩ ra mưu kế gì đó rồi mượn tay lão phu nhân chính nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bán Hết

Edit: Gió

Lô Thiếu Hoa là một người tai mềm, nghe Cận thị nói vậy thấy cũng có lý. Hắn luôn cảm thấy Thiên Hạ có gì đó không giống trước đây.

Thiên Hạ trước kia cực kỳ kính trọng mình, nhưng bây giờ?

Lô Thiếu Hoa nhíu mày. Bây giờ, nàng cũng không phải là không tôn trọng mình, chỉ là, hắn luôn cảm thấy ánh mắt nữ nhi nhìn mình cứ có gì đó là lạ.

Luôn cảm thấy như sau cặp mắt kia còn có một đôi mắt khác. Rõ ràng thoạt nhìn là một đôi mắt trong suốt thánh thiện nhưng hắn luôn cảm thấy có gì đó âm trầm.*

(*) Âm trầm: âm nham hiểm, thâm độc; trầm: xót xa, bi thương, đau buồn.

Tuổi còn nhỏ nhưng luôn cảm thấy trong đôi mắt nàng dường như ẩn chứa rất nhiều chuyện xưa, khiến cho người ta không thể hiểu được.

Lô Thiếu Hoa làm quan đã nhiều năm, tự thấy mình nhìn người hết sức cẩn thận, kỹ càng nhưng vì sao mấy lần giao phong cùng nữ nhi, mình đều bị thua?

Không chỉ trong lời nói, quan trọng nhất là ở ánh mắt, mình và nàng trái ngược nhau, thường là không dám nhìn thẳng! Thậm chí là thỉnh thoảng còn cảm giác lòng mình phát run!

Lô Thiếu Hoa không tự chủ nhíu chặt mày, cùng Cận thị ra tiền đình.

Lão phu nhân nhìn con trai đi cùng với Cận thị tới đã hơi bức mình, lại thấy Lô Thiếu Hoa vừa vào cửa đã trừng mắt nhìn Vân thị, trong đầu càng buồn bức.

"Cận thị, quỳ xuống!"

Lão phu nhân vừa nói, quả trượng trong tay cũng nặng nề gõ xuống đất.

Cận thị tái mặt, nhưng biết Lô Thiếu Hoa ở đây cũng sẽ không để mình chịu ủy khuất, vội vàng quỳ xuống, trên mặt cũng là đáng vẻ ủy khuất biết bao.

"Mẫu thân, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hà tất gì người phải nổi giận như vậy?"

"Hừ! Đã xảy ra chuyện gì? Sao ngươi không hỏi vị hạo di nương của ngươi xem? Nếu như hôm nay người xuất môn không phải ta thì e rằng ngươi không còn được gặp lại thê tử và đích nữ của mình nữa đâu!"

Lão phu nhân thở gấp nói, "Nếu như không phải Vương ma ma gặp qua lão đạo sĩ thì người chết trên đường hôm nay chính là bà già này đây!"

Lô Thiếu Hoa sùng sốt, sau đó có phần kinh hãi nói: "Mẫu thân, đầu đuôi thế nào? Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?"

Lão phu nhân nặng nề hừ một tiếng, hơi khép mắt, vẻ mặt không muốn nhắc lại chuyện này.

Wương ma ma vội vàng đem chuyện đã xảy ra nói lại một lần, cuối cùng, thoáng nhìn lão phu nhân, có phần sợ hãi nói: "Nếu không phải trượng phu nô tỳ là một thợ mộc, chỉ sợ nhất thời nô tỳ cũng không phát hiện ra. Cũng may là lão phu nhân không có việc gì. Lão gia, ngài không thấy trục xe lúc đó, chỉ còn dính lại với nhau có một chút nữa thôi."

Wương ma ma vừa nói vừa xoa tay múa chân, "Nếu như lão phu nhân ngồi trên xe lúc nữa, sợ là liền ... Lão phu nhân tuổi đã cao, làm sao có thể chịu đựng được chứ?"

Lô Thiên Tiểu ở bên cạnh nghe ra là có người muốn mưu hại mẹ con Vân thị, kết quả bị lão phu nhân phát hiện. Còn suýt nữa hại lão phu nhân.

"Tổ mẫu, như vậy cũng không thể nói lên chuyện này có liên quan đến di nương. Còn nữa, cứ cho là trục xe kia bị người khác động tay động chân thì

cũng không đến mức xảy ra tai nạn chết người nghiêm trọng như vậy chứ?"

Cận thị vội vàng đưa tay kéo Lô Thiển Tiểu, ý bảo nàng câm miệng. Có những lời thực sự là không nên nói ra khỏi miệng.

Khoe miệng Thiển Hạ hơi cong lên. Cái nàng chờ chính là những lời này của Lô Thiển Tiểu.

Chỉ nghe lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, "Vân thị là chính thê của Thiếu Hoa. Nếu nàng xảy ra chuyện gì, người được lợi nhất cái phủ này là ai? Tiểu Hạ là đích nữ duy nhất của Lô phủ ta, cũng là đích trưởng nữ. Nếu như nàng có chuyện gì, lại là ai được lợi nhiều nhất?"

Thân thể Lô Thiếu Hoa cứng đờ, sắc mặt vô cùng cổ quái, liếc Cận thị một cái. Một mặt, hắn không tin là Cận thị sẽ làm trái ý tứ của hắn, làm ra những chuyện như vậy. Nhưng mặt khác, hắn lại cảm thấy những lời của lão phu nhân rất có đạo lý, bất kể tính kiêu gì, cũng là Cận thị được lợi nhiều nhất.

"Khỏi bẩm lão phu nhân, vừa rồi nô tài đi xuống phòng ngựa, một gã sai vặt phụ trách trông coi xe ngựa sùi bọt mép, đã châm cứu và uống thuốc nhưng không cứu được."

Quản gia nói, không thể nghi ngờ, điều này càng khiến nghi ngờ của lão phu nhân với Cận thị càng nhiều thêm mấy phần.

"Lão phu nhân, chuyện đã như vậy cũng không cần tra nữa. Hôm nay một người đã chết, xin ngài bớt giận, nhẫn nại lần này đi." Vương ma ma nhận được ám hiệu của Thiển Hạ, lên tiếng khuyên nhủ.

Những lời của Vương ma ma, người ngoài nghe thấy là khuyên giải nhưng rơi vào tai lão phu nhân lại là muốn một trường bối như bà phải chịu đựng con giận này?

Trước không nói đến chuyện bà bị thương hay không, chỉ nói đến chuyện có người dám mưu hại chủ mẫu và đích nữ mà gió không thổi mưa không rơi, nếu cứ cho qua như vậy, chuyện này truyền ra ngoài, Lô phủ bọn họ sẽ thành hạng người gì?

Nhưng bây giờ gã sai vặt đã chết, mọi chuyện không có gì để đối chứng!

Lão phu nhân hí mắt, ánh mắt chạy đi chạy lại, di chuyển từng tắc từng tắc trên người Cận thị, khiến cho Cận thị bị nhìn chăm chăm cũng phải sinh ra sợ hãi.

"Người đâu! Nhị tiểu thư ngộ nghịch trường bối. Cận di nương không biết dạy con, có lẽ, cũng là do nô tài xúi bậy. Đem tất cả nha hoàn nhất đẳng và ma ma phục vụ bên người ra đánh mỗi người hai mươi hèo, sau đó bán ra ngoài."

Cận thị vốn đã cảm thấy ủy khuất, chuyện xe ngựa nàng không hề hay biết, sao lão phu nhân lại đổ hết lên đầu nàng?

Bây giờ lại nghe thấy lão phu nhân xử trí những người bên cạnh nàng, rõ ràng là đang đánh vào mặt nàng, cũng là cảnh cáo đối với mẹ con nàng!

Lòng Cận thị nguội lạnh, nàng biết, đây là lão phu nhân càng ngày càng chán ghét mình. Bất kể tương lai, mình làm bình thê hay chính thê, không được lão phu nhân đồng ý thì cũng không thể thực hiện được.

Sắc mặt Thiển Hạ đạm nhiên, bình tĩnh, nhìn về phía Lô Thiển Tiểu. Mặt nàng ta trắng bệch, cơ thể khẽ run, đôi mắt to tròn, trong veo như nước, bây giờ lại thấy giống như một vũng nước đọng khiến người ta ghê tởm.

Đợi đến khi đi qua tiền sảnh, Thiển Hạ mới bảo Tam Thất đưa cho Vương ma ma một hà bao thật dày.

"Ma ma vất vả rồi. Sau này vẫn phải nhờ ma ma tiếp tục hợp tác."

"Đại tiểu thư khách khí. Có thể vì tiểu thư cố gắng là phúc khí của nô tỳ. Đại tiểu thư, chuyện xe ngựa lần này, có cần nô tỳ thổi gió thêm chỗ lão phu nhân không?"

"Không cần đâu! Nên dừng lại đúng lúc, nếu làm quá, dễ khiến lão phu nhân nghi ngờ người."

"Đại tiểu thư nói phải, vậy nô tỳ cáo lui trước."

Tam Thất bồi Thiển Hạ trở về Cẩm viện, "Tiểu thư, vì sao người không để cho Vương ma ma nói tiếp?"

Ánh mắt Thiển Hạ trở nên lạnh lùng, "Bởi vì chuyện xe ngựa cũng không phải chủ ý của Cận thị mà là do Lô Thiển Tiểu tự chủ trương. Chỉ có điều, lần này là do Lô Thiển Tiểu xuất thủ thiếu sót, nếu không, sợ là mẫu thân thực sự gặp phải xui xẻo!"

Tam Thất khó hiểu, "Tiểu thư, ý của người là?"

"Lúc phụ thân nghe thấy tin này, ánh mắt nhìn Cận thị có nghi ngờ, có không xác định. Vì sao?" Thiển Hạ đưa tay nghịch bình hoa trên bàn, "Đó là bởi vì, sáng sớm nay bọn họ đã thương lượng xong một chuyện còn tốt hơn chuyện này, biện pháp ổn thỏa hơn. Cho nên, ánh mắt của phụ thân mới như vậy. Hắn chắc chắn chuyện này không phải do Cận thị làm."

"Là Nhị tiểu thư?" Tam Thất cũng hơi bất ngờ. Nàng thực không nghĩ tới Nhị tiểu thư còn nhỏ mà tâm tư lại độc địa như vậy.

Thiên Hạ khẽ cười một tiếng, "Xe ngựa kia hôm qua đã bị người động tay chân, còn chiếc hôm nay ta ngồi, dấu vết phía trên cũng là do ta sai người làm Mục đích, dĩ nhiên là để cho tất cả mọi người đều tin cả ta và mẫu thân đều là người bị hại, chẳng qua vừa khéo đổi thành lão phu nhân."

Tam Thất ngẩn ngơ, một lúc sau mới hỏi, "Tiểu thư, người đã sớm biết Vương ma ma nhất định nghe được tiếng của xe ngựa đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đạt Thành Thỏa Thuận!

Edit: Gió

Thiên Hạ giờ tay búng trán nàng một cái, "Ngu ngốc! Đương nhiên là ta đã nói với bà ta trước, nguoi nghĩ bà ta có thể thông minh như vậy sao?"

Tam Thất xoa xoa đầu, "Không phải bà ta nói trượng phu bà ta là thợ mộc cho nên mới biết một chút sao?"

"Bất quá cũng chỉ là hù dọa người khác mà thôi. Đừng nói là bà ta, ngay cả tướng công bà ta ở đây cũng chưa chắc đã nghe ra vấn đề."

"Tiểu thư, người ..., lá gan của người đúng là càng ngày càng lớn! Nếu bị người khác phát hiện ra thì sao?" Tam Thất nhìn trái nhìn phải, ngó trước ngó sau nhỏ giọng nói.

"Bị ai phát hiện? Không phải các nguoi đều thấy Vương ma ma nói rất có lý sao?"

Tam Thất nghe xong, ngây ngốc gật đầu.

"Được rồi, chuyện giao cho nguoi làm đến đâu rồi?" Thiên Hạ không nhìn Tam Thất nữa mà thuận tay cầm tú phẩm đang làm dở lên.

"Hồi tiểu thư, nô tỳ qua tiệm thuốc thấy vị công tử kia đã tỉnh, chỉ là thương tích có vẻ khá nặng, bây giờ vẫn còn ở trong tiệm thuốc dưỡng thương."

"Hừ? Hẳn thành thực như vậy?" Thiên Hạ cảm thấy khó tin, người có đôi mắt cô chấp như vậy lại có thể ngoan ngoãn ở lại dưỡng thương?

Tam Thất bĩu môi, "Hồi tiểu thư, vốn vị công tử kia vừa tỉnh dậy đã định rời đi nhưng vết thương quá nặng, không thể động được. Sau đó, Điền thúc thấy hẳn thực sự không trụ được nữa nên quyết định hạ mê dược. Lượng thuốc không nhiều lắm, theo Điền thúc nói, muốn để cho hắn ngủ đỡ phải chịu đau đốn giày vò."

Thiên Hạ nghe xong khẽ mỉm cười, Điền thúc là chủ tiệm thuốc cũng là một đại phu, ông ấy dùng thuốc tự nhiên là có mức độ.

"Ta bảo nguoi đi thăm dò tin tức đã hỏi được chưa?"

"Hồi tiểu thư, đã hỏi rõ ràng. Nghe nói gần đây có một vị quý nhân tới kinh thành, hai ngày trước tới Dẫn Châu liền bị ám sát. Hiện tại, Thử sử đại nhân Kim Lưu và lão gia đang đau đầu vì chuyện này."

"Ha. Vị quý nhân kia thế nào? Có bị thương không?"

Tam Thất lắc lắc đầu, thấp giọng, "Nghe nói vị quý nhân kia không sao, chỉ chết người đi theo hầu hạ. Tối hôm qua, liền đi suốt đêm về kinh."

Thiên Hạ híp mắt, có quý nhân vào kinh, cũng chính là Lương thành. Nghĩ lại kiếp trước, hình như thái phó của Thái tử từng bí mật tới Dẫn Châu một chuyến. Nếu đúng vậy, chuyện lần này ông ta bị ám sát cũng chỉ có thể bí mật điều tra không thể công khai làm lớn chuyện.

Xem ra, là dính đến chuyện triều chính hoặc tranh giành quyền lực.

"Sinh nhật mẫu thân sắp đến, có một số việc cũng nên chấm dứt rồi."

Hai ngày sau, Thiên Hạ lần nữa xuất môn. Bởi vì sự việc lần trước, lão phu nhân vẫn còn sợ hãi cho nên không dám ra ngoài, bảo bối có quý đến đâu cũng không quan trọng bằng tính mạng mình.

Thiên Hạ vừa tới tiệm thuốc đã được Điền thúc tự mình dẫn tới hậu đường.

Thiên Hạ vừa nhìn thấy người trên giường còn tưởng rằng mình hoa mắt.

Chỉ thấy thiếu niên trên giường kia, da trắng môi hồng, lông mày rậm mà nhỏ, hai con mắt hẹp dài nhẹ nhàng đóng lại mà vẫn cho người ta cảm giác mạnh mẽ.

Nếu nói hần là một kẻ ám sát, thực sự là khó mà tin được.

Một thiếu niên bất quá mới mười lăm, mười sáu tuổi lại có gan ám sát quan nhất phẩm đương triều?

Thiên Hạ ngồi bên mép giường cứ lẳng lặng nhìn hần như vậy, tay khẽ nâng lên, Tam Thất liền lui ra ngoài.

Nhìn thiếu niên một lúc lâu, Thiên Hạ mới khẽ mỉm cười, “Ngươi giả vờ ngủ lâu như vậy không thấy mệt sao?”

Quả nhiên, lông mi thiếu niên khẽ giật, sau đó, chậm rãi mở ra, có chút cảnh giác nhìn tiểu cô nương bên cạnh, chậm chậm ngồi dậy.

“Thương thế của ta đã tốt hơn nhiều rồi, nếu tiếp tục ở lại sợ là sẽ liên lụy tới cô nương. Vị Diên thúc kia cũng là hảo tâm nhưng ta không muốn bị ông ấy hạ mê dược nên đành ra hạ sách này.”

Thanh âm của thiếu niên có chút lúng túng. Sắc mặt của hần hơi xấu hổ, dường như là vì không nghĩ tới mình giả bộ ngủ lại bị tiểu cô nương này phát hiện.

“Nói như vậy, nếu hôm nay ta không tới thì ngay cả ta là người cứu ngươi một mạng, ngươi cũng không biết?”

Thiên Hạ nhướng mắt nhìn hần có ý trêu chọc tri ân bất báo.

Sắc mặt thiếu niên hơi đỏ lên, dường như có chút ngượng ngùng, “Đa tạ ân cứu mạng của tiểu thư. Chỉ là, tại hạ còn có trọng trách bên người không tiện ở lâu. Xin tiểu thư lượng thứ. Nếu sau này gặp lại, tại hạ nhất định hậu báo.”

“Sau này? Ngươi tên gì?” Mắt Thiên Hạ nhấp nháy hai cái, rất ngây thơ hỏi.

Thiếu niên rõ ràng sững sốt một chút, hiển nhiên là đang nghĩ có nên nói tên thật của mình hay không. Sau đó do dự thấp giọng nói, “Tại hạ họ Nguyên tên Sơ.”

“Nguyên Sơ? Tên rất êm tai, cũng rất dễ nhớ. Thôi được rồi, ta cũng không làm khó ngươi. Hiện tại, ta và mẫu thân ta đang gặp một chút khó khăn. Như vậy đi, ngươi ở bên cạnh ta và mẫu thân ta ba tháng, coi như làm hộ vệ cho chúng ta. Ba tháng sau, coi như ân cứu mạng ngươi đã đền. Có được không?”

Ba tháng? Khóe miệng Nguyên Sơ thoáng co quắp. Nàng cũng thật là có dũng khí! Nàng cho rằng nàng là ai? Lại dám để mình làm hộ vệ cho nàng ba tháng? Nàng điên rồi hay là bị ngu?

Thực sự không sợ một người tội ác tày trời như mình làm hại các nàng?

“Tiểu thư, người không cảm thấy quyết định này quá mức vội vàng sao? Người không sợ ta là người xấu sao? Không sợ ta nhìn thấy mẹ con các người ham tài mà nổi lòng tham sao?”

Vốn Nguyên Sơ định nói thấy sắc làm bậy nhưng nhìn lại thấy tiểu cô nương này còn quá nhỏ. Hơn nữa, chuyện xấu xa như vậy, tự mình nói ra còn thấy dơ bẩn đừng nói là trước mặt vị cô nương thánh thiện này, cho nên liền thuận miệng sửa lại thành tài.

“Có gì đáng sợ sao? So với công tử, tình cảnh của ta bây giờ còn nguy hiểm hơn gấp vạn lần. Đã như vậy, chẳng bằng mạnh tay đánh một trận.”

Thiên Hạ vẫn luôn chờ tin tức của cậu bên kia gửi đến nhưng đã mấy ngày trôi qua vẫn chưa thấy gì. Mà Vân Kính Lệ hôm nay sợ rằng đã thuận lợi leo lên giường của Lô Thiếu Hoa, nếu mình còn không hành động sợ rằng bị kịch của kiếp trước sẽ lại tái diễn.

Nguyên Sơ trầm ngâm chốc lát, nhìn vị tiểu cô nương này tuổi không lớn lắm nhưng toàn thân lộ ra mấy phần khéo léo, hơn nữa, luôn cảm thấy trong mắt nàng có một cỗ tà niệm. Nói chung, trên người vị tiểu cô nương này vừa có linh lại vừa có yêu. Tóm lại là có mấy phần quỷ dị.

“Cũng được. Nếu như cô nương tin tưởng, hôm nay, tại hạ đi trước sắp xếp chút chuyện vụn vặt. Giờ Ngọ ngày mai, ta nhất định xuất hiện trong phủ đệ của cô nương.”

“Ngươi biết ta là ai?”

“Đại tiểu thư phủ Thiếu Duẩn, Cẩm viện Lô phủ.” Đôi mắt của thiếu niên nhìn Thiên Hạ trong veo, rõ ràng. Đối với hần, để biết những điều này cũng là chuyện bình thường.

Hai người đạt thành thỏa thuận. Thiên Hạ rốt cuộc vẫn có chút khó tin nhìn hần. Ngọc bội tùy thân của hần đã bị nàng lấy đi. Màu sắc và độ tinh khiết của miếng ngọc kia vô cùng tốt, lại còn là noãn ngọc thượng đẳng, quan trọng nhất là phía trên có khắc một chữ Nguyên nho nhỏ.

Trên đường trở về phủ, ngón tay Thiên Hạ nhẹ nhàng miết chữ Nguyên mặt sau miếng ngọc bội, lẩm bẩm nói, “Nguyên Sơ? Nguyên? Từ Dạ hình như không có họ này.”

“Tiểu thư, vị công tử kia thực sự sẽ tới Cẩm viện vào giờ Ngọ ngày mai sao?”

“Sẽ.”

Tam Thất khó hiểu, “Vì sao tiểu thư lại chắc chắn như vậy?”

Thiên Hạ không nói, khẽ cười một tiếng. Sao nàng có thể bỏ lỡ nét mặt cực kỳ kinh ngạc của người kia khi mình cầm khối ngọc bội này đi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bắt Gian Tại Giường!

Thiên Hạ vừa hồi phủ không lâu liền nghe tin ngoại tổ mẫu và mẹ tới.

Thiên Hạ sững sốt một hồi. Lương thành và Duẫn châu cách nhau cũng tới ngàn dặm, nếu đi xe ngựa cũng phải mất hơn nửa tháng. Huống chi, ngoại tổ mẫu đã lớn tuổi, thân thể làm sao có thể chịu nổi.

Thiên Hạ vội vàng chạy tới, vừa tới cửa phòng, hai chân dường như bất động.

“Tiểu Hạ, ôi chào, ngoại tôn nữ của ta. Mau, mau đến đây với ngoại tổ mẫu!” Vân lão phu nhân rung rung nước mắt, kích động. Trình thị đứng bên cạnh cũng lộ vẻ xúc động.

Làm lễ ra mắt, thỉnh an xong, mấy người một nhà cùng nhau nói cười trò chuyện thân thiết.

Buổi tối, Lô Thiếu Hoa bày tiệc đón gió tấy trần, thái độ vô cùng cung kính. Lô lão phu nhân cũng phá lệ thân thiết, một câu lão tử tỷ, hai câu lão tử tỷ. Quan hệ hai nhà như sống lại thuở ban đầu.

Vân thị và Thiên Hạ hiểu rõ, mẹ con Lô thị chẳng qua là nhắm vào bạc của Vân gia mà thôi chứ chỗ nào để ý đến phân thượng của bọn họ.

Vân lão phu nhân cũng là một người sáng suốt, đương nhiên nhìn thấu một nhà bọn họ không được tự nhiên. Con gái của bà, chẳng lẽ bà còn không hiểu sao?

Tan tiệc, Vân thị và Thiên Hạ cùng nhau đưa lão phu nhân trở lại khách viện.

“Nguyệt nhi, con nói thật cho mẫu thân biết, giữa con và con rể có chuyện gì đúng không?”

Vân thị vừa thấy mẹ đẻ và chị dâu, bao nhiêu uất ức trong lòng tuôn trào, khóc nức lên.

Thiên Hạ ở bên cạnh cũng vừa gạt lệ vừa nói khiến Vân lão phu nhân cũng phải tức giận.

“Lô Thiếu Hoa này đúng là một con bạch nhãn lang! Năm ấy, nếu không phải Vân gia chúng ta chịu thiệt thòi, hắn làm sao có được ngày hôm nay? Sợ là ngay cả tiền học phí cũng không đóng nổi, nói gì đến công danh? Bấy giờ làm quan lớn, lại học được thói ái thiếp diệt thê!”

Mẹ con bà cháu hàn huyên tới hơn nửa đêm, gần sáng mới đi ngủ. Vân thị cũng không trở lại viện mình mà nghỉ lại chỗ Vân lão phu nhân.

Ngày hôm sau, Vân lão phu nhân và Trình thị cùng nhau đi đến biệt viện của Vân gia ở Duẫn châu. Hơn nữa, còn cho người gọi mẹ con Vân Kính Lệ cùng tới.

Một chiều này của Vân lão phu nhân khiến Thiên Hạ phải ngả mũ kính phục.

Liên tiếp mấy ngày, mẹ con Vân Kính Lệ cùng các nàng ở trong hậu viện biệt viện, đừng nói là đại môn, ngay cả cổng trong cũng không ra được. Lúc này, Lô Thiếu Hoa không gặp nhưng Vân Kính Lệ lại nóng như ngồi trên đống lửa.

Nàng nghĩ tới bản thân mình, mặc dù tuổi chưa lớn nhưng dù sao cũng là gái đã có chồng sinh con. Nếu như lâu ngày không chạm mặt Lô Thiếu Hoa, hắn sao còn có thể nhớ tới mình?

Tâm tư của Vân Kính Lệ, lão phu nhân làm sao không hiểu. Nhưng trong biệt viện này, từ trên xuống dưới đều lấy bà làm chủ, ai dám cả gan làm loạn?

Hôm đó, Thiên Hạ và Vân thị đến biệt viện thỉnh an Vân lão phu nhân như cũ. Nhưng vừa ra tới cửa, đã thấy phụ thân đang đứng chờ ở đó.

“Lão gia muốn ra ngoài sao?” Vân thị hồ hững, lạnh nhạt hỏi.

“Phu nhân muốn đi thỉnh an nhạc mẫu sao? Vừa hay, ta đi với nàng. Nhạc mẫu đi một chuyến đến Duẫn châu cũng không dễ. Thân là văn bối dĩ nhiên nên đến thỉnh an.”

Vân dị có chút quái dị nhìn hắn một cái, thấy sắc mặt của hắn hơi mất tự nhiên, lập tức hiểu ra. Đầu phải hắn muốn đến thỉnh an mẫu thân, là muốn đến

gặp thứ mười vô si kia thì đúng hơn.

Vân thị tức giận nhưng đang đứng ngoài cổng nên không muốn gây ầm ĩ quá mức, ném đi mặt mũi của mình.

“Phụ thân, vậy thì người ngồi chiếc này đi, ta và mẫu thân ngồi xe sau.”

Thiên Hạ kéo tay mẫu thân đỡ nàng đi, trên tay còn truyền đến cảm giác run rẩy khe khẽ từ tay Vân thị.

“Mẫu thân, sao phải tức giận vì một người như vậy? Không phải người đã sớm nhìn thấu con người ông ta sao? Chẳng lẽ, người vẫn còn ôm một tia hy vọng?”

Lời này phát ra từ miệng một tiểu cô nương mười tuổi, thế nào cũng có chút kỳ quái.

“Tiểu Hạ, dù gì hân cũng là cha ruột của con, sao con...?” Vân thị nhất thời không biết nên nói thế nào mới phải, nói nặng lời thì sợ tổn thương nàng, nói nhẹ lại sợ nữ nhi nghe không hiểu, mà chính mình cũng mờ mịt.

“Mẫu thân, nữ nhi lúc nào cũng bị ông ta trách cứ. Ông ta còn nhớ rõ con là nữ nhi ruột thịt của ông ta sao? Chân con bị thương, ông ta đã từng hỏi qua? Mấy ngày con tập cầm, ông ta đã từng đến thăm một lần? Phàm là con có thứ gì tốt, phản ứng đầu tiên của ông ta là muốn con đem cho Lô Thiên Tiểu. Trong mắt ông ta chỉ có nhị muội, một đích như con còn không quan trọng bằng một nha hoàn.”

“Tiểu Hạ.” Vân thị nghe xong những lời của nàng chỉ cảm thấy như có ai đang cầm kim đâm vào tâm nàng, đau đớn vô cùng. “Đều là mẫu thân không tốt, khiến con cũng phải chịu ủy khuất.”

Đọc đường đi, hai mẹ con nói không ít chuyện. Tới khi đến biệt viện, tâm tình của Vân thị đã bình tĩnh lại, tốt hơn rất nhiều.

Thiên Hạ nhìn bộ dáng nôn nóng của phụ thân, trong lòng khinh bỉ. Tại sao mình lại có một phụ thân vô si như thế này cơ chứ? Hân là một người đọc sách thánh hiền sao? Đúng là làm nhục sách thánh hiền.

Nhưng mà, đôi gian phu dâm phụ này không nhận được nữa cũng là một may mắn của bọn họ. Nếu không, làm sao có thể mượn được tài năng của Vân lão phu nhân đây?

Bên trong một viện có chút hẻo lánh, một đôi nam nữ đang có chút vội vàng, lại có chút hương thụ thân mật cá nước.

“Lô lang, cứ như thế này mãi cũng không phải là biện pháp tốt. Thiếp biết trong lòng chàng có thiếp, thiếp cũng vậy. Nhưng bây giờ, lão phu nhân căn bản sẽ không cho phép thiếp rời khỏi viện này nửa bước. Hơn nữa Lô lang, người đến đây liệu có thể bị tỷ tỷ phát hiện không?”

“Làm sao có thể. Ta với nàng ấy đã đến nửa năm nay không cùng chăn chung gối, làm sao nàng ta có thể phát hiện ra được.”

Vân Kính Lệ nghe xong, khóe môi khẽ cong lên, có phần đắc ý cười nói, “Tỷ tỷ là một mỹ nhân, thiếp so với nàng một phần cũng không bì kịp.”

Lô Thiếu Hoa ngả ngón, đưa tay nắm lấy cằm nàng, “Mỹ nhân cái gì. Cùng lắm là một lãnh mỹ nhân mà thôi. Làm sao sánh được một phần của nàng.”

Hai người tình nùng ý mật, chẳng một câu thiếp một câu, ngọt ngọt ngào ngào khiến ma ma canh giữ bên ngoài cũng phải nổi da gà.

Đã mấy ngày không gặp, hai người tất nhiên phải tranh thủ hoan hảo một phen. Hơn nữa, đây là viện của Vân Kính Lệ mà mấy người Vân thị giờ này chắc đang ngồi chung một chỗ nói chuyện rồi. Ai còn có thời gian nhớ đến hân? Nghĩ vậy, Lô Thiếu Hoa cũng lớn gan làm liều.

Quan trọng hơn là, Vân Kính Lệ vì muốn Lô Thiếu Hoa không thể bỏ được mình, ngày càng mê luyện mình nên đã đốt thêm hương liệu gì đó trong phòng.

Hai người cảm thấy sung sướng tột đỉnh, nhưng không ngờ đúng thời khắc máu chót, cửa phòng đột nhiên bị đá văng ra, mấy bà tử to lớn, tay cầm mộc côn, xông thẳng vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Gạch Tên Khỏi Gia Phả!

Edit: Gió

Vân Kính Lệ sợ hãi không nói nên lời. Lô Thiếu Hoa cũng bị dọa đến cắt không còn giọt máu.

Đây là đâu? Là biệt viện của Vân gia!

Đồng nghĩa là đang ở nhà mẹ đẻ Vân thị!

Hắn là cô gia lại ở nhà mẹ đẻ chính thế thông dâm với em vợ, chết nữa là, tiểu di tử này còn là tân quả.

Tâm Lô Thiếu Hoa như rỉ máu. Ý niệm đầu tiên chính là chuyện không ổn rồi! Nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài, đừng nói là Thứ sử, sợ rằng cái chức tri phủ hôm nay cũng không giữ được nữa!

Từ trước tới nay, mấy vị chính chủ chưa từng ghé qua viện này của Vân Kính Lệ. Nàng ta cũng coi là một người thông minh, vội vàng kêu lên mình bị người khác mưu hại, la hét muốn gặp mẫu thân.

Một ma ma cười lạnh hai tiếng nói, “Gặp mẫu thân? Nhị cô nãi nãi của ta ơi, nhìn lại bộ dạng của mình bây giờ đi, còn la hét muốn gặp lão phu nhân. Người là muốn lão phu nhân sinh khí đúng không? Thứ nữ đúng là thứ nữ. Tâm tư quả nhiên độc ác như vậy. Bản thân quyến rũ cô gia không nói, lại còn muốn la lối đến trước mặt lão phu nhân. Người thấy lão phu nhân khỏe mạnh người không vừa mắt đúng không?”

Đây là muốn chụp cho nàng cái mũ có ý chọc giận mẹ cả sao? Mặt Vân Kính Lệ trắng bệch không còn giọt máu.

“Không! Không phải vậy! Ma ma, người tin ta, ta bị người khác tính kế!”

“Bị người mưu hại? Bị người tính kế? Ý nhị cô nãi nãi là huân hương hay nước trà trong phòng bị người ta hạ độc?”

Vân Kính Lệ lập tức thuận miệng đáp, “Đúng vậy! Là huân hương! Nhất định là có người động tay động chân vào hương. Nhất định là vậy!”

Lô Thiếu Hoa chỉ cảm thấy mất hết mặt mũi nhưng sự việc đã nháo đến mức này, hắn mặc áo lót xong cũng chỉ có thể phụ họa nói là bị gài bẫy. Nếu không, còn có thể nói khác sao?

Ma ma hừ lạnh một tiếng, “Nếu nhị cô nãi nãi đã chắc chắn là hương bị người động tay động chân, người đâu, nhanh đi bẩm báo phu nhân, lại gọi mấy đại phu qua đây kiểm tra.”

Vân Kính Lệ nhất thời hoảng hốt. Cho dù trong hương có tra ra cái gì thì sợ rằng vị tẩu tẩu này cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng. Ai có thể đem nàng và phu quân của Vân Tiểu Nguyệt đưa lên giường chứ?

Nhưng nàng đã quyết, chỉ cần mình một mực chắc chắn bên trong hương có vấn đề thì một quả phụ như nàng tự nhiên sẽ trở thành người bị hại. Nếu Trình thị muốn xử trí nàng, cũng không nói trước được điều gì.

Đến lúc đó, chỉ cần mình cắn ngược lại một cái sẽ khiến cho Trình thị gánh trên lưng tiếng xấu!

Nghĩ vậy, Vân Kính Lệ cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm không ít. Sau khi ném cho Lô Thiếu Hoa một ánh mắt yên tâm, bắt đầu chờ Trình thị và đại phu tới.

Lô Thiếu Hoa thấy nàng trấn định, trong lòng cũng buông lỏng một chút. Nếu nàng đã nói vậy, chắc chắn sẽ để cho người khác tìm ra thứ gì đó trong hương kia. Vân Kính Lệ đúng là một người chu toàn.

Ai ngờ, khi Trình thị tới, lại có bảy tám vị bà tử tỉ mỉ lục soát từng chút, năm vị đại phu đều qua xem, trong hương kia không hề có chút vấn đề nào. Bất quá chỉ là chút huân hương an thần, lấy đâu ra cái gọi là mị dược?

Vân Kính Lệ vừa nghe xong kết quả, lập tức bối rối!

Rõ ràng, nàng đã tự tay bỏ thêm hợp hoan hương, tại sao lại không tra ra được?

Vân Kính Lệ không hề chú ý tới rằng, bọn họ vừa vào phòng đã đem tất cả cửa sổ mở ra. Một mặt thì nói không khí trong phòng quá nồng còn mặt khác là muốn cho tất cả hạ nhân đều nhìn thấy hành vi bẩn thỉu của đôi câu nam nữ này.

Trình thị khinh bỉ thoáng nhìn qua Lô Thiếu Hoa một cái, thật đúng là mùi vị nào cũng muốn nếm qua. Không biết bao nhiêu năm đọc sách thánh hiền, hắn đã học được một bụng chó má gì. Nếu không phải vì Thiên Hạ đã nói, Trình thị đời nào để hắn một mình đi tới thiên phòng?

“Sắc mặt nhị cô nãi nãi có vẻ không tốt, vị đại phu này nhanh bắt mạch cho nàng xem xảy ra chuyện gì.”

Đại phu đáp ứng một tiếng, tiến lên bắt mạch, bởi vì không biết đây là người nào trong nhà nên hồn nhiên ôm quyền làm lễ chúc mừng.

“Chúc mừng vị phu nhân này! Vị phu nhân này có tin vui. Mặc dù hi mạch còn yếu nhưng lão phu có thể xác định chính xác là hi mạch!”

Vân Kính Lệ vừa nghe xong, đầu óc ù ù, lập tức ngất đi.

Trình thị nháy mắt một cái. Một bà tử tiến lên đem chén thuốc đã chuẩn bị sẵn trực tiếp đổ thẳng vào miệng nàng.

Ngay sau đó lại có người cầm một tờ giấy đã viết xong, cầm tay của Vân Kính Lệ, năm ngón tay in vào rõ ràng.

Trình thị làm việc sạch, sẽ lưu loát lại tí mỉ, chu toàn.

Tất cả bà tử cùng năm vị đại phu ở đây đều tự mình viết lời làm chứng, tránh cho sau này Văn Kính Lệ chó cùng dứt giậu, quay lại cắn càn.

Lô Thiếu Hoa ở thiên phòng đương nhiên không biết những chuyện xảy ra ở bên này. Hắn còn đang suy nghĩ không biết chuyện này liệu có đến tai lão phu nhân không? Văn thị mà biết không biết có làm âm ỉ lên với mình hay không?

Kỳ quái, đã qua một canh giờ, sao vẫn không có ai hỏi đến hắn.

Lô Thiếu Hoa không kiềm chế được nữa, khẽ thò đầu ra bên ngoài, len lén liếc một cái. Trong viện, trước còn nghe thấy tiếng bước chân, bây giờ đến cả một bóng người cũng không có.

Đang nghĩ không biết có nên trực tiếp đi ra ngoài hay không, lại nghe thấy bên ngoài truyền tới một loạt bước chân. Trình thị đến.

Ước chừng khoảng một khắc sau, Lô Thiếu Hoa mười phần chật vật từ cửa sau đi ra, xe ngựa cũng không ngồi, trực tiếp đi bộ về Lô phủ.

Thiên Hạ thấy Trình thị cười tủm tỉm trở về, hơi gật đầu với mình liền biết sự đã thành!

Trình thị tóm tắt đơn giản sự việc nói lại một lần. Văn thị sợ đến choáng váng! Nàng thật không ngờ Lô Thiếu Hoa và Văn Kính Lệ lại có thể làm cái chuyện vô liêm sỉ như vậy ngay giữa ban ngày ban mặt.

Lão phu nhân không hề tỏ ra tức giận chỉ cười lạnh một tiếng, phân phó hạ nhân đưa cho Trình thị một tờ giấy.

Trình thị cũng không nhìn một cái, dường như đã sớm biết đây là cái gì, lấy giấy tờ xong lập tức đi ra ngoài.

Văn thị đang hoảng hốt lại nghe thấy Văn lão phu nhân nói, “Tộc trưởng Văn gia đã quyết định, đem nữ tử vô liêm sỉ Văn Kính Lệ gạch ra khỏi gia phả. Hôm nay, ta chỉ để Trình thị làm thêm một cái nữa mà thôi.”

Thiên Hạ khẽ buông mắt. Hảo di mẫu của ta, ngày lành của các người sắp bắt đầu rồi! Ta thật muốn nhìn xem, Lô Thiếu hoa, cái người cung chiêu các người đến tận xương tủy, đời này, còn có thể đón người vào phủ làm vợ nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Định Làm Gì?

“Tiểu thư, nhị cô nãi nãi, à, không đúng, Văn Kính Lệ một mực khẳng định có người hãm hại nàng ta, người nói liệu nàng ta có ra ngoài nói lung tung không?”

“Có thể sao?” Thiên Hạ khẽ cười, “Mợ là một người thông minh. Người cho rằng mợ đã phá cái thai trong bụng nàng ta sao?”

“Chẳng lẽ không phải?” Tam Thất giật mình nói.

“Chén thuốc kia do Điền thúc phối, chính xác sẽ khiến người ta có biểu hiện như người sảy thai. Nhưng cũng chỉ là dấu hiệu giả mà thôi. Nàng ta sẽ xuất huyết nhưng cũng chỉ là triệu chứng mà thôi, cũng không thực sự là sảy thai.”

Tam Thất có chút ngơ ngác, hiển nhiên là nghe không hiểu.

Thiên Hạ lắc đầu cười nói, “Nữ tử sảy thai, hạ thân thường xuất huyết, có khi là bảy, tám ngày, có người tới một tháng. Mà triệu chứng của Văn Kính Lệ nhiều nhất cũng chỉ bảy tám ngày mà thôi. Hơn nữa, Điền thúc còn cho người bỏ thêm chút thuốc bổ và an thần, sợ là nàng ta muốn tỉnh lại cũng phải mất một ngày một đêm.”

“Tiểu thư, ý người là giả bộ làm cho nàng ta sảy thai nhưng thực tế đứa bé kia vẫn tốt lành?”

“Đúng vậy! Không phải vậy, người cho rằng ma ma bên người nàng cho nàng ăn cái gì, còn không phải là thuốc dưỡng thai sao?”

Tam Thất mê mê muội muội gật đầu một cái, “Nghe nói cửu phu nhân an bài các nàng về một vùng nông thôn của Duẩn Châu. Chúng ta còn chưa rời phủ đã đi rồi. Vị biểu tiểu thư kia dọc đường khóc lóc sụt sùi, đáng thương biết bao.”

“Về nông thôn? Ta muốn xem Văn Kính Lệ kiên trì được bao lâu?”

Thiên Hạ nói xong lại nhìn hộp đồ mợ giao cho mình, giấy trắng mực đen, đúng là khiến người ta vui về!

Có cái này rồi, kế hoạch của mình sẽ càng thêm hoàn mỹ.

Thiên Hạ vừa cất đồ xong lại nghe thấy Tam Thất “A!” một tiếng.

Vừa quay đầu liền thấy một thiếu niên bạch y đang đứng trong phòng, vẻ mặt lạnh nhạt còn lộ ra mấy phần thiếu tự nhiên.

“Ta làm theo những gì ngươi nói. Trong phòng quả nhiên đốt hoan hợp huân, lợi dụng lúc bọn họ không để ý, ta liền đổi huân hương kia đi.” Thiếu niên nói xong mặt càng ngày càng đỏ.

Tuy cách màn che nhưng hắn vẫn có thể loáng thoáng thấy được cảnh nam nữ cá nước vui vậy. Mặc dù tuổi của hắn không còn nhỏ nhưng cũng là một nam nhân thứ thiệt, tiểu cô nương này dĩ nhiên lại bảo hắn đi làm loại chuyện như vậy, thực là có chút đau đầu!

“Ừm, ta biết rồi. Cảm ơn ngươi!”

Thiếu niên do dự một hồi, cuối cùng vẫn bạo gan nói, “Sao ngươi biết nữ nhân kia nhất định sẽ dùng huân hương này?”

Thiên Hạ hơi sững sờ, có chút kinh ngạc nói, “Sao ngươi không hỏi ta, vì sao ta lại tính kế phụ thân của mình?”

Thiếu niên ngẩn ngơ, sau đó mới nói, “Ý ngươi là ta nên hoài nghi chính ngươi bảo ta động tay động chân?”

Thiên Hạ nhìn bộ dạng của hắn, đột nhiên khẽ cười ra tiếng, “Ngươi thật là đáng yêu!” Sau đó cười mấy tiếng liền, cho đến lúc nhìn thấy mặt thiếu niên kia càng ngày càng đỏ, ngày càng mất tự nhiên mới lại nói, “Tại sao ngươi không hoài nghi?”

“Ta ở trong phòng nàng nhìn thấy không ít huân hương tương tự lại còn được cất giấu bí mật. Hơn nữa, đúng lúc ta đi vào, thấy nàng ta đang lén lút lút thêm thứ gì đó vào trong lư hương, tự nhiên biết không phải là ngươi sai ta làm.”

Thiên Hạ nghe xong có chút thất vọng, nói nhỏ, “Aizzz! Ta còn tưởng rằng ta hiểu ngươi nữa chứ. Xem ra, là ta tự cho rằng mình thông minh.”

Miệng nói vậy nhưng một chút biểu hiện ngượng ngùng cũng không có, ngược lại, hai mắt thẳng tắp nhìn thiếu niên kia, khiến thiếu niên kia cảm thấy da đầu có chút tê dại.

“Có cần ta làm gì nữa không?” Ánh mắt của tiểu cô nương này quá áp lực, hắn không biết nói gì nữa đành chuyển đề tài.

“Tạm thời không có.”

Thiên Hạ vừa nói vừa đi đến trước bàn, động tác chậm rãi ưu nhã châm một chén trà, “Ta hỏi ngươi, với một người trưởng thành, ví dụ như đá một cước lên người Tam Thất đi, vị trí nào là nguy hiểm nhất?”

Thiếu niên sững sốt, theo bản năng liếc Tam Thất một cái, “Dĩ nhiên, ngực là nơi nguy hiểm nhất. Nếu như người trước mặt thì chỉ cần một cước là chết ngay tại chỗ.”

“Ngực? Nếu như đối với một nam tử không có võ công, đá vào chỗ ấy, xác suất mất mạng cao nhất là bao nhiêu?”

Thiếu niên hơi nhíu mày. Mặc dù, hắn không biết vị đại tiểu thư này muốn làm gì nhưng hắn biết, nàng đã hỏi tất nhiên là có tác dụng.

“Chắc là không cao, có thể nói, gần như không có khả năng! Tối đa cũng chỉ khiến bị thương tim phổi, nằm trên giường điều dưỡng một thời gian là được.”

Thiên Hạ gật đầu một cái, khẽ nhấp một ngụm trà, sắc mặt có phần ngưng trọng nói, “Sinh thần mẫu thân sắp tới. Đáng tiếc, ngoại tổ mẫu và mợ đều không ở lại được, trong kinh còn có đại sự đang chờ các nàng.”

Tam Thất tưởng tiểu thư luyện tiếu các nàng, khuyên nhủ, “Nếu tiểu thư nhớ các nàng, chỉ cần nói với phu nhân vào kinh thăm các nàng là được mà.”

Thiên Hạ gật đầu, con ngươi lóe lên, sinh thần mẫu thân ngày càng gần, nói cách khác, khoảng cách với ngày giỗ mẫu thân đời trước cũng ngày càng gần, mà ngày Vân gia được phong Hoàng thượng cũng gần ngay trước mắt.

Đây là cơ hội cuối cùng của mình! Nếu mình không nắm chắc thì bị kịch đời trước sẽ lặp lại!

Không! Bản thân nàng sống lại một đời, tuyệt không cho phép có người làm tổn thương đến mẹ con các nàng.

Nếu chỉ có thể làm ác nhân mới có thể bảo hộ mẹ con các nàng một đời bình an, vậy thì, nàng làm ác nữ một lần thì đã sao?

Thiếu niên này chính là Nguyên Sơ mà Thiên Hạ cứu ngày hôm đó. Hắn yên lặng đứng một chỗ nhìn nàng, đột nhiên có chút hoảng sợ! Điều này khiến hắn có chút giật mình.

Rõ ràng, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối không có võ công, làm sao lại có khí thế cường đại như vậy?

Thời gian xoay nhanh như chong chóng, thoáng một cái đã đến ngày sinh thần của Vân thị.

Hôm đó, khách khứa nối đuôi nhau không dứt tới chúc mừng.

Vân thị một thân tử y, đích thân ra cửa tiếp đón các quý phu nhân.

Lão phu nhân cũng đi ra. Hiện tại đang là thời điểm quan trọng trong con đường loạn lộ của nhi tử. Những người tới hôm nay đều là quý phụ danh môn, không thể để lại ấn tượng xấu được.

Thọ yến xong là thời điểm nghe kịch.

Thiên Hạ ngồi cùng với Lưu Uyển Đình. Hai người thỉnh thoảng lại nhỏ giọng thăm thì mấy câu, không khí thật phần hài hòa.

Chỉ là, vừa mới được một lát, Vân thị vì uống chút rượu nên bắt đầu cảm thấy mê man.

Ánh mắt Thiên Hạ tối sầm lại. Từ đầu đến cuối, nàng luôn thăm quan sát mẫu thân, làm sao không biết chén trà mẫu thân vừa uống là do lão phu nhân sai người đem qua, chỉ có người của bà ta đụng chạm vào!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Choáng Váng!

Edit: Gió

Vân thị tỉnh lại, thấy mình nằm trên giường, bên cạnh là vẻ mặt u ám của Thiên Hạ, còn ma ma thiếp thân vẻ mặt phẫn hận giống như muốn giết người.

“Sao vậy? Sao ta lại ngủ thiếp đi mất?” Vân thị đỡ đầu ngồi dậy.

Tam Thất thấy phu nhân tỉnh dậy vội la lên, “Phu nhân, người không phải ngủ mà là bị người khác hạ mê dược!”

“Mê dược?”

Vân thị nghe Tam Thất nói xong giật tái người, thân thể khẽ run, ngực phập phồng kịch liệt, không khó nhìn ra kích động và tức giận trong lòng.

Thiên Hạ lạnh mặt, “Mẫu thân, xem ra hôm nay, phụ thân và lão phu nhân liên thủ tính kế người. Đứng rồi, còn một phần tử then chốt nữa, chính là Cận thị! Bọn họ đã sớm mua chuộc biểu ca của Cận thị. Đây là muốn bức người phải tự vẫn mà!”

Cơ thể Vân thị mềm nhũn, trên mặt là khiếp sợ, xấu hổ và giận dữ. Đầu óc nàng trống rỗng, mặt mũi tái nhợt, đôi môi không còn huyết sắc.

Ma ma đứng bên cạnh đi đến trước mặt Vân thị nói, “Nếu như không phải tiểu thư sớm phát hiện, đưa người ra ngoài thì bây giờ chưa chắc người đã ở trong viện của mình đâu...”

Vu ma ma còn chưa nói xong, Vân thị đã dại ra, ánh mắt vô thần.

“Đúng là một hảo phụ thân!” Thiên Hạ khẽ cong môi, nở nụ cười, ” Ai có thể ngờ một nam nhân lại có thể ngoan đến như vậy? Mẫu thân, người hãy bình tĩnh lại, kế tiếp, đến lượt chúng ta ra sân.”

Vân thị sùng sốt một lát, nghĩ đến mình bây giờ còn không bằng nữ nhi mới mười tuổi đầu, vội vàng hít sâu mấy hơi, buộc bản thân mình phải tỉnh táo lại. Người của Lô phủ đúng là khinh người quá đáng. Chỉ vì, mình không chịu xuất bạc giúp Lô Thiếu Hoa mà lại có thể nghĩ ra biện pháp như vậy để hãm hại mình?

Vân thị rất nhanh hiểu thấu nguyên nhân của chuyện này. Lô Thiếu Hoa là hạng người khôn khéo như nào? Tất nhiên, hắn sẽ không làm lớn chuyện này bởi vì hắn còn muốn mình đem tất cả của cải tài sản giao ra cho hắn, còn muốn mình hồi kinh về Vân gia đòi bạc. Nói cách khác, hắn sẽ bám lấy chuyện bê bối hôm nay đem toàn bộ Vân gia lôi xuống nước.

Lô Thiếu Hoa, lòng dạ nguoi thực sự là rất ngoan!

Thấy khí tức của mẫu thân dần bình ổn, Thiên Hạ mới nói, “Mẫu thân, phải đem việc này làm lớn lên.”

Vân thị siết chặt chân trên người, các khớp ngón tay trắng như ngọc, biểu thị trong lòng nàng có bao nhiêu cảm xúc.

“Nếu bọn họ đã làm đến nước này thì ta cũng nên hào hào lợi dụng để không uổng phí một phen khổ tâm của nhà chồng.”

Thiên Hạ gật đầu, ra ngoài nháy mắt một cái, ma ma bên ngoài nhanh chóng ra khỏi sân, theo cổng sau đi mất báo.

Lão phu nhân bên này cảm thấy thời gian đã không sai biệt lắm, đang tìm cách rời khỏi bữa tiệc, sang viện Vân thị bắt kẻ gian dâm, nghĩ việc đã thành, hé miệng cười, chợt nghe thấy có một bà tử gào to một tiếng, “Lão phu nhân, phu nhân, nguy rồi! Có kẻ trộm đột nhập vào hậu viện!”

Bà tử kia gần như mở hết cổ họng mà gào. Cả sân viện đang yên ắng nhất thời đều kinh ngạc nhìn về phía lão phu nhân.

Lão phu nhân chỉ cảm thấy cổ họng mắc nghẹn, thậm chí đây là nô tài trong viện nào mà lại không có phép tắc như vậy?

Đến lúc nhìn rõ là người trong viện Vân thị lập tức trách mắng, “Kêu loạn cái gì? Cẩn thận làm khách quý kinh hãi! Phu nhân các người đâu?”

“Hỏi lão phu nhân, cái này, nô tỳ không biết. Nô tỳ đi chuẩn bị canh giải rượu cho phu nhân, sau đó phát hiện trong viện có một kẻ giống như đạo tặc. Nô tỳ nhất thời bị hù dọa, mắt cũng hoa lên, chỉ thấy hình như nam nhân kia mặc trường bào màu mực, còn những thứ khác không rõ.”

Đây chẳng phải là?

Các vị phu nhân, tiểu thư vừa nghe thấy có nam nhân xông vào hậu viện chỉ cảm thấy đầu óc nổ tung.

Lão phu nhân nhức đầu không thôi, không còn cách nào khác, chỉ có thể cho người đi lục soát từng phòng trong hậu viện. Cũng không thể nói kẻ trộm kia ẩn nấp trong viện Vân thị rồi trực tiếp đi lục soát viện của nàng ta được.

Lưu phu nhân nhìn xung quanh, “Sao không thấy Uyển Đình đâu?”

“Hỏi phu nhân, vừa nãy tiểu thư cùng với Lô đại tiểu thư đi Cẩm viện xem chữ ạ!”

Sắc mặt Lưu phu nhân trầm xuống, có chút lo lắng, “Lão phu nhân, hay là qua xem một chút đi.”

Lão phu nhân biết, bây giờ Lưu phu nhân là nữ nhân có thân phận tôn quý nhất Duẩn Châu thành, nàng đã nói vậy mình sao có thể nói không.

Đoàn người đi được nửa đường chợt thấy hai ma ma vội vàng vàng trở lại, thấy lão phu nhân lại áp a áp ứng, sắc mặt bối rối.

Ánh mắt lão phu nhân khẽ lướt qua Lưu phu nhân, trong lòng biết lúc này không thể dối gạt được nữa, đành phải nhắm mắt nói, “Rốt cuộc có chuyện gì? Còn không mau nói?”

“Hỏi lão phu nhân, trong Ngưng Hương viện hình như có âm thanh bất nhã.”

Ma ma nói có chút không rõ ràng nhưng các phu nhân ở đây không ai là không hiểu.

Âm thanh bất nhã? Còn không phải là giữa ban ngày ban mặt người với người cá nước thân mật hay sao?

Lão phu nhân hơi căng thẳng, không phải là đã tính toán Vân thị tốt rồi sao? Sao lại đổi thành Cận thị?

Lão phu nhân đang nghi ngờ, không chú ý tới mình và đoàn người Lưu phu nhân đều bị dẫn tới Ngưng Hương viện.

Vừa đặt chân đến cửa viện đã mơ hồ nghe thấy âm thanh không được bình thường bên trong.

Khuôn mặt lão phu nhân tái nhợt, âm thanh kia, không phải là Vân thị, nghe kỹ hình như là Cận thị! Hơn nữa, thanh âm này có gì đó rất cổ quái?

Lão phu nhân giận run cả người, phải làm sao đây? Ngộ nhớ, nam nhân bên trong là con trai mình thì sao? Đây là giữa ban ngày ban mặt tuyên dâm Thanh danh của con trai mình làm sao mà giữ được nữa?

Nhưng nếu bên trong không phải là con trai mình, nghĩa là tiểu thiếp Lô phủ dám cùng người khác gian dâm giữa ban ngày, cái này chẳng phải là đánh vào mặt mũi Lô phủ bọn họ sao?

Lão phu nhân tức đến run cầm cập. Đúng lúc này, Vân thị cùng với mấy người Thiên Hạ và Lưu Uyển Đình đi tới.

“Chuyện gì đây? Sao tất cả đều đến Ngưng Hương viện thế này? Mọi người biết mẫu đơn trong Ngưng Hương viện mới nở nên đều qua xem sao? Vân thị giả vờ không hiểu nói.

Lão phu nhân thấy nàng không tổn hại gì cũng không biết là chợt dạ hay vẫn còn tức giận, một cục đờm chặn ngang họng, muốn nói gì cũng không thốt ra được.

Vân thị dửng dưng, tự nhiên cũng nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề bên trong, lập tức sững sờ, sắc mặt trắng trẻo sau hồng, sau đó lại chuyển trắng, vội vàng sai người đưa các tiểu thư ra bên ngoài, còn mình cùng với mấy ma ma đi vào xem. Mới tới cửa, Cận thị sắc mặt hồng hào đi ra, quần áo trên người gọn

găng, trang sức hay gì đó đều bình thường như không có gì xảy ra.

Lão phu nhân sững sốt. Bộ dáng Cận thị không giống như vừa làm việc tăng tịu, vậy trong phòng là ai?

Đang nghĩ không ra lại nghe thấy bên trong vang lên những tiếng cao thấp, là giọng nam.

Những người có mặt ở đây lập tức biến sắc!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Được Hòa Ly!

Những phu nhân ở đây đều là người đã trải sự đời, mắt thấy Cận thị áo quần hoàn hảo đứng ở hành lang, mà trong phòng ngay sau đó lại truyền đến giọng nam, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ còn không hiểu.

Vân thị kịp phản ứng đầu tiên, tức giận đến run rẩy nói, “Người đâu, còn không mau đi tìm hộ vệ bắt tên nam nhân bản thủ kia lại cho ta.”

“Dạ, phu nhân.”

Lão phu nhân sợ đến mồ hôi, nghe thấy một loạt bước chân mới kịp phản ứng lại, muốn ngăn cản đã không kịp nữa rồi.

Còn Cận thị nghe xong những lời này, sắc mặt tái nhợt, thân thể mềm nhũn, theo cột nhà ngã trên mặt đất, sau đó lẩm bẩm nói, “Không! Phu nhân, bên trong, bên trong là lão gia. Người không thể! Không thể!”

Lão phu nhân vừa nghe, một hơi cũng không kịp thở trực tiếp hôn mê!

Vân thị vội vàng sai người đưa lão phu nhân về, lại sai người đi tìm đại phu tới. Thấy lão phu nhân chỉ nhất thời ngất xỉu cũng không nguy hiểm đến tính mạng mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà Cận thị sau khi nói xong, lập tức hối hận!

Trước mặt nhiều người như vậy, sao nàng lại...?

Đám người Lư phu nhân đều cảm thấy lúng túng. Nếu bên trong là hai gã nam tử lại còn là chủ nhân quý phủ, cho dù các nàng đã là phụ nhân cũng không dám tự tiện xông bừa.

Vụ ma ma lúc này mới nhỏ giọng nói, “Chẳng trách đã gần một năm nay lão gia không đặt chân đến viện của phu nhân, viện của những di nương khác cũng cực ít đi, một mực cung chiêu Cận di nương, không ngờ lại bị ồ ồ như vậy, làm ô uế gia phong của Lô phủ!”

Sắc mặt Vân thị tái xanh, cơ thể hơi run rẩy, có trời mới biết trong lòng nàng cao hứng đến nhường nào, há giận biết bao nhiêu!

Bất luận thế nào, nàng cũng không ngờ sự việc lại phát triển thành như thế này.

Vẫn cho là Thiên Hạ nói đã sắp xếp xong xuôi, chỉ cần Cận thị và biểu ca nàng ta cấu kết, như vậy cũng đã loại trừ được một tai họa, miễn cho nàng ta lúc nào cũng nhớ nhung vị trí chủ mẫu và thân phận đích nữ của Thiên Hạ. Đâu biết rằng, sự việc lại khiến người ta bất ngờ như vậy?

Sắc mặt nàng không tốt, cộng thêm cơ thể khẽ run, người ngoài nhìn vào ai cũng nghĩ nàng thân là Lô phu nhân, hôm nay lại biết được phu quân mình đoạn tụ sẽ cảm thấy nhục nhã nhường nào nên mới như vậy.

Nhất thời, các phu nhân đều cảm thấy xót xa, đồng cảm với Vân thị, có mĩa mai cũng có thương hại.

Đối với việc này, Vân thị không thêm đề ý.

Hôm nay, việc Lô Thiếu Hoa đoạn tụ coi như được tất cả các phu nhân “làm chứng”. Nàng muốn hòa ly cũng là chuyện bình thường.

Vân thị tự giễu cười mấy tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Lư phu nhân, lùi lại mấy bước, quỳ xuống.

“Lô phu nhân làm gì vậy? Mau mau đứng lên!”

Lư phu nhân vội vàng nâng Vân thị dậy, “Có gì từ từ nói! Tất cả chúng ta ở đây sẽ làm chứng cho ngươi.”

“Lư phu nhân, cầu ngài mời Lư đại nhân đến làm chứng, ta muốn hòa ly với Lô Thiếu Hoa!”

Gần nửa canh giờ sau, Lư thứ sử tới Lô phủ, không đem mình là khách mà ngồi trên ghế chủ tọa. Lô Thiếu Hoa đầu óc vẫn còn chưa thanh tỉnh đi vào đại sảnh, đối với sự xuất hiện đột ngột của Lư thứ sử không hiểu chuyện gì xảy ra.

Hắn đi về phía trước định hành lễ, lại đang suy nghĩ mấy câu nịnh bợ, không phát giác ra sắc mặt không tốt của Lư đại nhân. Trên thực tế, không chỉ hắn mà ánh mắt tất cả mọi người ở đây đều có phần kỳ quái, khiến hắn hoài nghi, ban nãy, bản thân mình chỉ uống nhiều mấy chén, mặt hơi đỏ, có cái gì không đúng sao?

Vân thị cười lạnh một tiếng, “Lão gia vừa từ Ngưng Hương viện đi ra phải không?”

Lô Thiếu Hoa không hiểu gì, thái độ khinh thường của Vân thị khiến hắn nổi giận, “Đúng vậy! Làm sao? Ngay cả viện của tiểu thiếp, lão gia ta cũng không được đến sao?”

Vân thị không thèm nhìn hắn một cái, “Đương nhiên là được! Lão gia là chủ tử của Lô gia. Lô phủ có nơi nào ngài không được đến!”

Nói xong, Vân thị hướng về phía Lư thứ sử phúc thân, “Lư đại nhân, chuyện hôm nay, ngài đều đã nghe, dân phụ một câu cũng không dám nói láo. Tất cả các vị phu nhân có mặt ở đây và người làm trong phủ đều có thể làm chứng cho dân phụ. Hôm nay, dân phụ xin ngài làm chủ, xử dân phụ hòa ly với Lô Thiếu Hoa!”

“Cái gì? Hòa ly?”

Lô Thiếu Hoa nghe xong có chút mê mang!

Phải biết rằng, hủ thê là nói rõ thê tử phạm phải một trong bảy điều thất xuất, thậm chí là mấy điều thì người sai vẫn là nữ tử. Còn hòa ly là trừ phi nam tử phạm phải sai lầm cực lớn, nữ tử mới có quyền đòi hòa ly. Hơn nữa, một khi hòa ly, danh tiếng của nữ tử cũng không bị tổn hại, muốn tái hôn cũng không khó.

“Hò ngôn loạn ngữ! Đang yên đang lành, hòa ly cái gì? Có phải nguoi thấy nguoi không sinh được nhi tử cho ta nên muốn rời khỏi Lô phủ, nếu thế cũng nên là Lô Thiếu Hoa ta hủ thê mới đúng!”

Vốn là một câu nói lý lẽ vững vàng, bây giờ nói ra lại nhận lấy ánh mắt khinh bỉ của tất cả mọi người. Ngay cả Lư thứ sử từ xưa đến nay đều đánh giá cao hắn cũng lộ vẻ coi thường.

Lô Thiếu Hoa sững sờ, vừa rồi đã cảm thấy bầu không khí trong phòng có gì đó bất thường, bây giờ nghĩ lại, chuyện này có gì đó kỳ lạ!

Vân thị căn bản không để ý đến Lô Thiếu Hoa, vẻ mặt ủy khuất nhìn về phía Lư phu nhân, nước mắt đau đớn rơi xuống, rất đáng thương!

Lư phu nhân vốn qua lại thân thiết với Vân thị, sao có thể chịu được chuyện này.

“Lão gia, nguyên nhân hệ quả đều đã rõ ràng, còn có chuyện gì không đúng nữa?” Lư phu nhân trầm giọng, “Vừa nãy, hộ vệ được phái đi đã bắt được nam tử kia ở công sau. Đây là lời khai của hắn.”

Lư thứ sử nhận lấy, vừa nhìn thấy mặt mũi đều tái xanh.

Lô Thiếu Hoa là tri phủ, cũng là thuộc hạ của mình lại làm ra chuyện mất mặt bức này, hơn nữa, lại chọn đúng ngày sinh thần đích thê, chuyện này Vân thị nhìn được mới là lạ!

“Vân thị, nguoi yên tâm. Việc này bản quan làm chủ, cho nguoi và hắn hòa ly!”

Quản gia lùi tay áo Lô Thiếu Hoa nói mấy câu. Nghe xong, mặt hắn đại biến. Sao có thể? Hắn nhớ rõ mình chỉ say rượu, chưa từng làm ra loại chuyện hèn hạ như này.

Nhưng nghe khẩu khí quản gia không giống nói dối, quan trọng nhất là, đầu óc hắn vừa rồi cũng không tỉnh táo, không xác định được chuyện gì đã xảy ra. Lẽ nào, quả thực mình say rượu rồi làm ra chuyện đoạn tụ?

Lô Thiếu Hoa chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy sợ hãi, nổi da gà, da dầy cuộn cuộn như có thứ gì đó muốn tuôn ra ngoài.

Việc cấp bách bây giờ là phải nghĩ cách rửa tội, chứng minh sự trong sạch của mình nhưng chính hắn còn không xác định được sự việc thì rửa như nào?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Uy Hiếp Vân Thị!

Edit: Gió

“Đại nhân, trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm! Ty chức từ xưa đến nay luôn nghiêm khắc với bản thân, sao có thể làm ra loại chuyện đòi phong bại tục như thế được? Xin đại nhân minh giám!”

Về mặt Lô Thiếu Hoa ngưng trọng, hướng về phía Lưu thứ sử vái thật sâu, mặt mày khí thế biểu hiện bị người oan uổng, diễn y như thật.

Tất nhiên, bởi vì hắn thực sự không nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra, cũng không cảm thấy cơ thể không thoải mái, cho nên, hắn tin mình nhất định không làm ra loại chuyện bực này. Cho dù, mình có trùng mị được cũng không thể nào không phân được đâu là nam đâu là nữ.

Bản thân mình có hứng với nam nhân hay nữ nhân, chẳng lẽ, hắn còn không biết sao? Chuyện hôm nay chắc chắn có người tận lực vu hãm hắn.

Lô Thiếu Hoa vừa nghĩ tới Vân thị đòi hòa ly, lập tức, con ngươi như đao quét về phía Vân thị. Nếu việc xấu hôm nay của mình truyền ra, có lợi nhất chính là chuyện hòa ly của Vân thị, chắc chắn là nàng ta nghĩ cách, cố ý hãm hại mình.

Hơn nữa, vừa rồi nghe ý tứ của quản gia, nam tử từ trong Ngưng Hương viện đi ra, chính là người vốn nên xuất hiện trong viện Vân thị, biểu ca của Cận thị! Tại sao hắn lại xuất hiện trong Ngưng Hương viện? Nếu nói chuyện này không liên quan đến Vân thị, có đánh chết hắn cũng không tin.

“Tiện nhân! Là ngươi, chắc chắn là ngươi tìm người hãm hại ta! Không phải ngươi muốn hòa ly sao? Chỉ vì lúc trước ta nói ngươi mấy câu liên sinh ác niệm! Vân thị, ngươi quả thực là độc ác!”

Lô Thiếu Hoa nói, gân xanh trên trán nổi lên, hắn nói như thật khiến Lưu thứ sử thoáng chần chừ. Dù sao, Lô Thiếu Hoa cũng là thuộc hạ của mình, nếu như chuyện này đúng là bị người hãm hại thì cũng không quá mất mặt.

Nhưng nếu nói chuyện này do vị Vân thị nhu nhược, phóng khoáng này gây nên, hắn cũng không tin.

“Lô Thiếu Hoa, ngươi!” Vân thị vừa nghe, tức đến nói không nên lời, nước mắt càng không ngừng tuôn xuống.

Vu ma ma đứng một bên không nhịn nổi nói, “Lão gia, những lời này của ngài là có ý gì? Ngày thường, ngài khi dễ phu nhân chúng ta thì cũng thôi. Nhưng hôm nay là đúng sinh thân của phu nhân, sao ngài có thể làm vậy? Vừa rồi nô tỳ cho người qua Ngưng Hương viện trông chừng, thấy rõ ràng biểu ca của Cận di nương từ bên trong đi ra, sắc mặt đỏ bừng, đáng đi thập phần cổ quái, ngài còn có gì để nói không?”

Lô Thiếu Hoa đang định quát âm lên, lại thấy Vu ma ma nói, “Lão gia, biểu ca của Cận di nương là người phu nhân của chúng ta mua chuộc được sao? Còn có lúc đó, trước mặt bao người, Cận di nương áo quần chỉnh tề từ trong nhà đi ra. Nếu nói phu nhân chúng ta vu hãm cho ngài, vì sao lúc ấy, Cận di nương không kéo hai người ra? Vì sao không mang ngài ra khỏi đó? Rõ ràng là Cận di nương đã quá quen với chuyện này cho nên mới như vậy!”

Lời nói hợp tình hợp lý, ngay cả Lưu thứ sử cũng phải gật đầu. Nếu đúng là bị người hãm hại sao Cận thị không mau chóng cho người đưa hai người bọn họ đi, chính nàng ta lại còn tránh ra phòng ngoài? Điều này đúng là không thể nào lý giải nổi.

“Ngươi! Lão bà này, ta thấy nhất định là phu nhân ngươi xúi giục người đến hại ta! Ta chưa bao giờ có sở thích nam phong! Rõ ràng là các ngươi có ý hại ta!”

Vu ma ma nhếch khóe miệng, không hề che giấu vẻ khinh bỉ trong mắt khiến cho Lô Thiếu Hoa tức đến giậm chân.

Lô Thiếu Hoa hắn là ai? Đường đường là thiếu doãn Duẫn Châu! Lúc này, lại bị nô tỳ khinh bỉ, hắn làm sao có thể chịu được?

“Đại nhân, chuyện này chắc chắn có điều mờ ám, xin đại nhân hãy điều tra rõ sự thật, làm chủ cho ty chức!” Trong đầu Lô Thiếu Hoa vẫn còn sót lại một tia trấn tĩnh, biết rõ lúc này phải nhìn thái độ của Lưu thứ sử, cho nên chỉ có thể tạm thời mềm mỏng, nhún nhường.

“Lô thiếu doãn, không phải là bản quan không chịu tin ngươi mà chứng cứ vô cùng xác thực, bản quan không muốn tin cũng không được. Nếu đã như vậy rồi, phu thê ngươi vẫn nên là cùng cách đi!”

“Đại nhân!” Lô Thiếu Hoa căng thẳng, vội vàng hô một tiếng muốn ngăn cản, lại thấy Lưu thứ sử lắc đầu với hắn, trong mắt là thất vọng cùng hiểu rõ.

Lúc này, Lô Thiếu Hoa cực kỳ bực mình, lại không biết làm thế nào. Hắn biết, bây giờ, mình muốn hưu thê là không có khả năng!

Theo quy định tam triều, hắn không thể nào hưu thê. Bởi vì, Vân thị đã cùng hắn chịu tang gia phụ lại cộng thêm chuyện hôm nay, hắn muốn hưu, cũng không thể nào!

“Đại nhân, dân phụ thực sự không muốn ở đây thêm giờ khắc nào nữa. Xin đại nhân làm chủ cho dân phụ, viết hòa thư. Dân phụ cũng không có yêu cầu gì, chỉ đem của hồi môn lúc trước của mình đi thôi.”

Lô Thiếu Hoa vừa nghe cái gì, của hồi môn lúc trước? Hắn chỉ cảm thấy da đầu mình tê rần, hai hàng mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn ra.

Bao nhiêu năm qua, hắn xây dựng quan hệ, thăng quan tiến chức đều nhờ vào bạc của Vân thị. Tuy rằng mấy năm nay, thu nhập của mình cũng khá hơn

ngày trước nhưng vừa rồi mới xuất ra hai vạn lượng để lôi kéo quan hệ. Nếu bây giờ Vân thị đem cửa hàng hồi môn của nàng đi thì Lô phủ chẳng khác nào một tòa phủ trống.

Lúc này, Lô Thiếu Hoa mới chợt ý thức được tầm quan trọng của Vân thị ở trong phủ. Cuối cùng cũng hiểu, nếu Lô phủ mất Vân thị cũng chính là sụp đổ một nửa.

Hòa ly, Vân thị chỉ lấy hồi môn của mình là chuyện rất bình thường, một lý do để từ chối hẳn cũng không có. Nhưng cứ như vậy để nàng khoét rỗng Lô phủ, hẳn không cam lòng!

Việc đã đến nước này, phải lấy lý do gì để nàng không thể mang tiền tài đi đây?

“Chậm đã!” Lão phu nhân đã tỉnh lại, được Vương ma ma diu vào.

“Lưu đại nhân, chuyện hôm nay vô luận là có người mưu hại hay không, nếu Vân thị đã kiên quyết hòa ly, Lô phủ ta cũng không cứng rắn níu không buông. Vân thị, người muốn đem cửa hồi môn của người đi, ta cũng không có ý kiến nhưng người đừng quên, trong Lô phủ còn có một Thiển Hạ!”

Ánh mắt lão phu nhân lạnh băng, âm độc, rõ ràng muốn lấy Thiển Hạ mười tuổi ra để uy hiếp Vân thị. Nếu hôm nay nàng không chịu buông cửa hồi môn, cho dù có hòa ly thành công, cũng sẽ bị người ta nói nàng lòng dạ độc ác, không để ý đến nữ nhi. Nhưng nếu nàng chịu buông tha thì Lô phủ họ tốt xấu gì cũng giữ lại được một núi vàng núi bạc. Đây mới chính là trọng yếu!

Sắc mặt Vân thị không tốt, cơ thể khẽ run rẩy, khó tin nhìn Lô Thiếu Hoa và lão phu nhân. Quả nhiên, bọn họ muốn bắt Thiển Hạ để uy hiếp mình. Không nghĩ tới, một màn này lại bị nữ nhi của mình lường trước!

“Tổ mẫu làm sao vậy? Cháu gái họ Lô cũng không phải họ Vân, cần gì đến cửa hồi môn của mẫu thân để nuôi cháu? Chẳng lẽ, mẫu thân kháng kháng hòa ly, phụ thân lại muốn tính toán lên người nữ nhi ta?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quán, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Quy Ra Bạc

Editor: Gió

Thiển Hạ khẽ cười nói, trong mắt toát ra vẻ lạnh băng, khiến da đầu lão phu nhân tê rần, xương cốt run lên. Nhất thời, bà không bắt bẻ được gì cũng không biết nói sao cho phải, liền thốt ra.

“Làm càn! Người lớn nói chuyện khi nào đến lượt một tiểu hài tử như người xen mồm? Vân thị, đây chính là nữ nhi mà người nuôi dạy đấy!”

Nụ cười yếu ớt trên mặt Thiển Hạ từ từ biến mất, vẻ mặt nghiêm túc hỏi, “Chẳng lẽ, cháu gái nói sai sao? Hay lão phu nhân quả thực có tâm tư này, thấy mẫu thân đi liền không tha cho cháu gái?”

Dứt lời, trong mắt phủ đầy một tầng sương mù, giống như chỉ cần nàng nháy mắt một cái, nước mắt sẽ lập tức rơi xuống, đầm đìa đáng yêu!

Lão phu nhân ngẩn ra, không nghĩ tới cháu gái sẽ trả lời như vậy!

Lô Thiếu Hoa hung hăng trừng mắt, nhìn Thiển Hạ: “Ngịch nữ! Người dám ăn nói với trưởng bối như vậy à, quy củ học thường ngày người vứt đi đâu rồi hả? Còn không khấu đầu nhận lỗi với tổ mẫu người!”

Thiển Hạ giống như bị giạt mình, khuôn mặt nhỏ nhắn vì thế mà tái đi. Nàng run rẩy tiến lên hai bước, sau đó quỳ xuống trước mặt lão phu nhân, nức nở nói: “Cháu gái bất hiếu, chọc tổ mẫu tức giận. Sau này, cháu gái không dám nữa!”

Lô Thiếu Hoa lúc này mới hài lòng, nhưng trong lòng lão phu nhân lại lộp bộp, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng!

Theo lý mà nói, những lời của Thiển Hạ là thiên chân vạn xác. Nàng họ Lô, lại còn là đích nữ Lô phủ, thân phận trong phủ cao hơn những tiểu thư khác. Hôm nay, dưới uy quyền của Lô Thiếu Hoa, nàng bị ép nhận lỗi với mình, chính bản thân mình vừa rồi cũng đã nhận lỗi xin lỗi của nàng?

Lão phu nhân ghen một hơi ở ngực, thực sự không tin Thiển Hạ còn nhỏ mà tâm cơ lại sâu như thế. Bà tình nguyện cho rằng đây chỉ là đúng lúc mà thôi!

Bây giờ, Thiển Hạ vừa quỳ vừa nói, lão phu nhân tự nhiên không thể nói gì nữa, lấy chuyện này bức bách Vân thị, ngược lại biểu hiện Lô gia bọn họ hung hăng gây sự, tham người tham tiền.

“Mau đứng dậy đi! Cái này cũng không phải lỗi của người. Người là trưởng nữ Lô phủ, dĩ nhiên phải là phụ thân người nuôi người.”

“Dạ, lão phu nhân.”

Đột nhiên, trong đầu Lô Thiếu Hoa nổ ầm một tiếng, lần này xong rồi! Cơ hội duy nhất có thể lấy được một phần tài sản cũng coi như không còn!

Lưu Thử sử đã viết xong thư hòa ly, còn tự mình sai người về phủ nha lấy con dấu sang, coi như là đã thông qua luật pháp, chính thức có hiệu lực!

Hai người ký tên đồng ý. Từ nay về sau, ai lấy vợ gả chồng đều không liên quan đến nhau.

“Lô đại nhân, trước đây bên trong đồ cưới của dân phụ, người đã lấy không ít đồ đi hiếu kính thân bằng. Nếu như lấy lại, chỉ sợ sẽ tổn hại đến mặt mũi Lô phủ. Như vậy đi, dân phụ đều đem những thứ đó quy ra bạc. Đại nhân thấy thế nào?”

Lô Thiếu Hoa nhìn Vân thị nhàn nhạt cười, chỉ cảm thấy vô cùng chướng mắt!

Trong lòng hần biết, lý do vừa rồi của Vân thị là đã chừa cho hần mấy phần mặt mũi. Đồ vật tất nhiên không thể lấy về, cũng chỉ có thể quy ra bạc.

“Cũng tốt. Theo ý người đi.”

Vân thị gật đầu, sau đó sai Vu ma ma lấy danh sách đồ cưới của nàng ra, trình lên cho Lưu Thử sử.

“Lưu đại nhân, đây là danh sách đồ cưới, hơn phân nửa đồ đều không còn ở đây. Những thứ khác thì tạm ổn, chỉ muốn nhờ đại nhân đánh giá một chút đồ cô rồi định giá cho dân phụ. Về phương diện này, ngài là người tinh thông, dân phụ tin tưởng Lưu đại nhân tự nhiên công bằng nhất.”

Lưu Thử sử gật đầu, nhận lấy danh sách. Sau khi cẩn thận xem xét, Lưu Thử sử bắt đầu định giá từng thứ.

Lúc này, trong lòng của Vân thị cũng hết sức lo lắng. Bởi vì, liếc mắt một cái, nàng đã không còn là phu nhân Lô gia nhưng Thiên Hạ vẫn mang họ Lô, làm sao có thể cùng nàng rời khỏi đây? Nghĩ tới kế hoạch hai người bàn bạc ngày hôm qua, nàng cũng chỉ có thể chờ đợi, xem rốt cuộc là Thiên Hạ có cách gì để có thể ổn thỏa rời khỏi đây.

Thiên Hạ vẫn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, quy củ mà đứng, giống như không hề nghĩ xem, Vân thị đi rồi thì nàng nên làm thế nào?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Mặc dù, người trong phòng rất nhiều nhưng lại tĩnh lặng đến mức tiếng cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Thiên Hạ lắng nghe đủ loại tiếng hít thở trong phòng, nhất thời trái tim cảm thấy trống rỗng. Trước đây, nàng cảm thấy Lô phủ là nhà tù địa ngục, tới tận không ánh mặt trời nhưng bây giờ, nàng lại phát hiện ra, mình có chút luyến tiếc nơi này!

Hai vị thứ mười còn chưa bị nàng chinh, hôm nay đã phải rời đi, thật là có chút ... tiếc nuối.

Trong lúc chờ đợi đồ cưới của Vân thị được định giá, Vu ma ma và mấy bà tử nữa đi qua kiểm kê. Những thứ nào có trong danh thì sách trực tiếp mang ra tiền viện còn những thứ không có đợi định giá xong, con số lên tới mười vạn lượng bạc!

Kết quả vừa ra liền dọa lão phu nhân bối rối!

Mười vạn lượng? Đó không phải là một con số nhỏ! Hôm nay, trong Lô phủ có bao nhiêu bạc, bà nắm rõ trong lòng bàn tay. Nếu đưa hết cho nàng thì Lô phủ sẽ không còn thừa lại một cắc bạc nào!

Lô Thiếu Hoa lại càng sợ hết hồn, không nghĩ tới, lại lên đến mười vạn lượng! Lúc này, hần nghĩ lại lúc mới thành hôn, hể chỗ nào cần bạc, đều do Vân thị giải quyết.

Đáy lòng thờ dài một tiếng, sao phu thê hai người bọn họ lại phải đi tới tình trạng ngày hôm nay?

Ngay trước mặt Lưu Thử sử, sao Lô Thiếu Hoa dám nói hai chữ không cho?

“Hỏi đại nhân, cái này, hôm nay sợ là không có nhiều bạc như vậy.”

“Lô đại nhân hiểu lầm. Dân phụ không muốn nhiều bạc như vậy!” Vân thị vừa nói ra, khiến Lô Thiếu Hoa khẽ thờ phào nhẹ nhõm nhưng còn chưa kịp thờ hết ra lại nghe Vân thị nói: “Đưa dân phụ ngân phiếu là được!”

Mặt lão phu nhân tối sầm, trong lòng nghĩ Vân thị vô số lần nhưng lại không thể phát tác chỉ có thể hung hăng trừng Thiên Hạ, muốn Vân thị có thể nhìn ra đầu mối, suy tính cho ngày tháng sau này của Thiên Hạ ở Lô phủ, sẽ muốn ít bạc đi một chút!

Ánh mắt của Vân thị từ đầu tới cuối chỉ nhìn chằm chằm danh sách đồ cưới trên tay mình, giống như nhìn lâu chút nữa thì trên ấy có thể nở hoa, khiến cho lão phu nhân trừng đến đau mắt cũng không có tác dụng gì.

Về mặt của Thiên Hạ có phần đỏ ửng, đây chính là thân nhân của nàng!

Đây chính là tổ mẫu ngày thường giả vờ yêu thương nàng biết bao nhiêu. Một khi dính đến lợi ích của Lô phủ, cháu gái như nàng thì tính là cái gì? Sợ rằng ngay cả đại nha hoàn bên người bà ta cũng không bằng?

Thiên Hạ chán nản nhìn từng người trong phòng. Ngoại trừ Vân thị, nàng thực sự không nhìn ra còn có ai chân chính coi nàng là người Lô gia!

Lúc này, Vu ma ma đi vào nói, “Hồi tiểu thư, còn một ít đồ trang sức của người ở Ngưng Hương viện, người xem...?”

Vân thị nghe xong, hơi cong môi, “Ta không phải chủ mẫu Lô phủ, muốn kiểm tra sân viện còn phải nhờ lão phu nhân và Lô đại nhân làm chủ. Ta chỉ mong muốn lấy lại những thứ vốn thuộc về mình mà thôi.”

Vu ma ma nghe vậy cúi đầu.

Vương ma ma bên cạnh vội vàng thấp giọng nói, “Lão phu nhân, nếu như giữ lại đồ, chúng ta sẽ phải bỏ ra không ít bạc. Còn những đồ trang sức kia có đất đi chẳng nữa, đem ra tiệm cầm đồ cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền.”

Lão phu nhân đơ người, khoe miệng giật giật. Bà biết nàng đang gợi ý cho mình, tốt nhất là đem những đồ trước kia Vân thị hiểu kính mình bỏ ra, bằng không, nếu quy ra bạc, Lô gia sẽ cạn tiền!

Lão phu nhân luyến tiếc nhưng cũng không còn cách nào khác. Vương ma ma nói rất đúng, mấy thứ này đều là vật chết. Thời điểm quan trọng, thứ có giá trị nhất vẫn chỉ có bạc. Hơn nữa, nếu sau này mang đến tiệm cầm đồ đổi thành bạc, còn không bằng bây giờ đưa luôn cho Vân thị, thứ nhất giá cao, thứ hai, miễn cho sau này Lô phủ bị nói không chống đỡ nổi phải bán gia sản lấy tiền, thật là mất thể diện!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thiên Hạ Chịu Đòn!

Editor: Gió

Lão phu nhân nháy mắt một cái. Vương ma ma lập tức lĩnh mệnh, dẫn người đi lấy nữ trang. Chẳng qua như vậy, dưới mắt mọi người, Lô Thiếu Hoa lại trở thành một kẻ ái thiếp diệt thê, dung túng thiếp thất trắng trợn chiếm đồ của vợ cả.

Lão phu nhân biết chuyện không ổn nhưng cũng không thể làm gì khác. Danh tiếng đương nhiên quan trọng nhưng nếu bây giờ mất đi một bó bạc lớn, tương lai Lô phủ bọn họ làm sao sống qua ngày? Dù gì, Lô Thiếu Hoa cũng chỉ là một mệnh quan bậc trung, không khác một thư sinh nghèo là mấy.

“Khiến các vị chê cười! Trước kia, Vân thị làm chính thê có khen thưởng một số đồ đạc này nọ cho bọn hạ nhân. Hôm nay, nếu bởi vì hòa ly muốn lấy lại, Lô phủ chúng ta cũng không thể kiên quyết không nói đạo lý.”

Vân thị nghe xong, khoe môi giương lên một nụ cười lạnh. Lời này cũng thực dễ nghe!

Mở miệng ra đã đem mình trở thành một người nhỏ mọn, lòng dạ hẹp hòi. Vân thị cũng không cãi lại, kệ bà ta nói.

Đợi đến lúc Vương ma ma quay lại cầm theo một rương gỗ đỏ, theo sau còn có khoảng hai rương lớn nữa. Mọi người có mặt ở đây đều biến sắc.

Khen thưởng hạ nhân? Một chủ mẫu lại có thể khen thưởng hạ nhân nhiều như vậy sao? Giỡn à? Đừng nói là Vân thị, ngay cả quý nhân trong cung cũng không ra tay rộng rãi, xa hoa với một phòng thiếp thất như vậy.

Lão phu nhân đỏ mặt, có phần lúng túng.

Vân thị không nói nhiều, chỉ bảo Vu ma ma cầm một tờ danh sách khác đối chiếu. Xong chỗ này, nửa canh giờ cũng trôi qua.

Thừa dịp mọi người đang tập trung kiểm kê, Thiên Hạ chậm chậm đi đến bên cạnh Lô Thiếu Hoa, sau đó hơi sợ sệt kéo tay áo hắn: “Phụ thân.”

Lô Thiếu Hoa quay đầu lại nhìn nàng, thấy nàng hơi ngẩng đầu nhìn mình, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút u sầu nhưng rõ ràng đáy mắt lại hiện lên vẻ đắc ý.

“Chuyện gì?” Cố nén bức bối trong lòng, Lô Thiếu Hoa hỏi.

“Phụ thân, nếu mẫu thân cầm mười vạn lượng đi thì chẳng phải phủ sẽ thành cái thùng rỗng sao?”

Lô Thiếu Hoa biến sắc, hung hăng nhìn chằm chằm nữ nhi này. Nếu như vừa rồi không phải nữ nhi này xen miệng vào giữa thì có thể bây giờ đã không xấu mặt như vậy, nói không chừng Vân thị còn mềm lòng lấy ít bạc hơn một chút.

Mất thấy ngoài sân chồng chất bao nhiêu rương lớn nhỏ, lòng Lô Thiếu Hoa đau như cắt. Nháy mắt, hắn đem tất cả tội lỗi đổ lên người nữ nhi bất hiếu trước mặt.

Trong lòng oán hận, tự nhiên, hắn cảm thấy thái độ của nàng chắc chắn không ý tốt.

“Thế nào? Cảm thấy Lô phủ ta không có bạc, không nuôi nổi một tiểu thư mảnh mai như ngươi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiển Hạ tái nhợt, giống như chất chứa bao nhiêu ủy khuất, hai mắt chớp chớp như một con thú nhỏ bị thương.

Chỉ tiếc, bộ dáng ủy khuất, mềm yếu xuất hiện trên mặt của Thiển Hạ. Nếu như xuất hiện ở trên mặt Lô Thiển Tiểu thì chắc chắn lúc này, lòng của Lô Thiểu Hoa đã sớm mềm như bông.

“Phụ thân, người hà tất phải nổi giận. Nữ nhi cũng chỉ lo lắng cho người mà thôi.” Một câu này của Thiển Hạ, thanh âm vừa phải, không cao quá nhưng mấy người ngồi gần vẫn có thể nghe rõ ràng.

“Hừ! Bớt làm bộ làm tịch đi, đừng cho là ta không biết ngươi đang nghĩ cái gì. Nơi này không có chuyện của ngươi, không mau quay trở về viện mà nghỉ ngơi đi!”

Khóe miệng Thiển Hạ khẽ cong lên. Mẫu thân mình sẽ phải rời khỏi phủ. Hẳn làm cha lại thật ngoan, còn lo lắng mình và mẫu thân đợi lâu?

Thiển Hạ từng bước tiến lên, dùng thanh âm thấp nhất nói: “Phụ thân, người đã quên chuyện xấu người làm ở biệt viện Vân gia rồi sao?”

Câu nói này thành công đem lửa giận trong lòng Lô Thiểu Hoa bùng cháy lên. Chính xác hơn là khuấy động cảm giác nhục nhã từ tận đáy lòng hắn.

Lô Thiểu Hoa giận dữ. Hơn nữa, chớp mũi còn có một mùi thơm nhẹ nhàng quyến rũ, khiến cho huyết dịch cả người hắn sôi trào, thậm chí trong mắt còn nổi đầy tơ máu đỏ tươi.

Thiển Hạ nói xong, lui lại mấy bước. Nàng vừa ổn định thân hình liền nghe thấy Lô Thiểu Hoa hét lớn một tiếng: “Nghịch nữ, chết đi còn hơn!”

Nói xong, một cước đá về phía tim Thiển Hạ.

Thiển Hạ giống như không kịp phản ứng, bị đá trúng, ngã trên mặt đất, ngay sau đó phun ra một búng máu. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy.

Một màn này khiến cho tất cả sợ ngây người. Mãi đến khi Vân thị gào khóc chạy tới đỡ Thiển Hạ dậy, người trong phòng mới dần dần phản ứng lại, ánh mắt nhìn về phía Lô Thiểu Hoa càng nhiều thêm mấy phần khinh bỉ và khó hiểu.

Lô Thiểu Hoa bị mọi người nhìn như vậy, cảm thấy đầu óc thanh tỉnh một chút, lúc vừa ngửi thấy mùi hương kia mình vừa nhấc chân lên lại hình như không phải.

Có gì đó mơ hồ lóe lên trong đầu hắn nhưng hết lần này đến lần khác, mọi việc diễn ra quá nhanh khiến hắn trong chốc lát không phản ứng kịp, không nắm bắt được gì.

Lão phu nhân nhìn thấy, thầm nghĩ lần này nguy rồi!

Đây chính là đích trường nữ của Lô phủ a. Lô Thiểu Hoa vừa làm ra cái gì vậy?

Vân thị đã khóc không thành tiếng, cả khuôn mặt ngoài nước mắt không còn nhìn thấy gì khác.

“Luu đại nhân, dân phụ cầu xin ngài làm chủ cho mẹ con dân phụ! Cầu xin ngài cho dân phụ được mang nữ nhi theo! Hôm nay, dân phụ còn ở đây, còn trước mặt nhiều người như này, Lô Thiểu Hoa hẳn lại có thể làm ra chuyện ngoan tâm như vậy, nếu như, nếu như, Đại nhân, xin ngài thương xót!”

Vân thị vừa khóc vừa nói, vừa đập đầu bang bang trước Lưu Thứ sử, ý chỉ nếu ngài không đồng ý thì ta sẽ không ngừng đập đầu.

Lưu phu nhân vội vàng chạy tới nâng nàng lên. Thiển Hạ lúc này cũng được đặt nằm lên một cái giường nhỏ, có nha đầu nhanh nhẹn lập tức đi tìm đại phu. Chỉ sợ xảy ra sai sót gì đó...!

Thiển Hạ lúc này chỉ cảm thấy nội tạng sôi trào, nóng như lửa đốt. Cho dù là hít thở cũng như muốn lấy mạng nàng nhưng Thiển Hạ vẫn cắn chặt răng sợ mình không chịu được hôn mê bất tỉnh thì thật phiền toái.

“Đại nhân, chẳng lẽ, ngài thực sự muốn mẹ con chúng ta vĩnh viễn không được nhìn thấy nhau sao?” Vân thị tức giận hướng về phía Lô Thiểu Hoa nói: “Nàng là nữ nhi ruột thịt của ngươi. Bình thường, ngươi không thích nàng thì thôi. Rốt cuộc, nàng đã làm sai chuyện gì mà ngươi lại nổi ra tay nặng như vậy? Ngươi muốn mạng của nàng hay mạng của ta, hay muốn chiếm đoạt tất cả tài sản của ta?”

Đây đều là những điều Thiển Hạ dạy cho nàng từ trước. Đương nhiên, lúc ấy, nàng chỉ nói mình gia bộ bị thương, không nhắc tới chuyện thực sự nhận lấy một cước này của hắn. Nếu không, Vân thị nhất định không chịu làm theo.

Lời của Vân thị thành công khiến ánh mắt của Lưu thứ sử về phía Lô Thiểu Hoa bén nhọn thêm mấy phần!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Cho Người Như Người!

Editor: Gió

Lời của Vân thị thành công khiến cho Lưu thứ sử nghĩ Lô Thiếu Hoa bất mãn với phán quyết của mình nên trút giận nên người nữ nhi của hắn. Đây đâu phải là đập Thiên Hạ, rõ ràng là hắn đang đánh vào mặt mình!

Thấy sắc mặt của Lưu thứ sử trầm xuống, tâm tư Lô Thiếu Hoa nhanh chóng xoay chuyển, “Hồi đại nhân, vừa rồi đứa con bất hiếu này nói năng bất kính cho nên ty chức mới nhất thời không kiềm chế được xuất thủ giáo huấn nàng.”

“Giáo huấn? Người gọi đó là giáo huấn sao? Nàng mới mười tuổi đầu. Đây rõ ràng là người muốn mạng của nàng!” Vân thị khóc sụt sùi. “Người nói nàng nói năng bất kính, vậy người nói xem nàng ngỗ nghịch người như thế nào?”

Lô Thiếu Hoa ngăn người. Ngỗ nghịch như thế nào? Có thể nói sao? Tất nhiên là không thể!

“Người! Ta nói tất nhiên là thật! Lẽ nào, ta lại muốn mạng nữ nhi ruột thịt của mình?” Lô Thiếu Hoa có phần đuối lý nói.

Vân thị cười lạnh một tiếng: “Người có muốn mạng của Thiên Hạ hay không, trong lòng người rõ nhất!”

Đại phu chần mịch cho Thiên Hạ xong, lắc lắc đầu nói: “Thương tích quá nặng, ít nhất cũng phải nằm trên giường tĩnh dưỡng hai tháng mới được. Hơn nữa, cần phải chăm sóc thật tốt, vừa rồi đã tổn thương tới nội tạng, nhất định không được sơ suất, nếu không sẽ để lại mầm bệnh, cả đời không khỏi được.”

Cả đời không khỏi?

Vân thị nghe xong, mặt cắt không còn hột máu: “Làm sao có thể? Đại nhân, cầu xin ngài. Đại nhân, xin ngài thương xót để cho dân phụ đưa nữ nhi đi. Đại nhân, dân phụ thân là mẫu thân, sao có thể nhìn nữ nhi của mình chịu khổ như thế được?”

Lưu thứ sử nín chặt môi, không nói gì, ánh mắt sắc bén nhìn Lô Thiếu Hoa, dường như đang chờ hắn đưa ra một lời giải thích.

“Đại nhân, Thiên Hạ là nữ nhi thân sinh của ty chức. Ty chức cho dù nhắm mắt cũng không thể nào ra tay hạ sát con gái mình. Vừa rồi chẳng qua là ngoài ý muốn, ty chức cũng là nhất thời tức giận nên mới làm như vậy.”

Đã đến nước này, Lô Thiếu Hoa vẫn chưa quên Thiên Hạ là ngoại tôn nữ của Vân gia. Sau này, Lô gia có trở thành cái thùng rỗng hay không, quyết định quan trọng vẫn nằm trong tay nữ nhi này. Chỉ cần lợi dụng thỏa đáng, Vân gia tự nhiên không có khả năng không hỏi, không thấy đứa cháu gái này.

Thiên Hạ tất nhiên hiểu rõ tâm tư của hắn. Kiếp trước vì gia nghiệp của bọn họ, hắn đúng là lợi dụng mình không ít. Hôm nay, hắn với mẫu thân hòa ly là kết cục đã định. Nếu bọn họ muốn tiếp tục lôi kéo quan hệ với Vân gia thì bản thân mình chính là ràng buộc tốt nhất. Chỉ tiếc là, đời này, sao mình có thể dâng tới tận cửa cho hắn lợi dụng chứ?

“Khụ! Khụ!” Sau khi nặng nề ho khan mấy tiếng, Thiên Hạ mới miễn cưỡng phát ra thanh âm cực kỳ yếu ớt: “Mẫu thân.”

Yếu ớt giống như người sắp chết, thanh âm nhẹ nhàng khiến cho đáy lòng mọi người như bị cấu chặt một cái, lại càng khiến cho đáy lòng Vân thị như bị một tảng cự thạch đè lên, khiến nàng quên cả hô hấp.

“Tiểu Hạ, con thế nào rồi?”

“Mẫu thân, con không rời xa người!” Thiên Hạ ho khan hai tiếng, lại phun ra một búng máu. “Mẫu thân, nữ nhi sợ là không sống nổi! Chỗ này rất đau, mẫu thân, nữ nhi muốn chết, nhưng không muốn chết lạnh trên giường, con muốn ở cùng một chỗ với mẫu thân.”

Thiên Hạ dường như dồn hết khí lực cả người để nói ra mấy câu. Từng câu từng chữ nói ra, miệng nàng, lòng nàng đau đớn như bị xé rách. Đôi môi đã biến thành màu xanh tím. Gương mặt hồng hào lại trắng như sương tuyết.

“Sẽ không, Tiểu Hạ sẽ không việc gì. Mẫu thân sẽ mời đại phu, mời đại phu tốt nhất cho con. Con nhất định sẽ không sao.”

Vân thị đã khóc đến không còn hình dáng. Lưu phu nhân đứng bên cạnh nhìn cũng không kim được nước mắt.

Lưu Uyển Đình đã sớm đau lòng khóc ướt khăn tay.

Vu ma ma đến trước mặt Lô Thiếu Hoa quỳ xuống. “Đại nhân, nô tỳ xin ngài giơ cao đánh khẽ, thành toàn cho mẹ con các nàng đi! Ngài còn có hai vị tiểu thư dưới gối nhưng tiểu thư nhà chúng ta chỉ có tiểu tiểu thư là đứa nhỏ duy nhất. Nếu như ngài có thể thành toàn cho tiểu thư, Vân gia nhất định nhớ kỹ ân tình này!”

Gương mặt Lô Thiếu Hoa nhú chặt. Gân xanh trên trán nổi lên, giống như chỉ cần nàng nói thêm một chữ nữa, hắn sẽ không nhịn được mà phát hỏa lần

nữa.

Vu ma ma khẽ giật ống tay áo. Trong tay áo lộ ra gì đó giống như một mảnh gấm, kéo thêm chút nữa lại lộ ra thêm một góc, bên trên còn thêu một đoá hoa mai.

Lô Thiếu Hoa vừa nhìn thấy góc này, sắc mặt nhất thời đại biến!

Nếu hần nhớ không nhầm thì hôm đó ở bên trong biệt viện Vân gia, Trình thị bắt hần ký một văn thư nhục nhã, bên ngoài tờ giấy đó được gói bằng chiếc khăn thêu hoa mai này.

Trên đó không chỉ có chữ ký, lại còn có con dấu cá nhân của mình. Đây chính là nguyên nhân chủ yếu vì sao hôm ấy tâm tình hần nặng nề, nổi giận dưng dưng rời khỏi biệt viện.

Vu ma ma thấy sắc mặt hần hay đổi, ý vị thâm trường nói: “Đại nhân, nô tỳ biết ngài từ trước đến nay mềm lòng, chắc chắn không muốn nhìn thấy mẹ con các nàng đau đớn như vậy? Hơn nữa, hôm nay, tiểu tiểu thư bị thương, nếu không có mẫu thân bên người, khó tránh khỏi hạ nhân chăm sóc không chu toàn. Ngài thực hẳn tâm muốn tiểu tiểu thư sớm mất mạng trong phủ sao? Ngài đừng quên, vết thương trên người tiểu tiểu thư là do chính ngài gây ra.”

Lô Thiếu Hoa lập tức thanh tỉnh.

Nếu mình thành toàn cho Vân thị thì quan hệ giữa mình và Vân gia có thể không quá khó chịu. Dù sao, đây là Vân thị tự mình đòi hòa ly, cũng không phải hần hư thế.

Nếu hôm nay mình không đáp ứng, Thiên Hạ đã mười tuổi, mình đã nàng một cước này, nàng chắc chắn sẽ không quên. Sau này, đừng nói là hiếu kính, một lòng một dạ cho mình sử dụng, sợ rằng ngược lại, hận chết mình, khắp nơi đối địch với mình.

Cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng Lô Thiếu Hoa có chút chán nản hướng về phía Vu ma ma gật đầu một cái, đưa tay đỡ bà ta lên, nhỏ giọng nói, “Tờ giấy kia đâu?”

” Lão gia yên tâm, chỉ cần ngài để cho mẹ con các nàng được như ý nguyện, nô tỳ tất nhiên sẽ để ngài được như nguyện.”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cái Bô Lật.

Editor: Gió

Tầm mắt mọi người đều xoắn xuýt tập trung lên người Lô Thiếu Hoa. Hần và Vân thị đã hòa ly. Hiện tại, hần lại một cước đá thương nữ nhi thân sinh. Nếu không phải bọn họ tận mắt chứng kiến thì đúng là không dám tin Lô Thiếu Hoa lại làm ra những chuyện như vậy.

“Đại nhân, nếu mẹ con các nàng đã muốn thì từ nay, Thiên Hạ đi theo Vân thị đi.”

Lô Thiếu Hoa khôn khéo nói. Lúc nói ra những lời này, gương mặt ngoại trừ bi thống còn có mấy phần bất đắc dĩ, thật giống như từ bỏ nữ nhi này, hần không đành lòng biết bao. Và lại, hần chỉ nói để Thiên Hạ đi theo Vân thị chứ không nói từ giờ mình và Thiên Hạ không còn quan hệ gì.

Thiên Hạ thoáng cười khổ, thật đúng là khôn ngoan! Nhưng ở trước mặt mọi người, hần đã nói mình có thể đi theo mẫu thân, vậy là đủ rồi. Về phần những chuyện khác, nàng sẽ nghĩ cách sau.

Bộ ngực đau đớn khiến cho Thiên Hạ thực sự không chịu nổi nữa: “Mẫu thân, đã như vậy, chúng ta mau rời khỏi đây thôi. Chỉ có điều, nữ nhi hiện tại không giúp được gì cho người, ngược lại còn liên lụy mẫu thân.”

“Con là nữ nhi của ta. Cái gì mà liên lụy với không liên lụy. Không được nói vậy!” Vân thị lau nước mắt. Nàng thật không ngờ, Thiên Hạ vì có thể cùng mình rời khỏi Lô phủ mà lại phải trả giá đắt như thế này.

Vân thị vội vàng sai người đi thuê xe ngựa lại đặc biệt dặn dò phải trải nệm thật mềm, thật dày, sợ Thiên Hạ bị xóc nảy sẽ đau.

Lưu phu nhân nhìn mà đau lòng. Lưu Uyển Đình khóc càng dữ dội hơn. Mặc dù trước đây, nàng và Thiên Hạ qua lại không nhiều lắm nhưng hai người nói chuyện mấy lần, thấy cực kỳ ăn ý. Bây giờ, nhìn Thiên Hạ mới bao tuổi mà phải chịu thống khổ nhường này, mỗi nàng đã chuyển sang màu xanh tím nhưng vẫn cắn răng, không kêu đau, không rơi một giọt lệ, càng như vậy càng khiến người ta đau lòng.

Không chỉ Lưu Uyển Đình, hầu như tất cả mọi người ở đây đều thấy chua xót. Thiên Hạ muốn thuận lợi rời khỏi Lô phủ, không cho lão phu nhân và Lô Thiếu Hoa một cái cớ để lưu mình lại, mạnh mẽ cắn răng, không để mình ngất đi. Suy cho cùng, nếu bọn họ lấy thân thể mình làm lý do, mạnh mẽ giữ

mình ở lại thì chẳng những không bị ai ngăn cản, ngược lại người của Lô phủ còn được cho là vẫn yêu thương mình.

Lúc nàng đang mơ màng lâng lâng được người bế lên xe ngựa, bên tai còn nghe thấy hình như Vân thị vừa khóc vừa nói gì đó. Cơ thể cảm thấy xe ngựa đã chuyển động, Thiên Hạ không nhìn được nữa, nghiêng đầu ngất đi.

Lúc Thiên Hạ tỉnh lại, người đã ở trong biệt viện của Vân gia ở Duẩn Châu.

Ý định ban đầu của Vân thị là mang Thiên Hạ về điền trang để tĩnh dưỡng nhưng thân thể của nàng thực sự quá yếu, lại lo lắng bệnh của nàng xảy ra biến cố gì thì nơi này gần Lô phủ là một, cũng cách y quán không xa.

Điền thúc đến nhìn thấy Thiên Hạ đau lòng không thôi, lại không ngừng mắng chửi Lô Thiếu Hoa không phải con người. Hắn lại có thể ra tay với nữ nhi của mình tàn độc như vậy, thực là mất hết nhân tính!

Vân thị nghĩ tới một màn mạo hiểm ở Lô phủ ngày hôm ấy, vành mắt lại nóng lên.

Trải qua mấy ngày điều dưỡng, Thiên Hạ cuối cùng có thể miễn cưỡng ngồi dậy. Nhưng Vân thị cứng rắn bắt nàng nằm trên giường, chỉ sợ ngỗ nghịch

“Sao ngươi phải chịu khổ như vậy? Chỉ vì muốn rời khỏi Lô phủ, như thế có đáng không?” Thanh âm trong trẻo nhưng có phần lạnh lùng của Nguyên Sơ phiêu đảng vang lên trong phòng.

Khuôn mặt nhăn nhó của Thiên Hạ khẽ buông lỏng, “Ngươi không hiểu đâu. Nếu ta không đi thì mẫu thân cũng sẽ không yên tâm mà rời khỏi Lô phủ, không có được cuộc sống của chính nàng. Mà ta? Thực sự muốn ở lại nơi đầm rồng hang hổ ấy sao?”

Gương mặt của Nguyên Sơ thoáng sợ hãi: “Ta không hiểu ý của ngươi. Không phải ngươi còn có biện pháp khác sao? Ví dụ như nhượng điểm của Lô Thiếu Hoa?”

Thiên Hạ lắc đầu, “Ta không muốn hắn nắm đằng chuôi. Ta muốn mọi người tận mắt nhìn thấy Lô Thiếu Hoa hạ độc thủ với nữ nhi thân sinh của hắn mà không phải do ta bất hiếu, cũng không phải do mẫu thân ta lòng dạ độc ác, cưỡng ép mang ta đi.”

Về mặt Nguyên Sơ có phần phức tạp nói: “Ngươi hận hắn như vậy? Dù sao, hắn cũng là phụ thân của ngươi. Ngươi muốn cắt đứt quan hệ cha con với hắn là không thể. Sao phải đối xử tàn nhẫn với chính mình như vậy?”

“Ngươi không hiểu đâu!” Thiên Hạ buồn bã nói. “Năm ấy, hắn đối xử với mẫu thân như thế nào? Bây giờ thì sao? Ở trong mắt hắn, ngoại trừ công danh lợi lộc, sợ là không có gì khiến hắn đề trong lòng. Hơn nữa, ngươi sẽ không cho rằng, chỉ cần ta đi theo mẫu thân thì hắn sẽ thực sự đề cho mẹ con chúng ta bình yên sống qua ngày chứ?”

Nguyên Sơ sững sờ, trên khuôn mặt lạnh nhạt lóe lên một tia đau lòng, còn có một tia chán ghét.

“Ngươi lo lắng hắn sẽ lợi dụng thân phận của ngươi để uy hiếp Vân gia?” Hai mắt Nguyên Sơ lóe lên: “Năm nay, ngươi mười tuổi, mấy năm nữa là đến tuổi nghị hôn. Có quyền can thiệp vào hôn sự của ngươi, dĩ nhiên chỉ có Lô Thiếu Hoa và Lô lão phu nhân!”

“Đúng vậy! Ha ha ha, đây chính là chỗ khôn khéo của hắn! Hắn nghĩ ta và mẫu thân sẽ an tâm, sợ suýt. Chờ đến lúc, hắn tìm đến cửa, sợ rằng ta và mẫu thân muốn khóc cũng không kịp.”

Dứt lời, trong phòng bị bao trùm bởi một bầu không khí yên lặng đến quỷ dị.

Một lúc sau, Nguyên Sơ mới than nhẹ một tiếng: “Ta thực sự không dám tin ngươi mới mười tuổi. Mắt nhìn người của ngươi đâu giống với những tiểu cô nương cùng tuổi chứ!”

Thiên Hạ cười tự giễu một tiếng. Đúng vậy! Nếu không có sự đau khổ và dằn vặt của đời trước, sao nàng có thể thanh tĩnh như thế này?

Lô Thiếu Hoa, đời này, ta sẽ không để ngươi có cơ hội làm hại mẹ con ta một lần nữa!

Ngày hôm sau, Tam Thất hôn hờ chạy vào phòng, “Tiểu thư, nghe nói tối hôm qua, Lô đại nhân ngã sấp mặt trong tịnh phòng. Hơn nữa, không biết khua khoáng kiểu gì bị cái bô lật úp vào người, toàn thân hôi thối, bẩn thỉu không chịu được!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Giải Trừ Cuối Cùng

Editor: Gió

Thiên Hạ nghe xong, một lúc lâu sau vẫn không có phản ứng. Bị ngã? Còn làm lật cái bô? Sao có thể trùng hợp như vậy? Hay là nói, sao Lô Thiếu Hoa có thể vừa vận xui xẻo như vậy?

Nàng đem Lô phủ trên dưới ra sức suy nghĩ một lần cũng không nghĩ ra. Mấy nô tài kia có gan lớn như vậy, dám tính toán Lô Thiếu Hoa? Hơn nữa, trong Lô phủ, nàng và mẫu thân không có căn cơ sâu như vậy, có thể khiến người khác vì mẹ con nàng mà mạo hiểm đắc tội chủ tử.

Tam Thất tiến đến gần Thiên Hạ, nói thầm bên tai: “Tiểu thư, nô tỳ nghe quản gia nói. Tối hôm qua, vị Nguyên công tử kia từng ra ngoài. Người nói xem, có phải là hấn không?”

“Ra ngoài? Hấn đi công chính?”

“Không rõ. Nghe quản gia nói, hấn sai người đem đồ qua, phát hiện trong phòng không có ai. Gã sai vật phải chờ ở cửa nửa canh giờ liền.”

Thiên Hạ gật đầu một cái. Nói như vậy, chuyện này có thể là Nguyên Sơ làm. Nhưng mà, tại sao hấn lại làm vậy? Vì báo đáp ơn cứu mạng của mình? Mà mình chỉ bắt hấn lưu lại bên cạnh, chẳng lẽ còn chưa đủ để nói rõ mình là một người thi ân bất cầu báo sao?

Một người coi trọng danh dự như hấn lại có thể làm những chuyện như vậy, nguyện ý thay mình đi trút giận? Có chút bất ngờ!

Nhưng nếu hấn đã lựa chọn im lặng vậy thì mình sẽ coi như không biết, đỡ phải thiếu hấn một phần nhân tình.

Thiên Hạ rất vô lương nghĩ, ngộ nhờ, hấn dùng việc này nói điều kiện với mình, không phải là mình bị thiệt sao?

Vu ma ma gặp Lô Thiếu Hoa ở cổng sau biệt viện Vân gia.

Sau chuyện ngày hôm ấy làm với Thiên Hạ, Lô Thiếu Hoa sao dám đường hoàng xuất hiện trước đại môn Vân gia?

“Đồ đâu?” Sắc mặt Lô Thiếu Hoa âm trầm như sắp chảy ra nước.

“Đại nhân gấp cái gì?” Vu ma ma móc từ trong ống tay áo ra một tờ giấy, “Xin đại nhân nhìn kỹ, sau đó ký tên ngài lên trên con dấu. Như vậy, tất cả mọi chuyện tự nhiên thỏa đáng.”

Lô Thiếu Hoa cầm tờ giấy, sắc mặt đại biến, gầm nhẹ nói: “Ồ nháo! Thiên Hạ là nữ nhi của ta, sao có thể cắt đứt quan hệ với nàng được? Đúng là nói nhăng nói cuội!”

“Nếu đại nhân không đồng ý, nô tỳ cũng không có biện pháp. Đây là ý của Vân gia.”

Vu ma ma lại cười nói, “Phu nhân nói. Nếu như ngài ký vào tờ giấy này thì mấy vạn lượng kia, phu nhân sẽ không lấy nữa, coi như là chi phí Lô phủ dưỡng dục nữ nhi những năm qua.”

Lô Thiếu Hoa nghe xong không khỏi có chút động lòng!

Hôm đó, sau khi kiểm kê đồ cưới xong, nhà mình còn thiếu Vân thị bảy vạn lượng bạc nữa. Nếu như trả số bạc này cho nàng, Lô phủ thực sự không còn gì. Hôm nay, nếu có thể xóa bỏ món nợ bảy vạn lượng, lại thu hồi được tờ giấy kia, tính ra vẫn có lời!

Vu ma ma nhìn thấu sự do dự của hấn, nói: “Đại nhân, nói thế nào đi nữa thì ngài đều có lời! Ngài suy nghĩ một chút, nếu như tiểu thư vẫn là đích nữ Lô gia thì sau này, ngài còn phải bồi thêm một phần đồ cưới. Dù gì, nàng cũng là đích nữ, không thể quá sơ sài. Tính cả hai món cũng không kém mười vạn lượng đâu!”

Nghe xong, Lô Thiếu Hoa lại càng động lòng!

Ngẫm lại, mình cố nín Thiên Hạ không phải vì bạc của Vân gia sao? Chẳng qua chỉ là một thương hộ, còn có thể trông cậy vào đó đào ra chỗ tốt gì nữa đây? Trái lại, cuộc mua bán hôm nay rất có lời. Dù sao, nha đầu kia cũng không hiểu thuận với mình, chẳng bằng đem nàng đổi lấy mười vạn lượng bạc cũng không tệ!

Vu ma ma nhìn sắc mặt Lô Thiếu Hoa không ngừng biến đổi cũng biết hấn đang tính toán cái gì, không khỏi đau lòng thay hai vị chủ tử nhà mình. Nam nhân này, đúng là không biết xấu hổ là gì!

“Được!”

Vu ma ma mời Lô Thiếu Hoa vào qua cổng sau, ở đó đã có người chuẩn bị sẵn giấy bút. Sau khi Vu ma ma nhận lấy tờ giấy trong tay hấn, thừa dịp hấn không đề ý, lỏ từ trong tay áo ra một tờ giấy nữa, thoạt nhìn không có gì khác biệt.

Lúc trước, Lô Thiếu Hoa đã nhìn đi nhìn lại tờ giấy kia hai lượt, cảm thấy không có gì sai sót liền hạ bút, ký tên mình lên trên con dấu đã đóng. Vu ma ma sợ hấn có hậu chiêu còn cẩn thận bảo hấn ấn thêm một dấu vân tay mới yên tâm.

Nhìn vẻ mặt nhẹ nhõm của Lô Thiếu Hoa lúc cầm tờ giấy kia đi, Vu ma ma cười có phần đắc ý, hả hê.

“Về là tiểu thư liệu sự như thần, Lô Thiếu Hoa quả nhiên là một kẻ vô liêm sỉ.”

Dứt lời thấy xe ngựa đã tới, Vu ma ma cầm tờ giấy vẫn còn đựng đưa trong gió, trực tiếp lên xe đến phủ Thứ sử.

Đều nói, trong chữ quan có hai chữ khầu, quan lại nói cái gì thì là cái đó. Thiên Hạ sợ một ngày Lô Thiếu Hoa thăng quan tiến chức sẽ gây bất lợi cho mẹ con nàng. Cho nên, nàng đã sắp xếp ổn thỏa, trực tiếp đi tìm Lưu thứ sử làm quan chứng. Như vậy, tương lai có chuyện gì, mẹ con các nàng cũng không cần lo lắng nữa.

Với những chuyện như này, không gì có thể đáng tin hơn là có quan phủ làm chứng.

Lúc Vu ma ma làm xong mọi việc trở lại, Thiên Hạ đang dựa trên giường nhỏ, sắc mặt vẫn còn hơi tái nhưng đã có sức sống hơn nhiều.

Sau khi xem kỹ, Thiên Hạ gật đầu một cái, “Ma ma vất vả rồi.”

“Vi tiểu tiểu thư làm việc là bổn phận của nô tỳ, sao nói vất vả được?”

Thiên Hạ cắt giấy tờ xong, ” Cuối cùng cũng giải tỏa được nỗi lo lắng trong lòng nhưng chỉ sợ sau này ma ma khổ cực rồi.”

“Tiểu tiểu thư nói gì vậy? Nô tỳ hầu hạ tiểu thư hơn hai mươi năm, làm việc cho chủ tử là bổn phận của nô tỳ. Sáng nay, tiểu thư vừa nhận được thư từ kinh thành, nói là công tử đang trên đường đi, phỏng chừng mấy ngày nữa sẽ đến nơi. Nói là đến đón hai vị chủ tử trở lại kinh thành.”

Thiên Hạ gật đầu một cái, “Cực cho cậu rồi! Chẳng qua, thân thể này của ta sợ là không thể một chốc một lát mà đi được.”

Sợ ngoại tổ mẫu các nàng lo lắng nên trong thư chỉ nói là Vân thị và Lô Thiếu Hoa đã hòa ly, không đề cập tới chuyện mình bị thương. Thiên Hạ cười khò một tiếng. Mấy hôm nữa cậu đến, e rằng mình lại bị nghe thuyết giáo rồi.

“Trước giờ, công tử luôn yêu thương tiểu thư. Hơn nữa, khi tiểu tiểu thư còn nhỏ, cũng rất được lòng công tử. Nếu công tử biết tiểu tiểu thư bị ủy khuất như thế này, sợ là thương còn không kịp, đâu còn thời gian mà trách người?”

Nhìn tháu lo lắng của Thiên Hạ, Vu ma ma an ủi.

Ngắm lại cũng đúng, trong trí nhớ của nàng, nam tử giống như trích tiên luôn yêu thích y phục màu trắng chắc cũng sẽ yêu thương mình như vậy? Nhớ tới “hắn” trong miệng Tiểu nương tử, chẳng lẽ, “hắn” là cậu sao?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quên, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cậu Tới!

Editor: Gió

Thiên Hạ đoán không sai, rất nhanh, Vân gia gia chủ hiện nay, Vân Thương Ly cũng chính là cậu của nàng đã tới Duẫn Châu.

Chỉ có điều, Thiên Hạ không nghĩ tới, cậu mình không chỉ là ngọc thụ chi lan còn có một tay y thuật vô cùng tốt. Theo hắn tới còn có con trai độc nhất của hắn, Vân Trường An.

“Thân thể Thiên Hạ không có gì đáng ngại nhưng vẫn phải cẩn thận điều dưỡng. Vừa khéo lần này xuất phủ, ta mang theo mấy vị thuốc điều dưỡng thượng đẳng, có thể dễ cho nàng dùng.”

“Ca ca, đều tại muội không tốt, còn liên lụy Thiên Hạ đi theo cũng chịu ủy khuất.”

Vân Thương Ly lắc đầu một cái. “Tất cả đều là số mệnh! Nếu không có Lô Thiếu Hoa thì làm sao muội có Thiên Hạ bây giờ?”

Vân thị sững sờ, dường như khó hiểu, một lát sau, sắc mặt tái mét, “Ca ca, ca, ca muốn đưa Thiên Hạ ra khỏi thành?”

“Nguyệt nhi, muội là người Vân gia nên biết họ Vân đại biểu cho cái gì. Năm ấy, muội nhất định không theo ta vào núi, phụ thân cũng chưa từng ép muội. Hôm nay, muội có được một nữ nhi thiên tư thông minh, lại rất có tuệ căn như Thiên Hạ, chẳng lẽ, muội vẫn muốn cản ta đưa nàng đi sao? Ở cùng muội, con bé sẽ phải chịu biết bao nhiêu khổ cực đây?”

Về mặt Vân Thương Ly từ đầu đến cuối thanh thanh đạm đạm, lời nói ra cũng không rõ vui buồn lại khiến cho Vân thị cảm giận được áp lực trước nay chưa từng có.

Vân thị quay người lại, thấy dưới hiên, Vân Trường An đang cầm một vật nhỏ chọc Thiên Hạ vui, trong lòng ngày càng cảm thấy mình thực có lỗi với đứa con gái này.

“Ca ca, nhưng Thiên Hạ năm nay mới mười tuổi! Huynh thực sự phải mang nàng vào núi?”

Yên tâm! Chuyến này Trường An cũng sẽ theo bởi ta một đoạn. Không có vấn đề gì! Hơn nữa, ta mang bọn muội về kinh thành trước, sau đó mới đưa Thiên Hạ đi. Như vậy tính ra, thời gian còn ít nhất ba, bốn tháng nữa.”

Vân nghĩ hiện tại thân thể Thiên Hạ không tiện lặn lội đường xa, nếu điều dưỡng một thời gian lại còn hồi kinh nữa, đích thực cũng phải mấy tháng.

Nghĩ như vậy, trong lòng Vân thị không còn khó chịu nữa. Ít nhất, nữ nhi sẽ không lập tức rời đi, vậy là đủ rồi.

Một lúc lâu sau, Vân thị dường như nghĩ tới điều gì, “Ca, vị Tiểu nương tử kia?”

“Ừm. Nàng có lên lớp dạy mấy ngày, nói Thiên Hạ tư chất vô cùng tốt, không chỉ là tài đánh đàn, tâm tư nàng cũng cực tốt. Sau khi theo ta vào núi, không tới ba năm, nhất định sẽ có chút thành tựu. Muội hãy yên tâm, con bé là cháu ngoại của ta, ta có thể hại con bé sao?”

“Ca, hiện tại Trường An thế nào? Có tiến bộ không?”

Vân Thương Ly lắc đầu, “Thiên tư của hắn bình thường, không được gọi là quá tốt. Tạm thời cứ quan sát thêm xem thế nào!”

“Trường An còn nhỏ, ca cũng đừng sốt ruột. Nhưng ca muốn dẫn hai đứa nhỏ vào núi vậy sản nghiệp của Vân gia?” Vân thị có phần lo lắng nói.

“Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân quan trọng ta đón muội về kinh. Nếu ta rời kinh chắc chắn sẽ an bài nhân thủ xử lý cẩn thận mọi việc làm ăn của Vân gia nhưng sổ sách các loại không thể tùy tiện giao cho người khác. Muội sinh ra từ Vân gia, nghĩ đến những thứ này sẽ không làm khó được muội.”

Vân thị gật đầu, biết đây là để cho nàng sau khi hồi kinh trên danh nghĩa của Vân gia trợ giúp xử lý những sản nghiệp này. Nàng vốn họ Vân, đây là trách nhiệm của nàng, sao có thể khước từ?

“Hiện tại, Vân Kính Lệ kia thế nào?” Vân Thương Ly tìm một băng ghế ngồi xuống, trong giọng hơi có chút chán ghét.

“Bị đưa về nông thôn rồi, mẫu thân cũng không làm gì thái quá, cho mẹ con các nàng một tòa nhà. Nếu như mẹ con các nàng chịu an an ổn ổn mà sống qua ngày thì chắc sẽ không có vấn đề gì.”

Vân Thương Ly cười nhạt một tiếng, “Muội cũng nói là “nếu như”! Vân Kính Lệ là người sẽ như vậy sao?”

“Sao ca ca lại nhớ tới nàng?”

“Nàng ta viết một lá thư gửi cho tộc trưởng. Muội cũng biết, chuyện chọn tộc trưởng kế nhiệm của Vân gia, ta cũng có phần. Và lại, mấy năm gần đây, một vài sự vụ trong tộc đều giao cho ta xử lý. Tộc bá thấy bức thư này liền chuyển thẳng cho ta.”

Vân Thương Ly nói, lại khoát tay, gãi sai vật vội vàng đưa đến một phong thư nhăn nhúm.

Vân thị có chút nghi ngờ mở ra xem, chưa đọc xong đã giận đến mức đập bức thư kia lên bàn đá, cả giận nói: “Vân Kính Lệ này đúng là không biết xấu hổ là gì. Làm ra chuyện mất mặt như vậy còn dám nói xấu ta với đại tẩu. Quả thực là vô sỉ!”

Vân Thương Ly vẫn lạnh lùng nhìn lướt qua chỗ hiển nhà, cười nói; “Cần gì phải nổi giận. Bất quá chỉ là một phụ nhân vô tri, cũng đáng để muội phải như vậy sao?”

Mặt Vân thị thoáng đỏ, có chút bức mình nói: “Muội biết tính tình muội không được như ca. Đại tẩu có thấy thư này không?”

“Có.”

“Đại tẩu có nói gì không?”

“Nàng nói, nàng ở kinh thành xa xôi còn mẹ con Vân Kính Lệ ở Duẫn Châu, vẫn nên để muội xử lý. Nhưng muốn ta nhắc muội một câu, đừng quên thân phận của mình.”

Vân thị mím chặt môi, nàng hiểu ý tứ của đại tẩu, đây là đang nhắc nhở nàng, không nên hạ thấp thân phận của mình, làm ra một số chuyện không đúng phẩm cách.

Bên kia, Thiên Hạ và Trường An chơi với nhau rất vui. Kiếp trước, Thiên Hạ không tiếp xúc nhiều với vị biểu ca này, trong lòng Thiên Hạ luôn có một chút áy náy. Bây giờ sống lại, lại nhìn thấy khuôn mặt ấm áp như ánh mặt trời của biểu ca, Thiên Hạ cảm thấy cả người mình cũng trở nên ấm áp hơn.

Đang nghe Trường An kể một số chuyện lý thú ở kinh thành, Thiên Hạ đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt thâm thúy bắn tới, hơi nghiêng đầu nhìn qua, cách cửa sổ, thấy được ánh mắt cao thâm khó dò của cậu.

Tiếp xúc với ánh mắt của cậu, Thiên Hạ cảm thấy mình như một đứa trẻ sơ sinh, toàn bộ bản thân mình đều bị phơi bày trước mắt hắn, không gì có thể giấu giếm được!

Cảm giác kỳ quái này khiến cho Thiển Hạ nhớ đến chuyện bản thân mình sống lại một cách quý dị. Chẳng lẽ, cậu đã nhìn ra điều gì?

Nói cách khác, Thiển Hạ dường như cảm thấy ánh mắt của cậu xuyên thấu thân thể mình, chạy thẳng đến nơi sâu nhất trong linh hồn mình, thấy được du hồn thống khổ, không ngừng hối hận của mình ở kiếp trước.

Một lớn một nhỏ, một trắng một xanh, bốn mắt nhìn nhau, dường như có gì đó đang từ từ áp ụ, từ từ nổi lên giữa hai người. Có gì đó trở nên bất đồng...

Thiển Hạ vội vàng thu tâm nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, tim đập thình thịch, cái cảm giác bị người nhìn thấu bí mật đúng là không tốt chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Lai Giả Bất Thiện!

Editor: Gió

Bảy tám ngày sau, dưới sự giám sát của Trường An, Thiển Hạ cuối cùng cũng được rời giường, đi tản bộ trong viện một lát.

“Tiểu Hạ, bây giờ ngực muội còn đau lắm không?” Vân Trường an về mặt đau lòng nói.

“Tốt hơn rồi. Muội không sao, ca ca không cần lo lắng.” Chung sống mấy ngày, tình cảm giữa Thiển Hạ và Vân Trường An trực tiếp tăng cấp, mồm miệng ngậm miệng đều là ca ca.

Vân Trường An là con trai độc nhất, bây giờ tự nhiên có một tiểu búp bê gọi hấn là ca ca, trong lòng phi thường vui vẻ.

Vân Trường An đỡ nàng ngồi xuống lương đình, “Muốn chơi cờ hay muốn nghe đàn?”

“Ca ca đàn êm tai.” Thiển Hạ cười ngọt ngào, không phải nàng cố ý làm nũng mà tài đánh đàn của Vân Trường An quả thực phi phạm.

“Được, ca ca đàn cho muội nghe. Chỉ có điều, trước đó, có phải muội nên uống thuốc không?” Vân Trường An nhìn Tam Thất bụng khay tới, tìm tìm cười nhìn Thiển Hạ.

Đáy lòng Thiển Hạ than nhẹ, quả nhiên là tự làm vậy không thể sống! Hôm đó bị một cước của Lô Thiếu Hoa, giờ đã đỡ hơn nhưng khổ nỗi vẫn phải ngày ba bữa nuốt thứ nước đen xì kia, lại còn không được dừng.

Cũng may là trước đó đã nhờ Nguyên Sơ tìm giúp mấy đồ lót vào ngực chống đỡ, nếu không, sợ rằng bây giờ mình đã là một cỗ thi thể. Mà giờ nghĩ lại, có khi lúc ấy mình không cần hạ thuốc, Lô Thiếu Hoa cũng sẽ hung hăng đá mình một cước.

Lúc Vân thị và Vân Thương Ly tới, hai huynh muội vừa ngừng đàn, đang ngồi nói chuyện vui vẻ.

“Xem ra thần sắc hôm nay không tệ. Thuốc của ca ca quả nhiên là hiệu nghiệm.” Cuối cùng, nét mặt Vân thị cũng thả lỏng mấy phần.

“Thuốc của cậu tất nhiên là tốt rồi! Đa tạ cậu!” Thiển Hạ phúc thân với Vân Thương Ly, bị hấn đỡ lên.

“Con vẫn còn là một bệnh nhân, còn phải dưỡng bệnh thật tốt. Khi nào rảnh rồi, ta sẽ bảo Trường An mang sách qua cho con đọc.”

“Dạ, cậu.”

Không ai chú ý tới ánh mắt Vân thị nhảy lên, bên trong tựa hồ có chút không đành lòng và bất đắc dĩ.

Lát sau, Vu ma ma cầm một tấm thiệp mời tới.

Vân thị xem qua, cảm thấy có chút khó xử.

“Mẫu thân không quyết được?”

Vân thị lắc đầu: “Là Lưu phu nhân mời. Nhưng mà bây giờ, ta đã không còn là một phu nhân, thiệp mời này của Lưu phu nhân, ta thực sự có chút lo sợ. Ai biết được đến đó sẽ có những phu nhân nào? Hơn nữa, ta nghe nói Lô Thiếu Hoa đang có ý giúp đỡ Cận thị. Mọi việc trong Lô phủ mấy ngày nay đều do nàng ta xử lý.”

Thiển Hạ sáng tỏ: “Mẫu thân lo sẽ gặp phải Cận thị?”

Thấy Vân thị gật đầu, Thiên Hạ lại cười nói: “Từ trước tới nay, Lư phu nhân qua lại thân thiết với mẫu thân, sao có thể để người gặp Cận thị được? Và lại, nói gì đi nữa, Cận thị hiện tại vẫn chỉ là một phòng thiếp thất, sao có tư cách bước qua cửa phủ Thứ sử?”

Được Thiên Hạ khai thông, Vân thị mới tỉnh hồn, đúng vậy! Sao Lư phu nhân có thể mời một phòng thiếp thất vào phủ làm khách được?

“Nói thì nói vậy, nhưng những vị phu nhân danh môn kia ta đều rõ. Chân chính giao hảo với ta cũng chỉ được mấy người. Những người khác chỉ muốn đến chê cười ta mà thôi. Tiệc này, không đi cũng được.”

Vân thị vừa nói vừa ném thiếp mời lên bàn, dường như là không để ý đến nữa.

“Mẫu thân, sợ rằng Lư phu nhân và Lư đại nhân chẳng mấy chốc nữa sẽ rời khỏi Duẫn Châu thành. Lần này đi cũng không biết là hồi kinh báo cáo hay còn bị điều đi nơi khác nữa. Có lẽ, Lư phu nhân cũng nghĩ vậy nên mới muốn mời người qua phủ trò chuyện.”

Vân thị do dự một chút: “Nếu như thế, ta đi một chuyến. Nhưng còn con?”

Thiên Hạ nhìn Vân Thương Ly với ánh mắt mong mỏi: “Uyển Đình là bạn tốt của con. Ở Duẫn Châu thành, con cũng chỉ có mình nàng được coi là bạn. Cậu, con có thể đi cùng với mẫu thân không?”

Vân Thương Ly nhú chặt mày. Hắn đương nhiên biết thân phận của Lư Uyển Đình quý giá hơn Thiên Hạ biết bao nhiêu, không có khả năng tới đây thăm nàng, đó không phải hạ thấp tư cách của người ta hay sao? Cho dù, Lư Uyển Đình có muốn, Lư phu nhân cũng không đồng ý.

“Thân thể con hôm nay đã hồi phục không sai biệt lắm, chờ mấy ngày nữa cũng có thể rời khỏi Duẫn Châu rồi.”

Thiên Hạ nháy nháy mắt mấy cái, ý của cậu, là đồng ý?

Mặc dù đồng ý nhưng đến ngày đi, Vân Trường An vẫn tự mình đi phân phó hạ nhân, đảm bảo xe ngựa phải thật mềm mại, ấm áp, chỉ sợ nàng tái bệnh. Khi thấy động tác phu xe kia lên xe quá nặng, lập tức sầm mặt, đuổi phu xe xuống, tự mình nhảy lên làm phu xe.

Nhưng mà Vân Trường An thực sự rất thông minh, bởi vì hắn không biết đường nên hắn cho xe ngựa chạy chậm một chút, để cho phu xe lúc đầu đi bên cạnh chỉ đường cho hắn.

Đến phủ Thứ sử, Tam Thất đỡ Thiên Hạ xuống, vừa vào trong cổng đã thấy Lư Uyển Đình đứng chờ ở đó.

“Sao rồi? Thân thể đã đỡ nhiều chưa? Từ hôm đó tới giờ cũng gần hai mươi ngày chưa gặp, để ta xem một chút.” Lư Uyển Đình vừa nói vừa kéo tay nàng. “Không tệ lắm, ta thấy thân sắc cũng khá hơn rồi. Ít nhất, cũng có thể xuống giường đi bộ được rồi.”

Tam Thất vội nói: “Hôm qua mới vừa có thể rời giường. Nghe nói Lư tiểu thư sắp phải rời khỏi Duẫn Châu thành, cố ý tới đưa tiễn Lư tiểu thư.”

Lư Uyển Đình vô cùng cao hứng, vội vàng mời người vào, lại dặn hạ nhân đi lấy một tấm đệm dày thật mềm cho nàng trước.

Hôm nay, Lư phu nhân mời cũng không nhiều khách lắm, tất cả các vị phu nhân, tiểu thư, tổng cộng cũng chỉ có khoảng chục người.

Khai tiệc, Lư phu nhân còn chưa kịp nói lời mở đầu đã nghe thấy một giọng nói chói tai truyền tới: “Ai ôi, biểu tẩu là chủ nhà mà không hiểu khách chút nào, sao không đợi muội muội với chứ.”

Lư phu nhân sừng sốt một chút, sau đó sắc mặt hơi có chút khó coi, nhỏ giọng nói: “Là một biểu muội họ hàng xa của lão gia nhà ta, vừa mới gả đến Duẫn Châu thành, lần này rời đi, hiển nhiên cũng phải mời nàng. Tưởng rằng, nàng ta không tới. Ai ngờ...”

Vân thị cười cười: “Chắc là dọc đường có chuyện gì đó nên tới muộn.”

Thiên Hạ nghe tiếng cũng nhìn qua, còn chưa thấy rõ mặt mũi người tới, lại chú ý tới mỹ phụ trung niên mặc váy bông, một thân trang phục nông thôn bình thường đằng sau nàng ta, đợi người bên ngoài vào đến trong viện, mới phát hiện ra, người này dĩ nhiên lại là Vân Kính Lệ!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tự Rước Lấy Nhục

Ánh mặt Thiên Hạ hơi lóe lên, khóe môi vẽ lên một đường cong, Vân Kính Lệ cố ý ăn mặc bản hàn, trên mặt còn có thêm mấy phần vui vẻ.

Đã nghĩ tới việc nàng ta sẽ trở lại tìm ngược, nhưng không ngờ lại chọn trường hợp này, thật là có chút thú vị!

Lúc này, Thiên Hạ có thể khẳng định sau lưng Vân Kính Lệ luôn có người xúi giục. Nhưng cụ thể là ai? Vì sao lại ba lần bảy lượt mưu hại mẫu thân

mình? Muốn tra được, chắc cũng phải hao tổn không ít công sức.

Bây giờ, nàng rất có hứng thú muốn xem vị hào di mẫu của mình tính làm trò mèo gì ở đây.

“Đây là ý gì? Sao người lại dẫn một ả nông phụ vào phủ? Ta trông không giống hạ nhân ở chỗ của người. Người làm việc càng ngày càng không có quy củ.”

Lưu phu nhân không khách khí khiến vị mỹ phụ kia hơi quần bách, sau đó liền cười nói: “Biểu tâu sao vậy? Chẳng lẽ không nhận ra nàng ta sao? Nàng ta chính là thân muội muội của vị Văn nương tử bên cạnh người đó. Ta vô tình gặp ở trên đường nên mới mang nàng ta tới đây.”

Vân thị đã sớm đoán được vị phu nhân này sẽ hướng trọng tâm câu chuyện lên người mình, chỉ cười một tiếng, nhanh nhẹn nói: “Không biết, vị phu nhân này xưng hô như nào?”

Lưu phu nhân vội nói: “Phu gia nàng họ Nhâm.”

“Hóa ra là Nhâm phu nhân. Hôm nay, ta và Nhâm phu nhân mới gặp lần đầu, không biết Nhâm phu nhân làm thế nào khẳng định nàng là tỷ muội của ta? Hơn nữa, thứ cho ta mạo muội, nàng là một thôn phụ, nàng nói như vậy mà Nhâm phu nhân cũng liền tin? Ngài không sợ nàng ta cất giấu tâm địa độc ác hại người sao?”

Lời này khiến vị Nhâm phu nhân kia tái mặt.

Ánh mắt mấy vị phu nhân nhìn nàng cũng có chút không tốt. Trước chưa từng thấy qua, sao nàng ta liền khẳng định thôn phụ kia là muội muội của Văn nương tử? Càng kỳ quái hơn là, một vị quý phu nhân lại có thể dễ dàng tin lời một kẻ thôn phụ, lại còn đưa vào phủ Thứ sử? Nàng ta định làm trò gì?

Cái gì mà tình cờ, ai tin?

Vân Kính Lệ thấy Nhâm phu nhân ngây người, vội vàng tiến lên mấy bước: “Tỷ tỷ, ta là Kính Lệ. Tuy ta là thứ xuất nhưng cũng là thân muội muội, sao tỷ tỷ có thể không thừa nhận ta?”

Vân Kính Lệ nói còn khề nức nở, bộ dáng khiến người ta vừa thấy đã thương. Đáng tiếc, ở đây không có nam tử, nếu không thì nhất định sẽ bị bộ dáng hoa lệ đắm mửa của nàng ta làm động tâm.

Một vị phu nhân trầm ngâm một lát nói: “Trước đây, ta từng nghe nói muội muội Văn tiểu thư đến Duẩn Châu, không biết có phải vị này không?”

Nhâm phu nhân vừa nghe thấy giống như người chết đuối vớ được cọc, vội vàng nói: “Đúng vậy, chính là vị này! Cũng bởi vì trước kia đã nghe qua, cho nên ta mới dẫn nàng tới đây. Nhắc tới, Tổng phu nhân cũng là một người đáng thương, tuổi còn trẻ đã thành quả phụ, gia sản lại bị tiểu thúc tử (em chồng) chiếm đoạt, đến đây nương tựa tỷ tỷ lại bị đuổi đến nông thôn. Aizzz, thứ xuất, đúng là mệnh khổ!”

Lần này, nàng vừa dứt lời, có không ít người đồng tình với nàng ta. Bởi vì ở đây có hai vị phu nhân cũng xuất thân thứ nữ.

Vân thị có chút tức giận. Rốt cuộc, Vân Kính Lệ và vị Nhâm phu nhân này muốn làm gì? Nàng tự nhận thấy mình chưa từng đắc tội các nàng, cần gì phải hãm hại mình như vậy? Đặc biệt là vị Nhâm phu nhân này, tự nhiên lại giúp đỡ Vân Kính Lệ, nàng ta muốn gì?

Thiên Hạ khề kéo y phụ Vân thị, lắc lắc đầu, ra hiệu nàng xem đã rồi hãy nói.

“Tỷ tỷ, ta thật vất vả mới tìm đến đây nương tựa tỷ tỷ, vốn cũng không hy vọng gì nhiều, chỉ mong tỷ tỷ có thể giúp muội nuôi dưỡng tiểu nữ thành người. Nhưng mà... Tỷ tỷ, hôm nay, Giai Ninh bệnh nặng, nếu không phải không mời nổi đại phu, ta cũng sẽ không vào thành phiền toái tỷ tỷ.”

Vân Kính Lệ thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Ta đi tới Lô phủ mới biết tỷ tỷ và tỷ phu đã hòa ly. Đang không biết đi đâu tìm tỷ tỷ thì may mắn gặp được Nhâm phu nhân tốt bụng đưa ta qua đây. Xin tỷ tỷ chớ trách!”

“Trời ạ! Thân ngoại sinh nữ bị bệnh, ngay cả đại phu cũng không mời nổi, Văn đại tiểu thư, người thật đúng là có tình có nghĩa a!” Giọng nói chói tai của Nhâm phu nhân quanh quẩn trong phòng khách khiến Lưu phu nhân nhúm chặt mày.

Thiên Hạ đưa mắt, Tam Thất liền bước lên, sau khi nhìn kỹ, cơ thể hơi抖, quay về nói: “Hồi tiểu thư, nàng ta chính là Vân Kính Lệ bị lão phu nhân và các tộc lão nhất trí trục xuất khỏi Văn phủ.”

Tam Thất nhỏ tuổi hơn lại gọi thẳng tên của nàng, kính ngữ cũng không dùng!

Lời vừa dứt, các phu nhân ở đây đều biến sắc.

Thiên Hạ để ý thấy trên mặt Vân Kính Lệ lóe lên một tia bối rối, sau đó lại có mấy phần đắc ý, giống như hết thấy đều nằm trong dự liệu của nàng ta!

“Tiểu Hạ, ta là dì của con a! Lúc trước, mẫu thân con cũng là nhẹ dạ, chỉ nghe lời một phía bên tiểu thúc tử, cho rằng ta có hành vi không đúng đắn nên mới hạ ngoan tâm. Ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho ta. Đáng thương cho hai mẹ con chúng ta chỉ có thể đến vùng nông thôn an thân. Hôm nay, biểu muội con đã nguy kịch lắm rồi, coi như dì van cầu con, giúp dì nói mấy câu, cho chúng ta một chút bạc đi mời đại phu cứu Giai Ninh.”

Thiên Hạ hơi híp mắt, thấy thật nực cười: “Dì, ta tạm thời gọi người một tiếng như vậy. Nếu ta nhớ không nhầm, từ lúc người rời khỏi Duẩn Châu thành

đến nay là được khoảng hai tháng, hơn nữa, ta nhớ lúc đó ngoại tổ mẫu đang ở biệt viện, mẹ con các người cũng ở đó không ít ngày. Sao lại nói, ngoại tổ mẫu không cho người cơ hội giải thích?”

“Và lại, lúc đó, mẹ ta cũng cho mẹ con các người năm trăm lượng bạc. Ở nông thôn mặc dù hẻo lánh nhưng cũng có sẵn nhà ở. Ngoại tổ mẫu cũng không vì người phạm phải sai lầm lớn mà đối đãi khắc nghiệt với người, ngược lại, còn cho người chỗ nương thân, lại cho người bạc để ổn định cuộc sống. Bây giờ, người lại có thể ở đây nói ngoại tổ mẫu đối đãi bất công với người sao?”

Vu ma ma cười lạnh một tiếng: “Tiểu tiểu thư nói với nàng nhiều như vậy có ích gì? Bất quá chỉ là một con bạch nhãn lang! Ngày trước, đại tiểu thư đối xử với nàng ta tốt ra sao? Còn nàng ta báo đáp lại như thế nào? Dĩ nhiên lại một lòng một dạ quyến rũ Lô đại nhân lúc đó còn là tỷ phu của nàng ta, thực là không biết xấu hổ!”

Mặt Vân Kinh Lệ trắng nhợt, cơ thể mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất, sau đó bị thương nói: “Không! Ta chưa hề! Tỷ tỷ, người tin ta, ta chưa bao giờ làm chuyện bỉ ổi này. Rõ ràng là có người có ý hãm hại ta!”

Thiên Hạ để ý thấy trong con người Vân Kinh Lệ lóe lên một tia gian xảo.

Tự đi tới đây rước lấy nhục? Vân Kinh Lệ chắc là cũng không ngu như vậy đi?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Thành Toàn Cho Người!

Thiên Hạ nhìn bậc thềm, sau đó nhìn biểu cảm bị thương của Vân Kinh Lệ, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nếu chuyện này làm âm lên, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến thanh quan của Lô Thiếu Hoa. Nếu Lô Thiếu Hoa muốn dần xếp ổn thỏa thì chỉ có thể ra mặt làm sáng tỏ mọi chuyện, hoặc đè ép chuyện này xuống bằng cách đưa nàng ta vào phủ?

Thiên Hạ khẽ động mi tâm, chẳng lẽ, mục đích của nàng là nhào chuyện này lên, sau đó thuận lợi trèo vào Lô phủ?

Biết Lô Thiếu Hoa và mẫu thân đã hòa ly nhưng Vân Kinh Lệ lại không biết Lô phủ hiện tại đã không bằng ngày trước. Nàng chỉ thấy chức quan của Lô Thiếu Hoa đang bày ra trước mặt, ít nhất cũng cao quý hơn phu gia thương hộ của nàng lúc trước.

Muốn thò chân vào Lô phủ sao? Tốt lắm! Ta thành toàn cho người.

Vân Kinh Lệ khóc một hồi, sắc mặt trắng bệch nói: “Tỷ tỷ, ta là tân quả, sao có thể làm ra loại chuyện mất mặt như thế được? Chẳng qua là lúc đó...”

Về mặt muốn nói lại thôi khiến cho người ta liên tưởng có phải bị người tính kế hay không?

Nhâm phu nhân cười lạnh một tiếng: “Vân nhị tiểu thư đừng nóng vội! Lúc ấy, không phải người ở biệt viện Vân phủ sao? Nghe nói lúc ấy, Vân lão phu nhân và phu nhân đương nhiệm đều ở đấy. Nếu có người cố tình tính toán người, người làm sao có thể tránh được chứ?”

Vân thị nghe xong, sắc mặt chợt biến!

“Lời này của Nhâm phu nhân là có ý gì? Người cho rằng người là biểu muội của Lưu Thứ sử thì có thể nói gì thì nói, hồ ngôn loạn ngữ? Được! Đã như vậy, Vân Tiểu Nguyệt ta có phải liều cái mạng này cũng phải cùng ca ca bẩm báo với Đốc sát viện.”

Vân thị kích động, mặt đỏ bừng: “Mặc dù, ta là một nữ tử nhưng cũng không thể để người khác tùy ý bôi nhọ danh dự gia tộc! Nhâm phu nhân mở miệng vũ nhục, tuy ta chỉ là một dân phụ nhưng cũng không thể vì thế mà bỏ qua.”

Mấy vị phu nhân cũng cảm thấy lời này của Nhâm phu nhân có phần quá đáng. Sao có thể tự tiện lời trưởng bối nhà người ta dính dáng vào mấy chuyện thế này? Tình hình lúc ấy nàng không thấy, sao có thể nói năng bừa bãi như vậy?

Lưu phu nhân cũng cau mày, khiển trách: “Nếu Nhâm phu nhân nghĩ nơi này là Nhâm phủ, có thể tùy ý ăn nói lung tung, vậy thì mời về cho. Chuyện hôm nay, ta sẽ không báo với lão gia, miễn cho có người nào đó lại nói ta khắt khe với họ hàng xa.”

Lưu phu nhân có ý gọi nàng là Nhâm phu nhân, lại nhấn mạnh mấy chữ họ hàng xa, hiển nhiên là mất hứng, hạ lệnh đuổi khách!

Sắc mặt Nhâm phu nhân cứng ngắc, sau đó có phần quẫn bách. Lúc này, chẳng qua là nói cho sướng mồm, không hề chú ý đến những cái khác, nhất thời không biết phải làm gì cho đúng.

“Đa tạ Nhâm phu nhân ra mặt nói đỡ cho Kinh Lệ, không nghĩ tới lại gây thêm phiền toái cho phu nhân.”

Vân Kinh Lệ làm bộ làm tịch, không biết có âm mưu gì tiếp theo?

Thiên Hạ nháy mắt một, Vu ma ma tiến lên, lạnh lùng hỏi: “Vậy theo ý của Vân tiểu thư là người chưa từng dây dưa với Lô gia?”

Sắc mặt Vân Kính Lệ có chút khó coi. Nói chưa hề có, vậy mình làm sao có thể bước vào Lô phủ được? Nếu nói là có, vậy thì chẳng phải hôm nay, mình sẽ bị người ta phi nhổ?”

“Sao Vân tiểu thư không nói gì?”

Một vị phu nhân bên cạnh Lưu phu nhân cảm thấy có gì đó không đúng, nói: “Vân đại tiểu thư này, vị nhị tiểu thư này mới là tân quả nhưng phu gia nàng ta không phải họ Tống sao? Sao các người lại kêu nàng ta là Vân tiểu thư chứ không phải Tống phu nhân?”

Trong lòng Vân Kính Lệ lộp bộp, nhớ tới mình bị Tống gia đuổi đi, sắc mặt tái mét.

Nhưng mà, đáy lòng nàng vẫn ôm một chút hy vọng, chính là vị tỷ tỷ ở Duẫn Châu thành này không biết chuyện đó!

Hơn nữa, lúc lão phu nhân sai người đưa giấy tờ cho nàng, nàng đã nhìn kỹ mấy lần, trên dưới đều không có gì quá rõ ràng, chỉ nói mình có hành vi không đứng đắn, có lẽ, các nàng ở kinh thành nên không có khả năng biết chuyện này đi?

Thiên Hạ khề che mặt, như có chút xấu hổ. Tam Thất lại lắc đầu, nói: “Phu nhân này không biết, vị Vân tiểu thư này trước khi để tang chồng, đã bị hù! Lý do cũng vì hành vi không đứng đắn. Nếu không phải vậy, lão phu nhân và các tộc lão chúng ta sao nỡ lòng trực xuất nàng ta ra khỏi Vân gia?”

Thiên Hạ ho nhẹ một tiếng: “Chuyện này, nguyên là ngoại tổ mẫu cảm thấy tổn hại thể diện Vân gia, tuy là thứ nữ nhưng nàng rốt cuộc vẫn là người Vân gia, cho nên mới không muốn làm lớn chuyện, không nghĩ tới...”

Thiên Hạ nói đến đây dừng lại một chút, về mặt đồng tình nhìn về phía Nhâm phu nhân, khề lắc đầu, cái gì cũng không nói nữa, nhưng so với nói thêm gì đó còn khiến cho Nhâm phu nhân lúng túng hơn.

Ánh mắt của các phu nhân ở đây nhìn về phía Nhâm phu nhân, ngoại trừ khinh bỉ, còn có chút xa lánh.

Không dung đi giúp đỡ một thứ nữ bị đuổi ra khỏi nhà đối phó với đích nữ, Nhâm phu nhân này, nào bị úng nước à?

Lưu phu nhân mặc dù không vui nhưng nghĩ cho cùng vẫn là người nhà Lưu gia, chỉ có thể đứng ra dàn xếp: “Nghĩ đến người cũng là người bị lừa gạt, sau này, đừng có ai nói cái gì người cũng liền tin như vậy.”

Nhâm phu nhân nào dám nói gì nữa, vội vàng gật đầu.

Vân Kính Lệ thấy Nhâm phu nhân vừa rồi còn đứng về phía mình nay đã không dám lên tiếng nữa, biết lần này danh tiếng của mình bị ô uế hoàn toàn rồi. Tâm động một, nhất định phải đem chuyện này làm lớn lên, chỉ ít, mình còn có cơ hội vào Lô phủ.

“Tỷ tỷ, ta chưa từng, chưa từng làm việc gì có lỗi với phu quân ta! Nếu không phải tiểu thúc từ một lòng muốn chiếm lấy gia sản của phu quân ta, mẹ con chúng ta sao có thể thế này? Tỷ tỷ, hấn cố tình hãm hại chúng ta, muốn đuổi mẹ con chúng ta ra khỏi Tống gia để độc chiếm gia sản của tướng công. Người nhất định phải tin ta!”

“Được rồi! Chuyện đã qua, ta cũng không muốn nhắc lại, người cũng đừng nói nữa. Vừa rồi không phải đã nói, đại tẩu cho các người năm trăm lượng bạc sao, tiền đấy còn chưa đủ để mời đại phu cho Giai Ninh sao? Người nên đi đi.”

Vân Kính Lệ nhìn mọi người, sự khinh bỉ trong đáy mắt các nàng, sao nàng có thể không nhìn ra?

Cấn răng một, lại mặt dày tiến lên hai bước, đến trước người Vân thị. Vu ma ma muốn bảo hộ lại bị Thiên Hạ ra hiệu trở về. Nàng muốn xem mục đích thực sự của Vân Kính Lệ hôm nay là gì?

Vân Kính Lệ liền kéo váy Vân thị, lại kêu khóc một phen.

Thiên Hạ có ý để cho Vân Kính Lệ tiếp cận Vân thị, đương nhiên không thể bỏ qua nhất cử nhất động của nàng ta.

Rất nhanh, con người Thiên Hạ lóe lên ý cười, thì ra là vậy sao?

Lúc Vân Kính Lệ bị người của phủ Thứ sử lôi ra đến cửa, đúng lúc kiệu của Lô gia lão phu nhân cũng đến nơi!

Vu ma ma đi theo ra ngoài, thấy Lô lão phu nhân xuống kiệu, cười lạnh một tiếng: “Lão phu nhân lát nữa hãy vào, trước nhìn xem tiểu hài tử trong bụng vị Vân tiểu thư này có bị tổn thương hay không? Dù gì cũng là cốt nhục của Lô đại nhân, chẳng may xảy ra sự cố gì lại đổ lên đầu tiểu thư nhà chúng ta.”

Dứt lời, cũng không đếm xỉa đến lão phu nhân đang kinh ngạc và Vân Kính Lệ ngơ ngẩn, cứ thế xoay người đi vào.

Chương 39: Hối Hận Đến Xanh Ruột!

Lúc Lô Thiếu Hoa từ bên ngoài vội vã trở về đã thấy lão phu nhân mang theo bộ mặt u ám ngồi trong tiền thính.

Lô lão phu nhân nói lại chuyện của Vân Kính Lệ. Lô Thiếu Hoa nghe xong lập tức bối rối!

Minh và Vân Kính Lệ đích thực đã từng làm chuyện vợ chồng, nhưng hắn không nghĩ tới, Vân Kính Lệ lại thực sự có? Ngẫm lại, bản thân mình đã trung niên, dưới gối bây giờ lại chỉ có ba nữ nhi, không có nhi tử. Bây giờ nghe nói Vân Kính Lệ có thai, ý nghĩ đầu tiên chính là, mình có nhi tử sao?

Coi trọng chuyện này không chỉ có Lô Thiếu Hoa. Lão phu nhân đương nhiên cũng chú ý đến điều này, nếu không cũng không cho người đưa Vân Kính Lệ về phủ.

“Mẫu thân, Kính Lệ bây giờ?”

Ánh mắt của lão phu nhân vô cùng sắc bén, vừa nghe hắn gọi như vậy, cũng biết Vân Kính Lệ không nói dối, xem ra, nhi tử mình đúng thật là hò đồ. Biết rõ nữ nhân kia là tân quả lại còn dám dính dáng đến nàng.

“Hiện tại, nàng đang nằm trong viện phía sau. Ta gấp nàng ở cổng phủ Thứ sử, xem đáng về là vừa tử trong phủ đi ra. Đưa nàng ra còn có Vu ma ma bên cạnh Vân thị. Chuyện của người và nàng bị báo không nhỏ.”

Lô Thiếu Hoa hơi ngần ra, trên mặt có chút ân hận. Nhưng nghĩ đến, chuyện phong nguyệt bực này cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn đến quan lộ của mình. Hơn nữa, tuy Vân Kính Lệ là tân quả nhưng nhận nàng vào phủ cũng chỉ là một phòng thiếp thất, lại không để nàng xuất môn xã giao, tự nhiên sẽ không làm người khác chú ý.

“Mẫu thân, ý của người là?”

“Hừ! Còn có thể thế nào nữa? Lúc này, nàng mang thai, người cũng thừa nhận là con của người, chẳng lẽ, chúng ta còn để hài nhi trong bụng nàng phiêu bạt bên ngoài? Lô gia chúng ta đến nay chưa có nam tử, nếu nàng có thể sinh hạ cho người một nhi tử thì chuyện sai trái tày trời của các người cũng sẽ coi như một trò chơi hoang đường, nếu không thì...?”

Lão phu nhân không nói nốt nửa câu sau. Nhưng Lô Thiếu Hoa cũng hiểu ý bà. Nếu là nữ nhi, sợ rằng ngày tháng tiếp theo của Vân Kính Lệ cũng sẽ không dễ dàng.

“Chẳng qua, sự tồn tại của nàng, chính là một vết nhơ trong cuộc đời của người. Trước hết, cứ để cho nàng nghỉ ngơi đã rồi hãy nói tiếp.”

Lô lão phu nhân không nói rõ nhưng trong lòng đã âm thầm tính toán. Chờ đến khi đủ tháng sinh, giết mẫu lưu tử. Như vậy, danh tiếng của Lô Thiếu Hoa mới sẽ không bị ảnh hưởng quá lớn. Tuy Duẫn Châu cách xa kinh thành nhưng vẫn phải đề phòng ngộ nhỡ.

“Không phải nàng ta còn một nữ nhi sao? Người định thế nào?”

“Hồi mẫu thân, nếu đã để Kính Lệ ở lại thì cũng nên đưa Giai Ninh qua, tốt xấu gì cũng để cho nàng yên tâm dưỡng thai.”

Mi mắt lão phu nhân giật giật, Giai Ninh? Xem ra, nhi tử đúng là rất quan tâm Vân Kính Lệ.

Lão phu nhân là người trải đời nhưng hiển nhiên lại quên mất một điểm, đó chính là tại sao Vu ma ma lại cố ý nói ra chuyện kia ở cổng chính phủ Thứ sử?

Mấy ngày sau, những lời đồn đại quanh chuyện của Lô Thiếu Hoa và Vân Kính Lệ đã xôn xao khắp thành Duẫn Châu.

Dĩ nhiên, những lời đồn đại như này cũng chỉ được một số tác phùng kể lại trong mấy quán trà. Đến khi, Lô Thiếu Hoa nghe được tiếng gió thì Lưu Thứ sử đã sớm hồi kinh mà Thứ sử mới cũng đã đến Duẫn Châu.

Càng khiến cho Lô Thiếu Hoa không nghĩ tới là những lời đồn này lại cực kỳ bất lợi cho thanh quan của hắn. Đến khi, những chuyện này truyền đến tai Phương Thứ sử tân nhiệm khiến hắn bị khiển trách một phen, lúc ấy, hắn mới biết!

Sau khi hồi phủ, chuyện đầu tiên Lô Thiếu Hoa làm là đem quần gia trong phủ và gả sai vật bên người hắn hung hăng trách phạt một phen.

Lửa giận voi bót một nửa, lại nhìn thấy Vân Kính Lệ đang ngồi trong phòng, một tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, một tay chống lên gối dựa, khuôn mặt an tĩnh, từ ái, khiến cho lửa giận còn sót lại trong lòng hắn cũng tiêu tán không còn chút nào.

Khi Thiển Hạ nghe được tin này cũng chỉ nhàn nhạt cười một tiếng.

“Tiểu thư, sao người không cản trở Vân kính Lệ mà lại giúp nàng ta?”

“Nàng tâm tâm niệm niệm chỉ là phú quý của Lô phủ. Bây giờ, ta để cho nàng được tâm tưởng sự thành, không tốt sao?”

Tam Thất bĩu môi: “Nàng ta như vậy còn không biết xấu hổ, sao xứng tâm tưởng sự thành?”

“Vậy mới có cái gọi là, ác nhân tự có ác nhân trị! Chúng ta cần gì phải lúc nào cũng nhưng nhớ một ác nhân?”

Mắt Tam Thất sáng lên: “Ý của tiểu thư là để cho bọn họ chó cắn chó, một miệng lông?”

Thiên Hạ trừng nàng: “Rời khỏi Lô phủ, ngươi ăn nói càng ngày càng càn rỡ!”

Tam Thất che miệng cười: “Tiểu thư, nô tỳ cũng chẳng qua là cảm thấy trong lòng thoải mái. Đây không phải Lô phủ, không cần lúc nào cũng phải cẩn thận đề phòng.”

“Ngươi cho rằng Vân Kính Kệ chỉ muốn vào ở Lô phủ không thôi sao?”

“Tiểu thư, chẳng lẽ?”

“Hừ! Ngươi không để ý thấy lúc mẫu thân trở lại, trên người có gì đó không giống trước sao?” Lúc Thiên Hạ nói điều này, hai mắt cong cong, nhìn giống như rất vui vẻ, bộ dáng thoải mái.

Tam Thất lại không hiểu, phu nhân có gì không giống trước?

Ngày hôm sau, Vân Thương Ly nhận được thư nhà từ trong kinh gửi tới.

Sau khi Vân Thương Ly xem xong, mi son nhú chặt, dường như có mấy phần không vui.

“Ca ca, trong kinh đã xảy ra chuyện gì à?”

Vân Thương Ly vẫn khí chất lạnh lùng như trước, hơi có chút phiền chán: “Cũng không có gì to tát. Chỉ là không nghĩ tới, Hoàng thượng đột nhiên hạ chỉ, phong Vân gia chúng ta làm Hoàng thương. Cho nên, chuyện ta muốn vào núi cũng phải hoãn lại.”

Vân thị lo lắng nói: “Từ trước đến nay, Vân gia luôn lấy việc kinh doanh dược vật và gỗ làm chủ. Bây giờ bị phong làm Hoàng thương, chẳng phải tỏ ý phía bên Thái y viện...?”

“Đừng vậy! Cho nên, ta mới cảm thấy phiền toái! Một khi đã dính đến nội cung, tất nhiên sẽ dính phải mấy chuyện tranh thủ tình cảm, tước đoạt kẻ vị lưỡng. Trên này cũng không nói rõ là nhất định phải đưa dược vật vào cung, đợi ta cân nhắc cẩn thận rồi tính sau.”

Thiên Hạ không nghĩ tới Hoàng thương là điều mà cậu một mực không muốn!

Thiên Hạ hơi nhíu mày, kiếp trước sản nghiệp của cậu suy yếu hình như đích thực có liên quan đến triều đình. Nhưng lúc đó tâm tư mình không ở nơi đây, không hề chú ý đến mấy chuyện này. Có lẽ hôm nay, linh hồn phiêu dạt ba năm kia cũng nên để ý đến triều cục một chút rồi!

Lô Thiếu Hoa vẫn luôn phái người theo dõi biệt viện Vân gia nên rất nhanh, tin tức này đã truyền đến tai hần.

Bây giờ nghe nói Vân Thương Ly được ban cho thân phận Hoàng thương, trong lòng hồi hận muốn chết! Nếu như lúc đó mình nhìn một chút, nếu như mình lúc đó đối xử với Vân thị tốt một chút thì có phải Vân thị sẽ không hòa ly với mình?

Nếu như mình không ham món lợi nhỏ mấy vạn lượng, không cắt đứt quan hệ cha con với Thiên Hạ thì có phải bây giờ, mình vẫn có một thông gia Hoàng thương làm trợ lực sao?

Đương nhiên, hần không biết rằng tin tức là Thiên Hạ cố ý để cho người nói qua. Mục đích tất nhiên là khiến cho hần hối hận, khó chịu một phen. Thiên Hạ vẫn luôn hiểu rõ tính tình của Lô Thiếu Hoa!

Một khi xảy ra chuyện, hần nhất định sẽ không chịu thừa nhận nguyên nhân là do mình, làm sai luôn luôn là người khác. Nếu như được tán dương, khen ngợi thì người có công dĩ nhiên luôn luôn là hần. Đây chính là diện mạo thực sự của Lô Thiếu Hoa. Một con người vĩnh viễn vì tư lợi, không bao giờ suy nghĩ cho người khác.

Tất nhiên, cũng chính bởi vì điều này mà Thiên Hạ mới có thể hảo hảo lợi dụng, ít nhất, cũng khiến cho Lô Thiếu Hoa giận chó đánh mèo với Cận thị và Vân Kính Lệ, để cho cuộc sống của các nàng trôi qua không quá thoải mái.

Quan trọng hơn là, nàng muốn xem sau khi Vân Kính Lệ nhận được tin này có động thủ hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Bán Thân, Thế Nào?

Editor: Gió

“Tiểu thư, người đoán không sai. Vân Kính Lệ quả nhiên mượn cơ ra khỏi phủ.” Nguyên Sơ mặc một bộ quần áo bông màu xanh rất phổ thông, thoát nhìn, hoàn toàn phù hợp với trang phục của một thị vệ.

Thiên Hạ nhìn hắn có chút kỳ quái. Mặc dù mình cứu hắn, cũng buộc hắn phải đồng ý ở lại bên cạnh mình và mẫu thân ba tháng nhưng chưa từng bắt hắn gọi mình một tiếng tiểu thư!

Cảm giác thật là kỳ quái!

“Nàng ta tới một số cửa hàng trên danh nghĩa của mẫu thân?”

“Hồi tiểu thư, nói chính xác, đã từng là sản nghiệp của phu nhân.”

Thiên Hạ gật đầu một cái, khẽ nhướn mày: “Ừm, đã từng là.”

Nguyên Sơ vẫn vác bộ mặt không cảm xúc: “Chúng ta sắp hồi kinh?”

“Đúng vậy! Cậy nói ở lại đây mấy ngày nữa thôi.”

“Tính một chút, chắc là chưa tới kinh thành, kỳ hạn ba tháng của ta cũng hết. Tiểu thư, hy vọng đến lúc đó, người có thể tuân thủ lời hứa.” Nguyên Sơ nói, ánh mắt xa xăm. “Hiện tại, bên cạnh người cũng có không ít người che chở, ta có ở lại hay không cũng không quan trọng.”

“Sao lại không?” Thiên Hạ cười nói: “Người thực sự là người mà ta tin nhiệm nhất.”

Con người lóe lên, Nguyên Sơ nhìn tiểu cô nương cười vui vẻ, hồn nhiên trước mặt, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy.

Người tin nhiệm nhất? Mình với nàng chẳng qua là bè nước gặp nhau, lại còn mang thân phận thích khách. Một tiểu cô nương như nàng sao có thể tin nhiệm mình chứ?

“Nguyên Sơ, người nói xem, ta tin tưởng người như vậy, như sẽ không đem chuyện của ta nói ra chứ?”

Trong lòng Nguyên Sơ thoáng lộp bộp, quả nhiên, mình không thể tin tưởng được tâm tư tiểu cô nương này là đơn thuần.

“Không phải ta đã thề rồi sao? Nếu như người cảm thấy chưa đủ thành ý, vậy thì tùy người xử lý.” Nguyên Sơ lơ đãng nói, không để ý thấy đôi mắt Thiên Hạ lóe lên vẻ tỉnh ranh.

“Thật vậy sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy, không bằng người ký khế ước bán thân cho ta là được.”

Khế ước bán thân?

Nguyên Sơ cảm thấy mồ hôi lạnh đổ khắp người. Rốt cuộc, mình đã bị yêu nghiệt phương nào cứu đây? Bất người ta ở lại ba tháng chưa đủ, lại còn phải ký khế ước bán thân?

“Người không cảm thấy người hơi quá đáng sao?” Nguyên Sơ dường như cảm nhận được tiếng tranh cãi vô ích của mình.

“Không a! Cũng không phải thực sự bắt người bán thân cho ta, chỉ nói là, nếu như người tiết lộ bí mật của ta vậy thì người sẽ phải bán mình cho ta. Như vậy không phải rất công bằng sao? Chỉ cần người không làm chuyện có lỗi với ta, tự nhiên, ta cũng sẽ không biến người thành tôi tớ sai sử.”

Nguyên Sơ giật giật khoe miệng, Thiên Hạ này, hắn nên nói nàng thông minh hay ngu ngốc đâu?

Tên của mình có phải thật hay không, tạm thời không nói đến. Chỉ nói đến hôm nay, sau khi mình rời đi, có nói gì, làm gì bất lợi đối với nàng, nàng nghĩ nàng có thể tìm được mình sao? Không phải đầu óc nàng trước giờ rất tốt sao? Sao hôm nay lại đơn giản như vậy?

Thiên Hạ cười thân nhiên, nhìn về phía hắn, hai tay dịu dàng đan trước người, cơ thể thẳng tắp, hiển nhiên là bộ dáng của một tiểu thư khuê các. Ai mà ngờ được, vị tiểu thư này lại chính là người ở sau lưng vạch ra kế hoạch cho mẫu thân hòa ly, còn mình và phụ thân hoàn toàn thoát khỏi các loại quan hệ chứ?

Nguyên Sơ nhanh chóng ép cảm giác kinh ngạc xuống: “Thực sự phải làm vậy?”

“Thế nào? Nguyên Sơ không dám sao?” Thanh âm vẫn nhẹ nhàng mềm mại như cũ, nhưng Nguyên Sơ lại cảm thấy có mấy phần hàn ý.

Thiên Hạ khẽ liếc giấy bút ở trên bàn, “Thân thể ta chưa khôi phục hoàn toàn, tay cũng không làm gì được, người lại viết đi.”

Nguyên Sơ khẽ chớp chớp mắt mấy cái, mặc dù không hiểu nhưng vẫn làm theo lời nàng. Thiên Hạ đọc, hẩn viết.

Cuối cùng, Thiên Hạ còn không quên nhắc hẩn ấn lên một dấu tay.

Nguyên Sơ luôn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng lại không giải thích được không đúng ở chỗ nào. Chỉ có thể nhìn chăm chăm Thiên Hạ hong khô khe ước bán thân của mình, lại hài lòng gật đầu một cái, sau đó cẩn thận thu vào trong tay áo.

Tất cả diễn ra như chuyện thường ngày.

“Chuyện ở Duẫn Châu không quan hệ gì đến chúng ta. Đặc biệt là Lô phủ, kệ bọn họ tự chơi đùa đi. Vân Kính Lệ cho rằng đã trộm được tín vật của mẫu thân nhưng lại không ngờ đó chỉ là thứ vô dụng.”

Hôm đó, ở trong phủ Thứ sử, Vân Kính Lệ đã trộm đi tín vật của Vân gia.

Nhưng nàng ta cũng không quá ngu dốt, không đơn thuần trộm đi bản khắc con dấu gốc mà thay một cái khác giống y hệt cái của Vân thị.

Chỉ đáng tiếc là, nàng ta đã tính nhầm một bước. Tín vật của Vân gia sao có thể giống như một món đồ trang sức đeo trên người được. Chẳng qua là nguy trang mà thôi! Bởi vì là giả nên Vân thị không mấy để ý, đương nhiên không phát hiện vật kia đã bị đánh tráo.

“Bản gốc kia đang ở trên tay Vân Kính Lệ liệu có gây trở ngại gì không?”

Mi tâm khẽ động, Thiên Hạ phát hiện ra nếu Nguyên Sơ không nói, mình cũng không để ý. Lời nói, giọng điệu của hẩn có phần vượt quá bổn phận của một gã hộ vệ tạm thời. Đường như, có phần lo lắng quá mức!

“Yên tâm, ta không sợ nàng hành động, chỉ sợ nàng một mực không hành động mà thôi. Vẫn phải phiền người đi một chuyến. Đừng để người ta nói ra bản gốc con dấu đó là giả, chỉ cần nói cho nàng ta biết toàn bộ sản nghiệp của mẫu thân đã bán hết rồi.”

“Được.” Nguyên Sơ do dự một chút cũng hiểu mục đích thực sự của Thiên Hạ là gì, dường như có một cái bẫy lớn đã được giăng sẵn, chỉ chờ Vân Kính Lệ nhảy vào. Không hiểu tại sao, vừa nghĩ đến đây, Nguyên Sơ lại cảm thấy có chút kích động và mong chờ.

Vân Kính Lệ quả nhiên thất vọng trở về nhưng vẫn thầm cảm thấy may mắn bởi vì mình không đem thứ này lấy ra tranh công trước mặt Lô Thiếu Hoa, nếu không, nhất định sẽ ảnh hưởng đến sự sủng ái của hẩn dành cho mình.

Thiên Hạ bắt đầu thu thập hành trang, chuẩn bị về kinh.

Còn Lô phủ bên này, vì Tổng Giai Ninh nhập phủ mà càng ngày càng náo nhiệt. Vị trí chủ mẫu vẫn bỏ trống của Lô phủ khiến Cận thị và Vân Kính Lệ nhìn nhau như hổ rình mồi.

Lô phủ náo nhiệt ra sao, ngầm tính toán nhau như nào, Thiên Hạ không rảnh rỗi để nghe mấy chuyện đó. Bởi vì, nàng vừa nhìn thấy một quyển sách mà Vân Trường An mang tới, hoàn toàn không thể bình tĩnh được nữa!

Cuối cùng, nàng cũng tìm được cơ hội nói chuyện riêng với cậu. Hôm đó, gió mát trắng cao. Vân Thương Ly chỉ ý vị thâm trường bỏ lại cho nàng một câu: “Người là phúc khí Vân gia, mà Vân gia cũng là trách nhiệm của người!”

Thiên Hạ ngây người tại chỗ nửa buổi mới cúi đầu nhìn cuốn sách trên tay.

“Bây giờ, con chỉ cần học tốt đàn của con là được. Những thứ khác, sau này, ta sẽ dạy con.”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chuyện Xưa Năm Ấy!

Cầm giả, tình dã; cầm giả, cầm dã. Điểm này, Thiên Hạ hiểu. Nhưng mà, trong quyển sách này, có chuyện lạ gì sao?

“Cầm ý hư tình cao nhã, muốn đạt tới cảnh ý như vậy, con nhất định phải hợp nhất được hoàn cảnh bên ngoài và tâm cảnh bên trong, ninh thần tĩnh khí, không để cho ngoại giới khuấy nhiễu, nhưng cũng không được quá mức câu nệ vào bản tâm của mình, mới có thể đạt đến cảnh giới nhân cầm hợp nhất.”

Vân Thương Ly nói xong, ngẩng đầu nhìn trắng, “Khi nào con gảy Quảng Lăng tán* khiến ta hài lòng, lúc đó, ta sẽ gỡ bỏ những nghi ngờ trong lòng cho con.”

(*) Quảng Lăng tán, một trong thập đại danh khúc của Trung Quốc.

Nhắc đến “Quảng lăng tán” thì phải nhắc đến hai câu chuyện, chuyện của thích khách Nhiếp Chính thời Chiến Quốc và chuyện của Kê Khang. Cha của Nhiếp Chính vì Hàn Vương mà đức kiếm, do trẻ ngày giao kiếm đã bị thâm sát, Nhiếp Chính vì trả thù cho Cha mà đã luyện đàn mười năm, nổi tiếng khắp nơi, được Hàn Vương triệu vào đàn. Nhiếp Chính nhân cơ hội này giết chết Hàn Vương rồi hủy dung tự tử để khỏi liên lụy thân nhân. Người đời sau vì cảm khái câu chuyện này soạn nên khúc “Quảng lăng tán”.

Sáu trăm năm sau, đời Ngụy Tấn, có Kê Khang là một nhạc gia nổi tiếng trong nhóm “Trúc Lâm thất hiền” đã phát triển khúc này thành một khúc nhạt tuyệt luân. Đương thời họ Tư Mã đang tiếm quyền Tào Ngụy, Kê Khang tài giỏi nhưng tính cương quyết đứng về phía nhà Ngụy một mực tỏ thái độ không hợp tác với họ Tư Mã. Năm 262 sau Công Nguyên Kê Khang vì tội làm loạn triều chính đã bị chặt đầu giữa chợ, trước khi chết ông đã tấu khúc “Quảng lăng tán” một lần cuối cùng rồi thốt lên rằng: “Quảng Lăng Tán từ này thất truyền!”

(Nguồn: GG)

Quảng Lăng là tên một địa danh ở Trung Quốc (nay là Dương Châu – Giang Tô). Còn Tán nghĩa là nhạc tán – một loại âm nhạc dân gian thời Tiên Tần đã có. Trong Nhạc phủ thi tập, Quách Mậu Sai đời Tống xếp Quảng Lăng Tán vào Sở điệu khúc. Vậy Quảng Lăng Tán là khúc nhạc dân gian lưu truyền ở vùng Quảng Lăng.

Trong Truyện Kiều, khúc Quảng Lăng được gảy bằng “Hò cầm” (về chuyện cây đàn của Kiều là nguyệt hay tỳ bà, xin lý giải trong một dịp khác). Nhưng chính gốc, Quảng Lăng là một trong những khúc tiêu biểu nhất của CỔ CẨM.

Cổ cầm còn nhiều tên gọi khác nhau: cổ cầm, cầm, dao cầm, ngọc cầm, thất huyền cầm, văn võ thất huyền cầm. Cổ cầm là một trong những nhạc khí cổ xưa nhất của Trung Quốc, được gọi là “Người cha của Quốc nhạc” (Quốc nhạc chi phụ). Huyền thoại cho rằng cổ cầm được sáng chế từ thời Phục Hy. Ban đầu gọi là dao cầm, nhưng sau đó, để phân biệt với hồ cầm và dương cầm, nên mới có thêm chữ “cổ” – thành ra cổ cầm.

(Nguồn và tham khảo thêm tại <https://www.facebook.com/notes/truy%E1%...826265280/>)

Trong lòng Thiên Hạ căng thẳng, sao cậu biết mình có nhiều hoài nghi?

“Cậu, Vân gia ở kinh thành không quan trọng tỳ bà sao?”

“Luyện tốt Quảng Lăng tán rồi lại bắt đầu luyện tỳ bà.”

(Trong truyện này, Vân Thương Ly muốn Thiên Hạ luyện tốt cổ cầm rồi mới luyện tỳ bà.)

Dứt lời, không nói thêm câu nào nữa liền rời đi, để lại Thiên Hạ ngây ngốc không hiểu gì, cứng đờ tại chỗ.

Vân Trường An từ trên cây nhảy xuống, lắc đầu nói: “Muội không nên hỏi.”

“Hả?”

“Không phải phụ thân đã nói chờ muội luyện tốt Quảng Lăng tán sẽ giải thích cho muội sao? Thế nhưng muội lại hỏi lệch một câu, cho nên, muốn giải đáp thắc mắc trong lòng muội, sợ là phải đợi đến lúc tỳ bà của muội luyện thành thực rồi.”

“Muội cho rằng cậu nói nghi hoặc trong sách này, ai ngờ ngay cả một vấn đề cũng không thể hỏi!” Thiên Hạ uể oải nói.

“Được rồi, đi thôi. Mặc dù, phụ thân không trả lời muội nhưng có một số vấn đề, ta có thể giải đáp giúp muội.”

Dọc đường hồi kinh, Vân Trường An đem hết hiểu biết của hắn về Vân gia, không giấu diếm chút nào nói cho Thiên Hạ biết. Còn Nguyên Sơ vào một buổi tối, lặng lẽ đến nhìn Thiên Hạ đang ngủ sâu một rồi rời đi không nói một câu.

Mất thấy sắp tới kinh thành, một chuyện bất ngờ không lớn không nhỏ xảy ra. Vân thị mang theo Thiên Hạ ra ngoài, ngoài ý muốn bị cường đạo tập kích, may mắn được một vị nam tử tuần tũ cứu giúp.

Thiên Hạ không biết người này nhưng nhìn tư thế oai hùng, lại thêm tùy tùng bên ngoài ai nấy đều nhanh nhẹn, khỏe mạnh, chắc chắn thân phận cũng không thấp.

Vân thị ngoại trừ cúi đầu nói tạ ơn ra, căn bản không thấy rõ người cứu mình là ai.

Thiên Hạ lại rõ ràng thấy được trong mắt nam tử kia lóe lên vẻ kinh diễm còn có vẻ vui mừng khôn xiết! Không sai, chính là vui mừng khôn xiết.

“Ngươi, ngươi là Tiểu Nguyệt?”

Vân thị sững sờ một chút, lúc này mới ngẩng đầu nhìn kỹ người trước mặt, một lúc lâu mới kinh ngạc nói: “Lâm thế tử?”

Lúc Vân Thương Ly chạy tới, thấy Lâm Thiếu Khang, cũng hơi sững sốt nhưng không kinh ngạc như Vân thị, chỉ khẽ vuốt cằm, đối với vị Lâm thượng tướng quân này cũng không tỏ vẻ quá mức kính sợ.

Hai bên nhập thành một đoàn đi cùng nhau. Thiển Hạ mặc dù không lo lắng vấn đề an toàn nữa nhưng đối với chuyện mẫu thân lần này bị tập kích vẫn thập phần đề ý.

Đến kinh thành, sau khi sắp xếp mọi việc đầu vào đây, Vân Trường An mới khẽ nói cho nàng biết, tra được trên giang hồ có một tổ chức gì đó, nghe nói là rất lợi hại, nhưng sau đó tổ chức này lại quy ẩn giang hồ nên không tra được cái gì nữa.

Thiển Hạ có chút thất vọng, lẩm bẩm nói: “Còn tưởng rằng cậu là bí thuật sư, có bản lĩnh hơn người, hóa ra cũng chẳng hơn gì cả.”

Vân Trường An sững sờ một chút, sau đó có chút xấu hổ lại có chút tức giận: “Tiểu Hạ, bí thuật sư cũng không phải vạn năng. Không phải muội đã nhìn thấy quyển sách kia rồi sao? Muội thật cho rằng bí thuật sư là có thể cái gì cũng biết sao?”

Thiển Hạ ngừng lại, cũng biết lời mình vừa nói có hơi quá đáng nhưng trong lòng rất buồn phiền, lại không muốn lên tiếng xin lỗi, nhất thời cắn chặt môi mình, cúi đầu không nói.

“Con nói không sai! Đích thực là không có gì hơn người.”

Thanh âm vẫn đậm phong thanh truyền đến, Thiển Hạ lập tức mở to mắt, vội vàng đứng lên, “Cậu.”

Thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

“Thiển Hạ, nếu con cảm thấy cậu không có gì hơn thì nên tự nâng cao bản lĩnh của mình mới phải! mấy ngày nay có luyện cảm thật tốt không?”

Thiển Hạ nhất thời có phần chột dạ. Bởi vì mấy ngày nay luôn để tâm đến việc ám sát, trong lòng tự nhiên không thể bình tĩnh lại, mỗi lần cảm khúc cũng chỉ có thể đàn hơn phân nửa, sau đó không cách nào tiếp tục được nữa.

“Thưa cậu, Tiểu Hạ biết sai rồi!”

Mi tâm của Vân Thương ly cau lại, chấp tay đứng ở hành lang, bóng dáng bạch y cao lớn, rõ ràng là rất gầy gò thoạt nhìn lại thanh nhã như thơ như họa, làm cho Thiển Hạ cảm thấy vô cùng áp lực, thậm chí bàn tay nàng đã bắt đầu toát mồ hôi.

“Tạm nghỉ mấy ngày đi, các con theo ta vào núi.”

Nhẹ nhàng ném ra mấy chữ này, lúc Thiển Hạ nâng mắt thì Vân Thương Ly đã cách xa mấy trượng.

“Nhanh như vậy?”

Thiển Hạ có chút chán nản, mình và mẫu thân vừa đến kinh thành, yên ổn chưa được bao lâu, nhanh như vậy đã phải tách ra sao?

Mới vào Vân phủ mấy ngày nay nhưng số lần Thiển Hạ nhìn thấy Lâm Thiếu Khang không ít.

Tuy rằng, mỗi lần hần đến đều có một cơ khác nhau nhưng mục đích cuối cùng đều giống nhau. Đó chính là trò chuyện cùng Vân thị. Có khi sẽ đánh mấy ván cờ, có khi lại chỉ đứng ở cửa viện nghe nàng gảy mấy khúc, sau đó yên lặng rời đi.

Về việc tại sao Lâm Thiếu Khang lại đề ý đến mẫu thân như vậy, Thiển Hạ truy hỏi hết lần này đến lần khác mẹ mới nói thực cho nàng biết.

Hóa ra, năm ấy bọn họ thiếu chút nữa đã được thành phu thê. Chỉ đáng tiếc là, Định quốc công phu nhân chứng mất xuất thân thương hộ của Vân thị, cho nên tự mình làm chủ hôn sự của Lâm Thiếu Khang và một tiểu nữ danh môn khác, còn sai người đến làm nhục Vân gia một phen.

Vân Tiểu Nguyệt cũng là một cô gái kiêu ngạo, có cá tính liền bày tỏ mình có chết cũng không thêm gả vào phủ Định quốc công.

Thiển Hạ và Vân Trường An nghe xong không khỏi có chút thẩn thù, hóa ra năm ấy lại có một cổ sự như vậy!

“Vậy Lâm Thiếu Khang bây giờ là có ý gì? Muốn đoạt mẫu thân về sao? Hần không biết mẫu thân đã hòa ly, hơn nữa bên người còn mang theo một nữ nhi là con đây sao?”

Trình thị lắc đầu, “Ý tứ của hần ta không rõ, nhưng có một điều, tình hình của mẫu thân con, hần đã tra rõ nhất thanh nhị sở.”

“Hần vẫn chưa thành thân. Năm ấy, mặc dù đã định hôn sự cho hần nhưng không lâu sau đó hần liền phụng mệnh xuất chinh, một lần đi, chính là năm năm. Đến khi hần chiến thắng trở về, Tiểu Nguyệt đã xuất giá, vị hôn thê của hần cũng không may mắc bệnh mà chết. Ta nghe nói, sau khi hần hồi kinh, liền nhốt mình uống rượu ba ngày liền, dưới cơn nóng giận, đem tất cả bọn nha đầu thông phòng đuổi ra ngoài.”

“Ách?”

Đối với việc Lâm Thiếu Khang có thông phòng gì gì đó, Thiển Hạ cũng không cảm thấy bất ngờ. Dù sao, xuất thân của hần như vậy, bây giờ cũng đã ba mươi tuổi đầu mà còn chưa nếm mùi đời, Thiển Hạ cũng không tin.

“Mợ, ý của người là, trong lòng hấn vẫn còn có mẩu thân?”

“Mấy năm nay, Định quốc công phu nhân nghĩ không biết bao nhiêu biện pháp nhưng vẫn không thể khiến hấn thành thân. Định quốc công phu nhân thậm chí còn nghĩ đến cách tự sát nhưng vẫn vô dụng! Chỉ có thể tro mắt nhìn Lâm thế tử lãng phí thời gian đến bây giờ.” Trình thị không nói rõ nhưng trong giọng nói không khó nghe ra sự luyến tiếc.

“Tảo tri kim nhật, hà tất đương sở?”* Vân Trường An có chút coi thường, rốt cuộc là còn trẻ, chưa từng lĩnh hội hết các loại khó khăn, khổ sở của thế gian nên mới cảm thấy Lâm Thiếu Khang cũng là kẻ chẳng ra gì.

(*)Sớm biết có hôm nay, hà tất lúc trước còn làm

Thiên Hạ không nói gì. Mẩu thân còn rất trẻ. Nếu như Lâm Thiếu Khang thực lòng đợi nàng, hấn cũng coi như là một chốn đi về tốt. Nhưng mà Định quốc công phu nhân thì sao? Vừa nghe đã biết là một nơi cao cao tại thượng, bọn họ sẽ chấp nhận mẩu thân sao?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Đi Cầu Ý Chỉ Đi!

Editor: Gió

Thiên Hạ đoán không sai, người của phủ Định quốc công vừa nghe được tin đã người ngã ngựa đổ.

Lâm Thiếu Khang là trưởng tử trong phủ, vừa sinh ra không lâu đã được lập làm thế tử phủ quốc công. Định quốc công phu nhân sau khi sinh hấn còn sinh thêm hai nhi tử nữa. Bây giờ, hai nhi tử này đều đã thành gia lập nghiệp nhưng thế tử này một chút cũng không vội.

Mặc dù Lâm Thiếu Khang đến giờ không muốn lập thê nhưng cũng không có khả năng quốc công phủ sẽ để cho hấn lấy một nữ tử đã hòa ly. Nếu như vậy, không phải toàn bộ quốc công phủ sẽ trở thành truyện cười sao?

Hôm đó, Thiên Hạ vừa luyện cầm nửa canh giờ xong liền nghe nói Định quốc công phu nhân tự mình tới cửa.

Lông mày thanh tú hơi nhíu lại, cuối cùng thì cũng tới.

“Vân lão phu nhân, mặc dù hôm nay Vân gia đã được phong làm Hoàng thượng, Vân đại nhân cũng được ban một chức quan nhân tân nhưng suy cho cùng vẫn không thoát khỏi xuất thân thương hộ. Gã cho đại ca ta làm thiếp cũng không bẽ mặt nàng. Nếu không phải mẩu thân lo lắng đại ca một mực không chịu thành thân thì cũng không chịu đáp ứng đâu.”

Ánh mắt Thiên Hạ lóe lên, có ý gì? Đây là nói địa vị Vân gia quá thấp, căn bản không xứng với quốc công phủ nhà người ta? Còn nói, với tư cách của mẩu thân gã cho Lâm Thiếu Khang làm thiếp đã là coi trọng nàng?

“Vị này là Tam phu nhân đi? Thực là lo lắng chu đáo cho Lâm thế tử. Nhưng mà để muội vội vàng nạp thiếp cho đại bá, ta đúng là lần đầu mới nghe nói.” Trình thị cười yếu ớt nói.

Sắc mặt vị mỹ phụ kia cứng lại, tay bưng trà cũng hơi dừng một chút, sau đó mới lúng túng cười nói. “Lời này của Vân phu nhân không đúng rồi. Ta chỉ là phụng bồi mẩu thân tới.”

“Thế cũng thật là kỳ, Định quốc công phu nhân tới đã lâu mà chưa từng mở miệng, không thể trách chúng ta hiểu lầm.” Trình thị cười khanh khách hai tiếng, càng khiến cho Định quốc công phu nhân và vị mỹ phụ kia lúng túng.

Đây chính là ngầm nói Định quốc công phu nhân không hiểu lễ nghĩa, đến quý phủ nhà người ta lại để một tiểu bối làm trò trước mặt lão nhân, cũng chỉ trích bà ta để cho con dâu nói chuyện là quá mức khinh người.

Định quốc công phu nhân ho nhẹ một tiếng, “Tam tước phụ nói không sai. Ý Vân lão phu nhân như thế nào?”

“Khiến Định quốc công phu nhân thất vọng rồi. Nữ nhi Vân gia chúng ta tuyệt đối không làm thiếp! Nữ nhi của ta cũng không phải không ai thèm lấy, cần gì phải vội vàng để bị một người không hiểu chuyện làm nhục nhã?”

Sắc mặt Tam phu nhân lập tức khó coi. Đây rõ ràng là thâm mắng nàng ta không hiểu quy củ!

Môi Định quốc công phu nhân khẽ nhếch một, sắc mặt lập tức lạnh xuống. “Thôi được! Nếu các người không muốn mặt mũi thì coi như không có gì, chỉ

xin Vân gia đại tiểu thư sau này hãy an phận một chút, đừng quyến rũ Thiếu Khang nhà ta.”

“Những lời không phân biệt trắng đen này là người phương nào nói vậy?”

Mọi người cả kinh, chỉ thấy một tiểu cô nương mặc váy áo màu hồng đào vén rèm bước vào, liếc mắt nhìn quanh phòng một mới cười lại cười nói: “Thỉnh an ngoại tử mẫu, thỉnh an mẹ! Xin thứ cho Tiểu Hạ thất lễ, vừa rồi tình cờ nghe thấy có người bêu xấu danh dự mẫu thân cho nên mới không nhịn được mà lên tiếng.”

“Mau chào hỏi Định quốc công phu nhân.” Thanh âm của Vân lão phu nhân không cao không thấp, nghe kỹ còn thấy được mấy phần vui vẻ.

Thiên Hạ hơi kinh ngạc nói: “Không phải lời vừa rồi là vị lão phu nhân này nói chứ ạ?”

Bị người chất vấn ngay trước mặt, lại còn là một tiểu nha đầu, Định quốc công phu nhân nhất thời cảm thấy mất hết thể diện.

“Ai nha, nghĩ đến mấy lời trắng đen lẫn lộn như vậy, nhất định không phải do vị lão phu nhân này nói. Toàn bộ kinh thành đều biết sau khi mẫu thân ta xuất giá không lâu liền rời xa kinh thành đến Duẫn Châu, chưa từng gặp qua Lâm thế tử gì đó. Nếu không phải lần này hỏi kinh, ngay cả người này đáng đáp như nào, béo hay gầy, ta cũng không biết đâu.”

Lời này của Thiên Hạ không khác nào trước mặt mọi người cho người của Định quốc công phủ một bạt tai!

Ngẫm lại, Vân Tiểu Nguyệt xuất giá cũng đã mười năm có lẻ, chưa từng có chuyện gì dính dáng đến Lâm thế tử.

Là hẳn không chịu thành thân lại đi tìm người khác kiếm chuyện là thế nào?

Vân Trường An không biết vào lúc nào, chỉ nhận nhặt quét qua hai người kia một, lại khinh thường nói: “Tổ mẫu, phân phó người gác cổng, phạm là người Định quốc công phủ không cho phép tiến vào! Nhất là cái vị Lâm thế tử kia, không có chuyện gì cứ chạy đến đây làm gì? Chẳng lẽ thấy trà Vân phủ chúng ta ngon nên mỗi ngày đều đến uống chực?”

Lời của hắn vừa khéo tiếp lời Thiên Hạ càng làm cho Định quốc công phu nhân không biết giấu mặt mũi đi đâu nữa. Đây rõ ràng là nói Lâm Thiếu Khang sống chết quẩn lấy Vân Tiểu Nguyệt không tha. Không thể trách được người của Vân gia!

Nhưng mà Định quốc công phu nhân là ai? Bà ta chính là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, đi đến đâu cũng được người ta tôn kính, chưa từng bị coi thường như thế này bao giờ.

“Hừ! Vân Tiểu Nguyệt, đừng quên năm đó ngươi đã từng thề cái gì?”

“Lâm phu nhân yên tâm, lúc đó Vân Tiểu Nguyệt ta từng lập lời thề tuyệt đối không gả vào Định quốc công phủ, dĩ nhiên sẽ không gả! Xin ngài sau khi trở về hãy chuyển lời cho Lâm thế tử, sau này, hẳn đừng có bước chân tới Vân phủ nữa!”

Trình thị cười lạnh một tiếng: “Thế nào? Năm đó lão phu nhân nhục nhã Vân gia chúng ta chưa đủ còn muốn nhục nhã thêm một lần nữa sao?”

Định quốc công phu nhân tức giận nhưng không thể phát tiết, nói thế nào thì cũng là bà ta tới nhà người ta ra oai phủ đầu, sao bây giờ lại thành bộ dạng này?

Trình thị đỡ Vân thị lão đạo muốn ngã, hành lễ, muốn tiễn khách. Ai bảo người ta là cáo mệnh phu nhân chứ?

Định quốc công phu nhân vừa mới ra khỏi phòng đã thấy vẻ mặt tái mét của Lâm Thiếu Khang.

Đối với sự xuất hiện của Lâm Thiếu Khang chỉ có Thiên Hạ và Vân Trường An là không cảm thấy bất ngờ.

Bởi vì, Thiên Hạ đoán chắc, chỉ cần vừa nhắc tới mẫu thân là vị Lâm Thiếu Khang này liền không thể bình tĩnh được!

Lâm Thiếu Khang thấy ánh mắt mọi người trong Vân phủ nhìn mẫu thân của hắn đều là bất thiện, trong lòng đã hiểu bảy, tám phần.

Lâm Thiếu Khang nhìn mẫu thân mình, trước giờ đều là một bộ dáng cao quý, ung dung, nếu không phải hắn tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, thực sự là khó mà tưởng tượng được, năm đó, chính bà là người ở giữa đám một gây.

Môi Lâm Thiếu Khang gần như biến thành màu trắng, có thể thấy hắn đang cực lực ản nhẫn, nhưng nghĩ tới đây là mẫu thân ruột của mình, hỏa khí có lớn hơn nữa, bất mãn lớn hơn nữa cũng chỉ có thể mạnh mẽ ép xuống.

“Nhi tử đỡ mẫu thân hồi phủ.”

Trong mắt Thiên Hạ có chút thất vọng, chú ý tới sắc mặt của mẫu thân, so với vừa rồi càng trắng hơn mấy phần. Xem ra, mẫu thân đối với vị Lâm thế tử này cũng không phải là một tia tình cảm cũng không có.

Chỉ là, sự tình luôn khiến cho người ta không lường trước được điều gì.

Ngày hôm đó, Vân Trường An xông thẳng vào phòng Thiên Hạ, “Muội muội, xảy ra chuyện lớn rồi! Nghe nói vị Lâm thế tử kia đã rời khỏi Định quốc

công phủ, dọn vào phủ Thượng tướng quân trước kia hoàng thượng ban cho.”

“Thế thì sao?”

Chỉ là kẻ có tiền dọn nhà mà thôi, có cái gì mà đại kinh tiểu quái như vậy?

“Ngươi, nha đầu này, bình thường không phải ngươi thông minh lắm sao? Ngươi suy nghĩ một chút xem. Hẳn đường đường là Quốc công phủ thế tử, sao lại không ở trong quốc công phủ?”

“Có lẽ ở trong quốc công phủ chán rồi nên muốn thay đổi môi trường mà thôi. Có gì cần đề ý?”

Thiên Hạ nói xong thấy Vân Trường An đang lờm mình, hai mắt như muốn phun ra lửa.

“Không phải huynh định nói vị Lâm thế tử kia muốn từ bỏ thế tử vị đấy chứ?”

Vân Trường An hừ mũi một tiếng, sau đó mới bắt mắt ngồi xuống tú đôn. (một loại ghế)

“Nghe nói sớm hôm qua, hần sai người dọn sạch đồ dời sang phủ Thượng tướng quân. Sau đó, còn nói thẳng trước mặt Định quốc công, hần không xứng với Định quốc công thế tử vị, nhường lại cho người có tài đức hơn.”

“Thực sự?”

“Ta đoán chín phần là thật. Bởi vì ta tận mắt nhìn thấy rất nhiều xe ngựa chở rương hòm vào Thượng tướng quân phủ. Phải biết rằng, đây là phủ đệ năm năm trước Hoàng thượng ban cho hần nhưng hần chưa từng ở ngày nào. Bây giờ, lại giống trống khua chiêng mang đồ vào, có lẽ, chắc là không sai đâu.”

“Chuyện này có nghĩa gì? Cùng Định quốc công phủ vạch rõ quan hệ?” Thiên Hạ lắc đầu nói, “Hôm qua, ta còn cảm thấy hần là một nam nhân quá mức nhu nhược, bất quá là bị trói buộc bởi hiếu đạo, ngay cả bản tâm của mình cũng không thể thuận theo, bây giờ xem ra ngược lại, ta đã nhìn lầm hần!”

“Ta cũng không ngờ hần lại quyết tuyệt như vậy.”

Cùng ngày hôm đó, vừa dùng qua bữa trưa không lâu, vị Lâm Thiếu Khang được hai huynh muội nghị luận cả nửa ngày lại lần nữa tới cửa.

Lần này, hần bị Thiên Hạ cản lại trước.

“Vi sao ngài lại quán lấy mẫu thân ta không buông? Nàng là một nữ nhân đã hòa ly, chẳng lẽ, ngài không cảm thấy nàng không xứng với thân phận cao quý như ngài sao?”

Lâm Thiếu Khang vẻ mặt ngưng trọng nhìn nàng. “Ngươi là Thiên Hạ đúng không? Mười năm trước, ta đã bỏ lỡ nàng. Nếu ông trời có mắt để cho ta có thể gặp lại nàng sau mười năm, bất kể thế nào chăng nữa, ta cũng không thể bỏ lỡ cơ hội lần này.”

“Đây chỉ là suy nghĩ từ một phía của ngài! Ngài có bao giờ nghĩ tới suy nghĩ của mẫu thân không? Ngài có bao giờ nghĩ tới người nhà của ngài không có khả năng chấp nhận mẫu thân hay không? Ngài có bao giờ nghĩ tới, một ngày mẫu thân thực sự trở thành thê tử của ngài, vậy thì ngài có thể gánh vác được dư luận khắp nơi không? Cái gọi là môn đệ chi kiến, mặc dù ta không đồng ý nhưng ngài có thể chặn được miệng lưỡi của số đông quần chúng sao?”

Lâm Thiếu Khang sững sờ, không nghĩ tới tiểu nha đầu này lại ăn nói lanh lợi như vậy, mà hơn nữa, câu nào cũng đâm thẳng vào điểm yếu trong tim hần.

“Không chặn nổi chính là không chặn nổi. Người khác thích nói gì thì nói. Lâm Thiếu Khang ta không thẹn với trời đất, không thẹn với chính mình là được.”

“Nói thì dễ nhưng làm không đơn giản như vậy. Lâm thế tử, ta khuyên ngài nên suy nghĩ cho rõ ràng. Mẫu thân vốn xuất thân thương hộ, bây giờ lại còn là một phụ nhân hòa ly, Lâm gia, tất nhiên sẽ không đón nhận một tức phụ như vậy.”

Lâm Thiếu Khang nghe vậy, dò xét cẩn thận vị tiểu cô nương trước mặt một lần nữa.

Nàng không cao, so với hải tử cùng lứa cũng chỉ tính là hạng trung, mặt mũi hồn nhiên non nớt, nhưng trong con ngươi trong suốt dường như cất giấu tâm tình khó nói, lại tựa như hắc diệu thạch, mặc dù lấp lánh nhưng khiến người ta không muốn nhìn lâu dưới ánh mặt trời.

“Ta thừa nhận những điều ngươi nói quả thực tồn tại. Ta đã tâu lên Hoàng thượng, thỉnh cầu thay đổi thế tử vị quốc công phủ.”

Thiên Hạ cảm thấy bất ngờ, thật khó có thể tưởng tượng được, Lâm thế tử lại quyết đoán bức này.

Quốc công phủ thế tử nha! Tương lai kẻ tặc tước vị, đây chính là tước vị nhất đẳng nhất phẩm, hần lại nói bỏ là bỏ?

Thiên Hạ còn đang khiếp sợ, không ngờ từ phía sau Lâm Thiếu Khang, một thân bạch y đang bước đi thong thả, chậm rãi tiến về nơi này.

“Lâm Thiếu Khang, ngươi cho rằng Vân gia vẫn là Vân gia của mười năm trước? Muội muội của Vân Thương Ly ta, ngươi nói muốn thú là liền có thể thú?”

Sắc mặt của Vân Thương Ly có mấy phần kỳ dị, chậm rãi xoay người về phía sau, đối mặt với Vân Thương Ly, ôm quyền chấp tay thi lễ nói: “Vân huynh, ta thực sự muốn kết hôn với lệnh muội.”

Vân Thương Ly chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua mặt hắn, sau đó liếc Thiên Hạ một hơi có ý cảnh cáo, lại liếc qua chỗ Vân Trường An đang nấp, lạnh lùng nói: “Muốn thú nàng, có thể! Tự đi cầu thánh chỉ về đây!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quên, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bất Khả Tư Nghị!

Thánh chỉ? Thiên Hạ chớp mắt mấy cái, rốt cuộc, cậu có biết mình đang nói gì không?

Mẫu thân bất quá chỉ là một dân phụ, sao có thể khiến Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn? Chẳng lẽ, cậu một lòng muốn bảo vệ mẫu thân nên nóng đầu rồi?

Vân Thương Ly dường như nhìn thấu suy nghĩ của Thiên Hạ, cũng thấy đáy mắt Lâm Thiếu Khang mê man khó hiểu.

“Thiên Hạ, sau này con chắc là họ Vân. Ta nói như vậy, con đã hiểu chưa?”

Àm!

Cả người Thiên Hạ đờ ra tại chỗ, ngay cả Lâm Thiếu Khang đi lúc nào nàng cũng không biết.

Vân Trường An cũng biết mình đã bị phụ thân phát hiện, rất tự giác đi ra, đứng vững bên cạnh Thiếu Hạ. Hai người liếc nhau đều nhìn thấu mấy phần chột dạ.

“Cậu, lời vừa nãy của người là có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.”

“Ách?” Thiên Hạ dờ khóc dờ cười, cái này còn không bằng chưa nói? Ý trên mặt chữ là có ý gì?

“Ý của phụ thân là muốn nhận muội làm con thừa tự trên danh nghĩa của người sao?”

Vân Thương Ly nhàn nhạt liếc hắn một, “Không phải.”

Đột nhiên, Thiên Hạ minh bạch ý nghĩa trong lời nói của hắn, đây là nói mình theo họ mẹ, tương lai mẫu thân muốn gả cho người nào cũng không quan hệ! Nàng sẽ không phải nhập vào gia phả nhà người khác họ mà sẽ có tên trên gia phả Vân gia!

Thiên Hạ thông suốt điểm này, trong lòng có chút kích động nho nhỏ. Thậm chí, nàng có thể cảm giác được hô hấp của mình có chút gấp gáp và run rẩy.

Vân thị!

Họ này không phải là quá cao quý nhưng từ sâu đáy lòng nàng, người họ này mới là thân nhân của nàng. Đặc biệt nghĩ tới kiếp trước cậu bảo vệ và yêu thương mình, Thiên Hạ càng cảm thấy trong lòng có một loại kiên định chưa bao giờ có. Cái này giống như một chén trà vốn trống rỗng, sau khi bị uống hết thật lâu, cuối cùng lại được rót đầy nước trà ấm áp và thơm mát.

Vân Trường An đứng bên cạnh có phần kích động đung khê vào Thiên Hạ, sau đó hai mắt đột nhiên mở to kinh ngạc, sau đó lại đưa tay bịt miệng, vẻ mặt kinh ngạc có phần khoa trương.

“Muội muội, người!”

Vân Thương Ly tự nhiên cũng chú ý tới biến hóa của nàng, vội vàng gọi to một tiếng, “Tiểu Hạ!”

Thiên Hạ khê gạt mình một, sau đó mờ mịt nhìn hai người, “Ách? Làm sao vậy?”

Ánh mắt kinh ngạc của Vân Trường An càng mở lớn hơn, “Muội muội, mắt của người?”

“Ách, mắt của muội làm sao?” Thiên Hạ nhìn biểu cảm khoa trương của hắn, trong lòng càng hiểu kỳ hơn, “Khóe mắt có bản à?”

“Không, không phải!” Vân Trường An ra sức lắc đầu, dường như không hình dung nổi chuyện gì vừa xảy ra, “Cái đó, rất kỳ quái, nhưng nhìn lại lại không thấy nữa rồi.”

Mi tâm Vân Thương Ly không tự chủ nhíu chặt, “Tiểu Hạ, sau này con phải học cách khống chế tâm tình của mình.”

“Là sao ạ?”

“Trước đây có ai từng nói mắt của con có gì đó khác thường không?”

Thiên Hạ suy nghĩ một chút, “À, hình như trước đây Tam Thất từng nói, nói mắt con thỉnh thoảng lại sáng lên, màu sắc đậm hơn một chút, đậm như mực ấy, nhưng mà tại sao lại vậy, con chưa từng tìm hiểu.”

“Cậu, mắt của con làm sao vậy? Có phải bị bệnh không? Có thể bị mù không?” Vừa nghe thấy vậy, Thiên Hạ có chút sốt ruột.

“Không! Sao có thể mù được? Đừng nói lung tung. Đây là thiên phú trời cao ban cho con. Chỉ có điều bây giờ con còn chưa học qua cho nên không biết sử dụng mà thôi. Sau khi chúng ta vào núi, ta sẽ dạy con.”

“A!”

Đến khi Vân Thương Ly đi rồi, Thiên Hạ mới nhớ tới, sao chuyện của mẫu thân lại bị ném sang một bên rồi? Muốn Lâm Thiếu Khang đi cầu thánh chỉ tứ hôn với một phụ nhân đã hòa ly? Ngộ nhỉ, Lâm Thiếu Khang không cầu được thì sao? Cậu thực sự không đáp ứng gả mẫu thân qua ư?

Thông qua cuộc nói chuyện với Lâm Thiếu Khang ngày hôm nay, ấn tượng của Thiên Hạ đối với hắn thay đổi không ít. Ít nhất cũng mạnh hơn so với Lô Thiệu Hoa đi! Người ta đường đường là Thượng tướng quân sẽ không tham của cải của Vân gia!

Khiến cho Thiên Hạ không ngờ tới là, Lâm Thiếu Khang thực sự đi cầu thánh chỉ. Hơn nữa, trên thánh chỉ còn trực tiếp sắc phong Vân thị làm Quận phu nhân.

Theo quy định, chỉ có phu nhân của quan tam phẩm trở lên mới có tư cách được sắc phong làm Quận phu nhân. Mà Vân Tiểu Nguyệt mặc dù được hạ chỉ gả nhưng suy cho cùng vẫn còn chưa thành thân, dĩ nhiên lại được chỉ định làm Quận phu nhân. Đây thực là chuyện mới nghe lần đầu!

Thánh chỉ hạ xuống không chỉ Vân gia thập phần kinh ngạc mà ngay cả Định quốc công phủ cũng rung chuyển.

Định quốc công phu nhân mặc dù trong lòng bất mãn nhưng thánh chỉ đã hạ, bà ta tuy là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân lại còn được ban phong hào quốc phu nhân nhưng cũng không dám kháng chỉ. Mà hai vị phu nhân khác của Quốc công phủ sau khi nghe được tin này thì lập tức ngây người.

Đặc biệt là Nhị phu nhân, Lâm Thiếu Khang rõ ràng đã nhường lại ngôi vị thế tử nhưng không nghĩ tới, Hoàng thượng lại không phê chuẩn. Điều này nói lên cái gì?

Nhìn qua chỉ là một đạo tứ hôn nhưng thực chất từ trên xuống dưới Quốc công phủ đều hiểu, đây là sự coi trọng của Hoàng thượng với thế tử gia, cũng là sự công nhận đối với Vân gia.

Không chỉ vậy, thánh chỉ còn chặt đứt hoàn toàn suy nghĩ không an phận của một số người Quốc công phủ.

Mặc dù kinh hãi nhưng Thiên Hạ cũng không ngốc, rất nhanh hiểu rõ vấn đề. Thân phận của cậu chỉ sợ không đơn giản chỉ là một hoàng thượng!

Suy nghĩ một chút, dù gì cậu cũng là một bí thuật sư. Mặc dù không biết cậu có thực sự lợi hại hay không, bản lĩnh thần thông cỡ nào nhưng ở nơi này, bí thuật sư cực kỳ hiếm thấy. Bất kỳ đế vương của quốc gia nào cũng vô cùng coi trọng và ít nhiều kiêng kỵ bí thuật sư.

Bí thuật sư có thể làm những chuyện tưởng như không ai làm được. Nghe nói, đây là thiên phú. Trong thiên hạ, vạn người cũng chỉ có một người. Mà tục truyền, ở Tử Dạ quốc hai trăm năm trước, trong hoàng thất Tử Dạ từng trải qua một trận tai họa. Mười mấy bí thuật sư đã táng thân trong tai họa đó. Từ đó về sau, số lượng bí thuật sư đã ít lại càng ít.

Căn cứ vào tin tức Vân Trường An tiết lộ cho nàng, có lẽ tính đến bây giờ, bí thuật sư của tất cả bốn nước, tổng cộng không quá trăm người.

Còn bí thuật sư chân chính có bản lĩnh thần kỳ, trong thiên hạ, không quá mười người!

Nếu vậy, cậu mình, vị Vân Thương Ly như tiên giáng trần kia cũng là một trong số đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Trọng Đồng!

Editor: Gió

Hoàng thượng hạ chỉ từ hôn, còn định hôn kỳ vào ba tháng sau. Thiển Hạ dĩ nhiên không thể ở lại dự lễ bởi vì không mấy ngày nữa nàng phải theo cậu vào núi rồi. Mà ở Duẫn Châu thành lần nữa truyền đến tin tức liên quan đến Lô phủ.

Vân Kinh Lệ dùng ấn triện giả, giúp Lô Thiếu Hoa đổi được ba vạn lượng hiện ngân!(1)

Đương nhiên, đổi hiện ngân cho nàng căn bản không phải cửa tiệm của Vân gia. Người kia nhìn thấy tín vật của Vân gia, không cần tìm hiểu kỹ, lập tức đổi bạc. Việc này tự nhiên không thể thiếu được an bài của Thiển Hạ.

Hôm nay, cửa tiệm kia đưa tin, nói phu nhân Lô phủ sớm đã không phải là Vân thị trước kia, lập tức sai người đem ấn triện lưu lại đi tìm sản nghiệp của Vân thị đối chứng, xác thực đây là đồ giả!

Ba vạn lượng bạc đấy! Thương hộ kia lập tức tìm đến công Lô phủ tuyên bố, nếu không trả lại bạc, hẳn sẽ bẩm báo lên phủ nha.

Không phải nghĩ cũng biết, Lô phủ hôm nay nhất định loạn thành một đoàn.

“Tiểu thư, người sắp phải vào núi với cữu lão gia rồi. Mà chúng ta vào kinh thành đã lâu cũng chưa đi dạo lần nào, không bằng tranh thủ một lần!”

Tam Thất nói, hai con mắt lộ ra mấy phần xa xăm, trên mặt treo nụ cười nịnh nọt.

“Muốn ra ngoài đi dạo? Xem lúc nào ca ca rảnh rồi, bảo huynh ấy dẫn chúng ta đi.”

“Dạ, để nô tỳ đi hỏi.”

Tam Thất là người hấp tấp, lời còn chưa dứt, người đã không thấy tăm hơi đâu.

Thiển Hạ lắc đầu, khẽ cười một tiếng, sau đó cúi đầu nhìn quyền sách trong tay. Nhìn một chút lại nghĩ tới những gì Vân Trường An nói ngày hôm đó, liền đi về phía bàn trang điểm, cẩn thận nhìn vào trong gương đồng.

Hôm ấy, cậu nói có liên quan đến tâm tình của mình, chẳng lẽ, quả thực là như vậy?

Thiển Hạ cắn cắn môi, hơi rù mắt, bắt đầu nhớ lại những đau đớn của mình ở kiếp trước! Đặc biệt là sau khi biết được chân tướng sự việc, tìm Thiển Hạ đau quặn lại. Giống như có một bàn tay vô hình xuyên qua thân thể nàng, chính xác nắm lấy trái tim nàng, sau đó hung hăng bóp một cái!

Trong nháy mắt, sắc mặt Thiển Hạ chợt biến, mồ hôi lạnh trên trán cũng bắt đầu chảy xuống, giống như đang trải qua một cuộc quyết chiến vô cùng mệt mỏi, vô cùng sợ hãi!

Thiển Hạ nhanh chóng nhìn vào gương đồng, tim nàng vẫn đập nhanh, thậm chí nàng còn có thể nghe được tiếng hít thở thống khổ, dồn dập của mình.

Mắt nàng không chớp lấy một cái, nhìn chăm chăm con người của mình trong gương, quả nhiên màu sắc đậm hơn một chút!

Nhưng mà tại sao lại vậy?

Thiển Hạ không hiểu, lại đưa đầu lại gần một chút nữa.

Người trong gương đồng cũng gần hơn một chút.

Đột nhiên, hô hấp của Thiển Hạ cứng lại, đồng tử co rút, nét mặt sợ hãi chưa bao giờ có đang xuất hiện trên mặt nàng.

“Không! Sao có thể như vậy! Không! Mắt của ta? Làm sao, làm sao lại như vậy?” Có lẽ là do quá sợ hãi nên Thiển Hạ không ngừng nói cũng lời quái dị.

Thiển Hạ nhìn xuống gương đồng khẽ run. Đầu ngón tay trắng bệch, thậm chí trong nháy mắt cứng ngắc, dường như ngay cả co lại cũng không được.

“Không!” Thiển Hạ thở hổn hển, kinh hoàng trong đáy mắt vẫn chưa tiêu tán, hiển nhiên, nàng không thể chấp nhận được thứ mà mình vừa phát hiện ra.

Vội vàng muốn đứng lên nhưng vừa mới đứng dậy, cơ thể mềm nhũn, một tay va phải, làm đổ gương đồng. Thân hình chưa đứng vững, lao đảo mấy bước, đùi phải đụng vào một cái tủ đơn, trên đầu gối truyền đến cảm giác đau đớn. Con đau khiến đầu óc nàng thanh tỉnh lại.

Môi Thiển Hạ không ngừng mấp máy nhưng lại không phát ra được bất kỳ âm thanh nào, mi tâm nhũn chặt giống như khó có thể vuốt ra. Một đôi mắt khiến người ta yêu thích lúc này tràn ngập hoảng sợ, bộ dáng không thể tin được.

“Tiểu Hạ, con làm sao vậy?”

Thanh âm trong trẻo như ngọc khiến Thiển Hạ lập tức trở về hiện thực, xoay người lại thật mạnh, nhìn thấy Vân Thương Ly vẫn như trích tiên.

“Cậu.”

Giọng nói của Thiên Hạ khê run, hơi sắc nhọn, rất khó nghe!

“Xảy ra chuyện gì?” Vân Thương Ly cau mày, bộ dáng này của Thiên Hạ hiển nhiên có gì đó không đúng!

“Vì sao? Mắt của con?” Thiên Hạ lao đảo tiến về phía trước hai bước, bắt được xiêm y của Vân Thương Ly, siết chặt trong tay, sợ mình vừa buông lỏng, hấn sẽ biến mất giữa không trung.

Thần sắc Vân Thương Ly lập tức buông lỏng, thờ phào nhẹ nhõm, “Tiểu Hạ, hãy nghe ta nói, đây không phải là bệnh!”

“Không! Con thấy rồi! Cậu, cậu hãy cứu con, nếu không bọn họ sẽ coi con là yêu quái mà xử tử. Cậu!”

Nghe Thiên Hạ nức nở, Vân Thương Ly đậm nhiên cười một tiếng, “Nha đầu ngốc, thứ người khác nằm mơ cũng muốn có lại bị con coi là bệnh. Nếu lão Thiên nghe được chắc là cũng phải lạnh tâm”

“Cậu!” Thiên Hạ khó tin kêu một tiếng, “Cậu, chẳng lẽ vừa rồi cậu không nhìn thấy mắt của con sao? Mắt của con, nó, con...”

“Không phải lo lắng. Đây không phải chuyện gì quá mức quý dị. Con đã từng nghe về Thương Hiệt và Ngu Thuấn chưa?”

Thiên Hạ gật đầu một cái, bọn họ đều là thánh nhân nổi danh. Đặc biệt là Ngu Thuấn, một trong năm hoàng đế trong truyền thuyết, đương nhiên là nghe rồi.

“Thương Hiệt chính là sử quan hoàng đế trong truyền thuyết, cũng chính là người sáng tạo ra chữ viết. Nhưng con lại không biết, ông ta là song đồng tứ mục.” Vân Thương Ly thanh thanh thiên thiên nói, lại kéo nâng đến một bên giường nhỏ, từ từ ngồi xuống. “Còn Ngu Thuấn, một trong năm hoàng đế trong truyền thuyết, họ Diêu tên Trọng Hoa, cũng là một người trọng đồng.”

“Trọng đồng?”

“Đúng vậy! Song đồng là chỉ một người trong mắt có hai con ngươi. Con ngươi thứ hai trong song đồng vẫn nhìn thấy mọi thứ. Cho nên người song đồng có hai con ngươi cũng không ảnh hưởng gì đến tầm nhìn. Mắt của con thuộc về trọng đồng, cái này khác với song đồng, nếu không con đã sớm bị người ta dim chết rồi.”

“Lẽ nào, trọng đồng là yêu nghiệt?” Thanh âm của Thiên Hạ vẫn có chút run rẩy, sắc mặt cũng có phần khản trương.

“Trọng đồng và người có hai con ngươi dĩ nhiên khác biệt. Đối với người bình thường, màu nhãn cầu thường hơi nhạt (thiên), nhìn qua chỉ giống như vỏ bọc của con ngươi, đó là lý do vì sao gọi là trọng đồng (trọng = đậm). Trọng đồng vô cùng hiếm thấy. Hơn nữa, con ngươi của con vốn tương đối sâu cho nên thời gian dài như vậy cũng không có người nào phát hiện ra.”

“Cậu, ý của cậu là, con không mắc bệnh gì quái dị đúng không?”

“Dĩ nhiên không phải! Chỉ có điều, tình trạng của con khá đặc biệt, thời điểm bình thường sẽ không ai để ý đến sâu bên trong con ngươi của con nhưng một khi tâm tình của con mất khống chế hoặc kích động, màu sắc toàn bộ con ngươi sẽ đậm lên, nhưng cũng không quá rõ ràng, nếu không, Lô Thiếu Hoa đã sớm phát hiện ra rồi.”

Thiên Hạ lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh lại. Đúng rồi, nếu như hai mắt của mình quá rõ ràng thì tại sao ngày nào mình cũng soi gương trang điểm lại không thấy được chứ? Còn có, Tam Thất cũng chỉ thỉnh thoảng để ý thấy màu sắc con ngươi mình đậm hơn, còn lại cũng không nhìn ra cái gì. Chẳng lẽ, đúng như lời cậu nói, chuyện này vốn không có gì nghiêm trọng?

Vân Thương Ly nhìn Thiên Hạ đắm chiều suy nghĩ, mi tâm cũng lóe lên một tia đau lòng.

Những gì hấn nói về trọng đồng đều là thật chỉ có điều còn một số chuyện chưa nói, đó chính là, người có trọng đồng, tuổi thọ thường không dài, hơn nữa còn có tính chất di truyền nhất định.

Nghĩ tới trọng đồng, con ngươi Vân Thương Ly trở nên u ám, phụ thân từng là trọng đồng nhưng đến thế hệ bọn họ, hấn và muội muội đều không phải. Cũng chính bởi vì việc này, phụ thân mới nạp mấy phòng thiếp thất nhưng hài tử sinh ra cũng không ai có trọng đồng.

Năm đó, cũng vì biết rõ trách nhiệm nặng nề của phụ thân nên mẫu thân mới không hề oán trách việc phụ thân nạp thiếp. Nhưng sau khi sinh hạ mấy vị nữ tử, phụ thân liền nhận ra, trọng đồng của ông không di truyền cho đời kế tiếp. Không lâu sau đó, phụ thân cũng ra đi.

Bây giờ nhìn thấy Tiểu Hạ mới mười tuổi đầu, không biết, nằng có thể phá lệ, sống lâu hơn một chút không đây?

Bất kể là tướng thuật hay bí thuật đều cho rằng trọng đồng là một loại dị tướng, cát tướng, tượng trưng cho may mắn và phú quý. Nếu là nam nhân thì thường tương đương với biểu tượng của đế vương. Nếu là nữ nhân thì cũng là mệnh cách cực kỳ tôn quý.

Vân Thương Ly suy nghĩ một chút, may mắn màu sắc con ngươi của nha đầu này vốn là đen đậm, nếu không, nằng làm sao có thể thoát ra khỏi Lô gia được.

Một kẻ tiểu nhân ti tiện, bị ỏi như Lô Thiếu Hoa làm sao có thể đồng ý buông tha cho một bảo bối trân quý như thế này? Sợ rằng, hấn sẽ lợi dụng triệt để Thiên Hạ để càng ngày càng bò lên cao hơn đi.

“Cậu, trọng đồng này có chỗ nào đặc biệt sao?”

Một lúc lâu sau, Vân Thương Ly mới nhẹ nhàng gật đầu, giọng điệu cũng rất nặng, “Có!”

Hai con mắt Thiển Hạ nhất thời lấp lánh, lại thêm nước mắt ban nãy vẫn còn lưu lại trên khóe mắt, làm cho đôi mắt nàng càng thêm long lanh.

Đồng tử đen tuyền kết hợp với hơi nước long lanh, bây giờ nhìn Thiển Hạ, tuyệt đối là người nhìn người thích.

“Đợi sau khi vào núi, ta sẽ dạy con phương pháp tu tập. Bây giờ con vẫn phải lấy việc luyện cảm làm chính. Tỳ bà cũng không được rời huyệt. Tương lai sẽ có đại dụng.”

“Cậu?” Thiển Hạ cảm thấy có chút bứt rứt. Cậu có thể dừng lần nào cũng nói chuyện chỉ nói một nửa được không?

“Không phải con đã bắt đầu tiếp xúc với bí thuật nhập môn rồi sao?”

Thiển Hạ gật đầu một cái, Vân Trường an ném cho nàng mấy cuốn sách, chính là nói về cái này.

“Bí thuật, thần bí cổ xưa, không phải bất luận kẻ nào cũng có thể tu tập! Mà con, nếu không phải vì con là người Vân gia, lại may mắn có trọng đồng, ta sẽ không bao giờ đưa con những thứ này. Tu tập bí thuật rất khổ cực. Mẫu thân con năm ấy chính là không muốn cả đời liên quan tới chuyện này cho nên mới chưa từng vào núi.”

“Con không sợ khổ! Cậu, chỉ cần có thể giúp con trở nên cường đại, có thể bảo vệ mẫu thân, bảo hộ Vân gia, khổ thế nào con cũng học.”

Vân Thương Ly nhìn nàng chăm chú, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiển Hạ là cố chấp và kiên định, nhưng đây cũng là lần đầu tiên khiến hấn chân chính ôm một tia kỳ vọng đối với đứa nhỏ này.

Trước đây vẫn cho rằng nàng là đích nữ quen được nuông chiều, mặc dù có thiên phú nhưng cũng chỉ là bình hoa mà thôi nhưng hôm nay nhìn lại, nàng có vẻ không giống như vậy. Hay nói rằng, từ trước đến nay, bản thân mình đã bỏ quên cái gì đó?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Gặp Lại Cố Nhân!

Editor: Gió

Sau khi Thiển Hạ điều chỉnh lại tâm tình của mình thật tốt, Tam Thất cũng trở lại, thấy trong phòng có chút lộn xộn, tiểu thư lại ngồi ngắn người trên tháp, vội vàng kêu hai tiểu nha đầu vào phòng thu thập còn mình đi về phía tháp.

Đầu tiên là cẩn thận quan sát chủ tử một hồi, sau đó mới gấp gấp nói, “Tiểu thư, người vừa khóc?”

Thiển Hạ lắc đầu, “Không phải! Vừa rồi không cẩn thận đá phải tú đôn, chân hơi đau, muốn khóc nhưng không có khóc ra.”

Tam Thất vừa nghe xong liền nóng nảy, “Chân bị đập đâu? Mau để nô tỳ nhìn một chút.”

“Là chân phải, bây giờ đã hết đau rồi. Không phải người nói muốn ra ngoài đi dạo sao? Giúp ta rửa mặt trái đầu một chút, đừng để cho ca ca phải chờ lâu.”

“Nhưng mà chân của tiểu thư?”

“Thực sự không sao! Vừa rồi cậu đã tới giúp ta bôi thuốc rồi.”

Như vậy, Tam Thất mới coi là tạm yên tâm. Y thuật của cữu lão gia phải nói là đỉnh của đỉnh!

Vân Trường An dẫn theo một tên sai vặt, bốn người cùng nhau đi dạo. Theo sau không xa là năm sáu gã hộ vệ bên người đeo ký hiệu Vân gia, có lẽ bọn họ ra ngoài đã kinh động đến Vân Thương Ly, lo bọn họ ở kinh thành bị người khi dễ nên mới phái người đi theo.

“Tiểu Hạ, muội xem cái này này. Giấy cắt thật khéo. Muội nhìn ánh mắt của Hằng Nga này, lại có thể cắt ra khéo như vậy. Có muốn mua không?”

Thiển Hạ nhìn qua, một tờ giấy đỏ ước chừng một thước vuông, bốn góc cắt thành hình hoa quế, xung quanh là đường viền rất thông thường nhưng chính giữa cắt ra Hằng Nga bên nguyệt, đúng là đặc biệt dụng tâm!

Hằng Nga tiên tử chân đạp tường vân, bay trên mặt trăng vô cùng xinh đẹp, khiến cho người ta liếc mắt một cái liền không quên được. Nhất là vạt áo tiên tử tung bay, có thể cất được y như thật, phảng phất như thực sự được tiên nữ mang theo vậy.

“Thật là đẹp!”

“Ông chủ, cái này bao nhiêu?” Vân Trường an thấy Thiên Hạ thích, hết sức phấn khởi hỏi.

“Tiểu công tử và tiểu thư thật tinh mắt. Cái này hao phí của tiểu lão nhi nửa tháng mới cất thành. Không đắt, chỉ cần hai đồng bạc là được!”

“Hai đồng bạc?” Vân Trường An hô một tiếng, đẹp như vậy mà chỉ có giá như vậy sao?

Ông lão kia hiểu lầm ý của Vân Trường An, thấy hắn kêu vậy liền vội nói, “Nếu công tử thấy đắt, chúng ta có thể thương lượng.”

Thiên Hạ cười khanh khách cầm tranh cất lên, được cất rất khéo, cũng vô cùng dụng tâm, từng điểm từng điểm trắng thuần dính lại với nhau, hai đồng bạc, theo nàng nghĩ, đã là rất rẻ.

“Ông chủ, tranh cất này, thế từ gia chúng ta muốn. Bao nhiêu bạc?”

Thiên Hạ chần chừ một lát, sau đó xoay người lại, thấy một gã sai vặt mặc thanh y, thái độ có chút ngạo mạn nhìn ông lão kia.

Phải nói, ông lão kia cũng rất thú vị, dĩ nhiên lại do dự nói: “Cái này, tranh cất này, là vị tiểu thư này nhìn trúng trước. Nếu không, ngài nhìn cái khác thử xem?”

Thiên Hạ mơ hồ thấy gã sai vặt này có chút quen mắt, nhưng không nhớ nổi đã thấy qua ở chỗ nào, nhưng vừa nhìn thấy lệnh bài trên người hắn, trong đầu lập tức ầm một tiếng, cơ thể lùi về phía sau một khoảng.

“Muội muội, muội làm sao vậy?” Vân Trường An cấp bách kêu.

Thiên Hạ không kịp suy nghĩ nhiều, trong đầu chỉ nhớ lại câu nói của cậu, muốn nàng không chế tốt tâm tình của mình, lập tức ổn định lại hồi ức, ngăn chặn tất cả.

Thiên Hạ chớp chớp mắt, hít sâu một hơi nói: “Ca ca, hắn là người của An Bình hầu phủ. Chúng ta nhiều chuyện không bằng bớt một chuyện.”

Thần sắc Vân Trường An có chút không vui, liếc gã sai vặt kia một cái, “Bất kể là cái phủ gì vẫn phải có thứ tự, đến trước xếp trước, đến sau xếp sau.”

“Ai yo! Thế nào? Muốn chúng ta gọi thế từ gia đến đúng không? Thế từ gia chúng ta còn trẻ đã thành danh, võ công cái thế, các người là tiểu chủ nhà nào? Thứ cho tiểu nhân mất mũi kém cỏi không nhận ra.”

Ngoài miệng tự xưng là tiểu nhân nhưng đáng về lại hết sức kiêu căng, khiến cho người ta nhìn đã thấy ghét.

Thiên Hạ không thích những kẻ mượn gió bẻ măng, lúc này mới nhớ ra, hắn là thư đồng bên người Từ Trạch Viễn. Kịp trước, khi mình vừa mới gả vào Hầu phủ không lâu, hắn vì phạm phải một sai lầm lớn nên bị trục xuất ra khỏi phủ. Thảo nào cảm thấy có vài phần quen mắt.

Vân Trường An thấy hắn mắt chó nhìn người sang, trong lòng tự nhiên bất bình, đang định cãi nhau lại bị Thiên Hạ kéo lại.

“Quên đi! Bất quá chỉ là một kẻ chó cạy thế chủ, huynh đề ý đến hắn làm gì?”

Chủ tử không thể mạo phạm nhưng một kẻ tồi tệ như hắn, Thiên hạ cũng không có ý định cho hắn mất mũi.

Gã sai vặt kia nghe xong, trên mặt tức thì khó coi, lời nói ra cũng càng khó nghe.

“Thế nào? Muốn làm khó An Bình Hầu phủ chúng ta có đúng không? Thế từ gia chúng ta nhìn trúng gì đó, các người cũng dám đoạt sao?”

Vân Trường An thực sự không thể nhịn được nữa, cả giận nói: “Tên tép riu này, người thật không có đạo lý! Rõ ràng chúng ta nhìn trúng trước, người cạy mạnh đòi mua thì cũng thôi còn nói chúng ta đoạt đồ của người? Người đừng tưởng rằng người là nô tài của An Bình Hầu phủ thì sẽ không có ai dạy dỗ được người.”

“Ha ha! Có thể dạy dỗ được ta, tự nhiên là có, nhưng mà...” Gã sai vặt kia ngừng nói, trên mặt treo nụ cười chế nhạo, “Chắc chắn sẽ không phải là các người rồi!”

“Người!”

Thiên Hạ vội vàng kéo Vân Trường An lại, chỉ sợ hắn gây ra tai họa sẽ kéo Từ Trạch Viễn tới. Đòi này, bản thân mình thực sự không nguyện cùng hắn phát sinh bất cứ hiểu lầm nào.

“Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta đi dạo chỗ khác đi.”

“Hừ! Vẫn là vị tiểu thư này sáng suốt, tiểu công tử, tính khí quá lớn, cần thận tồn hại sức khỏe nha!”

Nghe thấy vậy, trong lòng Thiển Hạ cũng bốc hỏa nhưng vừa nghĩ tới chủ tử sau lưng hẳn, cắn răng một cái, vẫn là quên đi!

“Làm càn! Ai dạy như làm càn ở bên ngoài như thế này hả?”

Một tiếng quát thanh lãnh lại lộ ra mấy phần uy nghiêm truyền tới, cả người Thiển Hạ liền cứng đờ tại chỗ.

“Đều là tại hạ quản kẻ dưới không nghiêm, khiến cho vị công tử và tiểu thư này bị hoảng sợ.” Từ Trạch Viễn chấp hai tay thi lễ, thái độ chân thành nhưng trên mặt lại lộ ra mấy phần tức giận Vân Trường An hẹp hòi.

“Miễn đi!” Vân Trường An cũng không bởi vì vị này là thế tử An Bình hầu phủ mà nhún nhường, đưa tay kéo bàn tay nhỏ bé của Thiển Hạ vào trong tay mình, “Muội muội, chúng ta đi thôi.”

“Khoan đã!”

Lòng Thiển Hạ trầm xuống, chẳng lẽ, chuyện này vẫn chưa xong?

Không ai nghĩ tới, Từ Trạch Viễn trả tiền, mua tranh giấy Hằng Nga bên nguyệt, thổi phồng một cái rồi đưa đến trước mặt Thiển Hạ.

“Nếu là vị tiểu thư này nhìn trúng trước, dĩ nhiên nên là tiểu thư được. Coi như là tại hạ bồi lễ với tiểu thư.”

Trong nháy mắt kia, Thiển Hạ suýt chút nữa quên mất bên cạnh mình còn có Vân Trường An, trong tai cũng không còn nghe thấy tiếng đường phố ồn ào, ngơ ngác đưa tay nhận lấy tranh cất, sau đó thấy Từ Trạch Viễn cười xán lạn với mình, chỉ một cái chớp mắt, hoàng nhọc lan khai!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đôi Họ Vân Thị?

Thiển Hạ cơ hồ không biết mình trở lại Vân phủ như thế nào.

Đến lúc nàng tỉnh lại, trên tay vẫn còn cầm bức tranh cất người kia đưa.

Thiển Hạ đặt lên bàn, sau đó khẽ run tay, chậm rãi vuốt ve Hằng Nga bên nguyệt.

Từ Trạch Viễn, không nghĩ tới đời này, chúng ta lại gặp mặt!

Tay của Thiển Hạ dừng một chút, sau đó nhanh chóng đặt lên ngực mình, sao lại đau thế này? Không phải món nợ kiếp trước, mình đã trả hẳn rồi sao? Vì sao vẫn mơ hồ cảm thấy trái tim đau thế này?

Thiển Hạ nhẹ nhàng nhắm mắt, “Vì sao? Lão thiên gia, người biết rõ ta không muốn nhớ lại ký ức của mình, vì sao còn hết lần này đến lần khác không chịu buông tha cho ta? Đời này, dù thế nào đi thế, ta cũng không muốn có bất kỳ liên hệ nào với hắn. Gặp ta, sẽ là kiếp nạn của hắn. Bất kể là lấy ai, cũng sẽ hạnh phúc hơn lấy ta.”

Đối với cảm giác của mình với Từ Trạch Viễn, chính Thiển Hạ cũng không nói rõ được, là yêu, là hận, là đau lòng hay tự trách mình?

Cuối cùng, đến khi Thiển Hạ bình tĩnh lại, nàng mới hiểu được, bản thân mình cả đời cũng không muốn dây dưa với hắn là thật. Chuyện đã qua cứ để cho nó qua. Chỉ mong đời này, hắn có thể một đường thuận lợi, bình an.

Thiển Hạ tự giễu cười một tiếng, trên thực tế, chỉ cần hắn cách xa mình, tiền đồ của hắn sẽ vô cùng tươi sáng. Hơn nữa, đời này biết mình là nữ nhi của một người đã hòa ly, mặc dù mẫu thân sắp trở thành phu nhân của Lâm Thiếu Khang nhưng thân phận của mình vẫn như vậy, vẫn sẽ có chút bất tiện.

“Tiểu thư, Duẩn Châu lại có tin truyền tới.” Tam Thất cảm phong thư tiến vào.

Thiển Hạ nhận lấy, vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra đem thư tín nhìn một lúc lâu, sau đó mới hồ nghi nói: “Không phải Vân Kính Lệ chỉ đòi ba vạn lượng bạc sao? Sao lại thành năm vạn lượng?”

“Hỏi tiểu thư, nô tỳ nghe nói, nàng còn tự mình đòi hai vạn lượng, vốn là chuẩn bị đường lui cho mình, nhưng không nghĩ tới, chuyện này lại bị lộ ra ngoài. Nghe nói, cuộc sống của nàng ta bây giờ ở Lô phủ vô cùng chật vật, nếu không phải vì trong bụng nàng ta có hài tử của Lô gia, sợ rằng đã sớm bị người Lô gia đuổi ra ngoài rồi.”

“Cận thị đâu? Không thêm không bớt, không thêm dầu vào lửa sao?”

“Nghe nói, từ sau khi chuyện này bị phơi bày, Lô Thiếu Hoa không còn qua đêm ở viện Vân Kính Lệ nữa.”

“Vậy Tổng Giai Ninh đâu? Bây giờ nàng ta thế nào?”

“Nghe nói, vốn lão phu nhân không muốn lưu lại nàng ta nhưng không hiểu sao, càng ngày càng vừa mắt lão phu nhân. Nghe nói, thái độ của lão phu nhân đối với nàng ta càng ngày càng tốt, hơn nữa, rửa mặt chải đầu, dùng bữa, đều do một tay Tổng Giai Ninh hầu hạ.”

“Nói như vậy, nàng ta vẫn còn có chút thủ đoạn.”

“Tiểu thư, vậy bên Duẩn Châu?”

“Những chuyện mấy ngày nay cũng đủ để cả nhà bọn họ đau đầu rồi. Ác nhân tự có ác nhân trị, ta sẽ không để ý đến chuyện bên đó nữa. Sửa soạn đồ đạc, xiêm y gì đó thế nào rồi? Đừng để vào núi rồi mới phát hiện ra chúng ta thiếu cái nọ, quên kia cái.”

“Dạ, tiểu thư.”

Ngày kế, Thiên Hạ dùng đồ ăn sáng xong, đang suy nghĩ hỏi cậu mấy vấn đề, chỉ còn một ngày nữa là khởi hành rồi. Chợt thấy Vu ma ma hào hứng đi vào nói: “Tiểu thư, nhanh đến trước xem một chút. Nghe nói là người của quốc công phủ mang sinh lễ đến.”

“Sinh lễ?” Thiên Hạ sững sốt một chút, sau đó lập tức thông suốt. Hoàng thượng hạ chi, tự nhiên phải nghiêm chỉnh đem đủ sáu lễ mà đến.

“Ai đến?”

“Hỏi tiểu thư, nghe nói là Lâm thế tử đích thân đến. Bởi vì là thánh chỉ tứ hôn nên mời Hòa Vận trưởng công chúa đến làm chứng, cũng coi như là một nửa bà mối.”

Thiên Hạ gật đầu, đi ra phía trước nhìn.

Oa, sinh lễ này cũng thật phong phú!

Vàng bạc châu báu, tự nhiên không cần phải nói. Lúc đến còn nghe thấy trưởng công chúa nói đến, ở đây có mười xấp gấm Tứ Xuyên thượng đẳng, nghe nói đây là một phần thọ lễ ngày trước Thiên Tuyết hoàng đưa cho hoàng thượng. Hoàng thượng khi đó vui vẻ, đem mười xấp gấm Tứ Xuyên này ban cho Lâm Thiếu Khang.

Màu sắc mười xấp vải này rất đẹp, vừa nhìn đã thấy thích hợp cho nữ tử mặc. Hoàng thượng lúc đó hạ lệnh cũng bắt quá là để giục vị Lâm thượng tướng quân này sớm ngày thành thân mà thôi, không ngờ hôm nay lại thực sự có tác dụng.

Chuyện đã xong xuôi, thời điểm trưởng công chúa cũng chuẩn bị trở về phủ công chúa, Vân Tiểu Nguyệt đột nhiên gọi Lâm Thiếu Khang.

“Lâm thế tử, ngài không ngại dân phụ đã hòa ly, lại còn cố ý cầu thánh chỉ tới, dân phụ thực sự thẹn trong lòng. Bất luận là người nào nhìn vào cũng thấy là dân phụ trào cao, nhưng hôm nay, trưởng công chúa cũng ở đây, dân phụ có chuyện muốn nói rõ ràng với thế tử.”

Trưởng công chúa thấy nét mặt ngưng trọng của Vân Tiểu Nguyệt thực sự không phù hợp với ngày vui vẻ như thế này, hứng thú nói: “Sao phu nhân vẫn tự xưng như vậy? Hai người dù chưa thành thân nhưng Hoàng thượng sắc phong cho người là quận phu nhân cũng chính là để người đừng tự coi thường chính mình.”

“Dạ, công chúa điện hạ, là thân phụ nhất thời không rõ.”

Lâm Thiếu Khang thâm tình nhìn nàng, từ sau ngày hôm đó, hẳn ít tới Vân phủ, thứ nhất là để tránh bị người ta nói này nói nọ, bởi họ danh tiết của nàng, thứ hai là do hắn thực sự bận rộn.

Hôm nay, mình đã cầu được thánh chỉ, trở lại gặp nàng, chính là quang minh chính đại gặp nàng.

“Chuyện gì? Nàng nói thẳng đi.”

Vân Tiểu Nguyệt do dự một chút, nhìn Thiên Hạ bên cạnh, “Ngài cũng biết, ta chỉ có Thiên Hạ là nữ nhi. Nàng sinh ra đã bị phụ thân nàng đối xử bạc bẽo, còn suýt nữa lấy mạng của nàng. Sau khi, ta hòa ly với Lô Thiếu Hoa, căn bản không có ý muốn tái hôn, chỉ nguyện cả đời có thể chiếu cố tốt cho nữ nhi này, nhìn nàng bình an xuất giá, vui vẻ trọn đời. Không nghĩ tới, vô tình gặp lại ngài, lại còn...”

“Tiểu Nguyệt, nàng không phải nói nhiều, Thiên Hạ là nữ nhi của nàng, cũng chính là nữ nhi của ta. Nàng yên tâm, sau này, Thiên Hạ chính là trưởng nữ của Lâm Thiếu Khang ta.”

Nghe được Lâm Thiếu Khang đảm bảo như vậy, trong lòng Vân Tiểu Nguyệt cũng ít nhiều buông lỏng một chút nhưng Thiên Hạ đã mười tuổi, Lâm Thiếu Khang nguyện ý tiếp nhận nàng, không có nghĩa là quốc công phủ cũng có thể tiếp nhận nàng.

Dù sao, chuyện trong nhà vẫn do Quốc công phu nhân làm chủ, cưỡng cầu cũng không được.

Vân Thương Ly nhìn thấu lo lắng của muội muội, cười nói: “Muội muội, người suy nghĩ quá nhiều rồi. Người gả qua, sau này nếu Thiên Hạ muốn tới

Quốc công phủ ở, dĩ nhiên Lâm thế tử sẽ không ngăn cản nhưng mà Thiên Hạ sợ rằng không thể trở thành trưởng nữ của Quốc công phủ.”

Thiên Hạ sững sờ mặc dù không rõ dụng ý của cậu là gì nhưng nàng biết, cậu sẽ không hại nàng.

“Ca!”

“Thiên Hạ sau này sẽ mang họ Vân. Ta sẽ mời trưởng bối trong tộc, chọn ngày lành tháng tốt ghi tên nàng vào trong gia phả.”

Lời của Vân Thương Ly vừa ra, mọi người đều bất ngờ, nhất là sắc mặt của Hòa Vận công chúa, có thể nói là thay đổi tới mấy lần.

“Vân đại nhân, ngài thực sự muốn đưa Thiên Hạ nhập gia phả?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Sợ Hãi Theo Sau!

Lúc này, Thiên Hạ mới nhớ ra, cậu còn được cấp cho một chức quan nhân tản, tuy không có chức quyền gì chính thức nhưng đầu gì cũng là một quan lại, có quan phục mặc, có bổng lộc cầm.

“Hồi trưởng công chúa, đến hôm nay, Thương Ly cũng chỉ có một hài tử, mẫu thân thường nhắc muốn ôm một tôn nữ, nhưng thần thực sự không muốn nạp thiếp làm tổn thương lòng của thê tử. Thiên Hạ là thân nữ của muội muội, ta đưa tên nàng vào trong gia phả, là cực kỳ thích hợp. Dù sao đi nữa, so với băng chi*, chọn một người thân thiết hơn không phải tốt hơn sao?”

(*) Người cùng họ nhưng khác chi.

Hòa Vận trưởng công chúa đương nhiên không tin lời giải thích của hắn nhưng thực sự không tìm được lý nào nữa, chỉ có thể bán tin bán nghi đưa mắt quét hết người này đến người nọ.

Vân Tiểu Nguyệt cũng cảm thấy có chút kỳ lạ. “Ca ca, chuyện này có chút không thích hợp.”

Vân Thương Ly nhàn nhạt cười, “Muội muội yên tâm, nàng vẫn là nữ nhi của ngươi, vẫn gọi ngươi một tiếng mẫu thân, ta chỉ để cho nàng theo họ mẹ mà thôi, cũng không thực sự để cho nàng làm con thừa tự dưới danh nghĩa của ta. như vậy, sau này nàng cũng có thể phụng bồi mẫu thân trò chuyện. Coi như là thay ngươi tận hiếu.”

Thiên Hạ bắt đầu có chút hồ đồ, không phải hai ngày nữa nàng sẽ khởi hành vào núi sao? Sao cậu lại bảo muốn mình làm bạn bên cạnh ngoại tổ mẫu? Chuyện này không phải quá mức mâu thuẫn sao?

Vân Thương Ly sau khi cho nàng một ánh mắt trấn an lại mời Lâm Thiếu Khang qua thư phòng.

Hòa Vận trưởng công chúa chính là thân tỷ tỷ* của đương kim hoàng thượng. Hoàng thượng trước giờ luôn kính trọng nàng. Lấy thân phận của nàng đến Vân phủ hạ sinh lễ, tự nhiên là cho Vân Tiểu Nguyệt đủ mặt mũi, cũng là thể hiện với bên ngoài sự coi trọng của Định quốc công phủ với Vân gia.

(*) Chị ruột

Đến khi mọi chuyện đều nói ổn thỏa, phu thê Vân Thương Ly đích thân đưa Hòa Vận trưởng công chúa ra khỏi phủ. Trưởng công chúa cố ý thả chậm cước bộ, ý vị thâm trường liếc Vân Thương Ly một cái.

“Sao ngươi lại để ý cô nương kia như vậy?”

Vân Thương Ly nhướng mày, dường như có phần kinh ngạc, “Lời của trưởng công chúa, Thương Ly không rõ. Nàng là cháu ngoại duy nhất của ta, chẳng lẽ trong mắt trưởng công chúa, Thương Ly không nên để tâm đến nàng một chút? Hay là nói, nên để nàng tự sinh tự diệt?”

Lúc Vân Thương Ly nói lời này, khóe mắt ngậm cười, giữa lông mày lại sinh ra mấy phần hàn ý, khiến cho người ta nhìn không được mà giật mình, luôn cảm thấy, mặt mũi hắn bất cứ lúc nào cũng có thể nổi lên giông bão.

Biểu cảm của Vận trưởng công chúa hơi chậm lại, từ nhỏ sống trong hoàng thất tôn quý, giờ khắc này đứng trước mặt vị Vân đại nhân này, lần đầu tiên, nàng thấy mình lại nhỏ bé như vậy.

Sau khi Vân Thương Ly an bài thỏa đáng mọi việc, gọi Thiên Hạ và Vân Trường An cùng đến thư phòng.

“Trước kia, ta giao phó không được nói với người ngoài, con đã nói ai rồi?” Vân Thương Ly đứng chấp tay trong thư phòng, rõ ràng khí chất tinh thuần phiêu nhiên như vậy nhưng Thiên Hạ lại mơ hồ cảm thấy một cỗ áp lực vô hình đang phát ra từ trên người hắn, sau đó giống như một chiếc lồng giam bao lấy mình thật chặt.

“Thưa cậu, không có.”

“Ừm, Trường An phải theo ta vào núi mặc dù không phải là chuyện gì quá bí ẩn nhưng trừ vài người Vân phủ chúng ta, người ngoài không ai biết. Về phần con?”

Thiên Hạ đột nhiên có một loại dự cảm xấu. Từ khi nàng biết được bản thân mình có trọng đồng, trong đáy lòng vẫn có chút băn khoăn, phần lớn thời gian, thấy người lạ đầu cũng không dám ngẩng, chỉ sợ người ta nhìn ra.

“Chuyện vào núi, sợ là từ nay về sau, các người không được nhắc đến với bất kỳ người nào.”

Thiên Hạ ngẩng đầu, trong mắt hiện lên nghi vấn nhưng đối với vị cữu cữu này, càng thêm mấy phần tín nhiệm.

“Bây giờ, con vẫn còn quá nhỏ. Có một số việc, đợi con trưởng thành sẽ hiểu. Cậu cũng chỉ muốn tốt cho con thôi.”

“Dạ, cậu.” Còn Hòa Vận trưởng công chúa, sau khi rời khỏi Vân phủ không vội vã trở về phủ trưởng côn chúa mà chạy thẳng vào ngự thư phòng.

“Người nói cái gì? Vân Thương Ly cố ý thu cô nương kia vào Vân gia?” Hoàng thượng một thân hoàng bào, mặt hơi nghiêm khắc, một đôi long nhãn như có bản lĩnh nhìn thấu lòng người.

“Hắn nói như vậy. Hoàng thượng, người nói xem, có phải Thiên Hạ đó có thiên phú gì đặc biệt không?”

Hoàng thượng chau mày, người vốn đen nhánh lúc này càng lộ ra vẻ u ám, “Người nói nàng tên gì?”

“Thiên Hạ. Thiên trong thâm thiên, Hạ trong hạ nhật.”

“Thiên Hạ? Hoàng thượng lặp đi lặp lại mấy lần cái tên này, dường như không nhận thấy có gì không ổn. “Sẽ không.”

Hòa Vận trưởng công chúa hơi gấp gáp, “Hoàng thượng, thế lực Vân gia?”

Hoàng thượng khoát tay cắt đứt lời nàng, “Hoàng tử yên tâm, Vân gia đến thế hệ của Vân Thương Ly đã không còn lớn mạnh như trước. Nếu không phải trầm nhờ ân phù trợ của Vân lão gia chủ năm ấy, lại có thể trọng thưởng Vân gia như vậy sao? Trả cho Vân gia một thánh chỉ tứ hôn danh giá như vậy?”

“Vân Thương Ly thoát nhìn cũng không đơn giản như bề ngoài. Hoàng thượng, thần luôn cảm thấy Vân Thương Ly hình như có bí mật gì đó mà chúng ta không biết.”

Hoàng thượng hơi lơ đãng cười một tiếng, hơi ngẩng đầu, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

“Hoàng tử quá lo lắng rồi. Bí mật lớn nhất của Vân gia chính là Vân gia lão gia chủ là một bí thuật sư tuyệt đỉnh mà thôi. Bây giờ, người đã mất. Vân Thương Ly mặc dù cũng có tu tập bí thuật nhưng vẫn kém không chỉ là một ít. Hơn nữa, Từ Dạ quốc ngày nay hưng thịnh, một giới bí thuật sư hèn mọn, trầm cũng không đề trong lòng. Lần này, trầm hạ chỉ tứ hôn coi như đáp lại ân tình của Vân gia lão gia chủ năm đó. Sau này, nếu Vân Thương Ly an phận thủ thường, trầm đương nhiên sẽ không bạc đãi Vân gia, còn không, trầm cũng không ngại hạ thủ.”

Một câu cuối cùng ẩn chứa mấy phần đao kiếm chi phong.

Hòa Vận trưởng công chúa thấy Hoàng thượng đã nói như vậy cũng không tiện nói thêm gì nữa.

“Nếu Thiên Hạ kia có chỗ nào đặc biệt, Vân Thương Ly lại bày trò trước mặt người nói muốn thu nàng vào Vân gia sao? Ha ha, chẳng qua chỉ muốn muội muội của hắn bớt ưu phiền mà thôi.”

“Hoàng thượng nói phải, nếu Vân gia quả thực xuất hiện một kỳ tài, hắn chắc chắn sẽ bảo hộ thật chặt, cần gì phải như vậy? Có lẽ, thần quá lo lắng rồi.”

“Nhưng hoàng tử lo lắng cũng không phải không có lý, trầm sẽ phải âm vệ để ý Vân phủ.”

“Nên như vậy!”

Hòa Vận trưởng công chúa lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Thiên Hạ kia mặc dù không thấy có gì bất thường nhưng đôi mắt của nàng, luôn cảm thấy mấy phần quỷ魅, con người đen bóng như hắc diệu thạch, quang mang rực rỡ, không giống đôi mắt của một đứa trẻ mười tuổi nên có.

Hòa Vận trưởng công chúa dường như đột nhiên nhớ đến chuyện gì, “Hoàng thượng, chỗ Hòa Ninh?”

Mi tâm hoàng thượng thoáng nhíu chặt, “Không cần để ý tới nàng. Ý chỉ của trầm đã hạ có thể thu hồi lại sao? Lâm Thiếu Khang nhiều năm tận trung, một yêu cầu nho nhỏ của hắn, trầm há có thể không đáp ứng?”

“Nói thì vậy nhưng chỉ sợ chỗ Hòa Ninh?”

“Aizzz! Sợ rằng còn phải làm phiền hoàng tỷ qua khuyên nhủ. Lâm Thiếu Khang vô tình với nàng, trăm cũng không tiện cưỡng ép hấn lấy.” Hoàng thượng nói xong, lơ đãng xoay người, trong con ngươi xẹt qua một đạo hàn quang, phảng phất giống như đao phong.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Sơ Thức Bí Thuật!

Thiên Hạ trở lại viện của mình, nhìn hoa cỏ tươi tốt trong sân nhưng tâm tư đã sớm bay đi đâu mất.

Mặc dù, cậu không nói vì sao phải trì hoãn chuyện vào núi nhưng nàng hiểu, chuyện này chắc chắn có liên quan đến nàng. Chẳng lẽ, là vì đôi mắt này?

Thiên Hạ cơ hồ theo bản năng, đưa tay lên sờ khước mắt mình, tự giễu khẽ cười hai tiếng, “Trọng đồng ư? Đối với một người trời gả không chặt như mình, không biết là họa hay là phúc đây.”

“Tiểu thư, Hòa Ninh công chúa phái người đưa thiệp tới, nói muốn mời ngài và phu nhân qua phủ nói chuyện.”

Thiên Hạ khẽ run, nhìn thoáng qua Vu ma ma tới truyền lời, “Hòa Ninh công chúa? Sao đột nhiên nàng lại mời ta và mẫu thân qua?”

Sắc mặt Vu ma ma có chút khó coi, do dự một lúc, cuối cùng nhỏ giọng nói, “Hồi tiểu thư, nô tỳ nghe nói vị Hòa Ninh công chúa này vẫn luôn ngưỡng mộ Lâm thế tử, nhưng mà Lâm thế tử thủy chung không chịu. Cho nên...”

Mi tâm khẽ động, hình như kiếp trước nàng từng nghe người ta nói qua về chuyện này nhưng chưa từng để ý tới sau này vị công chúa này thế nào. Chỉ nhớ, trước khi mình chết, nàng ấy vẫn một thân một mình.

Vị Hòa Ninh công chúa này và Hòa Vận công chúa, Hoàng thượng là chị em ruột thịt cùng một mẹ sinh ra, là nữ nhi nhỏ nhất của Tiên thái hậu, từng gả cho một tướng quân anh dũng bên ngoài, chỉ tiếc, vừa gả qua được hai năm, chưa kịp sinh con nối dõi, vị tướng quân kia đã chết trên sa trường. Cũng bởi vậy, Hoàng thượng hết mực chiều cố Hòa Ninh công chúa, thậm chí, nàng ta còn có phần kiêu căng.

Thiên Hạ nhủ mảy may thật chặt, sắc mặt cũng có mấy phần ngưng trọng, Hòa Ninh công chúa này, sợ rằng lai giả bất thiện!

Mím mím môi, vị công chúa này là thân muội muội của Hoàng thượng. Mặc dù, hoàng thượng hạ chỉ nhưng hiện tại, mẫu thân còn chưa xuất giá, chưa chính thức được coi là Lâm gia thiếu phu nhân. Như vậy, vị công chúa này thực sự có ý làm khó mẫu thân thì phải làm sao?

Không đúng!

Con ngươi Thiên Hạ chợt lóe lên, như nghĩ ra cái gì đó, trong đầu như có một tia sáng chiếu qua.

Rõ ràng là Hoàng thượng cố ý!

Hoàng thượng biết rõ Hòa Ninh công chúa ngưỡng mộ Lâm Thiếu Khang, làm sao mà hấn không biết Lâm Thiếu Khang từ đầu đến cuối đều không đồng ý được. Chính bởi vì Lâm Thiếu Khang thủy chung không chịu lập gia đình, mấy năm nay, Hòa Ninh công chúa cũng coi như an phận một chút. Nhưng nếu như...?

Con ngươi Thiên Hạ co lại, tay vừa chạm vào một đóa mẫu đơn, không kiềm chế được, vận bông hoa kia không còn hình dáng.

Một lúc lâu, tay của Thiên Hạ mới từ từ buông ra, hết sức nhẹ nhàng và chậm rãi thở ra một hơi, “Xem ra, ta phải nói chuyện với cậu một chút rồi.”

Rất rõ ràng, Hoàng thượng làm như vậy, chắc chắn không phải nhắm vào một Vân Tiểu Nguyệt đã hòa ly. Nếu như Hoàng thượng đã hành động, thậm chí còn không tiếc lợi dụng thân muội muội của mình thì mười phần chắc chắn là hướng về phía cậu hoặc là toàn bộ Vân gia.

Một khắc sau, Thiên Hạ đến thư phòng của Vân Thương Ly.

Nghe xong phân tích của nàng, ánh mắt của Vân Thương Ly nhìn nàng, lần nữa thay đổi, “Không ngờ, con còn nhỏ mà tâm tư lại linh hoạt như vậy. Ta hỏi con, nếu quả thực Hoàng thượng nhắm vào Vân gia, con sẽ làm thế nào?”

Trong lòng Thiên Hạ giật thót một cái, nếu cậu đã nói như vậy, thì chắc mười phần, suy đoán của mình là sự thật.

“Thưa cậu, Hòa Ninh công chúa thân phận cao quý, mà phò mã lại vì bảo vệ Từ Dạ quốc mà hy sinh. Nếu vị công chúa này thực sự muốn gây khó dễ, ngoại trừ nhẫn nại, sợ là không còn cách nào khác.”

“Thực vậy sao? Tiểu Hạ, cậu thoát nhìn dễ gat vậy sao?”

Trong lòng Thiên Hạ lại lần nữa cả kinh, đột nhiên ngừng đầu, nháy mắt bị ngã vào trong đôi mắt sâu như hàn đàm của cậu. Sau nháy mắt hoảng hốt, miệng của nàng mấp máy nhưng hoàn toàn không nhớ được mình đã nói cái gì.

Đến khi Thiên Hạ hồi thần trở lại, trong mắt Vân Thương Ly đã tràn ngập ý cười, “Tiểu Hạ, con quả thực là một đứa trẻ thông minh, biết lợi dụng mọi khả năng có thể của người hay vật để bảo toàn chính mình. Điểm này, mẫu thân con mãi mãi không bằng con.”

Sắc mặt Thiên Hạ trắng bệch, nhất thời cảm thấy cả người đều cứng ngắc, không thể cử động được, trong đôi mắt to tròn, ngoại trừ kinh ngạc không còn điều gì nữa.

Vân Thương Ly cười cười, “Được rồi, con cũng không nhất định phải bắt ngờ như vậy. Con không phải vẫn muốn biết bí thuật là thế nào sao? Vừa rồi, ta dùng với con, chính là nhiếp hồn thuật, là một trong những loại bí thuật. Đối với người ngoài mà nói, có lẽ là tuyệt không thể tả nhưng đối với người Vân gia chúng ta mà nói, đây chẳng qua chỉ là chút tài mọn mà thôi.”

“Nhiếp, nhiếp hồn thuật?” Mất một lúc lâu, Thiên Hạ mới tìm được thanh âm của mình, cố gắng ổn định lại giọng nói, tự nhiên một chút, tránh cho lại bị cậu cấp cho một cái nhìn khinh bỉ nữa.

“Thôi được rồi, tình cảnh của mẫu thân con bây giờ cũng không phải quá lạc quan, cho dù con theo ta vào núi, cũng chỉ sợ không có tâm tư tu tập bí thuật. Chi bằng, con hãy giải quyết chuyện mẫu thân của con ở đây cho tốt rồi hãy bàn tiếp.”

“Cậu, cậu có bằng lòng giúp con không?”

“Dĩ nhiên! Nàng là muội muội của ta, ta há có thể ngồi yên không ngó đến?”

“Chỗ Hòa Ninh công chúa?”

“Yên tâm, ta tự có biện pháp khiến nàng bỏ đi ác niệm với mẹ con các con. Chỉ ít, có thể để cho mẫu thân con bình yên, thuận lợi trở thành thê tử của Lâm Thiếu Khang.”

Thiên Hạ chớp mắt mấy cái, đối với vị cậu trích tiên này, lần đầu tiên, nàng có một loại cảm giác sâu hiểm khó dò!

Trước đây, từ trọng miệng Vân Trường An, nàng biết được cậu là bí thuật sư huyền bí, lại từ trong sách thấy một số miêu tả liên quan đến bí thuật, huyền diệu và cường đại không gì sánh được. Cho nên, đối với bí thuật, nàng cũng không tự chủ mà sinh ra mấy phần tò mò và yêu thích.

Mà bây giờ, nàng đối với cậu càng nhiều thêm mấy phần sùng kính. Không chỉ tôn sùng bí thuật sư, mà gần như tin phục người cậu này.

Điều này không chỉ bởi vì hắn dùng nhiếp hồn thuật, quan trọng hơn, hắn là một bí thuật sư sinh động, một người tồn tại thật tình thực, bí thuật sư cũng sẽ che chở cho thân nhân của mình, phi tiên, phi đạo nhưng vẫn là con người.

Giờ khắc này, Thiên Hạ mới đột nhiên hiểu ra một câu nói trong sách kia, “Thiên địa chi đạo, vạn sự vạn vật, phi nhân lực chi khả vi, diệc phi nhân lực chi bất khả thành dã!”

(Đạo của đất trời, vạn sự vạn vật, không ai có thể làm trái, cũng không ai không thể hoàn thành.)

Trong tích tắc này, Thiên Hạ dường như đã hiểu câu nói vẫn luôn quấy nhiễu tâm tư mình, về mặt đại triệt đại ngộ.

Mà tất cả biểu hiện của Thiên Hạ đều rơi vào trong mắt Vân Thương Ly. Chớp mắt, trên khuôn mặt hắn dần hiện ra một thần thái chưa bao giờ có!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quấn, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Thiên Hạ Trọng Thương?

Cụ thể thì Thiên Hạ cũng không biết cậu dùng cách gì khiến Hòa Ninh công chúa từ bỏ ý định triệu kiến mẹ con nàng, chỉ biết là mấy ngày liền, cậu đều bận túi bụi.

Ban đêm, Thiên Hạ đang cùng Tam Thất luyện chữ, nghe thấy bên ngoài vang lên một tiếng thét kinh hãi.

Trong lòng Thiên Hạ căng thẳng, bởi vì những tiếng hô bắt thích khách bên ngoài không ngừng vang vọng khắp bầu trời Vân phủ.

Tam Thất nghe thấy có phần hoảng hốt, “Tiểu thư, chúng có nên tìm một chỗ trốn đi không?”

Con người Thiên Hạ tối sầm lại, thanh âm này hình như là ở thiên viện, hơn nữa, càng giống như là phát ra từ phía thư phòng của cậu.

Cùng đêm đó, tại Thừa Càn cung Tử Dạ quốc cũng truyền đến tin tức, hơn mười thích khách đột nhiên làm loạn Vân gia, làm ba người chết, hơn mười người bị thương. Vân Thương Ly vì bảo vệ Vân lão phu nhân cũng bị thương nhẹ, mà bị thương nặng nhất là nữ nhi của Vân Tiểu Nguyệt, Thiên Hạ.

Thời điểm nghe được tin này, Hoàng thượng đầu tiên là cả kinh, sau đó là vô cùng tức giận, gạt tay một cái làm vỡ tan chiếc đèn lưu ly trước giường.

“Hòa Ninh quả nhiên to gan lớn mật! Nếu Vân Thương Ly đã tự mình nói với nàng, nàng cần gì phải gây chuyện như thế này? Bây giờ thì tốt rồi, bày ra chiến trận lớn như này, nàng muốn ai tới thu thập cục diện rồi rảnh này cho nàng đây?”

“Hoàng thượng, xin ngài trước hãy bớt giận.”

“Đi, sai người đi cả đêm triệu Hòa Ninh công chúa vào cung cho trẫm. Còn có, phái người thái y viện hòa tống đến Vân phủ.”

Nội thị do dự một chút, “Hoàng thượng, bắt quá chỉ là một tiểu cô nương, cần gì phải kinh động đến thái y viện?”

Nói bóng nói gió, chẳng qua cũng là muốn nói, chỉ một Thiên Hạ nhỏ nhỏ đâu xứng mời thái y đến xem cho nàng?

Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, vẻ mặt giận dữ càng tăng thêm, “Người thì biết cái gì. Trẫm muốn xem Vân Thương Ly kia có thực sự bị thương hay không. Còn Thiên Hạ kia, có thực sự như tin tức, bị thương đến mức suýt tắt thở?”

“Dạ, Hoàng thượng.” Đại thái giám hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm, lúc này rốt cuộc cũng minh bạch, Hoàng thượng chân chính để ý, không phải là công chúa phải bao nhiêu kẻ đi ám sát mà là vị Vân đại nhân kia, đến tốt cùng có bị thương thật hay không, mà Thiên Hạ vẫn khiến Vận Ninh công chúa một mực nhớ nhung lúc trước, lại có thực sắp không được hay không.

Nói trắng ra, cái Hoàng thượng để ý chính là lần này Vân gia bị bao nhiêu đá kích? Còn có, Thiên Hạ kia có phải có chỗ nào kỳ lạ hay không?

Bình minh ngày hôm sau, trước khi Hoàng thượng vào triều sớm, thái giám tổng quản mới vội vàng báo lại: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Vân đại nhân đúng là bị thương nhẹ mà vị tiểu cô nương kia, nghe nói là mất nhiều máu, bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, nghe nói bị một kiếm đâm vào tim, khả năng có thể sống được không lớn.”

Hoàng thượng sau khi nghe xong, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Như vậy, Vân Thương Ly định làm thế nào?”

“Hồi Hoàng thượng, nghe nói, Vân đại nhân đã truyền thư đến các sản nghiệp danh hạ, lần tìm danh y.”

Ừm. Tốt, sai người đem chút thuốc bổ qua tặng. Ngoài ra, truyền ý chỉ của trẫm, Hòa Ninh công chúa ngộ nghịch với trẫm, cầm tù ba tháng.”

Ba tháng? Đây chẳng phải là vừa vạ bỏ lờ ngày đại hôn của Lâm Thiếu Khang?

“Hoàng thượng, nếu hiện giờ đã không còn ai nghi ngờ đến trên người Hòa Ninh công chúa, người cần gì phải?”

Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, “Vân Thương Ly kia là ai? Thủ đoạn của Hòa Ninh có thể giấu giếm được hán? Chỉ có điều, lần này, Thiên Hạ kia bị thương nặng, ngược lại, khiến cho trẫm yên tâm không ít. Nếu như nàng quả thực có bản lĩnh thông thiên cũng không đến nỗi bị thương thành như vậy! Bây giờ còn chưa đến lúc người của hoàng thất và Vân gia lật mặt với nhau, vẫn nên trấn an mới thỏa đáng.”

“Hoàng thượng nói phải.”

Tổng quản ra ngoài phân phó với tiểu thái giám vài câu, sau đó vội vàng hầu hạ Hoàng thượng mặc xong long bào, lại tới ngọc đài, theo sát vào triều.

Chưa được mấy bước, cước bộ Hoàng thượng lại dừng lại, mi son hơi vặn, “Trường Bình vương phủ gần đây thế nào?”

“Hồi Hoàng thượng, Trường Bình vương gần đây thân thể không thoải mái, nghe nói là sốt ruột vì thế tử. Lúc này, mấy vị trắc phi vương phủ, các thủ từ, vì thế tử vị mà tranh giành người sống ta chết.”

Trường Bình vương Mục Thanh Hòa nắm giữ năm mươi vạn binh mã Tử Dạ quốc. Bởi vì, tổ tiên lập được kỳ công cho nên được phá lệ phong làm vương gia khác họ, cha truyền con nối. Mà vị vương gia nữ sát này vẫn luôn là tâm bệnh của Tử Dạ hoàng.

“Hừ! Mục Lưu Niên thực không sống quá hai mươi năm tuổi?”

“Hồi Hoàng thượng, ngoại trừ Vân đại nhân từng đoán mệnh cách, hơn mười vị thái y của thái y viện từng chẩn mạch cũng nói vậy.”

Đại tổng quản cẩn thận liếc nhìn sắc mặt của chủ tử một cái, sau đó cấp tốc cúi đầu, Trường Bình vương phủ, đây chính là đại kỵ trong lòng Hoàng thượng nhiều năm qua. Tự lên tinh thần, không được mắc sai lầm khi nói.

“Ừm. Nhưng mà lần trước trẫm tới Trường Bình vương phủ, nhìn mặc Mục Lưu Niên mặc dù thân thể hơi kém một chút nhưng Mục vương phi cũng không phải là người dễ lừa gạt, sao có thể để cho những người đó càn quấy như vậy?”

“Hồi Hoàng thượng, bây giờ, tâm tư của Trường Bình vương mà vương phi đều ở trên người thế tử. Trường Bình vương vì thế tử tìm linh dược khắp

thiên hạ, mấy năm nay, ngay cả chính sự cũng không phải không tham dự sao ạ?”

Đại tổng quản lại lên nhìn sắc mặt của chủ tử, vẫn là không tốt, lần nữa nhỏ giọng nói: “Hon nữa, Mai trắc phi là thân muội muội của Mai quý phi trong cung, Trường Bình vương phi cũng không tiện đối với nàng quá mức, dù sao cũng còn phải nghĩ tới Mai gia.”

Hoàng thượng cuối cùng cũng hài lòng một chút, khẽ cười hai tiếng, “Nếu nhi tử của Mai trắc phi nhận Trường Bình vương phủ, ngược lại cũng không sai.”

Hoàng thượng dứt lời, bước nhanh về hướng Càn Thanh cung. Còn đại tổng quản sau khi đứng ngắn tại chỗ mới vội vàng đưa tay lau mồ hôi, theo sát phía sau, trong đầu cũng âm thầm suy đoán, lời này của Hoàng thượng, rốt cuộc là xuất phát từ chân tâm hay chỉ là thăm dò mà thôi?

Đại tổng quản tiến cung đã nhiều năm, tự nhiên hiểu rõ trong cung này khắp nơi đều là nguy hiểm.

Hôm nay, Hoàng thượng tin chiều hẳn, các nương nương chủ tử các viện cũng đều coi trọng liếc hẳn một cái. Bây giờ, thế lực của Hoàng hậu mà Mai quý phi ở trong cung đang cân bằng nhau, không phân cao thấp. Trong lúc đó, đích hoàng tử và mấy vị thứ hoàng tử cũng chưa nhìn ra khác biệt gì. Ai biết được Hoàng thượng rốt cuộc là nghĩ cái gì?

Mấy lời kia có thể hay không là đang thăm dò một kẻ nô tài như hắn?

Đại tổng quản nuốt một ngụm nước miếng, quyết định vẫn nên quên lời Hoàng thượng vừa nói đi.

Thiên uy khó dò, ai biết trong đầu Hoàng thượng thực sự hướng vào ai?

Nhưng mà, Trường Bình vương phủ? Mất đại tổng quản chớp chớp, trước mắt lại không tự chủ hiện lên hình ảnh gầy gò ốm yếu, thiếu sức sống của vị kia, trong đầu cũng mờ hồ có chút bất an. Phải biết rằng, độc kia năm ấy, là do đích thân hắn hạ!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Không Ngại Một Sao?

Vân phủ gấp đến tới tấm mặt mũi. Vân Tiểu Nguyệt khóc một ngày một đêm, ngắt đi tình lại ba lần.

Vân Thương Ly dặn dò Trình thị một tác cũng không rời Vân Tiểu Nguyệt, hơn nữa, còn nói rõ, tự mình sẽ nghĩ cách cứu Thiên Hạ, không chỉ vậy, còn không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy hắn.

Vì vậy, giữa Vân phủ hoảng loạn, hiện giờ cũng chỉ có mình Thiên Hạ trong Trầm Hương viện, cũng coi như thanh tịnh.

Ngay cả Tam Thất, tỷ nữ thiếp thân của Thiên Hạ, lúc này cũng bị đuổi ra hành lang coi chừng, không dám lớn tiếng.

Vân Trường An canh giữ bên cửa chính phòng, nghiêng người một cái, xuyên qua rèm châu có thể thấy được một bên gò má của Thiên Hạ.

“Cậu, đây là vì sao?”

Trong phòng ngủ, Thiên hạ hoàn hảo không tổn hao gì, thần sắc không có chút nào giống sắp chết.

“Biểu hiện lúc trước trước mặt Vân Ninh công chúa, quả nhiên đưa tới hiểm nguy của Hoàng thượng. Hắn đã nổi lên nghi ngờ đối với con, mà biện pháp tốt nhất bây giờ, chính là khiến con bị trọng thương không khỏi. Như vậy, ta mới có thể dẫn con ra khỏi Lương thành.”

“Cậu, nếu lúc đầu người không nói với con, trực tiếp mang con đi, có gì không được?” Thiên Hạ không hiểu, nếu biết Hoàng thượng sẽ làm khó dễ, sao còn cần vẽ vời thêm chuyện?

“Con đột nhiên biến mất lại không bị người khác nghi ngờ? Vả lại, Hoàng thượng vốn nghi kỵ Vân gia chúng ta cũng không phải một sớm một chiều. Lại nói, nếu lúc đầu không phải vì dòi lỵ chú ý của Hoàng thượng, ta cũng không đồng ý gả mẹ con cho cái tên thư sinh nghèo túng Lô Thiểu Hoa kia.”

Thiên Hạ hơi trầm tư, “Cậu, người nói kẻ ám sát đêm hôm đó là do Hoàng thượng phái tới?”

Vân Thương Ly lắc đầu, sắc mặt có phần ngưng trọng, một tay trên bàn gỗ nhẹ, tay còn lại phẩy hạp bắt mạch cho Thiên Hạ.

Một lúc lâu sau, thu tay về, hắn mới nhàn nhạt nói: “Thích khách đêm hôm đó là Hòa Ninh công chúa phái tới. Nàng giận ta áp chế nàng, càng giận việc mẫu thân con được gả làm vợ Lâm Thiểu Khang, cho nên mới phái cao thủ tới lấy mạng con.”

Thiên Hạ cũng không ngạc nhiên, được hắn chỉ điểm, lập tức liền hiểu, “Ý của người nói, Hoàng thượng cố ý?”

“Không sai! Hẳn cố ý mượn tay Hòa Ninh công chúa đến dò xét chúng ta, thuận tiện nhìn xem đến tột cùng con có thiên phú đặc biệt gì không. Năm đó, hẳn cũng không ít lần thử thăm dò mẫu thân con.”

Đáy mắt Vân Thương Ly lóe lên một tia châm chọc, “Từ lúc phụ thân phù trợ hẳn leo lên ngôi vị hoàng đế, chúng ta vẫn luôn phòng bị một ngày này. Nếu không, con cho rằng, tại sao qua một đời tổ phụ con, Vân gia chúng ta lại chỉ an phận phận kinh thương?”

Thiên Hạ hiểu ý của cậu, khẽ cười một tiếng, “Vị Hoàng thượng này cũng không ngại một sao?”

Vừa nghĩ tới, nếu không phải vì nguyên nhân này, năm ấy, với thân phận của mẫu thân có lẽ không chỉ là một thương hộ chi nữ, chuyện với Lâm Thiếu Khang có lẽ cũng không lận đận như vậy, cũng sẽ không phải gả cho một người cận bã như Lô Thiếu Hoa.

“Nếu Hoàng thượng muốn biết thực lực của Vân gia chúng ta, vậy liền tiết lộ một chút cho hẳn biết cũng không sao.” Vân Thương Ly cười có vài phần bí hiểm. “Bất quá, lần này, chúng ta sợ là còn phải mang theo một vị nữa.”

“Cậu?”

“Con đã nghe qua Trường Bình vương phủ chưa?”

Thiên Hạ gật đầu một cái, “Nghe nói năm ấy, tổ tiên Từ Dạ Hoàng tự cảm thấy thẹn với Mục gia, mà Mục gia lại không ngừng lập chiến công, còn mấy lần cứu giá trong nguy nan. Cho nên, sau này, lúc Cảnh Đức đế lên ngôi liền sắc phong Mục gia làm Trường Bình vương phủ, cha truyền con nối không bao giờ thay đổi.” “Đúng vậy! Chỉ có điều, mấy chục năm qua, cuộc sống của Trường Bình vương phủ cũng không quá thoải mái.”

“Cậu, lòng hoài nghi của Hoàng thượng với Trường Bình vương phủ rất nặng?”

“Sao con biết?”

Thiên Hạ liên kết với chuyện kiếp trước cho nên biết một hai, nhưng trước mặt cậu, dĩ nhiên không thể nói thật, “Thưa cậu, phụ thân là thiếu doãn Duẫn Châu phủ, và lại, con với nữ nhi Lưu Thứ sử quan hệ cũng rất tốt, thường lui tới, ít nhiều cũng nghe được một chút chuyện tướng sĩ dưới trướng Trường Bình vương.”

Vân Thương Ly nhàn nhạt nhìn lướt qua mặt nàng một cái, “Thôi được rồi. Lần này, chúng ta rời kinh còn phải mang theo Trường Bình vương phủ thế tử cùng đi.”

“Mục thế tử cũng muốn tập bí thuật?”

“Đương nhiên không phải! Bí thuật Vân gia từ trước tới nay không truyền ra ngoài, sao có thể truyền cho hẳn? Chỉ là nhiều năm trước, Trường Bình Vương thế tử thân trúng kỳ độc, thuốc hay châm cứu đều vô hiệu, nếu không có linh dược chống đỡ, sợ là đã sớm quy thiên rồi.”

“Cậu có biện pháp cứu hẳn?”

“Vị Mục thế tử này cũng là một nhân vật lợi hại. Mặc dù tuổi không lớn lắm nhưng lại rất cứng cỏi, cũng vô cùng kiên trì, mấy năm nay thực sự nhận không ít đau khổ. Nếu ta có biện pháp cứu hẳn, sao còn phải đợi tới tận bây giờ?” Vân Thương Ly nói, còn có chút ý vị thâm trường nhìn nàng.

“Nhưng mà mang người từ Trường Bình vương phủ đi, sợ là có chút khó khăn cho chúng ta?” Thiên Hạ chưa từng chú ý tới ánh mắt của cậu nhìn nàng ngược lại có chút bận tâm.

“Ta nói hẳn ở Trường Bình vương phủ khi nào?”

Thiên Hạ ngẩn ra, ngờ ngác nói, “Người không phải nói hẳn thân trúng kỳ độc sao? Không ở Trường Bình vương phủ còn có thể ở đâu?”

“Chuyện này con không cần quan tâm. Hai ngày tới, ta sẽ an bài tốt một việc, bên ngoài, sẽ nói đưa con đi tìm danh y. Con nhớ kỹ, kể cả đối với mẫu thân con cũng không được nói thật cho nàng biết.”

Vừa nghĩ tới bộ dáng của mẫu thân khóc đứt ruột đứt gan vì mình, Thiên Hạ có chút không đành lòng. Nhưng nàng biết, nếu mẫu thân không tỏ ra đau khổ thì sợ rằng sẽ không thể qua được ải của Hoàng thượng.

“Con yên tâm, một tháng sau khi chúng ta xuất phát, ta sẽ cho người truyền tin cho mẫu thân con, chỉ nói tìm được danh y cứu giúp nhưng cần phải uống thuốc tĩnh dưỡng, như vậy, cũng có thể để cho nàng an tâm mà thành thân.”

Nghĩ đến mẫu thân phụng chỉ kết hôn, hôn kỳ cũng là do Hoàng thượng lệnh người của Khâm thiên giám chọn, như vậy, dĩ nhiên là không thể sửa đổi.

Lúc này, Thiên Hạ cũng hiểu rõ vì sao cậu ngoài mặt là cản trở nhưng trên thực tế là ủng hộ mẫu thân gả cho Lâm Thiếu Khang. Cái này cũng coi như là vì Vân gia, tìm một nơi bảo vệ vững chắc.

Nghĩ tới cậu hao tâm tổn huyết như vậy, Thiên Hạ hy vọng mình có thể mau chóng học tốt bí thuật Vân gia, như vậy, mới có thể giúp cậu bảo vệ Vân gia, bảo vệ người thân của mình.

Năm ngày sau, Vân phủ truyền ra tin tức, nói là phát hiện ra tung tích của thần y Ngọc Ly Tử ở An Dương thành, vì vậy, Vân Thương Ly gác tất cả mọi chuyện trong nhà lại, đích thân mang Thiên Hạ đi An Dương thành.

Cùng lúc đó, trong hoàng cung cũng nhận được tin tức, Vân Thương Ly sử dụng bí được bảo vệ tâm mạch của Thiên Hạ. Mà ám vệ Hoàng gia ở An Dương thành cũng truyền tin về, đích thực tận mắt trông thấy thần y Ngọc Ly Tử ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Cái Gọi Là Bí Thuật!

An Bình hầu phủ.

“Hồi thế tử gia, vị tiểu thư hôm trước ngài sai nô tài đi nghe ngóng, đã nghe được rồi.”

“A? Là tiểu thư nhà nào?”

“Hồi thế tử gia, là biểu tiểu thư Vân gia. Là Vân gia mới được Hoàng thượng chỉ hôn, nàng là nữ nhi thê tử chưa qua cửa của Lâm thế tử.”

Lời này nghe thế nào có phần kỳ quặc? Nữ nhi của thê tử chưa qua cửa?

Từ Trạch Xa liếc gã sai vặt thanh y, “Nói rõ ràng một chút.”

“Hồi thế tử gia, là cháu ngoại của Vân Thương Ly, năm nay mười tuổi. Nghe nói, nguyên là nữ nhi thiếu doãn Duẩn Châu Lô Thiếu Hoa. Bởi vì mẫu thân nàng hòa ly với Lô Thiếu Hoa, cho nên có thể do tức giận, Lô Thiếu Hoa lại một cước đá trúng bụng tim của cô nương này. Sau khi ở Duẩn Châu điều dưỡng một thời gian, nàng mới cùng mẫu thân vào kinh.”

Con người Từ Trạch Viễn tối sầm lại, vẻ mặt lạnh lùng, “Đá trúng bụng tim? Lô Thiếu Hoa này cũng thật độc ác!”

“Hồi thế tử gia, tiểu nhân dò hỏi được, Lô Thiếu Hoa và Thiên Hạ cô nương đã đoạn tuyệt quan hệ cha con. Thiên Hạ cô nương theo mẫu thân rời đi, về sau sống hay chết đều không liên quan đến Lô phủ.”

Hai mắt Từ Trạch Viễn rét lạnh, “Bất quá chỉ sai người đi thám thính xem vị cô nương kia là phù đệ nhà nào, sao mất nhiều thời gian như vậy?”

“Hồi thế tử gia, là do trước kia phu nhân giao phó, vô luận là thế tử gia sai tiểu nhân nghe ngóng người nào đều phải đem bối cảnh xuất thân người đó hỏi thăm cho thật rõ ràng mới được.”

“Hôm nay, Vân đại nhân mang theo nàng đi đến đâu rồi?”

“Hồi thế tử gia, hôm qua mới rời kinh, vị cô nương kia lại mang trọng thương, sợ là đi được không xa.” Thanh âm của gã sai vặt so với vừa rồi nhỏ hơn, yếu hơn một chút.

Trong đầu Từ Trạch Viễn không ngừng hiện lên hình ảnh đôi mắt trong veo của tiểu cô nương ngày hôm đó, vừa nghĩ tới tiểu cô nương kia hôm nay đang phải đấu tranh bên bờ sinh tử, tim của hắn lại hoảng hốt một trận.

Ngày ấy ở bên đường, liếc mắt một, hắn liền cảm thấy vị cô nương kia giống như đã từng quen biết, nhưng trong lục lại trong đầu không biết bao nhiêu lần cũng không hề có ký ức nào liên quan đến tiểu cô nương ấy.

Mi tâm Từ Trạch Viễn càng nhíu càng chặt, gã sai vặt thanh y đứng một bên, sắc mặt càng ngày càng khó coi, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Đi lấy nhân sâm ngàn năm mấy ngày trước cậu sai người đưa đến đem lại đây.”

Gã sai vặt cả kinh, “Thế tử gia, đây là đưa cho phu nhân dùng dưỡng thân!”

“Thân thể mẫu thân khỏe mạnh, nhân sâm kia có quý cũng là thuốc, không bệnh không tật dùng nó làm gì? Hơn nữa, để lâu ngày ai biết nó có bị mốc hay không? Đi nhanh đi!”

Khóe miệng tên sai vặt giật giật mấy cái, thế tử gia, ngài khi nào nghe nói qua nhân sâm sẽ bị mốc vậy? Hơn nữa, đây là cữu lão gia mấy ngày trước mới đưa tới, có hỏng cũng chưa đến mức bây giờ đã không dùng được nữa đi?”

Thiên Hạ và Tam Thất ngồi cùng một xe ngựa. Mặc dù, thân thể của nàng không việc gì nhưng đối với người ngoài mà nói, nàng là một người bị trọng thương sắp chết, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, cho nên, dọc đường tự nhiên phải đi thật chậm.

Thời gian một ngày rười mới đi được chưa đầy năm mươi dặm.

Thiên Hạ đối với chuyện tình bên ngoài mắt diếc tai ngơ, chuyên tâm đdoọc những cổ tịch cậu đưa cho nàng, thậm chí có cuốn chỉ còn lại một bản duy nhất. Càng những thứ dính đến bí thuật, Thiên Hạ càng cảm thấy mình là ếch ngồi đáy giếng. Lúc này, nàng hận sớm không thể lập tức tới Phụng Hoàng sơn, quang minh chính đại theo cậu học bí thuật.

Ngày đầu, khi Thiên Hạ mới tiếp xúc với cuốn sách đầu tiên, nàng còn tưởng rằng bí thuật quả nhiên có khả năng lên trời xuống đất, không gì không thể. Đợi nàng xem được khoảng hai mươi cuốn, mới phát hiện, hóa ra cái gọi là bí thuật, phần lớn cũng chỉ là mượn cảm ứng giữa con người và tự nhiên khai thông một số chuyện để hoàn thành mà thôi.

Ví dụ như tử vi, không phải tất cả mọi người đều có khả năng đọc được tử vi, lại càng không phải nói người của Khâm thiên giám, nhất định là sư phụ trong bộ môn coi số tử vi. Nếu nói tử vi cũng cần phải kết hợp với thể cục trước mắt, triều chính, mới có thể cho ra được kết luận cho những thứ khác, nếu không thì cũng uổng phí.

Lại nói ví dụ như thuật sĩ, cũng không phải tất cả những thuật sĩ giang hồ kia đều là gạt người. Bọn họ đoán mệnh cách, đoán cát hung, cũng phải có một bộ lý luận và trình tự quy tắc. Đương nhiên, cao nhân chân chính khắp thiên hạ, sợ cũng không có mấy người.

Thiên Hạ đang giải câu đố, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Thiên Hạ nhíu mày, Tam Thất vội bật người ra hỏi. “Chuyện gì vậy?”

“Hồi cô nương, đằng trước có người ngăn cản xe ngựa của lão gia, hình như là người ở kinh thành. Công tử đang xuống xe qua hỏi.”

Ánh mắt Thiên Hạ chợt lóe, người kinh thành? Chẳng lẽ, Hoàng thượng phát hiện ra manh mối gì, phái người truy đuổi tới rồi?

Lát sau, Thiên Hạ nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện, nghe thanh âm này?

Sắc mặt Thiên Hạ chợt biến!

Lại là Từ Trạch Viễn? Hắn tới làm gì?

“Chuyện lần trước, tại hạ cảm thấy không thích đáng, mạo phạm cô nương, xin Vân công tử vui lòng nhận cho, hy vọng có thể giúp chút gì đó cho bệnh tình của Vân cô nương.”

“Lần trước Từ thế tử không phải đã đưa tranh cát cho nàng rồi sao? Từ thế tử không cần phải để trong lòng. Bây giờ, muội muội cần phải gấp rút lên đường, tránh cho trì hoãn thương thế của nàng. Từ thế tử, nhân sâm ngàn năm này, ngài vẫn xin cảm về đi thôi.”

“Vân công tử cảm thấy tại hạ có dụng ý không trong sáng?”

Vân Trường An sững sờ một chút, không nghĩ tới Từ Trạch Viễn lại nói trắng ra như vậy. Hắn đích xác cho rằng Từ Trạch Viễn không có ý tốt, dù sao muội muội của mình cũng xinh đẹp như vậy, mặc dù mới mười tuổi nhưng ai biết Từ Trạch Viễn có sở thích gì đặc biệt hay không?

“Đồ đã đem đến, tại hạ cũng không tiện ở lâu, miễn cho chậm trễ thương thế của Vân tiểu thư. Cáo từ!”

Lời Vân Trường An mới ra đến mép, Từ Trạch Viễn đã xoay người lên ngựa đi mất.

Vân Trường An quay đầu lại, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của phụ thân, thấy phụ thân gật đầu một cũng chỉ có thể đem nhân sâm ngàn năm thu về, tiếp tục lên đường.

Tâm tình Thiên Hạ có chút phập phồng, nhất thời không thể tĩnh tâm đọc sách được nữa.

Từ Trạch Viễn, nam tử khiến lòng của nàng đau lâu nay, đời này, bọn họ lại tiếp tục sai lầm sao?

Vừa nghĩ tới bản thân mình kiếp trước suýt nữa phá hủy hắn, thậm chí là phá hủy toàn bộ An Bình hầu phủ, lòng của Thiên Hạ liền đau dữ dội, cũng hối hận vạn phần!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Hóa Ra Là Hắn!

“Phụ thân, chúng ta thực sự phải tới An Dương thành sao?”

“Nếu đi An Dương thành thì cách Phụng Hoàng sơn quá xa. Ta đã truyền thư cho Ngọc Ly Tử bảo hấn đi vòng sang Phù Hà trấn rồi.”

“Phù Hà trấn?”

“Nơi đó cách Phụng Hoàng sơn gần nhất, hơn nữa, đến lúc đó, chỉ cần Ngọc Ly Tử nói thương thế của Thiên Hạ quá nặng, không mất ít nhất ba năm rưỡi điều dưỡng không được, như vậy, vừa lừa gạt được tai mắt của hoàng thượng.”

Vẫn luôn nằm an tĩnh một bên, một cử động cũng không dám, Thiên Hạ đột nhiên lên tiếng, “Cậu, vị Trường Bình vương phủ thế tử kia đâu?”

Thanh âm của Thiên Hạ hơi thấp, dù vậy, Vân Thương Ly vẫn cau mày.

“Yên tâm, hấn sẽ ở Phù Hà trấn chờ chúng ta.”

Thấy sắc mặt của cậu, Thiên Hạ biết mình không tiện nói nữa, ngoan ngoãn ngậm miệng, đồng thời cũng khép mắt lại.

Nửa tháng sau, cuối cùng cũng đến Phù Hà trấn.

Mà vị Ngọc Ly Tử thần y kia, thực sự cũng đang chờ ở đó.

Đối với bên ngoài, Ngọc Ly Tử phải mất một thân công phu mới cho ra được kết luận cuối cùng đối với bệnh tình của Thiên Hạ.

Ngày hôm sau, Vân Thương Ly trở về kinh thành. Dù sao, hôn sự của muội muội hấn, vẫn cần người ca ca duy nhất là hấn lo liệu.

Đúng như Vân Thương Ly dự đoán, hấn vừa đi, ám vệ của Hoàng thượng cũng rời đi.

Thiên Hạ và Vân Trường An ở lại Phù Hà trấn nghỉ ngơi mấy ngày. Bởi vì, bọn họ phải đợi vị Trường Bình vương thế tử Mục Lư Niên kia tới. Hơn nữa, người đến đây đón bọn họ cũng phải đợi mấy ngày nữa mới có thể xuống núi.

Mặc dù ám vệ của Hoàng thượng đã đi nhưng Thiên Hạ vẫn không dám ra khỏi cửa phòng nửa bước, cần gì cũng sai Tam Thất ra ra vào vào.

Trời dần tối, Vân Trường An vui vẻ vào phòng, “Muội muội, muội không cần giả bộ nữa. Tất cả đều đi rồi, với lại, hiện tại xung quanh đây đều là người của chúng ta, muội có thể ra ngoài hít thở một chút.”

Thiên Hạ hơi kinh ngạc, “Ca ca, huynh nói tất cả xung quanh?”

Thế lực Vân gia lợi hại như vậy sao? Không chỉ giàu có lại còn có những thế lực khác nữa?

“Ta cũng mới biết không bao lâu. Vân gia không chỉ có tài phú khiến người ta thèm muốn mà chỗ tốt hơn của Vân gia còn rất nhiều. Muội ra đây, ta dẫn muội đi gặp một người.”

Trăng tròn như cái đĩa, sáng như ngọc. Thiên Hạ bước ra ngoài, không khí bên ngoài cũng làm tâm tình người ta thay đổi, hít thở không khí trong lành xen lẫn hương cỏ xanh thơm mát, Thiên Hạ cuối cùng cũng cảm thấy mình còn sống.

Sau khi, nàng nặng nề thở ra một hơi, lúc nhìn về phía Vân Trường An mới phát hiện ra bên cạnh hấn, chẳng biết từ lúc nào nhiều thêm một vị bạch y thiếu niên!

Nhìn ngũ quan bình thường, tướng mạo bình thường, cũng không hề phát hiện ra bệnh trạng gì!

Thiên Hạ hơi khóa mi, nhẹ nghiêng đầu, “Vị công tử này, nhìn có chút quen mắt.”

Vân Trường An cười lớn một tiếng, trêu ghẹo nói. “Muội muội, ta biết Mục thế tử tuần tú nhưng muội cũng không thể vừa nhìn thấy đã thế chứ? Nói rất hay, giống như là gặp qua ở nơi nào! Nói cho muội biết, ta lớn lên ở kinh thành nhưng đây cũng là lần đầu thấy hấn đó.”

Thiên Hạ hơi sững lại, lời của nàng đích xác không có ý gì, nàng thực sự cảm thấy vị công tử này có chút quen mắt!

“Là Mục thế tử?”

“Đương nhiên! Chính là hấn. Cũng bởi vì biết hấn tới cho nên Vân gia mới xuất động nhiều người như vậy để phòng ngừa tin tức lọt ra ngoài.”

Thiên Hạ lập tức phúc thân, “Thỉnh an Mục thế tử.”

Bởi vì nàng thi lễ, đầu hơi cúi xuống cho nên không hề phát hiện ra một tia tiểu ý lóe lên trong mắt thiếu niên kia.

“Miễn lễ, mau đứng lên đi. Chúng ta đều ở bên ngoài, không cần câu nệ.”

Thanh âm này?

Thiên Hạ vừa nghe xong lời của hấn, lập tức lắc đầu một cái, thanh âm này, không thể nói là dễ nghe, rất phổ thông. Đúng là nàng chưa bao giờ nghe

qua. Điều này, nằng hết sức khẳng định!

Mục Lưu Niên nhìn thần thái của nàng, lại cong môi cười một tiếng, “Trường An, cảnh đêm nay không tệ, không bằng, chúng ta dưới trăng thưởng trà, thế nào?”

Tam Thất nghe thấy vậy, lập tức đi chuẩn bị ngay. Còn Thiên Hạ vẫn đang ngạc nhiên với vị Mục thế tử này. Tại sao lại cảm thấy hần quen mắt như vậy? Không phải nói vị Mục thế tử này bệnh sắp chết sao? Sao thần thái bây giờ lại sáng láng, hồng hào như vậy? Đâu có chút nào gọi là muốn tắt thở đâu?

Đây là lần đầu tiên gặp gỡ người có thân phận tôn quý nên Thiên Hạ không dám nhiều lời, sợ vô ý đắc tội quyền quý, đưa tới tai họa cho Vân gia.

Vân Trường An và Mục Lưu Niên ngược lại nói chuyện rất ăn ý, chỉ một lúc sau đã nói từ trời Nam sang tới biển Bắc.

Chỉ có điều, Thiên Hạ cảm giác được, vị Mục thế tử này lại tùy thời vô tình hay cố ý đưa mắt liếc đến trên người nàng, điều nàng làm nàng có chút không vui!

Vị Mục thế tử này, bất quá cũng mới mười lăm mười sáu tuổi, lại có thể có tâm tư hạ lưu như vậy?

Nghĩ tới đây, tâm tư Thiên Hạ liền bắt đầu mất khống chế.

Thậm chí là trong chớp lát, nàng liền nghĩ, vị thế tử này có khi còn đã thu thông phòng gì đó. Bên ngoài đồn hần bệnh sắp chết nhưng nhìn dáng vẻ của hần bây giờ, rất có tinh thần, đâu có chỗ nào giống một người sắp chết đâu? Nói không chừng, cả ngày vui đầu trong phủ cùng nha hoàn bên người quần lấy nhau cũng nên.

Thiên Hạ nghĩ vậy, càng cảm thấy khinh thường vị thế tử này.

Mà bất hạnh thay, sự khinh bỉ của nàng càng ngày càng hiện rõ trên mặt của mình.

Mục Lưu Niên nhướn mày, lòng hiếu kỳ đối với vị tiểu cô nương này nặng thêm ba phần.

Rốt cuộc, đợi đến dịp Vân Trường An đi giải tỏa nỗi buồn, Mục Lưu Niên quyết định hảo hảo nói chuyện với vị Vân tiểu thư này.

“Vân tiểu thư rất ghét tại hạ?”

Thiên Hạ nhất thời chưa hồi phục tinh thần, dĩ nhiên theo lời hần gật đầu một cái, đến lúc hoàn hồn mới ý thức được bản thân mình vừa làm gì, vội bật người, ngẩng đầu lên, đôi mắt to đen bóng nhìn chăm chăm người trước mặt.

“Ngươi, thanh âm của ngươi?” Thiên Hạ không thể nào không kinh hãi, bởi vì thanh âm này, đối với nàng mà nói, thực sự là quá quen thuộc.

“Vân tiểu thư, lâu ngày không gặp.” Lần này, hần cười có mấy phần đùa giỡn.

Giật mình, Thiên Hạ lúc này vô pháp bình tĩnh!

“Nguyên Sơ?”

Chỉ thấy Mục Lưu Niên mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng xé mặt nạ da người trên mặt hần xuống, hé ra ngũ quan tuấn mỹ phi phàm, khuôn mặt vốn có lộ ra trước mắt Thiên Hạ.

Lông mày như mực, con ngươi sáng như sao, khóe môi hơi giương lên, không phải là Nguyên Sơ thì còn có thể là ai?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quấn, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lấy Nhũ Danh?

“Ngươi? Ngươi rốt cuộc là Nguyên Sơ hay là Mục Lưu Niên thế tử?” Thanh âm của Thiên Hạ có phần run rẩy, cơ hồ có chút không khống chế được.

Chuyện phát triển thật khiến người ta bất ngờ. Tên họ vệ mình cứu lúc đó vậy mà lại là Trường Bình vương thế tử?

Vân Trường An cũng rất nhanh trở lại, thấy thiếu niên lúc đầu thay đổi thành một khuôn mặt khác cũng có chút kinh ngạc.

“Đây là chân diện của Mục thế tử sao?”

Mục Lưu Niên nhướn mày, “Ngươi nhìn ra ta đã dịch dung?”

“Không phải!” Vân Trường An lắc đầu, có chút ngượng ngùng cười nói, “Phụ thân trước khi đi giao phó, nói là bởi vì thân phận của ngươi đặc biệt cho nên chúng ta nhìn thấy, chắc chắn không phải là hình dáng thật của ngươi.”

Mục Lư Niên gật đầu một cái, “Vân thúc thúc nói không sai. Nếu ta không dịch dung thì sao có thể tới được nơi này? Sợ là không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.”

Thiên Hạ lúc này mới nhớ đến, sau khi cứu hắn, mặc dù chưa từng mang mặt nạ nhưng có thể thấy bộ dạng của hắn lúc đó và bây giờ hiển nhiên có chút bất đồng. Lúc ấy, mình chỉ lo tướng mạo của hắn quá mức bắt mắt sẽ mang tới tai họa cho mình, hôm nay xem ra, chủ yếu là để che giấu thân phận mà thôi.

“Vậy tại sao bây giờ ngươi lại bỏ ra? Không sợ ở cùng chúng ta không an toàn sao?” Thiên Hạ hỏi.

Mục Lư Niên cười nhạt một tiếng, “Nếu ở chỗ Vân thúc thúc còn không an toàn, sợ rằng cả thiên hạ này không còn chỗ nào cho Mục Lư Niên ta đặt chân.”

Thiên Hạ hơi giật mình, lẩm bẩm nói, “Mục Lư Niên là tên giả sao?”

Vân Trường An hơi sùng sốt, “Tên giả gì cơ?”

Mục Lư Niên ngược mắt nhìn nàng, tiểu ý trên môi thùy chung không tắt, vẻ mặt ôn hòa, ánh mắt âm áp, ngay cả lông mày đen như mực dường như cũng chứa mấy phần ôn nhu.

“Vân công tử không ngại đem thông tin của ta nói cẩn thận hơn một chút chứ.”

Miệng thì nói với Vân Trường An nhưng ánh mắt thùy chung quanh quán trên mặt Thiên Hạ, biểu hiện vô lễ, thô bỉ, tiện như vậy nhưng do hắn làm lại sinh ra nhiều hơn mấy phần cao khoáng thanh dật.

Thiên Hạ nhất thời ngậy người, bốn mắt nhìn nhau, kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mắt, dường như, so với lúc mới gặp, hắn càng nhiều thêm mấy phần phong hoa và thanh nhã, đã gặp một lần là khó quên!

Mặc dù, Vân Trường An không hiểu Mục Lư Niên có ý gì nhưng cũng làm theo lời hắn nói, “Trường Bình vương phủ thế tử, Mục Lư Niên, tự Nguyên Sơ, năm nay vừa tròn mười lăm tuổi, thuở nhỏ người yếu nhiều bệnh, rất ít xuất phủ.”

Tự Nguyên Sơ?

Mắt Thiên Hạ chớp chớp hai cái, ngây ngốc hỏi một câu: “Không phải nam tử hai mươi tuổi làm lễ cập quan mới lấy tự sao? Ngươi mới mười lăm sao đã có tự?”

Mục Lư Niên cười cười, “Nam tử nhà bình thường chính xác là đến hai mươi mới lấy tự. Nhưng ta từ nhỏ đã yếu ớt, nhiều bệnh, sau này được một cao nhân chỉ điểm, nói nên sớm lấy một tự để bảo hộ, tránh cho mệnh cách quá yếu. Lúc năm tuổi, ta đã có tự của mình. Hơn nữa tự này, là do phụ vương chọn từ trong mấy tự tương trợ được cho mệnh cách của ta do chính vị cao nhân kia chọn ra.”

“Nguyên, nhất chỉ thủ, nhị chỉ thủy, tam chỉ khí. Sơ giả, diệp vi thủy. Xem ra, lấy tự này cho ngươi, thật đúng là rất có ý tứ.”

“Muội muội, sao muội có thể vọng nghị tự của Mục thế tử?”

Thiên Hạ cả kinh, lúc này mới nhớ ra, hắn đã không còn là Nguyên Sơ lúc trước nữa, bây giờ, hắn là một người có thân phận tôn quý, Trường Bình vương phủ thế tử.

“Không sao! Thiên Hạ, vốn dĩ, ta đã muốn gọi tên ngươi từ rất lâu rồi nhưng mà bây giờ đột nhiên cảm thấy cũng không quá dễ nghe. Không bằng, từ nay về sau, ngươi vẫn tiếp tục gọi ta là Nguyên Sơ, còn ta gọi ngươi là Thiên Thiên?” Thiên Thiên? Thiên Hạ có chút không vui. Đây là cái quái gì? Hắn ý vào thân phận thế tử là có thể tự lấy nữ danh cho mình à?

“Thiên Thiên cũng lần đầu tới Phù Hà trấn à?”

Thiên Hạ vốn chuẩn bị uống trà để che giấu bối rối của mình, nào biết, hắn lại tự nhiên gọi thẳng như vậy.

“Này! Ngươi đừng có quá đáng! Ngươi không phải trưởng bối của ta, sao có thể lấy nữ danh cho ta?”

“Đây không phải nữ danh. Ta thích tên này nên chỉ có một người có thể gọi là ta. Nếu những người khác muốn gọi ngươi như vậy, ta cũng không đồng ý.”

“?” Thiên Hạ càng ngày càng rối. Đây lại là chuyện gì nữa đây? Gặp lại, hắn thay đổi thân phận không nói, lại còn lấy nữ danh cho mình. Hơn nữa lại còn không cho phép người khác gọi như vậy. Dựa vào cái gì? Hắn cho rằng mình là sủng vật của hắn à?

“Ai cho phép ngươi gọi như vậy?”

Mục Lưu Niên nhướn mày, “Vừa rồi, ngươi không nói gì, dĩ nhiên là ngầm chấp nhận. Đúng rồi, Thiên Thiên, ta đã từng nghe qua về bí thuật tổ truyền của Vân gia, cũng luôn tò mò với thứ này, ngươi có biết bí thuật không?”

Thiên Hạ bĩu môi, “Ta không biết.” Suy nghĩ một chút, cảm thấy trả lời như vậy có chút mất mặt, lại bổ sung, “Ta còn chưa chính thức bắt đầu học.”

Mục Lưu Niên gật đầu một cái, “Thì ra là vậy. Thiên Thiên trước giờ thông minh, có lẽ học cái gì cũng sẽ rất nhanh.”

Lời này nghe khá xuôi tai. Khuôn mặt Thiên Hạ cũng không tự chủ mà có thêm mấy phần tiếu ý, hiển nhiên là không chú ý tới, chỉ có mấy câu ngắn ngủi, Mục Lưu Niên đã thay đổi trọng tâm câu chuyện, đem xưng hô kia gọi đi gọi lại mấy lần.

Vân Trường An có chút quẫn, hai người kia đem một người sống sờ sờ như hấn vứt sang một bên rồi sao hả?

Thiên Thiên? Tên này nghe xuôi tai hơn nhiều! Sau khi Vân Trường An thầm gọi đi gọi lại mấy lần trong lòng, cảm thấy tên này đích thực không tệ.

“Thiên Thiên, gọi như vậy có vẻ thân thiết hơn một chút.”

“Ai cho phép ngươi/huynh gọi như vậy?”

Một trắng một hồng đồng thời hiện lên lãnh ý, lại thêm sắc mặt ngưng trọng nhất tề trừng về phía hấn!

Vân Trường An nhất thời nghẹn một cái, sau đó nhỏ giọng nói, “Vì sao hấn có thể gọi mà ta không thể?”

Thiên Hạ đỏ mặt, rốt cuộc cũng phát giác ra có gì đó không đúng.

Còn Mục Lưu Niên lại lạnh lạnh hỏi, “Bản thể tử cho phép nàng gọi tên tự của ta, có từng cho phép ngươi không?”

Vân Trường An ngơ ngác lắc đầu.

Mục Lưu Niên hài lòng gật đầu một cái, “Cho nên mới nói, ta có thể gọi nàng là Thiên Thiên, ngươi không thể?”

Thiên Hạ nhất thời cảm thấy như bị thứ gì đó đóng băng, sau đó lại cảm thấy náo như bị người khác nhắc ra, hai chuyện này có quan hệ quái gì với nhau vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quên, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cuối Cùng Cũng Vào Núi!

Sáng sớm hôm sau, người trên núi Phượng Hoàng được phái xuống, đặc biệt tới đón ba người bọn họ dẫn đi.

Người được cử đến là một thiếu niên, một thân bạch y, tóc tùy ý cột lại phía sau đầu, không chú trọng nhiều. Quần áo thoạt nhìn có vẻ đơn giản nhưng nhìn kỹ mới thấy chất liệu vải ngược lại không tệ. Hơn nữa, trên người thiếu niên này, từ đầu đến chân, ngoại trừ dây buộc tóc, không hề có bất cứ trang sức nào!

“Vị này là Mục thế tử? Tại hạ có lễ.”

Thiếu niên nói, nhẹ nhàng vái chào. Mỗi một lời nói, hành động, mỗi một nét mặt đều không nhìn ra một tia hèn mọn nào, tuổi không lớn lắm nhưng lại có phong phạm thế ngoại cao nhân.

Thiên Hạ nhướn nhướn mày, không biết mình ở chỗ này nghỉ ngơi mấy năm, có phải cũng có thể có khí chất thoát trần như vậy hay không? Phảng phất giống như vị sư huynh này vậy?

“Làm phiền vị huynh trưởng này.” Mục Lưu Niên rất khiêm tốn, không hề thấy một chút khí chất cuồng ngạo nào.

Thiếu niên khẽ vuốt cằm, mặt cười yếu ớt, lập tức nhìn về phía Thiên Hạ đứng phía sau.

“Ngươi chính là Thiên Hạ đi? Ta là Vân gia bàng chi, luận vai vế, ngươi gọi ta một tiếng biểu ca.”

Thiên Hạ sững sốt, vậy mà cũng là người của Vân gia?

Vân Trường An sớm đã cười đến không có hình tượng, một tay khoác lên vai thiếu niên kia, “Nhược Cốc, mấy năm không gặp, ngươi quả nhiên có mấy phần tiên khí rồi. Bao giờ thì đắc đạo thành tiên?”

Giọng nói trên đầu nhưng rõ ràng lại có sự thân thiết. Mà vị thiếu niên kêu Nhựt Cốc kia cũng chỉ hơi ngại ngùng cười cười một tiếng.

“Trường An, mấy năm không gặp, miệng của ngươi càng ngày càng độc.”

Vân Trường An không thèm để ý nhướn nhướn mày, hướng về phía hai người giải thích, “Hắn gọi là Vân Nhựt Cốc, là công tử nhà đường thúc ta. Các ngươi gọi hắn là Nhựt Cốc là được. Ách, không đúng, muội muội vẫn nên gọi hắn một tiếng biểu ca.”

Thiên Hạ vội vàng phúc thân, “Muội muội ra mắt biểu ca.”

Thấy vậy, sắc mặt Vân Nhựt Cốc đỏ hơn mấy phần, ánh mắt không dám nhìn về phía Thiên Hạ, chỉ cúi đầu, “Biểu muội khách khí. Thời gian không còn sớm, chúng ta vào núi thôi. Biểu muội không tập võ, thể chất có thể hơi yếu một chút so với chúng ta. Bây giờ, chúng ta khởi hành, sợ cũng phải đi mất hai ngày mới tới vịnh Thanh Thủy.”

“Vịnh Thanh Thủy?” Hai mắt Vân Trường An sáng lên, “Vừa nghe tên đã biết cảnh sắc ở đây chắc chắn không tệ rồi. Chúng ta mau đi thôi.”

Bởi vì đường núi vừa hẹp vừa quanh co nên tất cả xe ngựa đều không thể dùng. Cũng may là lúc Vân Nhựt Cốc xuống núi có đem theo mấy người đi cùng, nếu không chỗ hành lý này cũng không biết phải giải quyết thế nào.

Xe ngựa không thể dùng nhưng ngựa vẫn có thể đi. Nhưng mà không phải ai cũng có thể cưỡi được. Ít nhất là đối với Thiên Hạ, nàng không dám ngồi.

Vốn ba người đều có thể cưỡi ngựa nhưng ngại Thiên Hạ còn quá nhỏ, để nàng một người một ngựa, mấy người không yên lòng. Hơn nữa, đường núi gồ ghề, nếu hai người cùng cưỡi một con, sợ càng thêm nguy hiểm, cho nên, mọi người quyết định, vứt tất cả hành lý lên lưng ngựa, còn người đi bộ.

Càng lên cao, đường càng khúc khuỷu, vô cùng khó đi. Thình thoảng ngẩng đầu lên còn có thể nhìn thấy mây treo trên đỉnh núi, nhìn quanh bốn phía, chỗ nào cũng thấy vách núi sâu ngàn trượng, vô cùng nguy hiểm. Thiên Hạ gần như là mất tiếng, càng lên cao càng không dám nhìn sang hai bên, lại càng không dám nhìn xuống dưới.

Băng qua một đỉnh núi, đập vào mắt là một mảng nhấp nhô, tất cả đều là núi! Xanh um tươi tốt, nếu bỏ qua sự nguy hiểm thì phong cảnh ở đây quả thực không tệ. Đi vào sâu hơn, gần như là không có đường, chỉ thấy rừng rậm um tùm không nhìn thấy điểm cuối, thình thoảng còn nghe được tiếng sói tru.

“Sợ không?” Mục Lưu Niên nhẹ giọng hỏi.

Thiên Hạ gật đầu, lại lắc đầu, “Không sao, không phải đều có các huynh ở đây sao?”

Vân Nhựt Cốc cười nói, “Thiên Hạ không phải sợ. Nghe vậy thôi chứ đàn sói cách chúng ta xa lắm. Với lại, sói ở đây cũng có linh tính, chỉ cần chúng ta không động thủ trên lưng chúng, chúng cũng sẽ không tấn công chúng ta.”

“Linh tính? Ta chưa bao giờ nghe nói sói cũng có linh tính.” Mục Lưu Niên cười nói, nhưng trong giọng nói có thể nghe được mấy phần sát khí.

Thiên Hạ nhíu mày, “Câu từng nói, vạn vật thiên địa, tất cả đều có linh tính. Đừng tưởng, chúng ta là người thì chúng ta cao hơn những động vật khác. Nhiều khi, nhất là khi sinh mạng bị uy hiếp, chúng ta phản ứng còn không nhanh nhạy bằng động vật đâu.”

Mục Lưu Niên không nói, chỉ nghiêng đầu nhìn nàng một cái, con ngươi tựa như có gì đó mau chóng xuất hiện và cũng mau chóng biến mất, không nói nên lời.

“Câu nói ngươi thân trúng kỳ độc, mấy năm nay nhất định sống không dễ dàng gì?”

Thiên Hạ thấy lời của mình vừa rồi có phải khiến vị thế tử này tự ái? Vì thế, cố tìm chuyện gì đó để nói.

Trên mặt Mục Lưu Niên lóe lên một tia vui mừng, mặc dù rất nhanh biến mất nhưng chính xác là đã xuất hiện.

“Thiên Thiên lo lắng cho ta?”

Thiên Hạ hơi lúng túng, “Ta chỉ là thấy dáng vẻ của ngươi không giống như trúng độc, hơn nữa, không phải võ công của ngươi còn rất lợi hại sao? Nhìn thế nào cũng không giống một người bệnh trên giường.”

“Chuyện này thì nhiều năm trước phải cảm tạ thần y Ngọc Ly Từ, nếu không nhờ có ông ấy, sợ rằng ta đã về chầu ông bà ông vải rồi. Mặc dù bây giờ, độc trên người ta vẫn chưa giải được nhưng đã giảm bớt số lần phát tác. Hơn nữa, mỗi lần phát tác cũng sẽ không thống khổ như trước kia nữa.”

“Thì ra là vậy.” Thiên Hạ hiểu rõ, gật đầu một cái, “Nói như vậy, vị Ngọc thần y này thực sự rất lợi hại.”

Vân Trường An nghe hai người nói chuyện, cười nói: “Đương nhiên! Muội không biết sao? Ngọc thần y không chỉ có y thuật cao siêu, lại còn có một thân võ công vô cùng lợi hại.”

Thiên Hạ nghe xong, ần đường khẽ động. Từ hôm qua đến giờ, chưa từng thấy qua vị Ngọc thần y nà, chẳng lẽ, ông ta cũng lên Phụng Hoàng sơn?

Mọi người đều nói Ngọc Ly Từ tính tình cổ quái, y thuật tuy cao nhưng chữa bệnh lại phải xem tâm tình tốt hay không. Hơn nữa, một khi chữa bệnh cho thân hào quyền quý, vô luận là bệnh nặng hay bệnh nhẹ, thấp hơn ngàn vàng thì ngay cả mạch cũng không bắt.

Vậy mà lần này, cậu lại dễ dàng tìm được ông ta, lại còn có thể cùng ông ta đạt được nhận thức chung nào đó, chẳng lẽ, ông ta cũng là người của Phụng Hoàng son?

Tâm tư Thiền Hạ ngày càng hoạt bát hơn, đối với Phụng Hoàng son, tò mò cũng ngày càng lớn.

Sau hai ngày một đêm, cuối cùng, đoàn người cũng leo lên được đỉnh núi, cúi đầu nhìn xuống khiến tâm tình vui vẻ không ít.

Viễn sơn mờ ảo, bao phủ một tầng sương khói lụa mỏng, lúc ẩn lúc hiện, giống như một vị tài tử chỉ cần một nét mực nhạt đã vẽ nên được một bức tranh phong cảnh tuyệt sắc.

Phòng xá đơn giản, lộ ra hơi thở thanh tịnh. Đồng đồng ruộng ruộng từng khối từng khối, từng từng bách bách ẩn ẩn hiện hiện. Mỗi một chỗ trong mảnh rừng núi này đều tản ra nồng nặc khí tức thế ngoại đào nguyên.

Rất nhanh, liền có một luồng khói nhẹ nhàng bay lên, Văn Nhược Cốc cười nói, “Đi xuống thôi, Hải gia gia đã chuẩn bị cơm tối cho chúng ta rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Nguyên Sơ Độc Phát

Đêm hôm đó, mấy người được sắp xếp phòng nghỉ ngơi xong, lúc này, Thiền Hạ mới để ý, nơi này nữ tử mặc dù không ít nhưng nhìn cách ăn mặc, đa số đều là hạ nhân, chân chính học bí thuật chỉ có một nữ tử duy nhất là nàng.

Tam Thất bị Hải gia gia gọi đi hỏi mấy câu, sau đó vô cùng vui vẻ trở về.

“Tiểu thư, vị Hải lão gia kia bảo là muốn cho nô tỳ đi theo bọn họ học công phu. Nói là, học được bao nhiêu tốt bấy nhiêu, không sao cả, đi theo bên cạnh người, nếu không thể bảo vệ người cũng không thể liên lụy đến người.”

Thiền Hạ nghe xong, vẻ mặt vô cùng hâm mộ. “Vậy người phải học thật tốt, đừng cô phụ tâm ý của Hải gia gia.”

Tam Thất trịnh trọng gật đầu, hai mắt chưa bao giờ rực rỡ như thế.

Ở trong núi mấy ngày, bởi vì không có Văn Thương Ly nên Văn Trường An càng ngày càng tự do tự tại.

Còn đối với Thiền Hạ, nàng nghe được một tin tức vừa tốt mà lại vừa không tốt.

Thiên âm tuyệt mạch!

Hải gia gia và mấy vị trưởng bối khác trong cốc đều nhất nhất chấn mạch cho nàng. Sau đó đều thống nhất cho ra một kết luận, đó chính là: Thiền Hạ trời sinh thiên âm tuyệt mạch! Đây là thể chất tuyệt vời nhất để tu tập bí thuật.

Nhưng cũng vì vậy mà cả đời này, nàng chỉ có thể vô duyên với võ công.

Lúc Thiền Hạ biết được tin này, đương nhiên không tránh khỏi một chút thất vọng, vẫn luôn hâm mộ người khác có được một thân phi diễm tảo bích, phi diệp thương nhân*. Vốn cho rằng mình vào núi cũng có thể học tập võ công, đặc biệt là khi nghe được ngay cả Tam Thất cũng có thể học võ, nàng càng cảm thấy học võ sẽ trở thành cường giả.

(*) Bay trên nóc nhà, bay trên lá đánh nhau. Văn hoa hơn thì là: vượt nóc băng tường, đạp lá đánh nhau.

Bây giờ, mình không thể tập võ, như vậy đồng nghĩa với việc, mình vĩnh viễn cũng chỉ là một cô gái yếu đuối!

“Thiền Hạ, điểm mạnh của người không phải là võ công. Nhưng người là trọng đồng, nếu như có thể điều khiển thật tốt, chăm chỉ học tập, tương lai, thành tựu của người sợ rằng so với ngoại tổ phụ người còn lợi hại hơn.”

Thiền Hạ sững sờ, ngoại tổ phụ? Thực tế, cho tới bây giờ, nàng cũng không xác định ngoại tổ phụ có thực sở hữu bí thuật cao thâm hay không, năm đó còn có thể công giúp đỡ tân đế?

“Không ngại. Không thể tập võ, vẫn còn chúng ta ở đây.” Văn Trường An an ủi.

Sau khi vào núi, Mục Lưu Niên được bố trí ở một nơi có chút xa. Thứ nhất là do hắn không phải người Vân gia, thứ hai, hắn không biết bí thuật, cũng không thể dễ dàng dính dáng đến bí thuật.

Chỉ có điều, nghe nói, hần và Ngọc Ly Từ ở cùng một chỗ.

Như vậy, đúng như Thiển Hạ dự đoán, Ngọc Ly Từ đúng là người của Phụng Hoàng sơn! Về phần có phải là người của Vân gia hay không, nàng bây giờ vẫn chưa có khả năng xác định.

“Mục thế tử độc phát. Mà giải độc của Ngọc thần y còn thiếu hai vị nữa. Mục thế tử có qua được ải này không, sợ là khó mà nói trước được.”

Vân Nhượng Cốc nói một câu khiến cho bàn tay đang đảo quanh mấy khối ngọc thạch của Thiển Hạ chợt dừng lại.

Lúc mấy người tới phòng trúc liên thấy khuôn mặt méo mó gần như không còn hình dạng của Mục Lưu Niên. Miệng bị nhét một khúc gỗ nhỏ, sợ hần làm tổn thương chính mình. Cả người hần cuộn thành một đoàn, hai chân thỉnh thoảng lại co giật mấy cái. Còn hai tay hần lại nắm thật chặt chỗ trái tim, không khó nhìn ra, nguồn gốc khiến hần thống khổ như vậy chính là tại nơi đó.

Ngọc Ly Từ nhìn hần thống khổ như vậy, vô cùng phẫn nộ. “Thật đúng là độc ác! Lại bị người ta hạ độc thêm một lần! Đây là chế người sống quá lâu, thấy mạng người quá dài, cuộc sống trôi qua quá thoải mái à?”

Sống quá lâu? Hần mới mười tám tuổi, lại bị giày vò như vậy, có chỗ nào thoải mái chứ?

Mấy người Hải gia gia vận mi lắc đầu, “Ngọc Ly Từ, thực sự không có biện pháp nào sao?”

Ngọc Ly Từ mím chặt môi, gần như biến thành màu trắng, sắc mặt tái mét, dường như đang nói, nếu có biện pháp thì ta còn chờ tới bây giờ sao?

“Còn thiếu thuốc gì?”

Ngọc Ly Từ nhắm mắt một cái, không đành lòng nhìn đứa nhỏ trên giường, quay đầu nói, “Thuốc đã gom đủ rồi, Thương Ly đã phái người cấp tốc đưa thuốc tới. Vấn đề là, hần có thể chống đỡ nổi hay không?”

“Đánh ngất hần không được sao?”

“Đã thử qua! Chỉ được khoảng một khắc, sau đó, loại đau đớn này sẽ giày vò hần tỉnh lại. Vô dụng!”

Trong lòng bàn tay Thiển Hạ đều là mồ hôi, cũng không biết là do bị loại chuyện như này dọa hay là do lo lắng cho người trên giường, “Loại đau đớn này sẽ kéo dài bao lâu?”

Một gã hộ vệ lên núi cùng Mục Lưu Niên nói, “Trước đây, cách nửa năm, thế tử mới phát tác một lần, hơn nữa, thời gian mỗi lần phát tác dài nhất cũng không quá nửa canh giờ. Chỉ cần uống thuốc của Ngọc thần y sẽ không thống khổ như vậy nữa. Nhưng mà lần này...?”

Ngọc Ly Từ gần như cắn răng nói: “Không ngờ, người nọ lại hạ thêm một lần phê tâm độc. Đây rõ ràng là trực tiếp muốn lấy mạng của hần.”

“Hạ độc lúc nào? Sao bây giờ mới phát tác?” Hải gia gia không hiểu, ở Phù Hà trấn hần là không có khả năng trúng độc, lên núi cũng vừa được mấy ngày, làm sao có thể?

Hai mắt Ngọc Ly Từ tối sầm lại. “Có người động tay chân trong thuốc của hần. Ta đã cho người thông báo đến Trường Bình vương rồi.”

Thiển Hạ ngẩn ra, lại có thể động tay chân vào trong thuốc của hần, đây chẳng phải là?

“Là người của Trường Bình vương phủ! Thật không ngờ, thế tử được bảo vệ như báu vật, vậy mà...” Hải gia gia lắc đầu thở dài. “Xem ra, Vương gia và Vương phi vẫn quá mức sơ suất.”

Thiển Hạ không nghe rõ những gì bọn họ nói sau đó, ánh mắt thủy chung rơi trên người Mục Lưu Niên đang không ngừng co quắp. Quần áo cả người hần đều ướt đẫm, tóc tai lộn xộn dính vào trên trán, trên mặt, sau lưng và trên cổ. Cả người thoát nhìn giống như bất kể lúc nào cũng có thể bị loại thống khổ này làm đột tử.

Thiển Hạ chậm rãi tới gần hần. Lúc Vân Trường An ý thức được nàng đến gần hần, muốn kéo nàng lại thì đã không kịp nữa rồi.

Một đôi tay trắng như ngọc, mang theo vài phần ẩm ướt, nhẹ nhàng dán lên trán hần. Mục Lưu Niên gần như thần thờ, nghiêng đầu nhìn qua.

Màu sắc con người Thiển Hạ sẫm lại càng sẫm, càng ngày càng tối, chính nàng cũng không ý thức được, mắt nàng lúc này giống như màu đen bảo thạch, tản mát ra quang mang khiến người ta mê muội. Mục Lưu Niên lúc này có một loại cảm giác muốn ngất đi.

“Nguyên Sơ, không sao, có chúng ta ở đây, hết thảy sẽ khá hơn.”

Thân thể người trên giường thoáng cứng lại, sau đó, con người của hần vô thức bắt đầu giãn ra.

Trong nháy mắt đó, dường như có cái gì, không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Cái Này Gọi Là Thôi Miên?

Ngày hôm sau, lúc Mục Lưu Niên tỉnh lại, chỉ cảm thấy khắp người đều dính dính, ẩm ướt, rất là khó chịu.

Hộ vệ đã sớm chuẩn bị nước nóng cho hắn, thấy hắn tỉnh lại, tất nhiên là hết sức vui mừng.

“Công tử tỉnh!”

Sau khi tắm gội một phen, Mục Lưu Niên mới cảm thấy mình vẫn còn chân chân chính chính mà sống, không quá chắc chắn hỏi một câu, “Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Hồi công tử, người ngủ một ngày một đêm.”

Mục Lưu Niên khẽ run, đau đớn hôm qua lần nữa nổi lên trong đầu. Đau đớn như vậy, mặc dù hắn không có cách nào thay đổi nhưng đầu óc của hắn từ đầu đến cuối đều rất thanh tỉnh, rõ ràng có đánh ngất mình cũng không thể hoàn toàn thoát khỏi loại đau đớn này, sao lại có thể đột nhiên ngủ thiếp đi?

Tình cảnh ngày hôm qua lại từ từ hiện lên trước mắt hắn, cho đến khi, một tiểu cô nương với sắc mặt âu lo, đôi mắt phủ một tầng hơi nước tiến về phía mình, sau đó, hắn dường như không còn ấn tượng gì nữa.

Mục Lưu Niên mím chặt môi, có phần lực bất tòng tâm đứng ở cửa.

Mặc dù đã tắm gội qua nhưng mỗi khi nhúc nhích vẫn có cảm giác toàn thân như muốn rã ra.

Mục Lưu Niên thoáng nhìn về phía vịnh Thanh Thủy, Thiên Hạ, hắn khẳng định, người khiến cho hắn rơi vào trạng thái ngủ say, nhất định là nàng.

Nhưng vì sao?

Mục Lưu Niên vận mi thật chặt, ở sau lưng, đầu ngón tay không ngừng miết vào nhau.

Nói chính xác là có một người to gan, tìm cách chui vào đầu hắn, thôi miên hắn?

Không lâu sau đó, Thiên Hạ và Vân Trường An cùng qua thăm hắn.

“Ngươi không sao chứ? Ngọc thần y đi đã đi phối giải được rồi. Sáng sớm hôm nay, người của cậu đã đem hai vị thuốc kia tới.” Thiên Hạ nhìn sắc mặt hắn mặc dù vẫn hơi nhợt nhạt nhưng xem ra đã có tinh thần hơn hôm qua.

Từ lúc Thiên Hạ xuất hiện, ánh mắt của Mục Lưu Niên vẫn luôn khóa trên người nàng, dường như cũng chỉ có thể nhìn nàng như vậy.

Vân Trường An bất mãn nhưng không dám làm gì, suy cho cùng, thân phận của người ta vẫn tôn quý hơn mình.

“Vân công tử, ta có thể nói chuyện riêng với Vân tiểu thư một lát không?”

Vân Trường An không biết lý do nhưng Thiên Hạ dường như hiểu ra cái gì đó, mím môi cười một tiếng, “Ca ra ngoài luyện công phu một lát đi. Võ công của hộ vệ Mục thế tử nhất định cũng rất cao cường, đã vậy mời bọn họ chỉ điểm giúp một hai đi.”

Luyện công phu dĩ nhiên là không thể nào nhưng nếu muội muội đã nói như vậy, hắn cũng không có lý do lưu lại.

Nhìn về đề phòng của Vân Trường An, Mục Lưu Niên tức giận cười nói, “Vân công tử lo ta ăn thịt Thiên Thiên à?”

Vân Trường An bối rối, về mặt lưng túng bước mau ra ngoài.

“Ngươi biết thuật thôi miên?” Mục Lưu Niên không lòng vòng, đi thẳng vào vấn đề.

Thiên Hạ lắc đầu, về mặt mờ mịt nói, “Cái gì gọi là thuật thôi miên?”

“Hôm qua, có phải sau khi ngươi tiếp xúc với ta, ta mới chìm vào giấc ngủ?”

Thiên Hạ gật đầu một cái, biết loại chuyện như này không thể gạt được hắn. Lúc đó lại nhiều người như vậy, làm sao có thể giấu giếm được.

“Nói thật, ta cũng không biết sao lại vậy. Hôm qua nhìn ngươi khó chịu, ta rất lo lắng, chỉ hy vọng ngươi có thể mau ngủ đi, như vậy sẽ không bị loại đau

đón kia gãy vỡ nữa. Sau đó không bao lâu, người quả nhiên ngủ thiếp đi.”

Nghe thì dường như khó mà có thể có tin được.

Nhưng Mục Lư Niên nhìn ánh mắt trong suốt của nàng biết nàng không nói dối. Người nói dối, bất kể là ánh mắt hay vẻ mặt, đều sẽ có sự biến hóa dù là rất nhỏ.

“Thiên Thiên, người bị cậu người chọn trúng, đặc biệt đưa đến Phương Hoàng sơn? Hay là nói, người đặc biệt được mang vào núi để học bí thuật?”

Thiên Hạ hơi ngần người, vấn đề này thực sự có chút khó trả lời!

Nhìn thấy do dự của nàng, Mục Lư Niên hơi hí mắt, biểu tình cũng có chút ngưng trọng.

“Ta hiểu! Từ lúc gặp người ở Phù Hà trấn, thấy người bình an vô sự, ta mới nghĩ tới điều này. Cậu người vì muốn đưa người vào núi, cho nên mới mượn tay Hòa Ninh công chúa, truyền ra tin người sắp chết?”

“Mục thế tử muốn đem những chuyện này đi tố cáo với Hoàng thượng sao?”

Nói đến vấn đề này mà trên khuôn mặt một đứa trẻ mới mười tuổi như Thiên Hạ lại không hề thấy một tia hoảng loạn nào, rõ ràng, nàng khẳng định hẳn sẽ không làm như vậy.

Mục Lư Niên cười khò một tiếng, “Cái mạng này của ta có thể nói là do người cứu. Nếu không có người, có thể hôm qua, ta đã không chống đỡ được rồi. Ta nhìn giống như một người vong ân phụ nghĩa thế sao?”

Thiên Hạ lắc đầu, “Không giống! Chỉ có điều, ta muốn lấy được đáp án chính xác.”

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn kiên định trước mắt, Mục Lư Niên nổi lên tâm tư muốn chinh nàng, “Nếu người gọi ta một tiếng Nguyên Sơ, ta sẽ thề.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Hạ đỏ lên, quay đầu định đi ra ngoài, “Không muốn nói thì đừng nói!”

Mục Lư Niên nhìn nàng giận, vội vàng đưa tay ngăn lại, “Được rồi, ta không trêu người nữa. Thiên Thiên, người thực sự không biết đó là thôi miên sao? Hoặc nói, người chưa từng học qua cái đó?”

Thiên Hạ bất động, vẫn đưa lưng về phía hắn, chỉ quay mặt lại, “Chưa từng. Ta muốn cậu đích thân dạy ta bí thuật nhưng hiện tại người vẫn còn ở Lương thành. Bây giờ, ta mới chỉ học một số thứ đơn giản như từ vi gi đó.”

Trên mặt Mục Lư Niên thoáng hiện lên chút thất vọng, cùng lúc, lại dần hiện lên một vẻ mặt khác, “Nói như vậy, người là trời sinh?”

“Ách?”

“Nói cách khác, người trời sinh đã có bản lĩnh thôi miên người khác?” Trong mắt Mục Lư Niên hiện lên vài phần mờ mịt, “Chẳng trách, Vân đại nhân phải vội vàng đưa người rời xa Lương thành. Thì ra là vậy.”

“Chờ một chút, thuật thôi miên là cái gì?” Thiên Hạ vận mi suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Thiết cho nàng lúc này vẫn còn chưa chú ý tới, cổ tay đã bị hắn nắm một lúc lâu.

“Thôi miên là một người sử dụng thủ đoạn ngầm khiến cho một người hoặc nhiều người khác tiến vào trạng thái tương tự giấc ngủ, đồng thời có thể xuất hiện hiệu ứng thần kỳ, nhằm đạt được mục đích nào đó. Khi một người bị thôi miên, mọi hành động hay phán đoán đều bị yếu đi hoặc bị đánh mất. Mà cái rõ ràng nhất chính là cảm giác. Cảm giác phát sinh bị bóp méo hoặc mất đi.”

Thiên Hạ vẫn là gương mặt khó hiểu, lắc đầu một cái, “Không hiểu!”

Mục Lư Niên sững sốt một chút, lại nhớ tới những lời này của mình mặc dù đã nói hết sức rõ ràng nhưng vẫn có một số từ nàng không hiểu được, trong lòng quỳnh lên, nói thẳng: “Nói cách khác, người có khả năng khiến ta ngủ, khiến cảm giác của ta biến đổi! Giống như ngày hôm qua vậy, ta rõ ràng cảm thấy đau đến thấu xương, nhưng sau khi người đến, cảm giác này trở nên rất yếu, về sau là hoàn toàn biến mất. Người đã hiểu chưa?”

Thiên Hạ cái hiểu cái không gật đầu, “Người nói, chắc là nhiếp hồn thuật?”

Nhiếp hồn thuật?

Hai mắt Mục Lư Niên sáng lên, cười nói: “Đúng đúng, không sai! Chính là nhiếp hồn thuật các người hay nói!”

Các người? Trong con người Thiên Hạ lóe lên một tia hồ nghi, lời này nghe có vẻ là lạ?

Chương 57: Đều Có Bí Mật!

Mục Lư Niên thấy được sự hoài nghi trong mắt Thiên Hạ, cong môi cười một tiếng, kéo nàng ngồi xuống cô nói chuyện.

“Người có tin con người có kiếp trước kiếp này không?”

Câu hỏi đột ngột khiến lòng Thiên Hạ thoáng lộp bộp.

Mình là người đã sống lại, chẳng lẽ hắn nhìn ra đầu mối gì sao? Hay là, hắn cũng là một bí thuật sư, đang cố ý thăm dò mình?

“Đương nhiên là tin! Từ xưa đến nay, sinh tử tuần hoàn, tại sao lại không tin?”

Mục Lư Niên khẽ cười một tiếng, “Đúng vậy, từ xưa đến nay đều vậy. Nhưng tại sao lại có nhiều người nhất định không tin?”

Thiên Hạ khó hiểu quay đầu nhìn hắn, “Hôm nay, ngươi làm sao vậy? Có gì đó là lạ?”

Mục Lư Niên mím chặt môi, mặt mày có chút do dự. Một lúc lâu sau, khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Thiên Hạ không biết hắn suy nghĩ cái gì, chỉ cho rằng hắn lo lắng độc trong người, cười an ủi, “Người yên tâm. Ngọc thần y nói, lần này, độc trong người ngươi chắc chắn có thể loại bỏ sạch sẽ. Chỉ có điều, có lẽ, ngươi sẽ phải chịu nhiều đau đớn một chút.”

Mục Lư Niên cong môi, mấy năm nay, đau đớn mình chịu còn ít sao?

“Mười năm! Ta đã tới nơi này được mười năm!”

“Hả?”

Mục Lư Niên đột nhiên quay đầu nhìn nàng, giữa con ngươi trong veo lộ ra mấy phần thâm thúy, “Thiên Thiên, trước đây, có người từng nói, ta sẽ sống không quá hai mươi tuổi. Nếu ta chết, ngươi sẽ nhớ ta chứ?”

“Sao có thể? Không phải Ngọc thần y đã nói tìm được cách trị bệnh cho ngươi rồi sao? Ngươi đừng suy nghĩ nhiều quá. Nên có lòng tin đối với Ngọc thần y.”

“Ừm, nên có lòng tin đối với Ngọc thần y.” Mục Lư Niên nói xong, thoáng nhìn xung quanh, “Suy cho cùng, ta cũng không phải là người Vân gia các ngươi, Phượng Hoàng sơn cũng không phải là nơi ta có thể ở lâu. Lần này, Vân đại nhân có thể đáp ứng đưa ta tới đây cũng là vì năm đó thiếu phụ vương ta một nhân tình mà thôi.”

Thiên Hạ không hiểu hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì mà như vậy? Đầu óc người này và người thường đích thực có chút bất đồng. Hắn có những ý nghĩ nhảy vọt, không biết là nhảy đến nơi nào nữa, còn có chút khiến người ta không cách nào chống đỡ được.

“Mục thế tử, ngươi nghĩ quá nhiều rồi. Bất luận là vì sao ngươi lại đi vào nơi này nhưng mục đích cuối cùng của mọi người đều là vì muốn giải phệ tâm độc trên người ngươi, để cho ngươi có thể hoàn hảo sống tiếp những tháng ngày tươi đẹp, không phải sao?”

Mục Lư Niên chau mày, “Sao không gọi ta là Nguyên Sơ?”

Nét mặt Thiên Hạ hơi ngưng lại, “Không phải không muốn, chỉ là chưa kịp thích ứng.”

Mục Lư Niên thấp giọng, nhẹ cười nói: “Thiên Thiên, ngươi phải thích ứng nhanh một chút mới tốt. Mà, ngươi có thiên phú hơn người như này, ta thực sự lo lắng, nếu như bị người khác biết, ngươi sẽ rơi vào thế bị động.”

“Yên tâm đi, cậu và biểu ca sẽ bảo vệ ta. Mặc dù, ta không có khả năng tập võ nhưng cậu từng nói qua, chỉ cần ta chăm chỉ khổ luyện, người khác muốn tổn thương ta cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

Mục Lư Niên nghe thấy vậy, cơ thể hơi cứng lại, nhìn tiểu cô nương bên cạnh, nghĩ tới sự cơ trí và thủ đoạn của nàng ngày hôm đó, người khác muốn tính toán nàng, thật đúng là không phải chuyện dễ dàng.

Chỉ có điều, giang hồ tình phong huyết vũ, người triều đình tâm quỷ gian trá, khắp nơi đều là mưu mô, bẫy rập. Nếu vị kia biết được thiên phú đặc biệt của nàng, sợ rằng hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

Nhìn tiểu cô nương bên người năm nay mới vừa mười tuổi nhưng mấy ngày nay nghe Ngọc thần y nói loáng thoáng, nàng phải ở lại nơi này ba năm rưỡi.

Một tia kiên định thoáng hiện qua trong mắt hắn. Một lát sau, đôi con ngươi đen như ngọc lại khôi phục lại sự trong trẻo như trước. Nhưng nếu nhìn kỹ

sẽ phát hiện ra trong mắt hần nhiều thêm một tia cổ chấp!

Ngày kế, giải được của Mục Lư Niên đã phối xong. Trường Bình vương phủ và Vân gia phải mất mấy năm mới tìm được đủ những thứ quý hiếm này. Nhưng bởi vì hần trúng là phê tâm độc, hơn nữa lại còn trúng hai lần cho nên quá trình giải độc đối với hần là phi thường thống khổ.

Hải gia gia đưa Thiên Hạ vào một gian bí thất. Thẳng đến hai ngày sau, Thiên Hạ mới có chút chán chường đi ra. Tam Thất vội vàng đứng bên ngoài đón nàng trở về, sau khi tắm gội, thay y phục xong lại vội vàng chạy tới trúc lâu.

Khi đó, bên trong trúc lâu đã có tới bảy, tám người, trong đó có ba gã hộ vệ, đang chuẩn bị trói Mục Lư Niên vào giường để tránh cho hần không chịu được đau đớn mà tự vẫn.

Ngọc Ly Từ thấy Thiên Hạ bước vào, khoát tay ngăn mọi người lại. Trong phòng chỉ còn lại hần và Hải gia gia, Thiên Hạ ngồi bên mép giường, ánh mắt bình tĩnh nhìn Mục Lư Niên.

Ngọc Ly Từ giúp Mục Lư Niên uống giải được. Sau đó, Hải gia gia bắt đầu vận nội lực hòa tan được tính, thúc đẩy nhanh quá trình, nhanh chóng hóa giải được, giảm bớt quá trình thống khổ của hần. Mà việc quan trọng nhất của việc sử dụng nội lực chính là bảo vệ tim mạch của hần.

Ánh mắt của Thiên Hạ ngày càng mờ. Mục Lư niên cho phép bởi vì hần biết nàng muốn làm gì, vô cùng phối hợp, thậm chí là về sau, khoe môi vẫn còn cong lên một nụ cười.

Bốn người đã ở trong trúc lâu năm, sáu canh giờ.

Cơ thể Thiên Hạ đã bắt đầu lung lay, sắc mặt cũng trắng bệch như tuyết, mồ hôi từ trên trán chảy xuống hai má rồi xuống cằm, quần áo trên người cũng ướt sũng từng mảng, đặc biệt là phía sau lưng giống như vừa trải qua một trận mưa vậy.

Ngọc Ly Từ nhìn thân hình gầy yếu của Thiên Hạ đã sớm đau lòng nhưng không còn cách nào khác, để có thể thuận lợi giải độc cho Mục Lư Niên chỉ có thể ủy khuất nàng.

Cuối cùng, Thiên Hạ cũng nghe được tiếng kêu vui mừng của Ngọc Ly Từ, khoe môi nhấc lên, chưa kịp nở nụ cười, cơ thể đã mềm nhũn, không biết gì nữa.

Một giấc này, Thiên Hạ ngủ ba ngày ba đêm!

Lúc trước, Hải gia gia cường chế nàng huấn luyện đã tiêu hao gần như toàn bộ sức lực của nàng, trong trúc lâu lại không ngừng tiêu hao tinh thần năm, sáu canh giờ liền, khiến nàng đã sớm không chịu nổi nữa.

Nhưng Mục Lư Niên thì ngược lại, chỉ ngủ mấy canh giờ đã tỉnh lại.

Mà chuyện đầu tiên hần làm sau khi tỉnh lại chính là chạy đến vịnh Thanh Thủy.

Lần này, hần tới gần lại không gặp lại bất kỳ ngăn cản nào như trong dự liệu.

Thấy thân hình nhỏ bé đang ngủ say sưa trên giường, Mục Lư Niên lần đầu tiên cảm thấy người hạ độc mình đáng ghét đến vậy! Trước đây, hần đau khổ ra sao, bị giày vò như thế nào cũng không thấy người nọ đáng hận như bây giờ.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, Mục Lư Niên cảm thấy lòng mình như bị nhéo một cái, lồng ngực vặn vẹo, môi mím, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm nói, “Thiên Thiên, Thiên Thiên của ta!”

Thiên Hạ hơi khó chịu, giống như bị người quấy rầy mộng đẹp, trở mình, một cánh tay chui ra khỏi chăn, trong miệng còn thì thào một câu, “Nguyên Sơ đừng sợ. Không đau!”

Thanh âm tuy nhỏ nhưng Mục Lư Niên là người tập võ, làm sao lại không nghe thấy?

Hóa ra, vẫn có mấy phần lo lắng cho hần. Mây khẽ nướng, đôi mắt trong trẻo hơn rất nhiều. Khóe môi tạo thành một đường cong đẹp mắt hoàn toàn bán đứng tâm tình tốt đẹp của hần.

Khi Vân Thương Ly đến chỉ thấy một luồng sáng ấm áp chiếu rọi cả phòng ngủ của nàng.

Người trên giường an giấc mộng đẹp, một thiếu niên ngồi bên cạnh, khuôn mặt bình tĩnh lộ ra mấy phần vui sướng, động tác ôn nhu đem tay nàng để vào trong chăn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đây Coi Như Đàm Phán?

Editor: Gió

Vân Thương Ly mặc bộ bạch y như mọi ngày, còn Mục Lư Niên hôm nay lại mặc một cái áo khoác dài màu xanh đậm.

Một xanh một trắng đi trên đường nhỏ trên núi tạo nên một phong cảnh vô cùng đẹp mắt.

“Nàng rất mệt.” Mục Lư Niên lên tiếng trước, phá vỡ không khí yên lặng giữa hai người, “Nàng còn quá nhỏ, quá khó cho nàng.”

“Lư Niên, ngươi bây giờ cũng đã mười lăm rồi?”

“Đúng vậy.”

“Hôm nay, độc tố trong người ngươi đã hết, ngươi có dự tính gì? Trở lại Trường Bình vương phủ, hoán đổi lại với người thể thân của ngươi, hay là?”

Mục Lư Niên lắc đầu, “Nếu người nọ có thể động tay chân vào thuốc của ta, cũng không khó đoán được ám vệ của Trường Bình vương phủ chắc chắn có vấn đề. Mặc dù còn chưa dính đến bí mật của ta nhưng ít nhất, cũng đã thâm nhập vào rồi.”

“Trước khi tới đây, ta đã thông báo chuyện này với Trường Bình vương rồi.”

Mục Lư Niên sững sốt một chút, lại nhớ tới vị Vân đại nhân này là một người có sở trường về bói toán.

“Đã tra ra được rồi?”

“Trường Bình vương làm việc ngươi còn không rõ sao? Tuyệt đối không lưu lại dấu vết.”

Mục Lư Niên thoáng quay đầu lại, phát hiện bọn họ đã đi được một đoạn rất xa, tới gần một dặm. Nhìn căn phòng Thiên Hạ ở, lần đầu tiên, hắn cảm thấy hạnh phúc cách mình gần đến vậy.

Vân Thương Ly không nhìn cũng biết nhất định lúc này hắn đang nghĩ về Thiên Hạ.

“Bây giờ, nàng vẫn còn là một đứa trẻ. Bí mật của Thiên Hạ, ngươi cũng đã biết. Ta cũng không gạt ngươi nữa, chỉ mong ngươi nhìn việc Tiểu Hạ coi như gián tiếp cứu ngươi hai lần mà đừng nói ra. Ngay cả Trường Bình vương và Vương phi cũng không được hé răng dù là nửa chữ.”

“Yên tâm! Thiên Thiên không phải cứu ta hai lần, mà là ba lần! Chỉ có điều, mới gần nửa năm mà nàng đã cứu ta tới ba lần. Hơn nữa, lần nào cũng là lúc ta chật vật nhất. Sợ rằng, duyên phận của ta với nàng, không chỉ đơn giản chỉ là ân nhân cứu mạng như vậy.”

Vân Thương Ly thoáng dừng lại, ánh mắt có chút lạnh nhạt nhìn về phía hắn, “Mục thế tử có ý gì?”

Mục Lư Niên nhướng mày cười một tiếng, khí tức của hắn lúc này và lúc ở trong phòng Thiên Hạ hoàn toàn bất đồng, giống như là một người khác vậy.

“Vân thúc thúc đã rõ cần gì phải hỏi? Theo ta được biết, Vân thúc thúc am hiểu nhất chính là thuật bói toán, không phải sao? Đã như vậy, không ngại mời Vân đại nhân bói cho ta và Thiên Thiên một quẻ, nhìn xem cửa nhân duyên của chúng ta thế nào?”

Vân Thương Ly hơi nhíu mày, sau đó trực tiếp xoay người, chỉ để cho hắn một gò má, “Lư Niên, ta cũng không có ý định giấu ngươi. Nhân sinh của Thiên Hạ, ta thực sự không bói ra được.”

Mục Lư Niên ngăn ra, “Vân thúc thúc nói vậy là có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ. Lư Niên, ta từng bói cho ngươi, sau năm ngươi mười lăm tuổi, tất cả mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió. Nhưng còn Thiên Hạ...” Ánh mắt Vân Thương Ly tối sầm, “Ta dùng tất cả các biện pháp sở học cả đời ta

cũng không thể bói được tương lai của nàng. Cho nên, vấn đề của ngươi, ta quả thực không có câu trả lời.”

Mục Lư Niên tuyệt đối không nghi ngờ lý do thoái thác của Vân Thương Ly. Thân là bí thuật sư, hắn không cần phải tự phơi bày khuyết điểm của hắn trước mặt mình.

“Dù thế nào đi chăng nữa, ta cũng sẽ không buông tay Thiên Thiên.”

“Lư Niên, ngươi đã nghĩ kỹ chưa? Ngươi là Trường Bình vương thế tử, tương lai kế thừa tước vị. Nhưng Thiên Thiên...” Vân Thương Ly dừng một chút, nhìn lướt qua về phía xa, “Mặc dù có một Định quốc công phủ làm chỗ dựa nhưng thân phận của nàng vẫn không có cách nào xứng đôi với gia thế của ngươi.”

Mục Lư Niên khẽ cong môi cười một tiếng, “Vân thúc thúc quá lo rồi. Chẳng lẽ, Vân thúc thúc không cho rằng, nếu sau này ta thú một nữ tử có thân phận không cao thì vị kia sẽ càng yên tâm hơn? Trái lại, thiên phú của Thiên Thiên không thể để cho vị kia biết được, nếu không, sợ là sẽ có thật nhiều

phiền phức.”

Vân Thương Ly từ chối cho ý kiến, “Thiên Hạ mới mười tuổi, quá nhỏ. Chuyện tương lai, tương lai hãy nói.”

Mục Lưu Niên khiêu mi, đây là không chịu cho mình một câu trả lời chắc chắn?

“Đội Thiên Thiên tình, ta sẽ xuống núi. Ta biết dọc đường Phụng Hoàng sơn, các người bày không ít bẫy rập, trận pháp, nếu không có người hướng dẫn, căn bản không thể đi vào. Lần này ta đi, sợ rằng rất khó có thể quay lại nơi này. Sau này, tháng ba hàng năm, ta sẽ ở Phù Hà trần chờ nàng. Chuyện này đối với Vân đại nhân không có khó khăn gì chứ?”

Phù Hà trần vốn là thế lực của Phụng Hoàng sơn, Vân Thương Ly khẽ nhếch môi, mâu quang nhàn nhạt đảo qua trên mặt Mục Lưu Niên, nhìn không ra hi vọng, chỉ thấy một mảnh thâm thúy.

“Việc này, người tự trao đổi với Tiểu Hạ. Nếu như nàng đồng ý, ta sẽ không ngăn cản.”

Lại qua hai ngày nữa, Thiên Hạ mới ngủ no mắt.

Chỉ có điều, vừa tỉnh dậy, trong con ngươi Thiên Hạ đã hiện lên một tia kinh ngạc.

“Cậu đã quay lại?”

“Hồi tiểu thư, đúng vậy. Bây giờ, lão gia đang trò chuyện với Hải gia gia. Hình như đang trách Hải gia gia ép tiểu thư quá mức, còn may lần này thân thể của người không bị thương, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là được.”

Thiên Hạ gật đầu một cái, sau khi rửa mặt chải đầu xong liền đi tìm Vân Thương Ly.

Một khắc sau, trong căn phòng lớn nhất Vĩnh Thanh Thủy, phá lệ yên tĩnh.

Trong phòng, hai người Thiên Hạ và Vân Thương Ly, một hồng một trắng, bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí thực tại có mấy phần quỷ dị.

“Con nói, nhiều lần mơ thấy một giấc mơ giống nhau.”

“Đúng vậy. Hơn nữa, giấc mơ kia rất ngắn, cảnh tượng cũng vô cùng tươi đẹp.” Thiên Hạ khó hiểu nói, “Cậu, đây là có điềm gì báo trước sao?”

“Trước đây, con chưa hề nằm mơ thấy cái này?”

Thiên Hạ lắc đầu một cái, vẻ mặt hoang mang, “Lúc đó, con mệt mỏi ngủ thiếp đi, mới đầu cũng không mơ mộng gì. Sau đó, mộng cảnh này tự nhiên không ngừng lặp đi lặp lại. Mỗi lần con muốn nhìn rõ bộ dáng của hắn thì hình ảnh sẽ xoay chuyển hoặc là con mơ mơ màng màng mở mắt, sau đó lại ngủ, vừa ngủ cảnh tượng đó lại tái hiện.”

“Ừm. Không quan trọng. Nếu con đã không thấy rõ tướng mạo của người kia thì thôi, không thấy cũng được. Dù sao cũng chỉ là một người trong mộng. Có lẽ, con quá mệt mỏi, đã tiêu hao hết sức lực cho nên mới như vậy. Còn có một khả năng khác, chính là mộng yểm. Mấy ngày tới để Nhượng Cốc bồi con đi xung quanh một chút, nhìn phong cảnh trong núi sẽ khá hơn.”

“Dạ, cậu.”

Mặc dù ngoài miệng đáp ứng nhưng trong lòng Thiên Hạ vẫn treo nghi ngờ, mộng cảnh kia sao có thể xuất hiện hết lần này đến lần khác? Chẳng lẽ, đúng như cậu nói, mình bị mộng yểm?

Từ lúc rời khỏi chỗ Vân Thương Ly, Thiên Hạ vẫn luôn mất hồn mất vía, một mặt là nghĩ đến mộng cảnh kia, trong giấc mộng kia hình như còn có một ca khúc gì đó, nhưng bây giờ tự mình nhắm lại vẫn không ra, thực là kỳ quái.

“Thiên Thiên đang nghĩ gì vậy?”

Thiên Hạ vừa nâng mắt liền thấy Mục Lưu Niên một thân trường sam thanh sắc đang mỉm cười dựa vào một cây hải đường, hai tay khoanh trước ngực, nhìn mấy cánh hoa hải đường trên vai hắn, hiển nhiên là đã chờ ở chỗ này từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Thế Tử Tâm Kế!

Editor: Gió

“Sao ngươi lại ở đây?” Thiên Hạ có chút bất ngờ hỏi.

“VẬY THIÊN THIÊN CHO RẰNG TA NÊN Ở NƠI NÀO?” MỤC LƯU NIÊN KHÔNG ĐÁP MÀ HỎI NGƯỢC LẠI.

Thiên Hạ hơi cong môi, miệng còn chưa nói, bụng đã lên tiếng trước. Thiên Hạ nhất thời không biết giấu mặt đi đâu.

Trong con ngươi Mục Lưu Niên lóe lên một tia đau lòng, “Ngươi còn chưa ăn gì sao?”

Thiên Hạ lúng túng lắc đầu.

“Đi thôi, ta đưa ngươi đi ăn cái gì trước. Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Sau khi ăn no bầy, tám phần, Thiên Hạ mới hậu tri hậu giác nói, “Ngươi có ý tới tìm ta?”

“Ừm.” Mục Lưu Niên thấy nàng buông đũa xuống, “Không ăn nữa?”

Thiên Hạ lắc đầu một cái, “Không ăn nữa. Không thể lập tức ăn quá nhiều, nếu không, sẽ đau dạ dày.”

Mục Lưu Niên gật đầu, thực sự có một loại lý thuyết như vậy, “VẬY THÌ UỐNG CHỨT CANH ĐI, BỒI BỔ NHIỀU MỘT CHỨT.” NÓI XONG, LIỀN TỰ MÌNH MÚC CHO NÀNG MỘT CHÉN CANH.

Thiên Hạ ngoan ngoãn nhận lấy chén canh hán đưa tới, cảm thìa mức đưa lên miệng nhỏ uống, vừa uống còn vừa nhìn xem, rốt cuộc hán đến tìm mình làm gì?

Sau khi ăn xong, Mục Lưu Niên đề nghị đi dạo một chút. Nghĩ đến chuyện hán sắp phải rời đi, Thiên Hạ gật đầu đồng ý.

“Ngày mai, ta phải xuống núi rồi.”

“Ừm.” Thiên Hạ gật đầu một cái, “Ta đã nghe cậu nói, ông ấy cũng không nán lại được lâu, chuẩn bị hồi kinh rồi. Dù sao, chuyện mẫu thân xuất giá vẫn phải nhờ một tay ông ấy lo liệu.”

“Thiên Thiên, ta đi rồi, ngươi sẽ nhớ ta chứ?”

“?” Thiên Hạ khiêu khiêu mi, chuyện gì đây?

Mục Lưu Niên thấy nàng như vậy, khẽ than, “Thiên Thiên, lần này ta đi, con đường phía trước sợ rằng càng thêm hung hiểm. Ngươi không lo lắng ta không thể sống sót trở lại gặp ngươi một lần nữa sao?”

Thiên Hạ nghĩ cũng phải. Mặc dù, nàng không hiểu tình hình triều cực lắm nhưng cũng biết Thiên gia kiêng kỵ Mục gia. Đặc biệt là mấy năm nay, có thể nói là, càng chèn ép Mục gia được bao nhiêu thì chèn ép bấy nhiêu, chuyện gì có thể bỏ Mục gia sang một bên liền bỏ một bên. Nghe nói, Mục gia bành chi có mấy người phải từ quan tòng thương. Còn không phải là do Thiên gia không cho bọn họ đường sống sao?

“VẬY LẦN NÀY NGƯỜI TRỰC TIẾP TRỞ VỀ KINH THÀNH À?”

Mâu quang trong suốt của Mục Lưu Niên nhìn thẳng vào mắt nàng, thấy hình ảnh của mình hiện rõ trong đó, khiến hán cảm thấy vô cùng cao hứng.

“Ta vốn dự định quay về Trường Bình vương phủ. Nhưng bây giờ ngắm lại, sợ rằng còn chưa phải lúc. Lực lượng của ta bây giờ còn quá yếu. Mà đối với Mục gia, một khi thoát nợ là chỉ còn đường chết. Ta không thể để cho Mục gia cứ như vậy kết thúc.”

Thiên Hạ sững sốt, chuyện nghiêm trọng như vậy sao?

Nhớ lại kiếp trước, hình như vị Mục thế tử này mất sớm, sau đó, một vị thứ tử kế thừa vương vị, tiếp sau đó, hình như là dần dần suy vong.

Nhưng đời này, vị Mục thế tử này không chỉ sống thật tốt mà hình như, mỗi lần tính mạng du quan đều có mình xuất hiện, chẳng lẽ, mình sống lại là để giúp hán giải tai?

Thiên Hạ cau mày, càng nghĩ càng thấy chuyện này có khả năng rất cao! Nếu không, sao mình lại không lý do sống lại?

Thấy nàng đứng trước mặt mình lại phân tâm, Mục Lưu Niên có chút không vui, đưa tay khẽ búng trán nàng một cái.

Nhưng không nghĩ tới, cảm xúc tron bóng trên trán khiến đẩy lòng hán sinh ra một loạt cảm xúc tê dại, giống như bị giật vậy, nhất thời có phản kích động, khó có thể bình tĩnh lại.

“Không trở về Trường Bình vương phủ thì ngươi định đi đâu?”

Mục Lưu Niên quay mặt đi chỗ khác, che giấu sự mất tự nhiên của mình, ho khan một tiếng nói, “Ta đi làm chuyện phải làm.”

Thiên Hạ không hiểu, nhưng cũng không tiếp tục gặng hỏi. Nàng hiểu, nếu Mục Lưu Niên không muốn để cho Mục gia biến mất thì nhất định phải tìm được đường lui vạn vô nhất thất cho Mục gia. Giống như cậu bây giờ, mặc dù là một bí thuật sư nhưng trước mặt đại đa số người ngoài, cậu vĩnh viễn chỉ là một thương gia. Mặc dù được Hoàng thượng ban cho một chức quan nhân tản nhưng cũng vẫn chỉ là một thương hộ xuất thân thấp hèn.

“Độc trong người ngươi đã giải chết chưa?”

“Ừm. Cảm ơn ngươi! Ta nghe hộ vệ nói, độc của ta vừa giải xong, ngươi liền hôn mê bất tỉnh. Ba ngày nay, ta lo muốn chết.”

“Cũng không có gì, chỉ là sức khỏe suy yếu một chút thôi, ngủ một giấc là tốt rồi.” Thiên Hạ lơ đãng nói.

Đáy mắt Mục Lưu Niên có chút thất vọng, nhưng chỉ chớp lát, trên mặt lại hiện lên thần thái khác thường.

“Thiên Thiên, ngươi có chuyện gì muốn hỏi ta không?”

Thiên Hạ vận mi, suy nghĩ một chút, chuyện lần trước hắn bị thương ở Duẫn Châu chắc là không được hỏi. Ai biết có dính dáng đến chuyện cơ mật triều đình hay không? Nhưng nghĩ đến chuyện thôi miên hôm trước hắn nói, Thiên Hạ lập tức lên tinh thần.

“Nguyên So, vậy ngươi mau nói cho ta một chút, thôi miên lần trước ngươi nói còn có tâm lý ám thị gì gì đó, là cái gì? Cũng là bí thuật sao?”

Thiên Hạ đang hưng phấn không chú ý tới trong mắt Mục Lưu Niên lóe lên một tia giảo hoạt rồi biến mất. Sau khi kiên nhẫn giải thích cho nàng một phần lại khôn khéo đưa trọng tâm câu chuyện vòng sang vấn đề độc tâm thuật.

“Thuật độc tâm? Trên đời tồn tại loại lực lượng như vậy sao?” Hai mắt Thiên Hạ đều tỏa sáng.

Mục Lưu Niên trầm ngâm một lúc mới giải thích, “Cái này rất khó nói. Nhưng ra biết rõ có một loại phương pháp có thể suy đoán hoạt động nội tâm của một người. Cũng gọi là thuật độc tâm, chỉ có điều, đây cũng không phải là dị năng gì, chỉ là thông qua quan sát ánh mắt của đối phương, nhìn biểu tình, động tác, vân vân... sau đó suy đoán xem rốt cuộc người này đang nghĩ gì. Đương nhiên, biểu tình hay động tác con người làm ra sẽ không có quá nhiều loại, mà đặt trong mỗi một hoàn cảnh chỉ định đặc biệt sẽ có những giải thích không giống nhau.”

“Thật không? Nghe thật là thần bí! Ngươi có biết không? Có thể dạy ta một chút được không?”

“Ngươi muốn học?” Thanh âm của mỗ nào đó đã bắt đầu có mấy phần đắc ý.

“Ừm! Muốn!” Thiên Hạ trịnh trọng gật đầu, còn không biết mình đang bị người ta tính kế.

“Đáng tiếc, ngày mai, ta phải xuống núi rồi.”

Mục Lưu Niên nói, ánh mắt lại nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của nàng, thấy đáy mắt nàng đích thực thoáng qua tia thất vọng, lại nói, “Nhưng mà, ta có thể mỗi năm đều dành ra thời gian đến Phù Hà trấn một chuyến, đến lúc đó, ngươi đến Phù Hà trấn tìm ta là được.”

“Thật không?”

Lần này đổi lại là Mục Lưu Niên gật đầu.

“Được, ta đi nói với cậu ngay.”

Nhìn Thiên Hạ vụt đi như một làn khói, Mục Lưu Niên đắc ý nhướng mày, có lần đầu tiên, lần thứ hai rồi lần thứ ba, dĩ nhiên sẽ không quá khó khăn!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60: Dạ Sát Chi Chủ!

Editor: Gió

Vân Thương Ly mặc dù không biết Mục Lưu Niên dùng cách gì khiến Thiên Hạ đồng ý nhưng cũng không muốn hỏi kỹ, dù sao, chuyện của đám con nít, người lớn cũng không tiện nhúng tay can thiệp nhiều.

Chỉ có điều, Vân Thương Ly ra điều kiện, đó chính là hàng năm xuống núi đến Phù Hà trấn, đều không thể quá một tháng, hơn nữa, còn nhất định phải có Vân Trường An và Vân Nhưộc Cốc đi cùng.

Chuyện này, Thiên Hạ sáng khoái đáp ứng.

“Cậu, con thấy cách đây không xa có một rừng hoa đào, Hải gia gia nói nơi đó là cấm địa. Chúng con chỉ tới đó thưởng hoa cũng không được sao?”

“Không được! Trong đó có bày trận pháp, chờ thời cơ đến, ta sẽ cho các con vào trong rừng đào tu tập.”

“Dạ.” Thiên Hạ hơi thất vọng nhưng nghĩ đến sau này hàng năm mình có thể xuống núi một lần, trong lòng vẫn có chút vui mừng nho nhỏ.

Sáng sớm hôm sau, Mục Lư Niên xuống núi.

Lúc mấy người Thiên Hạ thức dậy, trúc lâu đã được dọn dẹp sạch sẽ, không còn một bóng người.

“Sao lại thế này? Ta còn muốn hỏi hần một chút về thuật đọc tâm. Vậy mà không nói một tiếng đã đi rồi!”

Nghe khẩu khí biểu muội có chút oán trách, Vân Trường An vui vẻ, “Đúng vậy! Mục Lư Niên này cũng thật là, nói thế nào đi nữa, muội cũng coi như là ân nhân cứu mạng của hần, vậy mà lại yên lặng không một tiếng động rời đi. Tiểu Hạ, sau này có cơ hội, ta và Nhữ Cốc nhất định đánh hần một trận, trút giận cho muội.”

Chỉ có điều, Vân Trường An thật không nghĩ tới, vô luận là hiện tại hay tương lai, hần và Nhữ Cốc liên thủ đều không thể thắng nổi Mục Lư Niên dù chỉ một lần! Tuy nhiên, đây là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Lại nói đến Mục Lư Niên, sau khi thuận lợi xuống núi, ở chân núi đã có ám vệ Trường Bình vương phủ chờ sẵn.

“Chuyện ta khỏi hần đã truyền thư về cho Trường Bình vương phủ chưa?”

“Hồi thiếu chủ, chưa ạ. Thuộc hạ chờ ngài cho chỉ thị.”

Lúc này, Mục Lư Niên đã sớm không còn cái loại khí tức tiêu sái, ôn hòa như lúc ở trên núi. Ánh mắt lạnh lùng lướt nhanh qua mấy người, “Các người đặc biệt tới đón ta?”

“Hồi thiếu chủ, vương gia phân phó, sau này thuộc hạ nghe thiếu chủ sai phái, chỉ nghe lệnh của một mình thiếu chủ.”

“Ừm. Đưa thư về Trường Bình vương phủ nói ta đã khỏi hần, nhớ kỹ, phải dùng ám ngữ.”

“Dạ, thiếu chủ.”

“Còn có, nói với phụ vương, ta tạm thời sẽ không quay về Lương thành, khiến hần ta quan tâm Trường Bình vương phủ nhiều thêm.”

“Thiếu chủ tính toán như nào ạ?”

“Trước đi Kỳ Lân sơn, gặp gỡ bốn vị môn chủ của chúng ta.”

“Dạ, thiếu chủ.”

Sau khi xuống núi, Mục Lư Niên tất nhiên thay hình đổi dạng, không còn vẻ tuấn đạt như trước. Đoàn người ngày đêm thần tốc, ngựa không ngừng vó, chỉ mất mấy ngày đã đi từ phía Đông tới phía Tây Từ Dạ quốc.

Mục Lư Niên trực tiếp cưỡi ngựa chạy vào núi, xuyên qua một cánh rừng liền thấy một dòng suối nhỏ trong vắt, tiến lên phía trước mấy chục thước có thể thấy một thác nước trắng lệt.

Mục Lư Niên tung người xuống ngựa, roi ngựa trong tay khẽ vung lên, vũng vàng rơi vào tay ám vệ theo tới.

Tất cả có mười ba ám vệ theo tới, để lại hai người ở lại canh giữ còn lại mười một người cấp tốc đuổi theo.

Chưa tới nửa canh giờ, Mục Lư Niên đã xuất hiện trên đỉnh Kỳ Lân sơn.

Hần đứng chấp tay trên đỉnh núi, mặc cho cuồng phong lạnh như cắt cuốn lấy quần áo của mình, hất tung mái tóc dài, tựa như không có chút cảm giác nào!

Lại tiếp sau đó, bất quá là chỉ mấy hơi thở, bóng dáng của bốn đạo màu sắc bất đồng liền tiếp xuất hiện trên đỉnh núi.

Trắng, xanh, đỏ, đen, bốn đạo màu sắc bất đồng trên đỉnh núi vắng lặng làm tăng thêm mấy phần huyền ý. Đặc biệt là nữ tử một thân váy đỏ, lúc này thoát nhìn phá lệ vũ mị động nhân, chỉ có điều ánh mắt sợ sệt khiến vẻ mị sắc của nàng bị giảm đi mấy phần.

“Công phu của bốn người các người càng ngày càng không tiến bộ. Lâu như vậy mới tới!”

Thanh âm của Mục Lư Niên hòa lẫn tiếng gió nhẹ nhàng càng thêm rét lạnh, khiến cho mười một ám vệ cách đó không xa, ai nấy đều sinh ra sợ hãi. Biểu tình của bốn vị đứng đầu cũng không được tốt cho lắm.

“Thuộc hạ biết sai.”

“Biết sai? Nếu ta tới bán toàn bộ các người đi chứ không phải tới thí luyện thì sao?”

Mục Lư Niên vẫn đưa lưng về phía bọn họ, thanh âm so với vừa rồi càng lạnh lẽo và cứng rắn thêm mấy phần.

Nam tử mặc bạch y cúi đầu ôm quyền nói, “Đều là thuộc hạ thất trách. Xin chủ tử trách phạt!”

“Các người thân là môn chủ Dạ Sát lại có thể khinh suất như vậy, ở đây tự kiểm điểm thật tốt, không có lệnh của ta, không được phép xuống núi.”

“Dạ, chủ tử.”

Dạ Sát thành lập đã được mười năm, bảy năm trước vang danh khắp bốn phương. Trên giang hồ, ai ai cũng sợ tổ chức thần bí này. Đây cũng là một trong những đại họa hàng đầu khiến Hoàng thất Tử Dạ nhừ đầu.

Ai có thể ngờ, người sáng lập ra một tổ chức khiến cho Tử Dạ Hoàng nhừ đầu như vậy lại là một thiếu niên mới gần mười lăm tuổi? Còn có, ai có thể nghĩ tới, thời điểm thành lập Dạ Sát, Mục Lư Niên mới năm tuổi?

Thân hình Mục Lư Niên như thoi đưa, xuyên qua xuyên lại, lượn quanh rừng rậm trong núi, không bao lâu sau, người đã tới dưới chân núi.

“Chủ người, hình phạt của người có phải quá nghiêm khắc không?”

Mặt mày Mục Lư Niên không còn lệ khí, cũng không thấy vẻ âm lãnh như nãy mà từ từ giãn ra, giữa hàng mày rậm thoạt nhìn giống như có mấy phần ấm áp.

“Bây giờ người độc ác với bọn họ một chút còn hơn sau này địch nhân độc ác với bọn họ.”

Ấm về sững sờ, thấy chủ tử sai bước rồi đi, biết rõ lần này chủ tử đã giải hết độc, phạm vi hoạt động của Dạ Sát sau này sợ là sẽ không chỉ dừng lại ở phía Tây. Nghĩ tới người Mục gia mấy năm nay bị lạnh nhạt trên triều đình, cùng với cực độc trên người chủ tử, xem ra, ngày bọn họ báo thù sẽ không còn xa nữa.

“Người hạ độc ta, ta có thể nhịn; người xúi giục con trác phi hại ta, ta cũng không tính toán. Nhưng hôm nay trong lòng ta có thêm một Thiên Thiên, nếu không đủ cường đại, ta lấy gì để bảo hộ nàng đây?”

Không ai nghe thấy tiếng thì thầm của Mục Lư Niên khi đi qua dòng suối nhỏ, tiếng suối róc rách đem lời của hắn nhập vào sông lớn, đổ ra muôn nơi.

Một năm này, Mục Lư Niên mười lăm tuổi, Thiên Hạ mười tuổi.

Một năm này, Mục Lư Niên thủy chung chưa hề rời khỏi Kỳ Lân sơn, không ai biết rốt cuộc hắn ở trong núi làm gì. Chỉ biết rằng, hắn vô cùng, vô cùng bận bịu, bận bịu từ sáng tới đêm, một ngày chỉ có thể ngủ hai, ba canh giờ.

Trời chưa sáng đã thức dậy luyện công, sau đó lại tự nhốt mình trong một căn phòng nhỏ, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng lách cách, lách cách.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Là Địch Hay Là Bạn?

Editor: Gió

Mục Lư Niên rời đi, đối với Thiên Hạ mà nói, ngoại trừ có một chút thương cảm, căn bản không bị bất kỳ ảnh hưởng nào khác.

Một là bởi vì tuổi nàng còn quá nhỏ, chưa hề có tâm tư. Hai là bởi vì nàng cuối cùng có thể tùy tâm sở dục bắt đầu thử luyện trọng đồng của mình.

Hôn sự của Vân Tiểu Nguyệt và Lâm Thiếu Khang rất náo nhiệt, Hoàng thượng còn đặc biệt hạ chỉ, ngày thành hôn ban cho không ít báu vật quý hiếm, đủ để thấy được hắn coi trọng Lâm Thiếu Khang như thế nào.

Mà các thế gia trong kinh làm gì có ai là người ngốc, Hoàng thượng coi trọng Lâm Thiếu Khang, tự nhiên, thân phận của vị Lâm thiếu phu nhân cũng nước lên thì thuyền lên, kẻ nào dám dẫm đạp tiểu còn không phải là đánh vào thể diện của Hoàng thượng sao?

Đêm hôm đó, Vân Thương Ly ngồi một mình trong thư phòng, trên bàn để một đồ trang sức trông giống như hoa cỏ, mặt trên phủ một lớp giấy đỏ, nhìn thế nào cũng không giống thứ một nam tử sẽ dùng.

Không biết qua bao lâu, mí mắt Vân Thương Ly mới nâng lên, “Người đã tới?”

“Thuật bói toán của ngươi càng ngày càng lô hỏa thuần thanh. Chuyện đại sự những năm gần đây chắc là không bỏ sót cái nào chứ?” Người đến toàn thân hắc y, trên mặt cũng che một cái khăn đen, chỉ có thể miễn cưỡng thấy được hai con mắt.

Vân Thương Ly lắc đầu một cái, nét mặt vẫn trong trẻo lạnh lùng như cũ, “Cuối cùng, muội muội cũng gả đến Lâm gia, duyên phận giữa nàng và Lâm Thiếu Khang đúng là không thể chặt đứt.”

“Đã như vậy, cứ thuận theo tự nhiên không phải tốt hơn sao?”

“Thuận theo tự nhiên? Muốn ta ngồi đây chờ Lâm gia bị diệt môn sao?”

Hắc y nhân cười nhẹ mấy tiếng, thanh âm không tính là khó nghe, chỉ có điều khiến người ta nghe xong có chút sợ hãi, cực kỳ giống âm hồn ban đêm, thanh âm kia có chút lơ lửng bất định, làm người ta kinh sợ.

“Nếu ngươi gạt đầu đồng ý của hôn sự này, tự nhiên cũng có cách giải cứu cục này đi?”

Vân Thương Ly trầm mặc.

Thân trên cổ gắng ngồi thẳng tắp, mỗi một sợi lông mày đều như xoắn xuýt, bện chặt lại với nhau. Màu sắc con ngươi càng ngày càng đậm, dưới ánh nến phảng phất sắc đỏ, lộ ra mấy phần quỷ mị.

“Tôi nay ngươi tới, rốt cuộc là có ý gì?”

Hắc y nhân khẽ kéo áo choàng, tiến lên mấy bước, nhàn nhạt lướt qua nữ trang trên bàn, “Đây là linh bài mới của ngươi?”

Vân Thương Ly theo ánh mắt của hắn nhìn sang, cười nhạt không nói.

Linh bài chỉ dùng để xem bói, cũng không phải tất cả bí thuật sư đều có, đều dùng được.

“Vân Thương Ly, nợ nần mười năm trước giữa chúng ta hình như vẫn còn rất rõ ràng.”

Mắt sắc Vân Thương Ly khẽ động, “Ngươi muốn thế nào?”

“Rất đơn giản! Nếu nói về luận võ, ngươi không bằng ta. Nhưng muốn lấy mạng ngươi, cũng không phải chuyện dễ dàng. Tuy nhiên, ta rất có hứng thú với Thiên Hạ nhà các ngươi.”

Vân Thương Ly mặt không đổi sắc nhưng trong tay áo rộng thùng thình, bàn tay đã nắm chặt. Thực sự vẫn bị người khác hoài nghi sao?

“Ta dùng bí thuật bảo vệ tâm mạch, Ngọc Ly Từ lại tổn hơn chục loại dược liệu trân quý mới miễn cưỡng nhặt lại được cái mạng nhỏ của nàng. Thế nào? Nàng chuống mắt ngươi?”

“Ha ha. Vân Thương Ly, mặc dù thuật bói toán của ngươi thắng ta nhưng không có nghĩa là ta không đoán ra được cái gì. Thiên Hạ? Nàng là cái mệnh cách gì, ta và ngươi đều rõ. Ta cũng không vòng vo với ngươi nữa. Năm năm, ta cho ngươi năm năm. Năm năm sau, ta muốn nhìn thấy một Vân Thiên Hạ chân chính.”

Mỉ tâm Vân Thương Ly thoáng chau một cái, sau đó cười khê, “Mông Thiên, vì sao ta phải cho ngươi nhìn thấy nàng? Ngươi nghĩ ngươi là ai? Nợ nần giữa ta và ngươi, ngươi lại muốn quán lên người đám hậu bối, ngươi không cảm thấy như thế là quá tiện sao?”

“Tiện? Năm ấy, ngươi quang minh chính đại thắng ta sao? Vân Thương Ly đừng thăm dò tính nhẫn nại của ta!”

“Mông Thiên, Thiên Hạ là nữ nhi của Vân gia ta, chỉ cần có ta ở đây, sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào dám thương tổn đến nàng dù chỉ là một chút.” Vân Thương Ly đứng dậy, ống tay áo rộng lớn vung một cái, chấp tay đứng ở trước cửa sổ, đưa lưng về phía hắc y nhân.

Từ đầu đến cuối, Vân Thương Ly chưa hề trực tiếp đáp ứng hắn chuyện liên quan đến Thiên Hạ. Điểm này, hắc y nhân hình như cũng không nóng vội.

Bên trong thư phòng, từ lúc câu nói cuối cùng của Vân Thương Ly hạ xuống, bầu không khí nhất thời trở nên quỷ dị.

An tĩnh nghe chỉ thấy tiếng nền thỉnh thoảng lép bép, cùng với tiếng hít thở nhàn nhạt của hai người.

“Vân Thương Ly, ngươi không thể tính ra toàn bộ tương lai của nàng đi? Ha ha, nhưng ta lại tính ra được, nàng và đồ nhi của ta có một đoạn gút mắc dây dưa khó dứt. Năm năm sau, nếu nàng không thể hóa giải kiếp nạn của đồ nhi ta, vậy thì, cuộc đời sau này của nàng chỉ có thể vui sâu trong mộng yểm. Ngươi xác định, đây là điều ngươi muốn?”

Vân Thương Ly nghĩ tới giấc mộng trong miệng Thiên Hạ, lẽ nào, người trong giấc mộng kia là đồ đệ của hắn?

Ý niệm vừa lóe, Vân Thương Ly liền lập tức bác bỏ.

Mặc dù, hắn không thể dùng ngày sinh của Thiên Hạ để bói ra tương lai của nàng nhưng hắn đã từng tính cho Mục Lưu Niên, hai người bọn họ, quả thực

có tồn tại một đường nhân duyên. Hơn nữa, mặc dù hấn không biết đồ nhi trong miệng Mông Thiên là người phương nào nhưng hấn có thể khẳng định một chút, đó là Thiên Hạ chưa từng gặp qua người này.

Đã như vậy thì người trong mộng của Thiên Hạ tuyệt đối không phải là hấn!

“Mông Thiên, chuyện tương lai, sau này sẽ nói. Nếu như Thiên Hạ quả thực hữu duyên với đồ nhi của ngươi, ta chắc chắn sẽ không chen ngang. Thân là bí thuật sư, không thể nghịch thiên cải mệnh, đây là cấm kỵ! Điều này, ta biết, chắc chắn, ngươi cũng không quên chứ?”

Mông Thiên hơi híp mắt, hấn biết Vân Thương Ly đang cảnh cáo hấn, bất kể thế nào đi nữa cũng không thể mạnh mẽ nhúng tay, nếu không, sẽ chỉ tự nước lấy họa cho mình mà thôi.

“Được, năm năm nữa, chúng ta yên lặng theo dõi kỳ biến. Vân Thương Ly, ta không thể nào thua ngươi cả đời được.”

Lời này dường như đang nhắc nhở Vân Thương Ly lại tựa như đang tự thôi miên chính hấn. Hấn không thể nào kém hơn Vân Thương Ly được!

Qua ba ngày, Vân Tiểu Nguyệt lại mặt. Vân Thương Ly lấy lý do làm ăn rồi khỏi Lương thành, chỉ có điều, hướng hấn đi không phải là Phụng Hoàng sơn mà lại là An Dương thành!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Thoáng Cái Năm Năm!

Editor: Gió

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chỉ có tiền không lùi. Thoáng một cái, Thiên Hạ đã là một thiếu nữ mười lăm tuổi, thân hình nảy nở, mặt như hoa đào.

Lúc Vân Trường An tìm nàng, nàng đang ngồi dưới một mảnh mầu đơn. Mầu đơn đủ màu sắc tươi đẹp không những không lẫn át vẻ đẹp của nàng mà ngược lại, càng làm nổi bật dung mạo xinh đẹp thanh nhã hiếm có, tươi sáng như hoa xuân của nàng.

“Muội muội, sao muội lại trốn ở đây? Phụ thân đang tìm muội khắp nơi kia.”

Thiên Hạ nghe tiếng ngoảnh đầu lại, đôi mắt thanh lệ phản chiếu bóng dáng của Vân Trường An một cách rõ ràng.

”Ca ca có biết cậu tìm muội có chuyện gì không?”

Vân Trường An lắc đầu, “Sao muội lại nghịch ngợm thế hả? Dám nhổ râu của Hải gia gia chơi đùa?”

Thiên Hạ cười khề, trên mặt thoáng hiện qua nét dí dỏm, hơi bĩu môi, tay cầm sách hơi buông lỏng, “Muội nghịch ngợm chỗ nào? Rõ ràng là Hải gia gia tự mình nhổ, nói là muốn tặng muội làm cầm huyền.”

“Ồ nháo! Cầm huyền phải dài. Râu của Hải gia gia có dài thêm nữa cũng không thể dùng làm cầm huyền được.”

Nghe thấy tiếng Thiên Hạ cười trộm, Vân Trường An bất đắc dĩ cười nói, “Ngươi, nha đầu này lại gạt ta! Râu Hải gia gia có thể dùng làm cầm huyền sao? Còn có, cầm kỹ của muội đã đạt đến mức xuất thần nhập họa chưa? Lại nói, nếu muội không dùng nhiếp hồn thuật, Hải gia gia có thể tự nhổ râu của mình sao? Đây chính là bảo bối mấy thập niên của ông ấy đấy.”

Thiên Hạ cười đứng dậy, tùy ý phui phui mấy cánh hoa dính trên người, “Muội chỉ là muốn xem thử thứ cậu dạy dùng có tốt hay không thôi mà.”

Huynh muội hai người, một trắng một hồng chậm rãi đi trên đường nhỏ.

Thiên Hạ vừa đi vừa nhìn phong cảnh xung quanh.

Tới nơi này đã năm năm nhưng nàng vẫn thấy phong cảnh nơi này tươi đẹp tuyệt trần, có nhìn thế nào cũng không thấy chán! Đặc biệt là phiến hoa đào kia, nàng vẫn muốn đi vào trong nhưng lại không dám vào, chỉ có thể mỗi ngày đứng ngoài rình coi.

Vân Trường An chun mũi một cái, “Muội lại đi vào rừng hoa đào?”

“Ca ngươi được mùi hoa đào?” Thiên Hạ không đáp mà hỏi ngược lại.

“Nha đầu này, phụ thân đã nói bao nhiêu lần rồi hả? Tỳ bà của muội bây giờ vẫn còn kém chút hòa hầu, không đủ để đi vào rừng đào, bằng không, trận pháp bên trong sẽ làm tổn thương muội.”

“Biết rồi!” Thiên Hạ đem sách trong tay ném về phía bên trái, Vân Trường An vội vàng đưa tay tiếp lấy, nhìn nàng vừa cung chiều vừa bắt đầu đi lắc đầu một cái, “Đã biết mà vẫn còn đi!” Nói xong lại dùng quyền sách gõ nhẹ lên đầu nàng một cái.

“Muội chỉ đi thưởng đào bên ngoài cũng không được sao? Muội rất tiếc mạng của mình, biết mình không có bản lĩnh tiến vào, tự nhiên sẽ không bạo gan đặt chân. Nhưng mà, lòng yêu cái đẹp ai chẳng có, hoa đào đẹp như vậy lại không cho phép muội ngắm?”

“Muội nha, mấy năm nay không học được cái bản lĩnh gì ngoài nhanh mồm nhanh miệng. Mà thôi, muội tự đi mà nói với phụ thân đi.”

Vân Trường An nói xong bước nhanh, không thèm để ý tới Thiên Hạ phía sau.

Đáng thương cho Thiên Hạ, mặc dù mấy năm nay học không ít thứ nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi. Đời này của nàng đã được định trước là vô duyên với hai chữ “vô công”.

Bởi vì thiên âm tuyệt mạch nên nàng có thiên phú tuyệt hảo để tu tập bí thuật nhưng đồng thời, cuộc đời này, nàng và võ thuật không có duyên với nhau, ngay cả công pháp căn cơ còn không tập được chứ đừng nói đến cái gì gọi là nội công.

Thiên Hạ biết ca ca đang giận nàng, xách váy chạy chậm đuổi theo, “Ca ca, mới vậy đã giận à? Cũng không nhớ, lúc trước ca ca gặp sói trên núi, là ai đã giúp huynh giải vây? Còn giúp huynh nói dối cậu hả?”

Vừa nghe thấy mấy chuyện này, Vân Trường An lập tức thu lại cước bộ, quay đầu nhìn Thiên Hạ hỏn hển đuổi theo, gần như nghiêng răng nói, “Ta không tin, muội có thể dùng chuyện này uy hiếp ta cả đời!”

Thiên Hạ cười khanh khách, thanh âm thanh thúy giống như chuông gió vang vọng khắp sơn cốc mênh mông, thỉnh thoảng còn làm mấy con chim sơn ca khẽ giật mình.

“Đi đâu đọc sách không đi, muội lại chạy tới Bách hoa cốc làm gì? Nơi này cách chỗ chúng ta ở quá xa. Đúng rồi, sao muội tới được đây?” Vân Trường An có chút khó hiểu.

“Tất nhiên là Vân Phong mang muội tới.” Thiên Hạ nói như đây là chuyện hiển nhiên, “Hắn là ám vệ, chẳng lẽ, đây không phải là việc hắn phải làm sao?”

Vân Trường An hết ý kiến.

Vân Phong là một trong hai ám vệ cùng vào cốc năm ấy. Hai người sau khi thông qua sát hạch của Hải gia gia mới phân cho Thiên Hạ một người, nhưng thực không nghĩ tới bây giờ...?

Khóe miệng Vân Trường An giật giật, đường đường là ám vệ, cao thủ nhất nhất đẳng trên giang hồ lại bị nha đầu này biến thành chân chạy. Không biết Vân Phong bây giờ có phải đang hối hận vì lúc đó đã chọn nàng hay không?

“Ca ca, đoạn đường này phong cảnh rất đẹp, chúng ta đi chậm một chút đi, có lẽ cũng có thể trở lại vịnh Thanh Thủy trước khi trời tối.”

Vân Trường An nhìn thoáng qua mặt trời đang dần ngả bóng, cũng chỉ có thể gật đầu một cái. Vịnh Thanh Thủy là chỗ bọn họ ở, cũng là nơi tập trung tương đối lực lượng Vân gia.

Tâm tình Thiên Hạ cực tốt, tới nơi này năm năm, ngoại trừ luyện cầm và tỳ bà, đó chính là luyện tập mấy bí thuật cậu dạy, mà nàng thích nhất trong số đó chính là nhiếp hồn thuật, hay còn gọi là huyền thuật. Mà tính đến nay, trong cả ngọn núi này, bản lĩnh này của nàng đứng hạng nhất, cũng chỉ có mình nàng có thể sử dụng nhuần nhuyễn, bởi vì nàng là song đồng!

Bách hoa cốc giống như chốn bồng lai tiên cảnh, không nhiễm khói lửa trần gian. Còn phong cảnh vịnh Thanh Thủy so với Bách hoa cốc lại nhiều hơn mấy phần nhân khí.

“Phụ thân.”

“Cậu.”

Năm năm chung sống khiến cho Thiên Hạ càng thêm kính nể người cậu tính tình thanh lãnh này. Mặc dù ông ấy chưa bao giờ nổi giận với nàng nhưng chỉ cần nhãn thần của ông ấy quét qua một cái, Thiên Hạ liền cảm thấy lạnh cả sống lưng.

“Huynh muội các người vào núi học nghệ cũng đã năm năm, cũng đã đến lúc xuống núi lịch lãm một phen.”

Xuống núi?

Vân Trường An thì mừng rỡ, còn Thiên Hạ lại có chút không quá tình nguyện.

“Nhưng mà con vẫn chưa tiến vào được rừng đào, vẫn chưa được coi là một bí thuật sư chân chính?”

Vân Trường An giật giật khóe miệng, nhỏ giọng nói, “Muội mới học năm năm đã muốn tiến vào rừng đào? Ta học gần mười năm mới có tư cách bước vào một lần, bất quá cũng chỉ có toàn hoa đào, chẳng có gì đáng xem! Theo ta thấy, không vào cũng tốt, không có gì quan trọng!”

“Đó là bởi vì huynh đã được vào, đương nhiên sẽ nói vậy. Huynh rõ ràng là đang khoe khoang.”

Vân Thương Ly nghe xong, cười một tiếng trong trẻo, độ cong của khóe môi vô cùng nhỏ nhưng đầu gối cũng là nở nụ cười.

“Chờ con lịch lãm trở về, liền có tư cách tiến vào rừng đào. Đây là nhiệm vụ của các con xuống núi lần này, quay về thu thập hành lý, sáng sớm mai xuống núi.”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quên, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ngân Phát Công Tử!

Editor: Gió

Sau khi, Vân Thương Ly ném cho Vân Trường An một phong thư liền thông thả đi ra ngoài.

Mặc dù, Thiên Hạ không vui nhưng cậu đã phân phó, nàng cũng không dám trái lời.

Sáng sớm hôm sau, huynh muội hai người đeo hành lý trên lưng xuống núi.

Tam Thất vẫn tiếp tục đi theo làm nha hoàn bên người Thiên Hạ. Chỉ có điều, đã mạnh hơn so với Thiên Hạ, năm năm này, Tam Thất học được không ít công phu quyền cước.

“Ca, cậu muốn chúng ta đi đâu?”

“Sau khi xuống núi, chúng ta sẽ tới An Dương thành một chuyến. Nơi đó có sản nghiệp của Vân gia. Đến cửa thành, sẽ tự có người tới đón chúng ta.”

“Nhiệm vụ của chúng ta ở An Dương thành sao?”

“Chắc vậy! Nếu không thì đi vào đó làm gì?” Vân Trường An cho nàng một ánh mắt ‘Ngươi ngốc à?’, sau đó bước nhanh hơn.

Đoàn người đi bộ xuống núi. Bởi vì Thiên Hạ không có võ, hơn nữa cơ thể vốn yếu đuối, cho nên cứ đi được một đoạn lại dừng lại nghỉ một chút. Vân Trường An vốn muốn để cho Vân Phong mang theo nàng, sau đó nghỉ lại, bây giờ nàng cũng đã mười lăm, bình thường ở trong núi cần quấy thì cũng thôi, nay sắp đi ra ngoài, không thể không có quy củ được!

Lúc đến được chân núi đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Dưới chân núi đã sớm chuẩn bị xe ngựa, Thiên Hạ và Tam Thất lên xe, Vân Trường An và Vân Lô cười ngựa, Vân Phong thì lại làm chân xa phu.

Một đường vừa đi vừa ngắm cảnh, lúc lác lác đến An Dương thành đã là mười ngày sau.

Người được Vân gia cử tới, đón bọn họ một tiểu viện. Mặc dù không bằng được biệt viện nhưng cũng có hai tòa, mấy người bọn họ ở vẫn rất rộng rãi.

Vừa tới An Dương thành, Vân Trường An đã sai người ra cửa thăm dò một chút tin tức địa phương, quan sát danh môn vọng tộc bản xứ, quan phủ thế gia, tránh cho sau này bọn họ hành sự quá mức lỗ mắng lại đụng phải quý nhân, mang đến phiền phức cho Vân gia.

Năm năm này, kỳ thực, hai người vẫn một mực ở trong núi, chưa hề đi ra ngoài nhưng đối với một số đại sự, danh nhân bên ngoài cũng không phải là hoàn toàn không biết gì. Ngược lại, bọn họ còn hiểu biết khá nhiều.

“Muội muội, nổi danh nhất An Dương thành bây giờ chính là vị Tang Khâu công tử, tóc trắng trắng tuyết kia. Có khi, nhiệm vụ lần này của chúng ta có liên quan tới hắn cũng nên.”

“Huynh đã xem qua tin?”

Vân Trường An cười, lấy thư ra, “Lần này, nhờ cậy phụ thân là một vị phu nhân nhà Tang Khâu, hơn nữa còn là trực hệ.”

Thiên Hạ bắt nắn, trừng mắt một cái, làm bầm, “Rõ ràng cậu nói đây là nhiệm vụ của muội, huynh vội vàng mở ra xem làm cái gì?”

“Muội muội, tuy nói là nhiệm vụ của muội nhưng đối với một người làm hộ pháp cho muội, cái này cũng không có gì quá đáng đi.”

Thiên Hạ liếc trắng mắt, cúi đầu đọc thư.

“Tam phu nhân của Tang Khâu và cái vị Tang Khâu công tử vang danh thiên hạ có quan hệ gì với nhau?”

“Tang Khâu công tử là công tử đích xuất con vợ cả, trong phủ, Tang Khâu đứng thứ hai. Muội nói xem, hấn với Tam phu nhân quan hệ như thế nào?”

Thiên Hạ có phần kỳ quái, “Ca, vậy huynh nói xem, vị Tam phu nhân này đến cầu cậu, người nhà Tang Khâu có biết không?”

Vân Trường An lắc đầu, “Vị Tam phu nhân này kể ra thì vô cùng đặc biệt. Ta nghe nói, nàng từng là tiểu thư thế gia bản địa. Năm ấy si mê trưởng tử nhà Tang Khâu cũng chính là phụ thân của Tang Khâu công tử. Sau đó không hiểu trời xui đất khiến thế nào lại gả cho đệ đệ của ông ta.”

“Đây cũng chính là mục đích nàng tìm tới chúng ta sao?”

“Đúng vậy! Nàng nghe nói Vân gia có một vị bí thuật sư tư thâm, có thể thành toàn cho mộng đẹp của nàng, cho nên không tiếc bỏ ra trọng kim cầu phụ thân đến phủ làm khách.”

“Tư thâm? Trọng kim?” Thiên Hạ nhướn nhướn mày, “Nói như vậy, ý định ban đầu của nàng ta là muốn mời cậu xuống núi?”

Vân Trường An cười hi hi một tiếng, “Phụ thân vẫn chưa chân chính tu qua huyền thuật, chỉ thỉnh thoảng có thể dùng một chút nhiếp hồn thuật mà thôi. Muội cảm thấy ông ấy có thể chu toàn mộng đẹp của Tam phu nhân? Rõ ràng, chuyện như này, ngoài muội ra, không ai có thể làm được, không đúng sao?”

“Muội có thể hỏi, cuộc mua bán lần này, muội nhận được bao nhiêu tiền không?” Thiên Hạ ngoe đầu, nháy mắt mấy cái, rất là mong đợi.

Vân Trường An giật giật khóe miệng, sao hỏi giống như mua bán, giết người cướp của vậy? Hơn nữa, kết hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn, ngây thơ của nàng, thế nào cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

“Không rõ lắm. Nhưng chuyến này xuống núi, phụ thân cho chúng ta một ngàn lượng bạc làm lộ phí. Hơn nữa, cho đến khi chúng ta trở về núi, dùng hết bao nhiêu, còn dư lại đều là của chúng ta.”

“Chúng ta?” Ánh mắt của Thiên Hạ lóe lên, chìa bàn tay trắng như ngọc ra, “Đưa đây!”

“Cái gì?”

“Nói thừa! Tất nhiên là đưa bạc đây! Truy tử linh bài của muội bị hỏng rồi, muội muốn ra phố tìm xem có cái nào hợp để làm linh bài không.”

Vân Trường An suy nghĩ một chút, “Linh bài há dễ chọn như vậy? Như vậy đi, chờ chúng ta làm việc xong xuôi, ta sẽ bồi muội đi chọn.”

“Cũng được.”

“Công tử, tiểu thư, vị Tang Khâu Tam phu nhân kia đã phái người tới, nói là muốn sớm được gặp Vân gia bí thuật sư một lần.”

“Bảo nàng ta quay về đi, nói đúng giờ tỵ chúng ta sẽ xuất hiện ở trà lâu Như Ý ở thành đông.”

“Dạ, công tử.”

“Muội vừa xuống núi, ý của phụ thân là không muốn sớm lộ thân phận của muội ra ngoài. Muội mới mười lăm, nếu bị người ta biết muội có bí thuật lợi hại cao siêu, sợ là sẽ chuốc họa cho muội.”

“Tốt! Muội biết rồi.”

Nữ tử ra đường dùng mạng che mặt cũng là chuyện bình thường chỉ có điều, so với một người mang trên mặt một cái mặt nạ cổ quái kỳ dị thì vẫn tốt hơn.

Giờ tỵ ngày hôm sau, hai huynh muội đúng hẹn xuất hiện bên trong một nhã gian ở trà lâu Như ý. Không bao lâu sau, vị Tam phu nhân kia cũng tới.

Thiên Hạ mặc một bộ bạch y, trên mặt cũng là lụa trắng, thấy một nữ tử cả thân màu đỏ điểm lệ, khí chất khoan thai mà đến.

Nữ tử này rất xinh đẹp, chỉ có điều biểu tình trên mặt có phần lạnh nhạt, xa cách. Vốn dĩ, màu đỏ như lửa mang đến sự ấm áp, mặc trên người nàng lại sinh ra mấy phần lạnh lẽo.

Thiên Hạ tỉ mỉ quan sát, từ sau khi vào cửa, nữ tử đoan trang nhẹ nhàng ngồi xuống, sau đó nói liên tục.

Càng về sau, nét sầu bi giữa mi tâm của nàng càng đậm, đem một thân băng lãnh đè ép xuống mấy phần.

Thiên Hạ chỉ phụ trách làm tròn mộng của vị phu nhân này, còn những thứ khác đều giao cho Vân Trường An phụ trách xử lý.

Đây cũng là một loại bảo hộ trá hình của Vân Trường Ly đối với nàng.

“Chuyện của ta đã nói xong, hiện tại, có thể bắt đầu chưa?” Nữ tử buồn bã nói.

Thiên Hạ bị chuyện xưa của nàng hấp dẫn, đến nỗi không nghe được câu hỏi cuối cùng của vị phu nhân này.

Vân Trường An đưa tay xuống găm bàn, khẽ bấm nàng một cái, chỉ nghe nàng “Á” một tiếng, sau đó mới cười nói, “Phu nhân, ở đây quá ồn ào, không thích hợp cho chúng ta thi triển bí thuật. Không biết, phu nhân có thể đổi một nơi khác thanh tịnh hơn không?”

Từ chuyện xưa của vị Tam phu nhân này, Thiên Hạ biết được, nàng vốn họ Phó, là tiểu thư thứ xuất Phó gia, trưởng tử của nàng năm ấy được gả làm vợ trưởng tử Tang Khâu gia, cũng chính là mẫu thân thân sinh của Tang Khâu công tử vang danh thiên hạ.

Cũng không biết có phải vì nàng luẩn quẩn trong lòng, hay là vì muốn gần người trong lòng hơn một chút, cho nên lựa chọn gả cho đệ đệ hần.

Gần người trong lòng, cố nhiên là có thể giải tỏa nỗi khổ tương tư nhất thời nhưng ai ngờ, ba ngày hai nơi, chạm mặt, đối với vị Tam phu nhân này dần dần trở thành một loại giày vò.

Tiền Tam phu nhân đi rồi, sắc mặt Thiên Hạ vẫn còn chút cô đơn.

“Sao vậy? Cảm thấy buồn vì nàng?”

Thiên Hạ lắc đầu, “Một chữ tình có lực hấp dẫn bức nào lại có thể làm con người ta tổn thương tới mức này?”

“Muội không phải là nàng sao có thể hiểu, mặc dù nàng đau khổ nhưng cũng là hạnh phúc.”

“Hạnh phúc?” Thiên Hạ cười khổ một tiếng, “Sẽ sao? Vị Tam phu nhân này làm vợ người khác đã hơn mười năm nhưng vẫn không thể quên một chữ tình đối với người nọ. Ta đang nghĩ, nếu ta quả thực có thể giúp nàng tâm tưởng sự thành một lần, nàng thực có thể hạnh phúc sao? Liệu có thể ngược lại, giống như người hít phải ngũ thạch tán*, càng ngày càng nghiện, không thể từ bỏ? Từ đó về sau, nàng chỉ có thể sống trong mộng cảnh hư ảo của nàng?”

(*) Một loại thuốc nhưng dùng nhiều sẽ gây nghiện như nghiện ma túy.

“Vậy muội định thế nào?” Vân Trường An cũng có chút động dung, Thiên Hạ lo lắng không phải không có lý.

“Nếu muội dùng huyền thuật giúp nàng đạt được tâm nguyện một lần, nàng có thể sẽ còn muốn có lần thứ hai, lần thứ ba. Với tình cảm như này, sợ là nàng sẽ nhập ma!”

“Nhưng đây không phải là yêu cầu của nàng sao? Nếu chúng ta không thể hoàn thành tâm nguyện của nàng, chẳng khác nào làm trái ý của phụ thân?”

“Có lẽ sẽ có cách khác tốt hơn.”

“Cách gì?” Đáy lòng Vân Trường An đột nhiên dâng lên một loại dự cảm không tốt. Cô muội muội này của hần, là gan trước giờ luôn rất lớn!

Thiên Hạ chu môi một cái, “Sẽ nói sau. Ngày mai, huynh đánh đàn, hay là dùng đi.”

Vân Trường An hơi sững lại, hay còn có tên khác là , điệu khúc ưu mỹ, giai điệu ưu nhã, dùng ca khúc này phù hợp sao? Tam phu nhân đau khổ vì người trong lòng nhiều năm, giờ lại dùng ca khúc thanh tân cách điệu như vậy, thế nào cũng cảm thấy có phần châm chọc?

“Ca ca đã từng gặp qua vị Tang Khâu công tử vang danh thiên hạ kia chưa?” Thiên Hạ chuyển đề tài.

Vân Trường An lắc đầu, “Chưa hề.”

“Cái này cũng kỳ, có nhiều Tang Khâu công tử như vậy, sao vị Nhị công tử trưởng phòng này lại được nhiều người tôn sùng như vậy? Chỉ vì một đầu tóc trắng?”

“Nghe nói vị Tang Khâu công tử này vừa sinh ra tóc đã trắng. Mới đầu người nhà Tang Khâu còn tưởng rằng đây là yêu nghiệt, muốn dìm sông. Nhưng may mắn, có một vị thể ngoại cao nhân tới, đoán mệnh cách nói đây là mệnh cách vương hầu quý tộc, vinh hoa tôn quý. Cho nên, vị tiểu hài nhi vừa ra đời tóc đã bạc này không những không chết, ngược lại còn trở thành một vị quý công tử trong Tang Khâu phủ.”

“Tài học của hần thế nào?”

“Nghe bên ngoài nói, hần tài hoa hơn người, kiến thức uyên bác, nhưng ta nghe nói nhiều nhất chính là võ công của hần cực cao, lại thích đi du lãm thiên hạ. Bởi vì một đầu tóc trắng trắng tuyết cho nên khi xuất môn thường đội mũ che giấu.”

“Đi thôi, chúng ta cũng đi một vòng. Dù sao cũng đã tới An Dương thành, phải đi dạo một vòng thật tốt mới được. Nói không chừng, còn có thể vô tình gặp được vị Tang Khâu công tử kia một lần cũng nên.”

Vân Trường An khinh bỉ nhìn nàng một cái, “Đừng nói ta không nhắc nhở muội, mặc dù vị Tang Khâu công tử kia một đầu tóc trắng nhưng tướng mạo cực kỳ tuấn mỹ. Nghe nói, mỗi lần hần xuất hiện cho dù chỉ ở trong xe cũng có vô số mỹ nhân chen chân đứng khắp đường phố An Dương thành chờ đợi, chỉ mong có thể thoáng thấy được hình dáng của hần.”

“Vậy thì sao? Có liên quan gì đến muội đâu?”

“Là ta lo muối sẽ bị hãm sâu trong đó, không tự thoát ra được! Nam tử quá mức tuấn kiệt, không thích hợp với muối.” Vân Trường An dừng một chút, lại cười xấu xa nói, “Hơn nữa, muối nhả tâm bỏ rơi Mộc thể tử sao? Mấy năm nay, hắc cực kỳ đề ý đến muối.”

Thiên Hạ đơ người, tự động bỏ quên câu sau của hắn, “Cái gì gọi là nam tử quá mức tuấn kiệt không thích hợp với muối? Vân Trường An, tốt nhất huynh nên nói cho rõ ràng. Là đáng đắp muối quá khó coi hay nói gia thể nhà ta quá kém?”

Vân Trường An thấy nàng thực có chút tức giận, vội vàng tiến lên kéo tay áo nàng, cười lấy lòng, “Đi thôi, đi thôi, không phải nói muốn xuất môn đi dạo sao? Chẳng may đi muộn quá, muối lại không gặp được vị Tang Khâu công tử muối yêu quý thì sao?”

“Ai nói ta quý mến hắn?” Thiên Hạ không ưu nhả liếc mắt, “Ta chỉ có chút hiếu kỳ đối với một người đầu đầy tóc trắng mà thôi.”

Ra khỏi cửa đi dạo một vòng cũng chưa từng vô tình gặp được vị Tang Khâu công tử kia một lần nhưng ngược lại, mua về được không ít đồ ăn vặt.

Tối hôm đó, Thiên Hạ lấy linh bài không chút tỳ vết nào của mình ra, ngờ ngác đưa mắt nhìn một hồi lại dùng ngón tay cái và tay trỏ cầm sợi dây, khoảng cách giữa sợi dây treo linh bài và mặt bàn là một ngón trỏ, cho đến khi nó không còn đựng đưa nữa mới nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Nhưng mà chỉ trong chốc lát, không thấy ngón tay của Thiên Hạ di chuyển chỉ thấy linh bài kia nhẹ nhàng lắc lư.

Thạch anh màu hổ phách, biên độ dao động cũng càng ngày càng lớn, càng về sau, càng không ngừng xoay theo chiều kim đồng hồ, kỳ quái hơn là, đường cung hết sức tròn vẹn và đều đặn.

Một lúc lâu sau, Thiên Hạ mở mắt nhìn thạch anh màu hổ phách vẫn đang đưa. Đôi mắt sâu xa nhìn chăm chú, dường như tất cả đều có ý trời.

Thiên Hạ cất thạch anh đi. Nàng mất ba ngày mới tìm được linh bài này trong kho ở Vịnh Thanh Thủy, liếc mắt một cái đã chọn trúng nó. Tính đến bây giờ, nó đã bồi bạn với Thiên Hạ ba năm có lẻ, nhưng mà có cảm giác, duyên phận của linh bài này với nàng sắp hết, nàng cần một cái mới, một linh bài liên hệ với mình thông thuận hơn.

Đêm đến, Thiên Hạ không dám ngủ. Năm năm trước, từ sau khi nàng dùng năng lực của mình giúp Mộc Lưu Niên thoát khỏi kiếp nạn, mỗi lần chìm vào giấc ngủ, nàng luôn luôn mơ thấy một gã nam tử.

Nói là nam tử, trên thực tế, Thiên Hạ căn bản chưa từng thấy qua, chỉ là cảm giác nói cho nàng biết, người xuất hiện trong mộng là một gã nam tử.

Hơn nữa, tên nam tử kia không phải Từ Trạch Viễn, vị hôn phu đời trước của nàng, cũng không phải Mộc Lưu Niên, càng không phải là thân nhân của nàng.

Mỗi khi nàng nằm mơ đến rừng hoa đào, sẽ nghe thấy một ca khúc nhưng mỗi lần tỉnh mộng, nàng lại không thể xác định được ca khúc xuất hiện trong mơ tên là gì.

Càng kỳ quái hơn là, mỗi lần nàng nhìn thấy vật áo màu trắng non sẽ tự giặt mình tỉnh lại.

Nếu nói thỉnh thoảng nằm mơ một hai lần giống nhau thì còn có thể giải thích là trùng hợp, nhưng quanh năm suốt tháng không ngừng lặp lại một giấc mộng, vậy còn có thể nói là trùng hợp sao?

Để cho Thiên Hạ khổ não nhất là, mỗi lần thấy được vật áo, mơ hồ có thể thấy được một đôi giày màu vàng. Còn muốn nhìn kỹ hơn, liệu mạng đi về phía trước, thường đúng lúc đó sẽ tỉnh lại.

Vì vậy, Thiên Hạ đã thử vô số lần, không để cho mình tỉnh lại, tiếp tục nằm mơ nhưng đáng tiếc, cho dù nàng có tu tập bí thuật cũng không thể khống chế giấc mộng của mình, ý thức của mình.

Lần này, Thiên Hạ lần nữa mơ thấy bạch y nguyệt nha, lần nữa vươn tay ra muốn bắt được cái gì đó, không ngoài ý muốn, lần nữa tỉnh lại.

Lần này, sau khi tỉnh lại, Thiên Hạ cảm giác ngực mình tựa như có chút đau đớn, co rút.

Tuy rằng, nàng luôn có thể nằm mơ tới một màn trong rừng đào nhưng lại không thể thấy rõ ràng tướng mạo của người kia, thậm chí ngay cả một đôi tay đều chưa từng nhìn thấy.

Mà cảm giác đau đớn lần này khiến cho Thiên Hạ không kịp ứng phó.

Nàng khẳng định mình chưa từng nhìn thấy nam tử trong mộng kia, bất kể là kiếp trước hay kiếp này đều cảm thấy xa lạ. Mặc dù nàng chưa từng thấy mặt hắn nhưng dựa vào trực giác, nàng biết, người nam nhân kia là một người không quen biết.

Nhưng tại sao, năm năm này lại không ngừng mơ thấy hắn chứ?

Thiên Hạ thức dậy, thấy Tam Thất đang ngủ bên ngoài nhuyển tháp, cũng không muốn đánh thức nàng, chậm rãi đi tới trước cửa sổ. Thiên Hạ hơi trầm ngâm nhìn giấy tuyên thành trắng tinh, bắt đầu vẽ lên mộng cảnh của nàng.

Rừng đào trong mộng rất xa lạ, nàng chưa bao giờ đi qua, ít nhất, trong trí nhớ của nàng, là chưa từng đi qua, cũng rất khác với rừng đào trên núi

Phượng Hoàng. Hơn nữa, trên những gốc đào kia hình như còn buộc một sợi tơ màu vàng.

Thiên Hạ cố gắng vẽ ra bạch y nguyệt nha kia nhưng không thấy được rõ ràng nên một chéo áo cũng khó vẽ ra.

Chốc lát, Thiên Hạ nhìn rừng đào mình vẽ, trước mắt dường như lại hiện lên một màn kia trong giấc mộng, một phiến đào, một ca khúc, một bạch y nam tử!

Ngắm lại, một màn này đích thực rất duy mỹ nhưng đối với Thiên Hạ mà nói, đó chính là một sự khôn nhiều.

Năm năm lặp đi lặp lại, vô cùng khôn nhiều.

Nàng không hiểu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Rõ ràng mình chưa từng thấy qua người này, vì sao hắn lại luôn luôn xuất hiện trong mộng của mình? Hơn nữa, mỗi lần đều không kịp thấy bộ dáng của hắn? Thậm chí, sau khi tỉnh ngủ, những ca từ kia mình cũng cơ hồ quên sạch?

Bất quá, Thiên Hạ tin chắc rằng, nếu như mình có thể nghe một lần ca khúc kia, nhất định sẽ nhận ra, đó là ca khúc đã từng xuất hiện trong mộng của mình. Chỉ có điều, ở trong vịnh Thanh Thủy năm năm, nàng lật giờ hết cầm phổ nơi ấy cũng chưa từng tìm được ca khúc tương tự trong mộng. Xem ra, lúc đầu cậu đã nói đúng, lúc đó mình học chưa nhiều, lại sử dụng bí thuật một thời gian dài nên tổn hại căn nguyên, khiến mình xuất hiện ảo giác, do đó rơi vào trong mộng yếm một thời gian dài.

Nhưng nếu chỉ là mộng yếm, tại sao lại làm cho mình có cảm giác thê mỹ như vậy chứ?

Vì thế, Thiên Hạ bèn lật xem không ít sách có liên quan đến luân hồi chuyển thế. Sẽ là kiếp trước của mình sao?

Đối với những hoài nghi của nàng, cả cậu và Hải gia gia đều không cho ra được kết luận. Dù sao, nàng cũng chỉ mơ thấy một rừng đào và một nam tử ngay cả dáng đáp cũng không thấy rõ.

Mà Hải gia gia dốc lòng nghiên cứu bí thuật hơn mấy chục năm, cuối cùng cho nàng một lời khuyên, đó là chờ. Nói không chừng, chờ đến một ngày kia, nàng sẽ không còn nằm mộng nữa, hoặc là, nàng có thể thấy rõ ràng bộ dáng của tên nam tử trong mộng.

Đêm này, Thiên Hạ ngủ cũng không được tốt, nhưng cũng chưa đến mức lưu lại cho mình hai con mắt gấu trúc.

Ngày kế, hai huynh muội được một gã sai vặt đưa tới một tòa biệt viện ở thành đông.

Chỗ này vô cùng yên tĩnh, hạ nhân cũng không nhiều. Trong viện, có mấy bụi hải đường đang nở, nhìn qua có mấy phần ý đẹp cảnh vui.

Thiên Hạ đưa mắt nhìn qua bụi hải đường, thoáng giật mình.

Tam phu nhân hôm nay vẫn một thân xiêm y đỏ thắm, chỉ là kiểu dáng khác hôm qua, hơn nữa, váy bên trong còn là hai màu đỏ trắng đan xen.

“Tam phu nhân, trước khi bắt đầu, ta có mấy vấn đề muốn hỏi người.”

Lần thứ hai gặp mặt, Thiên Hạ cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện với nàng, thanh âm dịu dàng trong trẻo, giống như mây bay nước chảy, lại giống như hoa rơi trong mưa.

Tam phu nhân hơi ngần ra, trên mặt có chút kinh ngạc, dường như không nghĩ tới nàng lại là một cô nương trẻ tuổi như vậy.

“Tam phu nhân yên tâm, tuổi của nàng còn nhỏ nhưng bí thuật của nàng cực kỳ lợi hại.”

Tam phu nhân gật đầu một cái, “Vậy thì mời vị cô nương này hỏi đi.”

“Lần đầu tiên Tam phu nhân gặp người ấy là ở đâu, khi nào?”

“Ở hoa viên sau nhà ta. Lúc đó, hoa hải đường cũng đang nở rất đẹp. Ta ngồi dưới một gốc hải đường ngắm hoa, không nghĩ tới sẽ gặp chàng.”

“Lúc đó, Tam phu nhân bao nhiêu tuổi?”

“Mười hai tuổi. Khi đó, ta mười hai tuổi.” Nét mặt Tam phu nhân bỗng nhiên có mấy phần cô đơn, “Ta rõ ràng đã là một đại cô nương nhưng chàng lúc nào cũng cho rằng ta là một tiểu hài tử.”

“Lần đầu gặp gỡ, người đã ngưỡng mộ hắn sao?”

Trên mặt Tam phu nhân đột nhiên hiện lên hai rặng mây đỏ ửng, đã gả làm vợ người khác hơn mười năm mà khi nghe nói đến người này vẫn có thể đỏ mặt, động chân tình như vậy.

Nàng yên lặng không nói cũng chính là câu trả lời tốt nhất đối với Thiên Hạ.

“Ta có thể tạo ra một ảo cảnh cho phu nhân nhưng không có nghĩa là ta có thể nắm chắc hướng đi của nó. Hơn nữa, trước khi thực hiện tâm nguyện của người, ta vẫn còn có một việc phải làm trước.”

“Chuyện gì?”

“Đi vào giấc mộng.”

Thiên Hạ nói đi vào giấc mộng, thực ra là dùng huyền thuật khiến Tam phu nhân nghĩ rằng mình đang ngủ, tiến vào mộng cảnh, nói trắng ra là dùng thuật thôi miên như Mục Lưu Niên nói năm đó.

Đang lúc Tam phu nhân đang lơ đãng tìm hiểu lời của Thiên Hạ, tinh thần đã có chút uể oải. Mà dưới chỉ thị của Thiên Hạ, nàng nhìn Thiên Hạ không chớp mắt, không bao lâu sau liền buồn ngủ.

Đợi Tam Thất đỡ nàng nằm xuống, đắp lên một cái áo ngủ bằng gấm, Thiên Hạ hướng về phía Văn Trường An hơi gật đầu. Sau đó, tiếng du dương trầm bổng vang lên. Thiên Hạ rất nhanh bắt đầu dẫn dắt Tam phu nhân trong mộng cảnh.

Cái này cũng là một loại bí thuật!

Việc khiến cho Tam phu nhân ngủ cũng không phải là bí thuật gì, chỉ là dùng một vài ám thị tâm lý mà thôi. Còn về sau, để cho nàng có thể tiến vào mộng đẹp, lại mơ thấy cảnh nàng cùng người trong lòng gặp gỡ năm đó, Thiên Hạ dùng nhiếp hồn thuật.

Sau khi chắc chắn Tam phu nhân đã ngủ và chắc chắn mơ thấy cảnh kia, việc Thiên Hạ phải làm là sử dụng ngôn ngữ dẫn dắt và ngầm gợi ý, khiến cho cảnh tượng năm ấy tái hiện. Đương nhiên, nếu xuất hiện một số tình huống không thể khống chế, nàng sẽ phải sử dụng bí thuật để kiểm soát mộng cảnh của Tam phu nhân. Đây gọi là khống mộng.

Theo sở học của Thiên Hạ về bí thuật Văn gia, khả năng khống mộng có thể chia làm năm cấp độ, theo thứ tự là: dọa mộng giả, nhập mộng giả, trực mộng giả, tạo mộng giả và tiềm mộng giả.

Người bình thường khi ngủ say thường sẽ không tự chủ xuất hiện mộng cảnh, cũng chính là dọa mộng giả. Mà Thiên Hạ tu tập bí thuật, lại có trọng đồng trời sinh, cho nên chưa bao lâu đã tu đến tiềm mộng giả. Đây cũng là lý do trọng yếu vì sao nàng có thể giúp Tam phu nhân hoàn thành tâm nguyện.

Dưới sự hướng dẫn của Thiên Hạ, Tam phu nhân rất nhanh liền thấy vị công tử khiến nàng yêu thầm hơn mười năm, Tang Khâu Hoảng!

Tang Khâu Hoảng một thân bạch y, điểm này có mấy phần giống với Văn Thương Ly, mà lúc đó, Tam phu nhân lại yêu màu hồng phấn, khiến tính cách vốn hồn nhiên trong sáng lại càng thêm ôn nhu.

Trong mộng là lần đầu tiên nàng và Tang Khâu Hoảng gặp nhau. Lúc ấy, nàng mới mười hai tuổi còn Tang Khâu Hoảng vẫn còn là một tiểu hài tử.

“Nói cho ta biết, ngươi nhìn thấy gì?”

Thanh âm của Thiên Hạ mềm mại như nước, mỉa mai và dụ dỗ đến tận xương tủy.

Tam phu nhân vốn đã bị nàng dẫn dắt, dường như vô ý mở miệng nói, “Hoảng ca ca. Đúng là Hoảng ca ca.”

Tang Khâu Hoảng cười khanh khách, hái một đóa hải đường, cài lên một mái tóc mai, hòa nhã nói một câu: “Phù Dung, không nghĩ tới, muội muội của nàng còn chung tình với hải đường hơn nàng.”

Thiếu nữ mặc xiêm y màu phấn hồng ngẩn ra, lúc này mới nhìn đến cách đó không xa, dưới một gốc cây hải đường, một bạch y nữ tử đang đứng đó, cười e lệ, nín thở hơi rú, không nói gì.

Cơ thể phấn thường thiếu nữ cứng đờ, vẻ mặt buồn bã. (thường: váy, xiêm áo.)

Dĩ nhiên, cảnh tượng như vậy, Thiên Hạ không thấy được, chỉ có điều, nàng có thể thông qua dẫn dắt Tam phu nhân, khiến nàng ta tự mình thuật lại.

Trong phòng, chỉ nghe thấy tiếng đàn thanh thanh nhả nhả. Văn Trường An thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Thiên Hạ đang ngủ say. Thời gian ước chừng một nén nhang, hai hàng lông mày Thiên Hạ dần dần nhú chặt.

Tiếng đàn của Văn Trường An dừng lại, hai tay khẽ vuốt cầm huyền, khiến tiếng ngân từ biến mất.

“Làm sao vậy?”

Thiên Hạ lắc đầu một cái, “Chỉ là, nàng yêu đơn phương mà thôi. Người Tang Khâu Hoảng yêu đích thực là tỷ tỷ của nàng. Tự nàng yêu đơn phương, muội muốn nhân cơ hội, cắt đứt phần tâm tư này của nàng.”

“Không phải nàng chỉ cầu có thể yêu Tang Khâu Hoảng trong mộng một lần thôi sao?”

“Đây là chuyện không thể! Mặc dù có thể thực hiện nhưng ta sẽ không cho nàng loại hy vọng này, đã biết không phải là của mình còn cố ý quấy rầy, không phải là âm mưu chi khát* sao? Chỉ sợ kết quả ngược lại, sẽ hại nàng mà thôi!”

(*) uống thuốc độc cho đỡ khát.

Vân Trường An trầm mặc giây lát, nhìn Tam phu nhân vẫn đang ngủ say, sắc mặt bình tĩnh, nhưng dường như có chút bi thương.

“Bây giờ, chắc là nàng đang thấy cảnh Tang Khâu Hoàng và tỷ tỷ nàng thành thân.”

Vân Trường An thoáng hiện lên một tia không đành lòng, “Cái này có quá tàn nhẫn không? Muội đã hiểu vì sao còn muốn cho nàng thấy lại cảnh lúc đó?”

Thiên Hạ lắc đầu một cái, nét mặt cực kỳ bình tĩnh, “Ta chỉ muốn để cho nàng hiểu rõ, nàng đã yêu sai người! Nếu trong lòng Tang Khâu Hoàng căn bản không có chỗ dành cho nàng thì có gì còn phải đau khổ chấp nhất? Thống khổ giày vò hơn mười năm, còn chưa đủ cho nàng hiểu thấu rốt cuộc mình đang hạnh phúc hay đang bị thống khổ giày vò sao?”

“Nếu như nàng tỉnh dậy vẫn muốn muội giúp nàng tạo ra một mộng cảnh hoàn mỹ thì sao?”

“Muội sẽ không làm!”

Ngữ khí của Thiên Hạ rất cương quyết, “Muội sẽ tạo ra một mộng cảnh khiến cho nàng chết tâm hoàn toàn.”

Khóe miệng Vân Trường An co quắp, vô lực đỡ trán nói: “Ta đã biết sẽ thế này mà! Muội muội, người đừng quên chúng ta nhận bạc của người ta, chỉ cần làm theo ý nguyện của khách hàng, giúp nàng toại nguyện là được. Muội cần gì phải làm vậy?”

“Muội tu tập bí thuật không phải vì tham bạc!” Thiên Hạ liếc hẩn một cái, “Hơn nữa, không phải cậu đã nói, có thể dùng bí thuật cứu người mới là tạo phúc cho chúng sinh. Hôm nay, nàng ta rơi vào trong tình ma, muội dĩ nhiên là phải nghĩ cách cứu nàng ra mới phải.”

“Muội xác định muội có bản lĩnh này?”

Vân Trường An không chút khách khí chất vấn, ngược lại, khiến cho Thiên Hạ do dự một chút.

“Huynh nói cũng đúng. Chẳng may, muội không đủ khả năng cứu nàng ra, lại bị nàng cắn ngược một cái, đòi thêm bạc của chúng ta, chẳng phải là thua thiệt?”

Vân Trường An rất vô lương liếc nàng, “Không phải muội vừa nói muội tu tập bí thuật không phải vì bạc sao?”

“Không phải là vì bạc nhưng làm gì có đạo lý bạc đã đến tay rồi còn để tuột ra ngoài.” Thiên Hạ suy nghĩ một chút, “Nếu không ỡn, cho nàng uống nước vong xuyên là được.”

“Phốc! Lá gan của muội ngày càng lớn nhỉ? Ngay cả nước vong xuyên cũng dám tùy ý dùng? Muội điên rồi. Phụ thân mà biết, cả đời này muội cũng đừng nghĩ đến chuyện bước vào rừng đào.”

Thiên Hạ bĩu môi, “Muội cũng chỉ buột miệng nói vậy thôi.”

Lúc hai người đang nói chuyện, để ý thấy lông mi Tam phu nhân giật giật, không nói thêm gì nữa, an tĩnh chờ nàng tỉnh lại.

Tam phu nhân sau khi tỉnh lại cũng không đứng dậy. Thiên Hạ thấy khóe mắt nàng vẫn còn ngân ngấn nước mắt.

“Sao rồi? Người còn muốn ta giúp người tạo một ảo mộng hoàn mỹ nữa không?”

Tam phu nhân không nhúc nhích một lúc lâu mới yếu ớt trả lời, “Cả đời này, ta với chàng quả thực vô duyên sao?”

“Duyên là một chữ kỳ diệu. Tam phu nhân cần gì phải cố chấp như thế?”

“Nếu như không thể ở cùng một chỗ, vậy thì xin cô nương giúp ta tạo một ảo cảnh.”

Thiên Hạ nhú mày, cho là nàng vẫn không chịu chết tâm, không ngờ lúc này, nàng lại nói, “Tạo ra một ảo cảnh, trong đó, chàng chưa bao giờ ôn nhu đối với ta, để cho ta hoàn toàn quên được chàng.”

Hai ngày sau, Thiên Hạ và Vân Trường An thoải mái đi dạo trên đường phố.

Hôm đó, nàng lại sử dụng trọng đồng của mình còn thêm khả năng bí thuật tạo ra một ảo cảnh khiến cho vị Tam phu nhân kia đau lòng đến chết, đau đến mức không có từ nào miêu tả được! Nhưng cũng chính trận thống khổ tê tâm phế liệt này đã khiến nàng hoàn toàn hiểu được, bản thân mình đã yêu sai người.

“Trong lúc tiến hành ảo cảnh, ta thấy về sau, nàng hình như cười có phần vui vẻ, mặc dù không đạt đến đáy mắt nhưng trước đó, ta chưa từng thấy trên mặt nàng. Muội hướng nàng làm cái gì?”

“Cũng không có gì.” Thiên Hạ liếc mắt nhìn một sạp hàng bán đồ trang sức bên đường, “Chẳng qua là trong ảo cảnh, muội để phu quân của nàng xuất hiện đúng thời điểm mà thôi.”

“Ý của muội là?” Vân Trường An có chút bất ngờ, “Muội lại có thể không chế ảo cảnh tốt như vậy?”

“Bình thường thôi. Đối với một nữ tử si tình như nàng tự nhiên không có gì khó. Nếu như đụng phải một cao thủ nội gia, sợ là chưa chắc.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, trong lúc lơ đãng, đã đi hết hai con phố. An Dương thành phồn hoa ngoài dự đoán của Thiển Hạ. Lại ngẫm nghĩ một chút, bản thân mình đã năm năm chưa hề rời khỏi núi. Trong mắt thế nhân, nàng có thể là một bí thuật sư thần bí nhưng trên thực tế, đến nơi thế tục này, cũng chỉ là một tiểu nha đầu không có kiến thức mà thôi.

“Các người mau nhìn, là Tang Khâu công tử! Là Tang Khâu công tử kia!”

Bà vai bị đụng, Thiển Hạ nhủ mảy. Vân Trường An nhanh tay kéo nàng vào lề đường.

“Những người này điên rồi à? Tiểu thư, người không sao chứ?” Tam Thất vội vàng kiểm tra nàng một lượt.

“Ta không sao. Nhưng ta thực hiếu kỳ, An Dương Tang Khâu công tử đến tột cùng là chói mắt cỡ nào mà có thể khiến dân chúng náo động như vậy?”

Vân Trường An hừ lạnh một tiếng, “Tuần tử thì thế nào? Năm ấy còn không phải nhờ vị đạo nhân kia phê mệnh cách giúp hần, cứu hần một mạng? Bằng không, hần nào có quang cảnh như bây giờ.

Hai người đứng bên rìa đường, nhìn một chiếc xe ngựa chậm chạp đi tới. Thân xe được chế bằng kim ti nam mộc* thượng đẳng, bốn góc treo tua rua màu đỏ rủ xuống. Còn con ngựa kéo xe, mỗi khi ánh mặt trời chiếu đến, trên đầu nó lại lấp lánh, hẳn là kim ti tuyến?

(*) Gỗ lim vàng.

“Hảo phô trương, hảo phú quý!” Giọng Thiển Hạ có chút khinh thường, “Ta còn tưởng rằng Tang Khâu công tử hẳn phải có phong thái phiêu diêu giống như trích tiên. Hôm nay xem ra, cũng chỉ là một tục nhân, không nhìn cũng được. Đi thôi!”

Đang nói chuyện, xe ngựa kia đã đến trước người mấy người Thiển Hạ.

Thiển Hạ kéo Tam Thất quay người đi, xe ngựa lại bỗng chốc dừng lại.

Trong nháy mắt Thiển Hạ xoay người, dư quang khỏe mắt đã liếc về phía hai bàn tay nhỏ dài trắng nõn. Chớp mắt một cái, người đã xoay vòng, bước thêm một bước.

Nam tử trong xe ngựa khẽ vén rèm, chỉ thoáng thấy được một vệt bạch sắc.

Một lát sau, xe ngựa tiếp tục đi về phía trước. Dọc đường đi, tiếng reo hò hai bên đường chưa từng dừng lại, mà chân mày công tử trong xe ngựa cũng chưa từng giãn ra. Sự nghi ngờ dần dâng lên trong mắt, là nàng sao?

“Công tử, đến rồi!”

Tang Khâu Tử Duệ xuống xe, vào phủ, vòng qua tường phủ điều, đi thẳng về tiểu viện của mình.

“Tra được vị cô nương kia chưa?”

Một hắc y nam tử xuất hiện giữa không trung, “Hồi công tử, vị công nương kia cùng huynh trưởng và mấy người hầu đang ở trong một biệt viện cách thành đông không xa.”

“Đi xuống đi.”

Bóng đen lần nữa lặng yên không một tiếng động biến mất trong sân viện, dường như chưa từng xuất hiện.

Tang Khâu Tử Duệ chấp hai tay sau lưng, đứng dưới một gốc đào trong sân, ngẩng đầu nhìn thân cây đã qua mùa hoa nở, nét mặt có phần buồn bã.

“Mười năm, sẽ là nàng sao?”

Một nam tử mặc thanh y như một hộ vệ tiến vào, “Công tử, thực sự đã tìm được nàng?”

Tang Khâu Tử Duệ cười nhạt, “Trường Phong, người còn nóng lòng hơn ta.”

“Công tử, đạo trưởng năm ấy đã nói, chỉ cần ngài tìm được vị quý nhân mệnh trung chủ định kia, ban đầu có lận đận, nhưng số kiếp sau này sẽ như dương quang đại đạo.”

“Ban đầu có lận đận? Ta có cảm giác, chính là vị bạch y nữ tử chúng ta nhìn thấy hôm nay. Nhưng mà, ta nên tiếp cận nàng thế nào đây?”

“Công tử, dựa vào danh hiệu Tang Khâu công tử của ngài, vị cô nương kia còn có thể không bị sự tài hoa phong nhã của ngài mê hoặc? Chỉ cần ngài vừa đứng trước mặt nàng, sợ là nàng đã hưng phấn đến hôn mê bất tỉnh.”

Tang Khâu Tử Duệ lắc đầu một cái, “Người này sợ rằng không giống với những nữ tử bình thường. Hôm nay nghe nàng nói vậy, ta liền có một loại cảm giác, nói ta cao quý ư, chỉ sợ, nàng mới là người chúng ta không thể với tới.”

Tang Khâu Tử Duệ nghĩ tới chuyện trên phố hôm nay, lúc mình an thần tĩnh khí lại nghe được một phen khinh thường. Tâm đã an tĩnh nhiều năm, tựa hồ như bị sóng đánh. Bản thân mình nổi danh nhiều năm, chưa từng có một nữ tử nào lại coi thường mình như vậy, thậm chí là dứt khoát xoay người đi như vậy.

Hắn dám đánh cược, trong nháy mắt cô nương kia xoay người, chắc chắn đã nhìn thấy ngón tay mình vén rèm lên, nhưng nàng vẫn không dừng lại, hiển nhiên khác với những tiểu thư hay thích cùng hắn chơi trò lật mềm buộc chặt.

Trong đáy mắt Tang Khâu Tử Duệ có một tia nghiền ngẫm, còn có một chút hiếu kỳ, dù chưa thấy rõ dung mạo của vị cô nương kia nhưng từ thân hình có chút gầy gò, toàn thân được bao bọc bởi một lớp khí chất thanh lãnh, có thể thấy đây không phải một người dễ tiếp xúc.

Một trận gió thổi qua, mái tóc trắng như tuyết tùy ý bay múa. Dưới gốc cây đào, khí chất như tiên trên người Tang Khâu công tử sinh ra nhiều hơn mấy phần quý mị.

Thiên Hạ từ lúc quay người đi, bắt đầu cảm thấy có phần hoảng loạn. Vừa về tới phòng liền lập tức mở linh bài, muốn tìm kiếm gì đó.

“Muội muội, ngươi làm sao vậy?”

Không nghĩ tới lúc này, Vân Trường An lại đi vào.

Vừa nhìn thấy tay nàng cầm linh bài, mi tâm Vân Trường An nhú chặt, “Muội muội, gặp phải rắc rối gì à?” “Không biết.”

Vân Trường An nhướng mày, đây là trả lời à?”

“Muội chỉ cảm thấy có chút bất an. Muội muốn biết nguyên nhân khiến muội bất an rốt cuộc là ở đâu.”

“Nhưng linh bài của muội lệch rồi liệu có bói ra kết quả chính xác không?”

Thiên Hạ nghe vậy, mi tâm nhú chặt hơn, đáy lòng cảm thấy bất an, đứng dậy, nắm lấy tay Vân Trường An, “Ca. chuyện trong An Dương thành xong rồi, chúng ta về núi đi.”

Vân Trường An để ý thấy môi Thiên Hạ dần trắng bệch, ánh mắt có chút tránh né, “Muội muội, chuyện trong An Dương thành sợ là còn chưa xong hẳn. Chúng ta e rằng chưa đi được.”

“Tại sao? Chuyện của vị Tam phu nhân kia không phải xong rồi sao?”

Hai người còn chưa nói rõ ràng với nhau, Vân Phòng liền đi vào bẩm báo có khách quý đến.

Trong lòng Thiên Hạ hoảng hốt, từ sau khi bắt đầu tu tập bí thuật, giác quan thứ sáu của nàng cực mạnh, “Ca ca, là người kia, nhất định là hắn.” Dứt lời, hít sâu một hơi, “Bây giờ, muội đã biết tại sao muội lại bất an thế này. Chính là hắn! Người khiến muội thủy chung không thể an tâm, chính là hắn.”

Mặc dù Vân Trường An không hiểu Thiên Hạ đang nói gì nhưng đại khái cũng đoán được, người đến rất có khả năng là người ban ngày chưa hề nhìn thấy chân nhan, Tang Khâu Tử Duệ.

“Tam Thất, người ở đây phụng bồi tiểu thư, ta sẽ đi gặp vị quý nhân kia.”

“Dạ, công tử.”

Lúc Vân Trường An mới gặp Tang Khâu Tử Duệ, liền có cảm giác hắn quả thực là một tiên nhân!

Khí chất thanh trần thoát tục như vậy, ngoại trừ phụ thân của hắn, hắn tự cho rằng không ai có thể so với vị Tang Khâu công tử này.

Chỉ có điều, thoáng nghĩ tới phụ thân của mình đã già rồi, tự nhiên không bì kịp vị Tang Khâu công tử tuần nỷ, trẻ mãi không già trong truyền thuyết này. Mà có khi, khí chất thần tiên của vị Tang Khâu công tử này còn nhiều hơn một bậc.

Không biết nếu Vân Thương Ly biết được suy nghĩ của hắn lúc này, có trực tiếp phạt hắn đi úp mặt vào tường tự kiểm điểm ba tháng hay không?

“Không biết Tang Khâu công tử quá bộ đến hàn xá có gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo thì không dám.” Tang Khâu Tử Duệ nhàn nhạt vái chào, “Xin thứ cho tại hạ mạo muội, là vì lệnh muội mà đến.”

Vân Trường An sững sốt, không nghĩ tới hắn lại nói thẳng như vậy, vừa thấy mặt, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Nam nữ hữu biệt, xin công tử nói năng thận trọng.”

“Tại hạ chỉ là có mấy vấn đề muốn nhờ lệnh muội chỉ giáo một, hai, không có ý gì khác. Mong công tử tạo điều kiện.”

“Xá muội thân thể không khỏe, không tiện gặp khách. Xin công tử ngày khác trở lại.” Vân Trường An nói, lại bày ra tư thế muốn tiễn khách.

Tang Khâu Tử Duệ mỉm cười, “Nếu ngày mai ta trở lại, sợ rằng nơi này cũng chỉ còn là một trạch viện bỏ không.”

Vân Trường An hơi giật mình, lại chú ý tới mấy rương hòm trong sân, chắc hẳn thấy mấy thứ này nên mới nhận định bọn họ muốn rời đi.”

“Xin công tử thứ lỗi! Hôm nay thực không tiện!”

“Vân công tử, ta đến chỉ là muốn hỏi chút chuyện của Tam thẩm, hẳn là không quá phận chứ?”

Vân Trường An cứng đờ tại chỗ, chuyện Tam phu nhân bỏ ra một số tiền lớn mời bọn họ xuống núi vốn là một chuyện cơ mật, sao hẳn lại có thể biết được?

Hơn nữa, giao dịch giữa Tam phu nhân và bọn họ là chuyện bí mật, làm sao có thể nói cho hẳn được? Chẳng lẽ, đúng như phụ nhân dự đoán, hẳn chính là đồ đệ của người kia?

“Tang Khâu công tử, sợ là ngài tìm sai người rồi?”

“Bản công tử có tìm nhầm người hay không, trong lòng Vân công tử rõ ràng nhất. Tại hạ không có ý gì khác, chỉ muốn gặp lệnh muội một chút, có gì khó khăn?”

Vân Trường An hơi giận, gân xanh trên trán đã nẩy lên nhưng ngại nơi này là An Dương thành, là địa bàn của người ta, hơn nữa, nghe nói võ công của vị Tang Khâu công tử này sâu không lường được. Nếu mình tùy tiện xuất thủ thì chỉ mang đến phiền toái cho mình và muội muội.

Vân Trường An gần như cắn răng nói, “Công tử đây là đang ép buộc? Hừ! Tang Khâu công tử đại danh鼎鼎 cũng chẳng có gì hơn người.”

Tang Khâu Tử Duệ cười nhạt một tiếng, không để ý đến lời nói châm biếm của hắn.

“Tử Duệ cũng là con người, tự nhiên cũng không có gì hơn. Vân công tử, chỉ ít, Tử Duệ chưa từng che giấu ý đồ của mình, đã thập phần thành khẩn, xin công tử có thể châm chước một chút.”

Lời này nói Vân Trường An thực ra quá mức hẹp hòi?

Sắc mặt Vân Trường An càng khó coi thêm mấy phần.

“Tang Khâu công tử quả nhiên có tài ăn nói.”

Thiên Hạ vừa đến hành lang, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tranh cãi của Vân Trường An.

“Sao muội lại ra đây?”

“Ca ca, đều là muội không tốt, để cho người khác làm khó huynh.” Thiên Hạ cảm thấy có chút áy náy. Dù gì, Vân Trường An cũng là dòng chính Vân gia, sao có thể bị một Tang Khâu công tử xem thường như vậy?

Thiên Hạ lấy lụa trắng che mặt, ngoại trừ một đôi mắt đen lúng liếng lộ ra ngoài, những thứ khác đều giấu kín sau lớp khăn.

“Muội muội, muội thể nào rồi?”

“Không sao, nếu Tang Khâu công tử vang danh thiên hạ đã muốn gặp, muội còn cố ý tránh nữa sợ rằng ngày mai ra ngoài sẽ bị người ta ném rau hòng trúng thối đến chết mất.”

Lời nói này của Thiên Hạ trong trong trẻo trẻo, khéo léo dịu dàng nhưng đối với Tang Khâu Tử Duệ mà nói, tuyệt đối là trào phúng.

Hộ vệ bên người Tang Khâu Tử Duệ cũng có chút bất ngờ, không nghĩ tới nàng mới nhìn thấy tướng mạo của công tử lần đầu nhưng không hề có bộ dáng si mê.

“Công tử mời ngồi! Hán xá đơn sơ, mong rằng công tử không chê!”

“Cô nương khách khí. Hôm nay, là tại hạ đường đột.”

“Công tử đã biết mình đường đột vậy thì có chuyện gì mau nói thẳng đi.”

Cơ thể Trường Phong cứng đờ, cúi đầu lại thấy được sắc mặt của công tử nhà mình cũng khẽ run, không nghĩ tới vị cô nương này thoát nhìn yếu đuối, mỏng manh mà lời nói ra câu sau lại ngoan hơn so với câu trước như vậy.

“Cô nương quả là lợi hại, lời nói cũng lợi hại. Không biết cô nương có thể tiếp nhận đơn làm ăn của tại hạ hay không?”

Mí mắt Thiên Hạ khẽ đánh, “Sợ rằng công tử nghĩ sai rồi. Vân gia chúng ta tuy là thương hộ nhưng cũng chưa từng có tiền lệ nữ tử đứng ra kinh doanh. Lời ấy của công tử, chính là đang coi thu rường Vân gia?”

Lời này có chút không khách khí, Tang Khâu Từ Duệ xanh mặt một lúc mới lúng túng nói, “Là tại hạ mạo phạm. Vân công tử, tại hạ chỉ muốn nhờ hai vị nhìn giúp xem tại hạ còn có thể sống được bao lâu mà thôi.”

Lời này vừa ra, Vân Trường An có chút bất ngờ, Tang Khâu công tử văn võ song toàn dĩ nhiên lại đến mời bọn họ xem bao giờ thì mệnh của hắn đứt?

Thiên Hạ khẽ cười một tiếng, “Công tử thật biết nói đùa. Năm ấy không phải có một vị cao nhân đã phán qua mệnh cách cho công tử rồi sao? Người đại phú đại quý có gì phải nói đến chữ “đoạn”? Hơn nữa, nhìn ta và ca ca giống như người biết xem mệnh cách sao?”

Thiên Hạ vừa nói xong, ngay cả Trường Phong cũng có chút hoài nghi tin tức mình có được. Vị cô nương thoát nhìn giống như tiên nữ hạ phàm, khí chất xuất trần, lại nhìn dung mạo thanh tú tao nhã, nồng đậm phong thái của người tri thức, thực sự là không giống một bí thuật sư giang hồ như trong lời đồn.

“Nói như vậy, Tam thẩm của ta, cô nương cũng không biết?”

Thiên Hạ liếc hắn một cái, trong lòng biết hắn nhất định biết rõ bọn họ từng tiếp xúc với Tam phu nhân.

“Nhận biết thì thế nào? Chúng ta và Tam phu nhân quen biết nhau cũng chường mắt Tang Khâu công tử?”

Trường Phong nhất thời không nhận được, “Cô nương nói chuyện thật vô lễ! Công tử nhà ta chỉ hỏi một chút mà thôi, cô nương cần gì phải hung hăng như vậy?”

“Nếu các người chê thái độ của huynh muội chúng ta không tốt thì mời... cứ tự nhiên. Đi thông thả, không tiễn!”

Nhẹ nhàng dứt một câu, Thiên Hạ cũng không quay đầu lại, trực tiếp đi thẳng về viện.

Trường Phong còn muốn tranh cãi lại bị Tang Khâu Từ Duệ ngăn lại, nhếch môi cười nói, “Cô nương, tại hạ không có ý gì nhưng nếu cô nương đã không hoan nghênh vậy thì, có duyên gặp lại.”

Lời này nghe vẫn thoải mái một chút!

Tiền hai chủ tớ nhà kia xong, ánh mắt Vân Trường An vẫn thẳng tắp, có phần cổ quái nhìn Thiên Hạ, một tay vuốt cằm, có chút nghi hoặc nói, “Muội nói xem, Tang Khâu công tử, người mê hoặc biết bao mỹ nhân, sao có thể chỉ nhìn trúng muội được nhỉ?”

“Vân Trường An, huynh có ý gì? Ta rất xấu sao?”

Biểu tình của Thiên Hạ có phần khoa trương, dường như chỉ cần hắn dám nói một chữ “Đúng”, nàng sẽ lập tức đá hắn ra khỏi cửa.

“Xấu? Muội ngược lại không tính là xấu. Chỉ là so với đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành mà nói, cũng không biết là còn cách bao xa?”

Thiên Hạ hết ý kiến, nhặt nhẹo trừng hắn một cái, “Huynh là ca ca của ta sao? Có ca ca nào nói muội muội của mình như vậy không hả?”

Tâm tình Vân Trường An vô cùng tốt, cười ha ha mấy tiếng, “Hôm nay, chúng ta vẫn phải nhanh chóng rời đi sao?”

“Không cần! Dù sao, hắn cũng đã biết chúng ta ở đây. Quên đi, chậm mấy ngày cũng được! Muội nghe nói ở An Dương thành có mấy cửa hàng châu báu rất tốt, muội muốn đi tìm một linh bài mới.”

Lúc này, Thiên Hạ đột nhiên cảm thấy không còn bất an nữa.

Vừa rồi, khi biết hắn tới cửa, vẫn còn cảm thấy thấp thòm bất an, không ngừng hoảng hốt, nhưng thời điểm nàng trông thấy bóng lưng của hắn rời đi, cảm giác bất an đó dần dần biến mất, không thể nói, chuyện này thực có chút huyền diệu.

“Cũng được, An Dương thành cũng có sản nghiệp của Vân gia chúng ta nhưng cũng không có cửa hàng châu báu. Ngày mai, chúng ta đi xem một chút, nếu nhìn trúng cái nào liền mua cho muội.”

Thiên Hạ sừng sốt một chút, “Vị Tam phu nhân kia đưa tiền cho huynh?”

Nụ cười trên mặt Vân Trường An cứng lại, sau đó ngượng ngùng cười nói, “Ừ.”

“ Bao nhiêu?”

“Không nhiều lắm, một vạn lượng bạc.”

“Một vạn lượng?”

Thiên Hạ không thể bình tĩnh được nữa.

Bản thân mình chỉ sử dụng trọng đồng giúp nàng tạo một ảo mộng mà được tận ngàn ấy? Còn vị Tam phu nhân kia rõ ràng biết đó chỉ là giả mà vẫn cam tâm tình nguyện bỏ ra một số bạc lớn như vậy?

Nhưng mà, ngẫm lại, bản thân mình năm lần bảy lượt dùng ảo cảnh kích thích nàng, cuối cùng để cho nàng hiểu được mình đã yêu một người không thuộc về mình, cũng coi như là lập công đức. Điều này một vạn lượng há có thể mua được?

Nếu như sau này nàng có thể cùng phu quân và con cái của mình sống thật tốt, đây mới là điều quan trọng nhất. So với phu thê hòa thuận, gia tộc hạnh phúc, một vạn lượng bạc có là cái gì?

Lúc đầu, Thiên Hạ lo lắng một ngàn lượng có thể mua được một linh bài thuận tâm hay không, giờ thì không cần phải âu sầu nữa rồi. Dù sao, vật muốn chọn làm linh bài cũng phải thuần khiết. Bất kể là hồ phách, phi thủy hay bảo thạch cũng vậy, càng thuần khiết càng tốt. Mà giá của một món đồ như vậy, tự nhiên cũng đắt hơn những món đồ khác.

Thiên Hạ theo lệ cũ lấy mạng che mặt, cùng Vân Trường An ra ngoài đi dạo. Hai huynh muội phối hợp, tự nhiên không có gì bất tiện.

“Chường quý, khối hồ phách này bán thế nào?”

“Cô nương thực có mắt nhìn! Đây chính là huyết phách thượng đẳng. Cổ nhân đã nói nhất huyết phách, nhì kim phách. Cô nương vừa nhìn đã biết là người trong nghề, vừa vào đã nhìn trúng cái này.”

Đối với việc vuốt mông ngựa của chường quý, Thiên Hạ không rảnh để ý, chỉ lạnh lùng hỏi một câu, “Bao nhiêu tiền?”

“Ách.” Chường quý cũng thật không nghĩ tới vị khách nhân này lại là người lý trí như vậy, sau khi ngượng ngùng cười hai tiếng mới nói, “Đây vốn là chỉ bảo trấn điểm của bốn điểm, năm ngàn lượng bạc!” Nói xong, bàn tay còn xòe ra năm ngón.

Thiên Hạ lắc đầu một cái, “Ti lệ huyết phách tốt, tinh thể thông thấu, sáng bóng mượt mà, cảm xúc ôn nhuận tinh tế, màu sắc vừa phải, không quá tươi đẹp, cũng không quá mờ. Nếu là cực phẩm, khi ở trong bóng tối sẽ thấy được quang mang màu đỏ. Mà khối này của ngươi, hiển nhiên không phải huyết phách cực phẩm. Lão bản, giá này của ngươi hơi cao một chút.”

Không nghĩ tới, vị chường quý kia cũng không vội vàng, cười nói, “Cô nương chỉ biết thứ nhất mà không biết thứ hai. Đây là hải huyết phách thượng đẳng nhập từ từ Thương Minh. Màu sắc của nó ngưng tụ đậm và đẹp, hơn nữa ánh sáng yên tĩnh ôn hòa, tuyệt đối là thượng phẩm. Nếu hàng ngày thường xuyên tiếp xúc với hạt huyết phách này, còn có thể cải thiện khí sắc của con người, hiệu quả vô cùng kỳ diệu, còn có thể dưỡng nhan, lại có thể dưỡng sinh. Có thể nói là cực phẩm giữa các loại huyết phách.”

Thiên Hạ khẽ nhếch môi. Nếu quả thực là cực phẩm huyết phách thì sao chỉ bán có năm ngàn lượng?

Vân Trường An không nghiên cứu mấy thứ này nên khi nghe chường quý quảng cáo cũng thấy lọt tai mấy phần.

“Muội muội có thích không?”

Thiên Hạ lắc đầu một cái, “Thôi, muội cũng không quá để ý nó.”

Một câu nói, Vân Trường An liền hiểu, cái Thiên Hạ chân chính để ý không phải giá tiền của nó mà là duyên phận của nó đối với mình. Cho dù là mua ngọc hay những thứ trân bảo khác cũng muốn nói đến duyên phận. Huống chi, Thiên Hạ còn dùng nó làm linh bài, tự nhiên càng chú trọng sự vừa mắt hơn.

Chường quý thấy Thiên Hạ lắc đầu, trong mắt có chút thất vọng, nhìn hai người ăn mặc không tầm thường, còn tưởng rằng vớ được một khách hàng tiềm năng, ai ngờ, là mình nhất thời nhìn lầm.

“Đã như vậy, hai vị không ngại nhìn thêm mấy đồ khác trong tiểu điểm, nếu nhìn trúng cái nào, chúng ta bàn lại giá cả?”

Thiên Hạ hướng hần gật đầu, “Chúng ta tùy tiện nhìn một chút, chường quý cứ làm việc của mình đi.”

“Ai yo, nếu không có bạc thì còn tới bao các chọn châu báu làm cái gì?” Một thanh âm nữ tử chói tai vang lên, hai huynh muội đồng thời cau mày.

“Đừng nhiều chuyện, không để ý là được.” Thiên Hạ khẽ kéo kéo tay áo Vân Trường An.

Người ca ca này cái gì cũng tốt chỉ có một nhược điểm là vô cùng bao che khuyết điểm, nhất là đối với Thiên Hạ, bảo vệ được bao nhiêu thì bảo vệ bấy nhiêu.

Vân Trường An thấy Thiên Hạ đưa mắt ra hiệu, cố nén nộ hỏa, “Đi thôi muội muội, chúng ta qua nhà khác xem.”

“Hừ! Chỉ là huyết phách năm ngàn lượng cũng không mua được, còn không mau tránh sang một bên!” Một tiểu nha đầu bên người nữ tử kia khoát tay, nói năng rất xấc xược.

“Nha đầu này thật vô lễ! Chúng ta không mua thì là không mua nổi sao? Chủ tiệm còn không ý kiến, các ngươi ở đây ầm ĩ cái gì?”

Muốn Vân Trường An kiềm chế cơn nóng giận cũng phải xem là người nào mới được! Đối với Thiên Hạ, hần không có biện pháp nhưng đối với người

khác, tính cách thâm căn cố đế này cũng không dễ khổng chế.

Tiểu nha đầu kia còn muốn lại, lại bị cô nương sau lưng nàng gọi lại. “Được rồi, Từ Tô! Chúng ta đi chọn thợ lễ không phải đi cãi nhau.”

“Dạ, tiểu thư!”

Thiên Hạ nhưng mảy một cái, mặt có chút không vui!

Mặc dù vừa rồi, vị tiểu thư này không có chỗ nào thất lễ nhưng giọng điệu nói chuyện lại khiến người ta không thể thích được.

Dường như, nha hoàn của nàng cãi nhau với Vân Trường An cũng không làm cho nàng bề mặt.

Quan trọng hơn là, kể từ lúc nàng xoay người lại, ánh mắt của vị tiểu thư kia giống như nọc độc, có phần âm hiểm nhìn chằm chằm vào nàng, khiến cho nàng cực kỳ khó chịu.

Đuôi mắt Thiên Hạ khẽ liếc về phía xe ngựa ngoài cửa, có một chữ Nhâm thật to, xem ra là người của An Dương thành Nhâm gia.

“Vị cô nương kia nhìn có vài phần quen mắt, không biết đã nhìn thấy ở nơi nào.”

“Yên tâm, ta lập tức cho người đi điều tra.”

Hai người lòng vòng cả một ngày cũng không tìm được cái nào vừa ý. Điều này làm cho Thiên Hạ có chút chán nản.

“Một cái thành An Dương lớn như này mà ngay cả một cái trụ tử vừa ý cũng khó tìm như vậy.”

“Muội xem trọng không chỉ là trụ tử thuần khiết còn phải xem nó có duyên với muội không. Thôi không sao, hôm nay không tìm được cái nào, mai chúng ta tìm tiếp.”

Thiên Hạ gật đầu một cái, thấy sắc trời đã dần tối, cũng chỉ có thể như vậy.

Tang Khâu phủ.

Tang Khâu Từ Duệ lại đứng dưới gốc cây đào không một đóa hoa, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn về phía xa. Bọn hạ nhân đều tránh xa xa, chỉ sợ quấy rầy tâm tình của chủ tử.

Trường Phong vừa vào sân, chưa tới gần đã thấy Tang Khâu Từ Duệ xoay người lại, đứng đối diện với mình.

“Hồi chủ tử, hôm nay, hai huynh muội bọn họ ra ngoài đi dạo, cũng không có chuyện gì đặc biệt kỳ quái. Lúc ở Đa bảo các chọn đồ trang sức hình như có chút náo loạn không vui với tiểu thư Nhâm gia, chỉ có điều cũng không làm ầm ĩ.”

Sắc mặt Tang Khâu Từ Duệ âm trầm, mái tóc trắng phía sau đầu đột nhiên tung bay, rục rịch chói mắt.

“Ngươi nói chọn đồ trang sức?”

“Dạ, đúng vậy. Hình như là chọn cho vị tiểu thư kia. Nhưng nàng xem rất nhiều đều nói không hài lòng. Đúng rồi, nghe tiểu nhị cửa hàng kia nói, hình như là chọn trụ tử. Hơn nữa còn chỉ chọn các loại như ngọc hay hồ phách, về phần vàng bạc, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc lấy một cái.”

Tang Khâu Từ Duệ gật đầu, “Ừm. Người của Vân gia dĩ nhiên là không thiếu tiền. Nàng không chọn được thực sự là do không hài lòng, không liên quan đến chuyện tiền bạc.”

“Chủ tử, vậy người xem?”

“Nghe nói Đa bảo các có một món thạch anh thượng đẳng không phải sao? Nàng không vừa mắt?”

“Hồi chủ tử, món kia vừa về đã bị định là cấp cho quý phủ. Nghe nói, ngày sinh thần lão phu nhân sắp đến, phu nhân, tiểu thư các phòng đều tự nhiên muốn ăn diện một phen.”

Tang Khâu Từ Duệ khẽ nhíu mày, “Đi thăm dò một chút, tìm một món tốt nhất tặng qua cho ta.”

Trường Phong sững sốt một chút, nhưng cũng rất nhanh phục hồi lại tinh thần. “Dạ, chủ tử.”

Trường Phong mới đi được ba bước liền nghe thấy tiếng chủ tử, “Thôi! Ánh mắt của ngươi... Để ta tự mình đi chọn.”

Trường Phong cảm thấy bị nội thương!

Ánh mắt của mình làm sao? Lời vừa rồi chủ tử chưa nói hết nhưng sự ghét bỏ trong giọng nói, hẳn nghe đã hiểu. Tại sao có thể như vậy chứ? Tốt xấu gì mình cũng đã đi theo bên cạnh chủ tử bấy, tám năm, ngay cả ánh mắt tình tường cũng có thể không có sao?

Trường Phong ở ngoài phòng, tựa đầu vào tường, hai tay ôm ngực, gật gù gật gù. Cho đến khi nghe thấy bên trong có động tĩnh, Trường Phong mới bật người, né sang một bên, đứng lúc chủ tử đi ra.

“Đi thôi, chúng ta lại đi một chuyến.”

“Ách?” Trường Phong ngẩn ngơ theo sao, đi đâu, đi chỗ nào?

Thiên Hạ vừa trở lại tiểu viện không lâu, liền thấy Vân Trường An đen mặt đi vào.

“Sao vậy?”

“Ta nhớ muội từng nói với ta, lúc ở phủ Lưu đại nhân, từng gặp một vị Nhâm phu nhân?”

“Đúng vậy! Đó là biểu muội bà con xa của Lưu đại nhân, hình như không được Lưu đại nhân giữ lại. Làm sao vậy?”

“Vị tiểu thư chúng ta gặp hôm nay chính là tiểu thư đích xuất của Nhâm gia. Nghe nói hiện nay, phụ thân nàng đã lên tới Trường sử hộ phủ An Dương thành. Chỉ có điều, một tiểu quan ngũ phẩm mà cũng dám nuông chiều nữ nhi của mình vô lý như vậy?”

“Ca ca đã hỏi thăm kỹ chưa? Vị Nhâm đại nhân kia và Lưu đại nhân có quan hệ họ hàng gì không?”

“Không sai được! Gia đình còn nói đại quan Lưu Thanh Hòa ở kinh thành chính là biểu ca phu nhân nhà bọn họ. Điều này còn có thể sai được sao?”

Nghe giọng nói của Vân Trường An có chút bén nhọn, Thiên Hạ không hiểu nói, “Là hán thi thế nào? Sao huynh lại sinh khí lớn như vậy?”

“Hừ! Vị cô nương nhìn không âm không độc nhưng thủ đoạn làm việc lại khiến người ta khinh thường.”

“Có ý gì?” Trong lòng Thiên Hạ thầm dâng lên một loại dự cảm không tốt, người có thể khiến ca ca của nàng có bộ dáng tức giận như này thực sự là không nhiều lắm.

“Lúc trở ta trở lại, muội không để ý thấy có người theo dõi chúng ta à?”

Thiên Hạ ngăn ra, “Muội không có võ công, làm sao có thể phát hiện ra được?” Suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy đây không phải trọng điểm, “Vậy ý của huynh là, nàng phái người theo dõi chúng ta? Đã biết chỗ chúng ta ở? Nàng rốt cuộc muốn làm gì?”

Vân Trường An tức đến hai mắt bốc hỏa, ngẩng đầu nhìn về phía nóc nhà càng không ngừng tức giận.

“Người đã bị cắt đuôi. Nhưng ta thực sự giận người này quá mức âm liệt! Rõ ràng chính nha hoàn của nàng ta nói năng lỗ mãng lại còn dám phái người theo dõi chúng ta. Nàng muốn làm cái gì? Sai người đánh chúng ta một trận, như vậy có thể khiến nàng bớt giận?”

Thiên Hạ lần nữa nhớ tới ánh mắt âm hiểm của vị cô nương kia, càng khó hiểu, lẩm bẩm nói, “Vị cô nương kia vô cùng kỳ quái. Muội tự thấy mình và nàng không cừu không oán, lại chưa từng lui tới, có sao nàng lại có địch ý với chúng ta như vậy chứ?”

“Muội nói ai? Vị Nhâm tiểu thư kia?”

Thiên Hạ gật đầu, “Ánh mắt của nàng nhìn muội rất không bình thường. Cho dù chúng ta có cừu oán nhưng trên mặt muội có mạng che, nàng cũng không thể nhận ra muội mới đúng. Nhưng vì sao ánh mắt của nàng giống như là hận không thể ăn tươi nuốt sống muội vậy?”

Vân Trường An bĩu môi một cái, “Hừ! Vậy thì không thể coi thường nữ tử ác độc này được! Ngày mai còn định đưa muội ra ngoài thăm thú, xem ra không được rồi. Chúng ta ở lại trong phủ một ngày, sau đó lập tức rời khỏi đây.”

Thiên Hạ nhớ tới cái gì đó, năm năm, đây là lần đầu tiên mình xuống núi làm việc lại gặp phải chuyện như này, nên sớm trở về thì hơn. Nàng thực sự vẫn còn băn khoăn về rừng đào trên núi.

Buổi tối, Tang Khâu Tử Duệ lần thứ hai tới cửa.

Lần này, Tang Khâu Tử Duệ nói chuyện khách khí hơn mấy phần.

“Chuyện lần trước là tại hạ mạo phạm. Hôm nay, thủ hạ báo lại, nói cô nương đến Đa bảo các lựa đồ trang sức nhưng lại chưa tìm được thứ hợp ý. Vừa vặn, nửa canh giờ trước, tại hạ có được một món đồ, thỉnh cô nương nhìn một chút xem có vừa mắt không?”

Phía sau hần, Trường Phong nghe xong, khoe miệng không ngừng co giật, trong lòng thầm nghĩ, chủ tử a, khí phách cuồng ngạo của ngài đâu rồi hả? Ngài đã từng coi thường thái độ của cô nương này cơ mà? Sao bây giờ lại thế này là thế nào hả?

Tam Thất đưa tay nhận lấy, sau khi mở hộp ra, hai mắt sáng lên, đưa đến trước mặt Thiên Hạ.

Thiên Hạ nhìn một cái, món đồ bên trong là một khối thạch anh được tạo hình rất đặc biệt.

Nói nó đặc biệt, bởi vì nhìn thế nào cũng thấy nó giống như một giọt nước mắt. Trục tử này chưa tới nửa tắc, nhưng toàn thân trong suốt, nhìn kỹ bên

trong gần như không có chút tí vết nào, nhất là chỗ đầu trụ tử bị khoan một lỗ nhỏ chỉ lớn hơn so với lỗ kim một chút.

Tay Thiên Hạ vuốt ve chỗ cái lỗ nhỏ. Tay dừng lại một chút, lại đưa ngón cái và ngón trỏ miết một cái, đúng là còn chút bột phấn. Chẳng lẽ, cái lỗ nhỏ này vừa mới được đánh ra?

“Trụ tử thạch anh này vô cùng thuần khiết, đúng là thượng phẩm giữa các loại thạch anh. Không biết, Tang Khâu công tử định bán bao nhiêu tiền?”

Thiên Hạ liếc mắt một cái liền bị khối thạch anh này hấp dẫn. Giống như cái hồ phách lúc trước, năm ấy nàng cũng chỉ nhìn một cái liền chọn trúng nó.

Vân Trường An nghe nàng nói vậy cũng biết muội muội đã nhận định trụ tử thạch anh này thích hợp làm linh bài mới của nàng.

“Xin Tang Khâu công tử ra giá!”

Không ngờ Tang Khâu Tử Duệ cong môi cười một tiếng, “Bạc thì miễn! Lần trước ta mạo muội tới chơi đã quấy rầy cô nương. Nếu cô nương thích vật này, thuận tiện lấy nó bồi lễ.”

Vân Trường An có chút do dự, “Cái này, sợ rằng không thích hợp! Giá trị của vật này không hề nhỏ. Xin Tang Khâu công tử cho một cái thì hơn.”

“Mặc dù vật này là thượng phẩm nhưng gặp được người thường thức nó mới coi như thành công. Hôm nay, khó có được cô nương yêu thích, cũng coi như tại hạ thành toàn cho nó là được rồi!”

Thiên Hạ ngược mắt nhìn hấn, thấy một khuôn mặt điềm tĩnh, một đôi mắt thanh minh, đã mất đi cái vẻ bức thiết và chấp nhứt lần trước, trong lòng an tâm một chút.

“Đa tạ công tử! Vậy không biết tiểu nữ và ca ca có thể làm gì cho công tử để cảm tạ phần tâm ý này của ngài?”

“Kỳ thực, cũng không có gì. Nghe nói Vân gia công tử biết y thuật, đúng lúc thân thể gia mẫu mấy ngày qua có chút khó chịu, hỏi danh y khắp thiên hạ cũng không có được đáp án. Không biết có thể mời Vân công tử đi giá, đến chẩn bệnh cho gia mẫu một phen?”

Vân Trường An khẽ híp mắt, “Y thuật của tại hạ nông cạn, chỉ sợ sẽ làm trễ nải bệnh tình của phu nhân.”

“Thử một lần cũng không sao! Lại nói, gia mẫu cũng không có bệnh gì nặng, chỉ luôn cảm thấy cơ thể vô lực, không muốn cử động, ăn uống cũng không được bao nhiêu.”

Mi tâm Thiên Hạ khẽ động, sau khi liếc mắt với Vân Trường An, trả lời, “Tang Khâu công tử yên tâm. Ngày mai, ta và huynh trưởng nhất định sẽ qua quý phủ.”

Hai mắt Tang Khâu Tử Duệ bỗng chốc sáng lên, giống như một nụ hoa đào vẫn luôn ngậm miệng, cuối cùng cũng nở rộ ra, vô cùng xinh đẹp!

“Như vậy, đa tạ Vân công tử và Vân tiểu thư. Ngày mai, tại hạ sẽ phái xe ngựa tới đón hai vị qua phủ. Bây giờ, xin cáo từ!”

Chờ người đi rồi, Vân Trường An liền trừng nàng nói, “Muội đúng là đồ vô lương tâm! Vì một cái trụ tử liền đem ca ca muội bán đi?”

“Ca ca đừng giận. Muội nghe ý của hấn, vị Tang Khâu phu nhân này sợ rằng có tâm bệnh. Nếu tâm tư tích tụ mà có triệu chứng bức này, sợ rằng thuốc và châm cứu đều vô hiệu.”

“Muội lại nghĩ tới cái gì?”

“Tang Khâu tam phu nhân thăm mướn Tang Khâu đại gia hơn mười năm, sao Tang Khâu phu nhân có thể không biết chứ? Nàng là vợ hợp thức của Tang Khâu đại gia, cũng là thân tỷ tỷ của Tam phu nhân. Làm sao có thể một chút đầu mối cũng không nhìn ra?”

“Không thể nào?” Vân Trường An cảm thấy tràng diện này thật là hỗn loạn, chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy nhức đầu.

“Cho nên mới nói, chúng ta phải vào phủ nhìn một chút. Nếu như quả thực có liên quan đến Tam phu nhân, mà hôm nay, Tam phu nhân đã buông bỏ phần tình cảm này, chúng ta cũng nên gợi ý một, hai khiến nàng có thể suy nghĩ minh bạch. Còn nếu không liên quan đến Tam phu nhân vậy thì chúng ta phải xem y thuật của huynh thế nào rồi.”

Vân Trường An nhất thời cảm thấy hít thở không thông, “Không phải nói đã mời danh y cả nước cũng không được sao?”

“Cho nên a, cái này đối với huynh chính là một cơ hội!” Hai mắt Thiên Hạ sáng như đèn, “Cơ hội giúp huynh dương danh thiên hạ. Dù sao, cậu cũng không trông cậy huynh có thể vào triều làm quan. Nếu như có thể học được thân y thuật của cậu và Ngọc Y Tử trở thành thần y cũng không tệ. Ít nhất, tương lai cũng không đến mức chết đói.”

“Vân, Thiên, Hạ!” Vân Trường An gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra ba chữ này.

Thiên Hạ chớp mắt mấy cái, rất vô tội nói, “Không cần dùng sức như vậy, muội nghe được!”

Vân Trường An dường như bị nàng chọc tức không nhẹ, dứt khoát quay đầu đi, không để ý đến nàng nữa.

Thiên Hạ thấy hấn giận thật, cẩn thận nhìn hấn, thấy hấn không có động tĩnh gì, lúc này mới ho nhẹ một tiếng, ngồi xuống đối diện hấn.

“Bây giờ, thế cục triều đình ngày càng bất ổn. Muội nghe nói, Hoàng thượng có ý định thu lại năm mươi vạn quân đội dưới trướng Trường Bình vương phủ. Chỉ đáng tiếc, quân Mục gia chỉ nhận Mục gia là chủ tử, vị bên trên kia cũng không dám hành động tùy tiện, chỉ có thể ngằm làm mây trời trong bóng tối. Vị bên trên kia lòng dạ hẹp hòi, không dám đảm bảo hấn sẽ không có tâm tư bức này đối với Vân gia. Huynh bây giờ càng biểu hiện ham mê y thuật, chỉ một lòng chữa bệnh cứu người, vị kia đối với huynh, đối với Vân gia càng thêm yên tâm không phải sao?”

Vân Trường An không phải không nghĩ đến những chuyện này, nhưng sao nàng có thể chắc chắn, mình nhất định có thể trị được bệnh cho vị Tang Khâu phu nhân kia.

Có lẽ, Thiên Hạ nhìn thấu sự lo lắng của hấn, cười nói, “Huynh yên tâm đi! Không phải còn có muội sao? Cùng lắm thì muội thử thôi miễn một lần là được.”

Từ lúc nghe được từ thôi miên từ miệng Mục Lưu Niên, Thiên Hạ cảm thấy so với nhiếp hồn thuật từ này hợp lý hơn một chút. Ít nhất, sẽ không khiến cho người nghe cảm thấy đây là yêu ma tà thuật.

Vân Trường An nhàn nhạt liếc nàng một cái, “Muội xác định biện pháp này có hiệu quả?”

“Không thử thì làm sao biết được chứ? Nếu như trị hết bệnh của nàng, chúng ta coi như làm một việc công đức, cũng coi như huê với vị Tang Khâu công tử kia. Muội nhận của hấn một trụ tử thạch anh, huynh cũng có thể nổi danh thiên hạ, chẳng phải là một công đôi việc?”

Hai mắt Vân Trường An gần như bốc ra lửa, nhìn chăm chăm nàng, cắn răng nói, “Ta sẽ không để cho muội thiếu người khác một phần nhân tình.”

“Đều giống nhau, đều giống nhau. Ha ha!” Bị lộ trần ý đồ, Thiên Hạ có chút ngượng ngùng cười ha hả.

Ngày hôm sau, từ sớm Tang Khâu gia đã phái xe ngựa tới đón hai người, cũng không thúc giục bọn họ, chỉ đứng chờ ở bên ngoài. Đối với cách cư xử của hạ nhân Tang Khâu phủ, Thiên Hạ rất hài lòng, chỉ ít, cũng không bởi vì là đệ nhất thế gia An Dương thành mà kiêu căng, ngạo mạn.

Đến Tang Khâu phủ, Thiên Hạ thủy chung đi sau Vân Trường An hai bước chân, cơ thể thẳng tắp, không nhìn ngang nhìn dọc, khiến cho bọn hạ nhân trong phủ càng thêm tò mò đối với lai lịch của hai vị khách này.

Ý định ban đầu của Tang Khâu Tử Duệ là muốn đích thân đến cửa chính đón bọn họ nhưng nghĩ tới tranh chấp trong gia tộc, nếu mình quá mức coi trọng bọn họ, chỉ sợ là sẽ gây thêm phiền phức mà thôi, đành phải ở trong viện Tang Khâu phu nhân chờ bọn họ.

Sau khi Vân Trường An bắt mạch cho Tang Khâu phu nhân xong, thoáng do dự, vừa nghiêng đầu lại nhìn thấy mấy quả chuối tiêu ở trên bàn, “Phu nhân rất thích ăn chuối tiêu?”

“Đúng vậy. Đây là thứ dưỡng nhan rất tốt. Phu nhân mỗi ngày đều ăn nhưng không nhiều, cùng lắm là một, hai quả mà thôi.” Một vị ma ma trả lời.

“Phu nhân thường xuyên có cảm giác đau bụng, đầy hơi?”

Lần này, Tang Khâu phu nhân nâng mắt nhìn vị trẻ tuổi này một cái, gật đầu, “Đúng vậy! Đúng là vậy!”

“Trước khi vào, tại hạ có hỏi qua Tang Khâu công tử, từ trước đến nay, người rất thích món khoai lang ngào đường* phải không?”

(*) Editor vô năng, mời tham khảo tại đây: <https://www.google.com.vn/search?q=%E6%...80&bih=669>

“Đúng vậy. Nhưng ta cũng không ăn mỗi ngày.”

“Vậy là đúng rồi. Nếu như ngày nào phu nhân cũng dùng, sợ rằng bây giờ bệnh tình đã trầm trọng hơn nhiều rồi.”

Tang Khâu phu nhân cả kinh, “Vân công tử có ý gì?”

“Phu nhân trước đây thường không thích chuối tiêu đi?”

“Không thường ăn. Là sau này đến chỗ muội muội, ách, Tam đệ muội ngồi, thấy trong phòng nàng thường bày chuối tiêu, còn nghe nàng nói, ăn cái này có thể dưỡng nhan nhuận phế cho nên ta cũng thử ăn.”

“Phu nhân kiên trì ăn mỗi ngày bao lâu rồi?”

“Khoảng hai tháng. Lúc đầu, phu nhân không để ý lắm chỉ nghĩ mình đã lớn tuổi, thân thể hay mệt mỏi nhưng không ngờ lại ngày càng nghiêm trọng.”

Vân Trường An vung bút, viết một toa thuốc, “Đi lấy thuốc này. Một ngày hai lần. Uống bảy ngày là được.”

Ma ma nhận lấy toa thuốc, thấy công tử nháy mắt một cái, vội vàng thức thời lui ra ngoài.

“Phu nhân, chuối tiêu không thể ăn cùng với khoai lang, nếu không sẽ sinh ra triệu chứng như của phu nhân, dạ dày đau trướng. Hơn nữa, thân thể phu

nhân vốn yếu ớt, lại một mõi lâu ngày, dĩ nhiên không còn khí lực, càng ngày càng không muốn xuống giường đi lại. Phu nhân không hoạt động, tự nhiên sẽ không muốn ăn, lập đi lập lại như vậy mới có thể thành bệnh như bây giờ.”

Tang Khâu phu nhân ngẩn người, lẩm bẩm nói, “Nói như vậy, ta Đông Thi Hiệu Tàn!”

(*) Tương truyền vào thời Xuân Thu, khi nữ nước Việt là Tây Thi sinh bệnh thường lấy tay ôm ngực, nhăn đôi mày lại. Một cô gái xấu xí bên hàng xóm nhìn thấy, cho tư thái đó của Tây Thi là đẹp nên cũng bắt chước ôm ngực nhăn mày. Kết quả khiến mọi người sợ, có người đóng chặt cửa không dám ra, có người bỏ chạy thật xa.

—> Ý nói làm cùng một việc mà kết quả ngược lại.

Thiên Hạ tình tường thấy được khỏe mõi Tang Khâu phu nhân có một tia cười khổ, xoay mặt lại, lại thấy trong mắt Tang Khâu công tử dường như đang nổi lên một cơn giận dữ.

Thấy bọn họ hình như sinh ra hiểu lầm, Thiên Hạ vội nói, “Những thức ăn kỵ nhau như này, người bình thường chắc chắn sẽ không biết được.”

Tang Khâu Tử Duệ khẽ nhếch môi, mặt không thay đổi nói, “Nếu như ta nhớ không nhầm, bên cạnh Tam thẩm có một vị ma ma từng hầu hạ trong cung, thứ am hiểu nhất cũng chính là ăn uống.”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Công Tử Xuất Thủ!

Editor: Gió

Thiên Hạ sững sờ một chút, nhớ đến khuôn mặt thống khổ bất kham của Tam phu nhân, nàng cơ hồ là buột miệng nói ra, “Xem ra, Tang Khâu công tử đã nhận định việc này có liên quan đến Tam phu nhân?”

Tang Khâu Tử Duệ hí mắt, “Người đang thiên vị nàng?”

Thiên Hạ ngẩn người, giờ mới nhớ ra mình đang ở chỗ nào, lại đang đối mặt với người nào, lắc đầu nói, “Không, ta không bênh vực nàng. Nhưng Tang Khâu công tử danh khắp thiên hạ, chẳng lẽ chỉ vì một ma ma mà nhận định Tam thẩm của mình có tội, đây là chuyện hoang đường cỡ nào chứ?”

Trong mắt Tang Khâu Tử Duệ mây vần gió nổi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Thiên Hạ, “Quả nhiên, các người đã gặp nhau.”

Vân Trường An đưa tay nắm lấy tay Thiên Hạ kéo sang một bên, “Đây là chuyện nhà người ta, muội dính vào làm cái gì?”

Thiên Hạ cố chấp gỡ tay hấn ra, lại nhìn về phía Tang Khâu Tử Duệ, “Ca ca ta nói đúng, ta không nên can thiệp vào chuyện này. Nhưng Tang Khâu công tử là người thông tuệ, sáng suốt chắc cũng không đến nỗi dễ bị người khác lừa gạt như vậy đi?”

Tang Khâu phu nhân lúc này cũng nói thêm vào, “Tử Duệ, vị cô nương này nói rất đúng. Ta cũng cảm thấy không phải là nàng.”

“Mẫu thân?”

Tang Khâu phu nhân nhẹ nhàng nhắm mắt, giống như có điều gì đó không muốn nói.

Tang Khâu Tử Duệ ngầm hiểu ý, “Trước hết, mời hai vị ra bên ngoài nghỉ ngơi. Dù thế nào đi nữa, vẫn phải đa tạ Vân công tử.”

“Tang Khâu công tử khách khí.”

Thiên Hạ theo Vân Trường An ra phòng ngoài, mặc dù đưa lưng về phía hấn nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hấn vẫn thủy chung trối chắt trên người mình, chỉ thấy có một loại cảm giác âm trầm, lạnh cả sống lưng.

Thiên Hạ ra đến ngoài, không nhịn được rùng mình một.

“Bây giờ mới biết sợ?”

Thiên Hạ lờm lờm một, nàng đích thực có chút sợ hãi nhưng cùng với chữ sợ trong miệng Vân Trường An tuyệt đối không cùng một mức độ. Nàng luôn cảm thấy vị Tang Khâu công tử này là lạ, không phải bởi vì một đầu tóc trắng, mà là ánh mắt của hấn, thật sự có phần đáng sợ.

Tang Khâu phu nhân đuổi hết hạ nhân trong phòng ra ngoài, chỉ còn lại hai mẹ con nói chuyện với nhau.

“Mẫu thân, đến bây giờ người còn nói giúp cho nàng sao?”

Tang Khâu phu nhân lắc đầu một, đưa tay xoa mặt hần, đột nhiên nhìn đến một đầu tóc trắng, “Tử Duệ, con có biết, lúc sinh con, ta sợ hãi nhường nào không? Bởi vì con vừa sinh ra đã có một đầu tóc trắng, bị nhận định là yêu nghiệt chuyển kiếp. Nếu dựa theo quy củ của Tử Dạ quốc chúng ta, bây giờ, con đã bị đìmed chết rồi.”

“Nhị tử đương nhiên biết. Những chuyện này người và phụ thân trước đây đều đã nói qua.”

“Lúc đó, phụ thân cũng không ngờ, đang nghĩ làm thế nào để che giấu. Không ngờ, nhị thẩm con lại chạy vào phòng sinh, hiển nhiên liền nhìn thấy con.”

Phong vân trong mắt Tang Khâu Tử Duệ càng tăng lên, có xu thế u ám hơn trước.

“Sau đó, ngay lúc Nhị thúc con đoạt con đi, chuẩn bị đìmed sông, lại bị di con cản lại. Lúc đó, nàng còn chưa gả cho Tam thúc con. Vì để giữ được con, nàng thậm chí không ngại quỳ trên mặt đất, ôm lấy chân Nhị thúc con, có thể nói, hành động lúc ấy của nàng đã không có nửa điểm đáng về của đại gia khuê tú.”

“Mẫu thân!”

Tang Khâu phu nhân vỗ vỗ tay hần, ý bảo hần tiếp tục nghe mình nói.

“Mặc kệ nàng bảo trụ hài tử của ta hay hài tử của chàng, cuối cùng đều là con! Cũng bởi vì nàng lôi kéo một phen mới đúng lúc gặp được một vị cao tăng đắc đạo, liếc mắt một liềm nhận định con là một người cực phú cực quý. Hơn nữa, còn nói rõ, trong vòng ba mươi năm tới, Tang Khâu gia tộc có hai lần đại kiếp, tất cả đều do con hóa giải. Nếu như không có con, sau này cũng không có Tang Khâu thế gia.”

Tang Khâu Tử Duệ cười giễu cợt một tiếng, “Chuyện hoang đường như vậy mà bọn họ cũng tin?”

“Không được nói vậy!” Sắc mặt Tang Khâu phu nhân đột nhiên trở nên ngưng trọng, “Hần là ân nhân cứu mạng của con đấy!”

“Dạ, mẫu thân.”

“Tổ phụ con mới đầu vốn cũng không tin nhưng lại không thể không tin hần, bởi vì trước khi ta và phụ thân con thành thân, đã từng có một vị cao nhân phán qua mệnh cách Tang Khâu gia, nói Tang Khâu gia mấy chục năm sau chắc chắn gặp phải đại kiếp, nhiều thì ba lần, ít thì hai lần. Tất cả đều là số mệnh!”

Sắc mặt Tang Khâu Tử Duệ khẽ động, không ngờ còn có chuyện như vậy.

“Nói vậy, tổ phụ bởi vì nhớ đến lời phán mệnh của vị cao nhân kia nên mới tin lời nói của đại sư?”

“Đừng vậy!” Tang Khâu phu nhân gật đầu, “Sau này, con càng lớn, tài hoa và học thức cũng dần hiển lộ. Đặc biệt là những kiến giải độc đáo của con đối với những chuyện trên triều đình khiến tổ phụ con rất vui vẻ. Mấy năm nay, danh hiệu Tang Khâu công tử của con cũng không phải là giả.”

Nghe đến đây, mí mắt Tang Khâu Tử Duệ giật giật, u ám trong mắt càng phát ra nồng đậm

“Chuyện ta thích ăn khoai lang ngào đường sợ là trong phủ chỗ nào cũng biết. Tử Duệ, ta chắc chắn không phải Tam thẩm con làm. Nếu nàng muốn động thủ hại ta, cần gì phải chờ đến bây giờ?”

“Mẫu thân?”

“Ta biết con vẫn luôn cho người theo dõi nàng, muốn biết nàng rốt cuộc bỏ ra trọng kim để làm gì? Không phải hôm nay đã biết rồi sao?”

Nghe vậy, con người Tang Khâu Tử Duệ đột nhiên sáng lên, đường nét trên khuôn mặt cũng trở nên nhu hòa hơn.

“Mẫu thân, nhị tử đã hiểu. Nhìn biểu hiện của Vân công tử và Vân tiểu thư hôm nay, xem ra, Tam thẩm chỉ là tìm người hóa giải phiến muộn trong lòng. Hơn nữa, bây giờ nghĩ lại, hình như gần đây Tam thẩm ngày càng ít tới bên phòng lớn chúng ta.”

Tang Khâu phu nhân gật đầu, vẻ mặt có chút vui vẻ nói, “Nghe nói gần đây, nàng vẫn luôn ở trong phòng bạn bệ. Hôm qua, Tam thúc còn cố ý chạy đến tìm phụ thân con khoe khoang, nói là thê tử của hần rốt cuộc cũng chịu tự tay làm cho hần một áo khoác.”

Tang Khâu Tử Duệ gật đầu, nói như vậy, là Tam thẩm đã nghĩ thông suốt rồi. Xem ra, chuyện như này cũng là công lao của hai người kia.

Tang Khâu Tử Duệ đột nhiên vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc bọn họ dùng cách gì lại có thể coi bỏ khúc mắc mấy chục năm của Tam thẩm?

Suy nghĩ những chuyện mẫu thân vừa nói, có một số việc, không cần nói quá rõ ràng, hần đã hiểu nên làm thế nào. Bây giờ, mẫu thân bệnh liệt giường, cả Tang Khâu phủ lớn như vậy dĩ nhiên là không thể không có người quản lý.

Mà Tam thẩm bởi vì chuyện của phụ thân, cùng mẫu thân có khúc mắc, đương nhiên sẽ không bằng lòng tiếp nhận, mà cho dù nàng có bằng lòng tiếp nhận, sợ là chỉ thứ hai cũng sẽ không đồng ý. Xem ra, Tang Khâu phủ nên hảo hảo chỉnh lý một phen rồi!

Tang Khâu Tử Duệ bỗng nhiên nghĩ đến một phòng ái thiếp Lưu thị, mây mù trong mắt lần nữa nổi dậy.

“Thân thể mẫu thân bệnh nhẹ, Lưu thị kia thân là thiếp thất lại không đến thăm an, hành vi như vậy cũng xứng trở thành người của Tang Khâu phủ chúng ta sao?”

“Thôi, nàng là người phụ thân con che chở, kệ nàng đi. Hơn nữa, năm ấy cũng là ta và phụ thân con có lỗi với nàng. Nàng căn bản cũng không làm gì sai, cũng vì sinh nở mà bị chặt đứt con nối dòng. Cũng là tại ta vẫn không thể có thai, cho nên mới...”

Tang Khâu Tử Duệ vội vàng cắt ngang lời nàng, chỉ sợ mẫu thân lại tự trách mình. Nàng thân là chủ mẫu, chuyện như vậy đâu coi là đại sự gì?

“Mẫu thân, đều do nhi tử quanh năm du học bên ngoài, bỏ quên sự tình trong phủ, làm hại mẫu thân chịu khổ.”

“Nói năng hồ đồ gì đó? Con có thể thành công, mẫu thân tự nhiên cao hứng.”

“Mẫu thân yên tâm, nhi tử biết nên làm thế nào. Người phải chịu khó điều dưỡng thân thể thật tốt. Tang Khâu phủ này từ trên xuống dưới còn phải dựa vào mẫu thân lo liệu đấy.”

Tang Khâu phu nhân biết con trai của mình thông minh, nhìn một chút đã hiểu, cười gật đầu, “Vừa rồi, thái độ của con đối với vị cô nương kia thực là không khách khí. Phải cố gắng xin lỗi người ta đó.”

“Dạ, mẫu thân.” Mặt của Tang Khâu Tử Duệ lúc này chợt đỏ lên.

Tang Khâu phu nhân nhìn ra đầu mối, cười hỏi, “Con để ý vị cô nương kia? Lúc trước, con chỉ nói nàng là tiểu thư Vân gia, là Vân gia nào?”

“Hồi mẫu thân, chính là Vân gia hoàng thương kinh thành. Vị bất mạch cho người là Vân công tử, vị cô nương kia là nữ nhi của muội muội Vân Thương Ly. Nghe nói, sau khi Vân thị hòa ly, đã tái hôn với Định quốc công thế tử.”

“A! Ta biết rồi.” Tang Khâu phu nhân nặng nề gật đầu một. “Nhắc tới chuyện này, cũng coi như là một câu chuyện đẹp năm đó.”

“Mẫu thân, vậy trước tiên người hãy nghỉ ngơi một chút, con ra ngoài tiễn hai người bọn họ.”

“Đi đi.”

Một đường Tang Khâu Tử Duệ tiễn hai người bọn họ ra khỏi viện, ba người không ai nói với ai câu nào.

Cho đến khi tới chỗ nội môn, Tang Khâu Tử Duệ mới thấp giọng nói, “Vân tiểu thư, vừa rồi, tâm tình tại hạ có chút kích động, mạo phạm.”

Thiên Hạ lắc đầu, “Tang Khâu công tử khách khí. Sợ là người nào gặp phải chuyện như vậy cũng sẽ nghĩ đến phương diện đó. Ta chỉ muốn nói cho người biết, nếu Tam thẩm người quả thực có ý đó, đã không cần đến trước mặt ca ta ta cầu xin.”

“Lệnh huynh?”

Thiên Hạ nghiêm túc gật đầu nói, “Nếu không phải ca ta ta khuyên giải, sợ rằng bây giờ, nàng đã uống nước Vong Xuyên rồi.”

“Nước Vong Xuyên?” Tang Khâu Tử Duệ đương nhiên đã nghe qua loại thuốc này. Đồn rằng, loại thuốc này có thể khiến người ta quên hết những chuyện cũ. Không ngờ, Tam thẩm thống khổ đến mức này?

Vân Trường An nhìn Tang Khâu công tử bị Thiên Hạ hù dọa, sững sờ một chút, vậy mà cũng có thể tin được? Thực là bội phục công phu bịa đặt của cô muội muội này!

“Muội muội, không còn sớm nữa, chúng ta nên trở về thôi.”

Không muốn vị muội muội này tiếp tục nói dối dọa người, Vân Trường An buộc phải lên tiếng cắt đứt cuộc đối thoại của bọn họ.

Tang Khâu Tử Duệ đưa bọn họ tới đại môn, liên tục cảm ơn Vân Trường An đã trị hết bệnh cho mẫu thân. Thiên Hạ biết, đây là hấn đang thể hiện cho hạ nhân trong phủ thấy.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, tên tuổi của đại ca ở An Dương thành sẽ rất nhanh nổi tiếng, sau đó sẽ nhanh chóng vang dội khắp Tứ Dã quốc. Đến lúc đó, một biểu muội đi theo hấn, cùng nhau xuôi ngược khắp nơi cũng không có gì đáng ngại nữa.

Hiển nhiên, lúc này Thiên Hạ đã quên mất, mặc dù nàng đã đổi họ Vân nhưng nàng và Vân Trường An cũng không thực sự là thân huynh muội. Ví dụ về việc biểu ca biểu muội thành thân thực là đếm không hết.

Thiên Hạ không nghĩ tới không có nghĩa là Vân Trường An sẽ không nghĩ tới.

Sống cùng nhau năm năm có lẽ, hấn đã sớm đem tiểu nha đầu này thành thân muội muội mà đối đãi. Ban đầu tất nhiên có một phần là do Vân Thương Ly ân cần dạy dỗ nhưng càng nhiều hơn chính là một loại thân tình được tích lũy lại bởi từng ngày từng tháng chung sống với nhau.

Thiên Hạ bước lên xe ngựa. Trong nháy mắt, nàng cảm thấy có một đôi mắt ẩn nấp quanh đây đang nhìn chăm chăm vào nàng, thậm chí còn cảm nhận được sự âm hiểm của ánh mắt ấy. Thiên Hạ khẽ động mi tâm, Vân Trường An cũng phát giác ra điều bất thường, đưa tay hạ rèm xe xuống giúp nàng, thấp giọng phân phó Vân Lôi mấy câu.

Hai huynh muội vừa về tới tiểu viện, Thiên Hạ liền lập tức trở về phòng tiếp tục làm quen với linh bài mới của mình.

Bởi vì dùng để bói toán nên sự trao đổi giữa linh bài và chủ nhân vô cùng quan trọng. Người cùng vật chết trao đổi, ngoại trừ việc vuốt ve, tiếp xúc còn phải luyện tập rất nhiều.

Lúc Thiên Hạ đang cảm thán vì thất bại một lần nữa, Vân Trường An liền vọt vào, không nói hai lời, kéo nàng ra ngoài.

Thiên Hạ ra ngoài nhìn thấy Vân Lôi đã trở lại.

“Công tử, ở gần cửa Tang Khâu phủ lúc đó đúng là xe ngựa Nhâm gia. Thuộc hạ theo bọn họ hồi phủ, phát hiện trong xe ngựa chính là vị Nhâm tiểu thư kia, hơn nữa, nhìn dáng vẻ còn rất không vui. Thấy thủ vệ Nhâm phủ canh phòng không nghiêm ngặt cho nên thuộc hạ liền len vào trong.”

“Có dò xét được gì hữu dụng không?”

“Hồi công tử, từ cuộc nói chuyện đứt quãng giữa vị Nhâm tiểu thư kia và nha hoàn, thuộc hạ hiểu đại khái, vị Nhâm tiểu thư kia vốn thăm mền Tang Khâu công tử.”

Thiên Hạ sáng tỏ gật đầu, “Thì ra là vậy! Thảo nào, nàng ta canh giữ bên ngoài cửa Tang Khâu phủ, vốn định vô tình gặp gỡ Tang Khâu Tử Duệ, không ngờ lại nhìn thấy hán tiển chúng ta ra ngoài.”

Vân Trường An hung hăng liếc nàng một, “Muội còn chưa nghe được trọng điểm à?”

“Ách?”

“Trọng điểm không phải là chúng ta mà là muội!”

“Muội? Muội làm sao?” Sau khi chớp chớp mắt mấy cái, Thiên Hạ mới bừng tỉnh đại ngộ, “Không thể nào! Muội chỉ được hán tiển ra khỏi phủ, cái gì cũng không làm. Sao vị Nhâm tiểu thư kia lại ghi mối thù này lên muội?”

“Hừ! Lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển. Ai biết được vị Nhâm tiểu thư kia có làm ra hành động gì bất thường hay không?”

“Có!”

Ba người quay đầu lại thấy Vân Phong bước vào.

“Hồi công tử, tiểu thư, thuộc hạ thăm dò được, vị Nhâm tiểu thư này có thể nói là không việc xấu nào không làm, chỉ cần cô nương nào từng có tiếp xúc thân mật với Tang Khâu công tử là đều gặp xui xẻo.”

Vân Trường An nghe xong hứng thú, “A? Nói nghe một chút!”

Thiên Hạ khinh bỉ liếc một, ca ca lại thích buôn chuyện như vậy. Chỉ có điều, nàng cũng thấy tò mò, chăm chú lắng nghe.

“Cuối thu năm kia, có người trông thấy một vị cô nương vô tình gặp được Tang Khâu công tử ở trên cầu, suýt nữa ngã xiêu, lại được Tang Khâu công tử đỡ lấy, hơn nữa còn ôn nhu trấn an mấy câu. Cô nương kia vô cùng xúc động, không nghĩ, ngày hôm sau đi ra ngoài, bị người ta không cẩn thận chen ngã xuống hồ. Mặc dù sau đó được cứu kịp thời nhưng nước cuối thu vốn rất lạnh, thân thể vị cô nương kia lại yếu đuối, nằm trên giường đúng ba tháng mới coi như ổn.”

“Nghe nói từ đó về sau, vị cô nương này không dám ra khỏi cửa nữa.”

Huynh muội hai người nhìn nhau, xuất thủ thật đúng là nhanh nha!

“Trung thu năm ngoái, An Dương thành đặc biệt tổ chức hoạt động giải đố ngắm trăng. Một vị cô nương không cẩn thận ngã từ trên đài cao xuống, cũng may được Tang Khâu công tử cứu. Vị cô nương kia lúc đó cao hứng đến bất tỉnh, lúc sau được người nhà đưa đi. Nhưng cách một ngày sau liền có lời đồn, vị cô nương kia lúc xuống lầu không cẩn thận, tự mình ngã xuống, cũng không có gì đáng ngại, chỉ bị thương xương cốt, điều dưỡng gần nửa năm. May mắn, không thành người tàn phế!”

Thiên Hạ kích động ngắt lời Vân Phong, “Người nói những người này đều có liên quan đến vị Nhâm tiểu thư kia?”

“Hồi tiểu thư, đúng vậy!”

Vân Lôi đứng một bên, lúc này, mới nhớ ra cái gì đó, “Chẳng trách lúc đó, ta nghe chủ tớ các nàng nói cái gì mà tới một người ta chinh một người. Thì ra là như vậy!”

Thiên Hạ sùng sốt một lúc lâu mới hoàn hồn nói, “Không bình thường nha! Nàng chỉ là nữ nhi của một quan ngũ phẩm nho nhỏ, lấy đâu ra năng lực lớn

như vậy?”

“Hừ! Sau lưng nàng tất nhiên có người giúp đỡ!”

Thiên Hạ nhìn về phía Vân Lô, nghe hắn nói, “Tang Khâu phủ Nhị phu nhân hình như cũng họ Nhâm.”

Vân Trường An nhướng mày một, “Ta đã nói mà. Nhất định là có người chống lưng cho nàng ta. Phụ thân nàng ta chức quan không cao nhưng thân phận của vị Nhị phu nhân kia cũng không phải giả.”

“Ca ca, nếu chuyện của Tang Khâu phủ đã xong, chúng ta cũng nên khởi hành về núi thôi.”

“Muội vẫn còn nhớ đến rừng đào chứ gì?”

Thiên Hạ gật đầu, “Huynh vào rồi tất nhiên không hiểu kỳ. Nhưng muội thì khác.”

“Ta còn tưởng rằng muội muốn đi kinh thành một chuyến, dù sao cũng đã năm năm không nhìn thấy cô cô rồi. Muội đúng là không muốn gặp nàng dù chỉ một chút?” Ánh mắt của Vân Trường An lần nữa tránh né, thay đổi trọng tâm câu chuyện, dường như không muốn nhắc đến chuyện về núi.

Thiên Hạ cười yếu ớt, trong con ngươi sáng rỡ lúc này nhiều thêm mấy phần nhu ý, “Mẫu thân bây giờ rất tốt. Nếu muội hồi kinh, ngược lại, làm cho cuộc sống của nàng bị xáo trộn. Nghe nói, muội đã có thêm một tiểu đệ đệ, chỉ là chưa từng thấy qua. Cũng không biết, hắn sinh ra giống ai?”

“Đều là cháu ngoại, theo ta thấy, nó sinh ra chắc chắn giống phụ thân ta.” Vân Trường An không dấu vết nói sang chuyện khác, coi như bỏ thêm hiệu quả.

“Trên thư nói, mẫu thân sống rất tốt. Mà cũng phải nói, muội rất bội phục Lâm Thiếu Khang, hắn có thể nhẫn tâm hạ xuống tâm tư, thành thân không bao lâu liền dời đến Thượng tướng quân phủ ở. Hắn thật không sợ người ngoài đàm tiếu sao?”

“Người ngoài nói thì có quan hệ gì? Quan trọng là thái độ của Hoàng thượng. Hơn nữa, cô cô vừa gả qua không bao lâu liền hạ sinh cho Lâm gia thêm một tiểu hài tử mập mạp. Cái lão đầu Định quốc công kia lại không trộm mừng đi?”

Thiên Hạ mỉm cười không nói gì, thực ra, lúc biết Lâm Thiếu Khang lấy việc Vân thị mang thai làm lý do, dọn khỏi Định quốc công phủ, nàng đã đoán được sẽ đi tới bước này. Quả nhiên là vậy!

Đợi đến khi đứa nhỏ được sinh ra, Lâm Thiếu Khang lại lấy lý do hài tử còn quá nhỏ, thay đổi môi trường không tốt cho nó. Để chứng minh cho điều này, khi được mang về Định quốc công phủ hai ngày, đứa nhỏ khóc không ngừng, ai dỗ cũng không được. Không còn cách nào khác, đành phải trở lại Thượng tướng quân phủ.

Từ đó về sau, không ai đề cập đến vấn đề đi hay ở của một nhà Lâm Thiếu Khang nữa.

Chỉ có điều, đứa nhỏ ngày càng lớn, phụ phụ Định quốc công sợ rằng cũng bắt đầu động tâm tư.

Từ thư mợ và mẫu thân gửi tới, không khó thấy được, mẫu thân đã không còn là mẫu thân mềm yếu, không noi nương tựa, một nữ nhân chỉ biết nhẫn nhịn của ngày trước nữa. Mẫu thân bây giờ đã kiên cường hơn nhiều, nhất là trải qua một lần bị Lô Thiếu Hoa đã kích. Mẫu thân thay đổi như bây giờ cũng là điều mà Thiên Hạ và toàn bộ người Vân gia vẫn luôn mong muốn.

“Tiểu Hạ! Tiểu Hạ!” Vân Trường An không ngừng quơ quơ tay trước mặt nàng, mới kéo tâm tư của nàng trở lại.

“Ách? Làm sao vậy ca ca?”

“Muội nghĩ gì mà nhập thần vậy? Ta gọi mấy câu cũng không nghe thấy?”

“Chuyện Tang Khâu gia, chúng ta còn chưa bị quán vào. Để tránh một thân tanh tưởi, muội nghĩ, chúng ta nên mau chóng rời khỏi đây thôi.” “Cũng tốt. Dù sao, đơn thuốc ta cũng đã đưa cho hắn, chúng ta cũng không thiếu nợ Tang Khâu gia cái gì. Nhưng mà, đã tới An Dương rồi còn chưa được thấy An Dương danh hoa mẫu đơn quốc sắc, chẳng phải là đáng tiếc sao?”

Khóe miệng Thiên Hạ giật giật mấy cái, sao nàng lại quên mất vị ca ca này của nàng say mê hoa cỏ như say mê y thuật chứ?

Mẫu đơn Tử Dạ quốc nổi tiếng thiên hạ. Mà nổi tiếng nhất Tử Dạ quốc chính là mẫu đơn An Dương thành.

Thiên Hạ thấy đáng về si mê của ca ca mình cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Vậy thì đành trì hoãn một chút vậy!

Đúng như Thiên Hạ dự đoán, tối hôm đó, nàng để cho Tam Thất ra ngoài nghe ngóng, liền nghe được ở trà phường có người nói, hình như Tang Khâu công tử mới được một gã tiểu thần y tuổi còn rất trẻ, cấp đơn thuốc cho Tang Khâu phu nhân, nghe nói là còn rất được Tang Khâu công tử nể trọng.

Thời điểm Thiên Hạ nghe đến mấy lời này chỉ cười một tiếng, nếu nói nể trọng, bất quá cũng là chỉ việc Tang Khâu Tử Duệ tự mình đưa bọn họ ra khỏi phủ mà thôi.

Ý định ban đầu của Thiên Hạ là ngày hôm sau rời đi, lý trí nói cho nàng biết, Tang Khâu gia là một đầm nước sâu không thích hợp với người như nàng

trộn lẫn vào. Nhưng mặt khác, nàng lại cảm thấy mình nhận của Tang Khâu Tử Duệ lễ lớn như vậy lại chỉ giúp Tang Khâu phu nhân tìm được nguyên nhân phát bệnh, có phải tỏ ra, bọn họ quá keo kiệt hay không?

Quan trọng hơn là, Vân Trường an còn chưa được ngắm mẫu đơn ở đây, sợ rằng không dễ dàng thuyết phục hẳn rồi đi.

Hôm sau, Thiển Hạ và Vân Trường An ngồi ăn sáng cùng nhau. Vân Lôi đi ra ngoài thăm dò tin tức cũng trở lại.

“Bẩm công tử, tiểu thư! Nghe nói vị Nhâm đại nhân kia bị người ta tố cáo đút lót, nhận hối lộ, lại còn tham ô ngân lượng của hộ phủ. Lúc này, Thứ sử An Dương thành đã phái người bắt giam vị Nhâm đại nhân kia lại. Còn Nhâm gia nghe nói hiện giờ cũng đang bị quân đội bao vây tứ phía, chỉ được phép vào, không được phép ra.

Thiển Hạ ngăn người, “Tang Khâu công tử, không hồ là Tang Khâu công tử, thủ đoạn thật nhanh a!”

Vân Trường An vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, có chút ý vị nói, “Tang Khâu công tử cái gì? Muội nói rõ chút.”

“Ca vẫn còn chưa nhìn ra sao? Nhất định là Tang Khâu công tử đã tìm ra được người đứng sau màn ám hại Tang Khâu phu nhân. Với lại, huynh để ý xem, bây giờ mới bắt đầu động thủ, náo nhiệt, sợ rằng vẫn còn ở phía sau.”

“Nhâm gia?”

Mỉ tâm Vân Trường An nhú chặt, “Ý muội là, Tang Khâu Nhị phu nhân giờ trò quỷ?”

“Ngoại trừ nàng thì còn có thể là ai nữa?” Ánh mắt của Thiển Hạ thần nhiên, lạnh lùng, “Cái gọi là thế tộc đại gia, bất quá cũng chỉ là người lừa ta gạt, một chảo nhuộm lớn mà thôi!”

“Muội nói thật cho ta biết, là muội bôi ra kết quả, cũng là nằm trong dự đoán của muội đúng không?”

Thiển Hạ bắt đầu dãi thờ dài một hơi, “Loại chuyện như này chỉ cần động não một chút là được rồi. Huynh ngắm lại xem, dùng phương pháp thức ăn tương khắc để động thủ với đại phu nhân, mặc dù sẽ không dễ dàng đoạt mạng của đại phu nhân nhưng lại có thể làm cho nàng phải nằm lâu dài trên giường. Như vậy, mọi chuyện trong Tang Khâu phủ, ai là người làm chủ?”

“Tất nhiên là Nhị phu nhân.”

“Cho nên mới nói, người duy nhất được lợi là nàng ta. Hơn nữa, huynh nghĩ lại xem, hôm qua, Tang Khâu Tử Duệ sau khi nghe đến chuyện thức ăn tương khắc, người đầu tiên hẳn hoài nghi là ai?”

“Tam phu nhân.”

Lúc này, Vân Trường An mới hiểu ra chút ít, gật đầu nói, “Muội nói không sai. Thủ đoạn của vị Nhị phu nhân này cực kỳ cao minh, lại muốn gây xích mích giữa đại phòng và tam phòng. Sau đó, chỉ thứ hai bọn họ sẽ ở giữa đắc lợi. Nhưng mà, dựa vào đâu, muội lại suy đoán như vậy? Nếu ngộ nhờ không phải là nàng làm thì sao?”

“Huynh đã quên vị Nhâm tiểu thư ngày hôm qua à?”

Vân Trường An giật mình, hiển nhiên là đã hiểu rõ ý của nàng.

“Cách làm của vị Nhâm tiểu thư kia nhìn thì như là nàng chung tình với Tang Khâu Tử Duệ, cho nên không cho phép bất kỳ nữ tử nào lại gần hắn. Nhưng thực tế thì sao? Huynh ngắm mà xem, nàng làm như vậy, ngược lại khiến cho người ta cảm thấy vị Tang Khâu công tử này mặc dù tuấn mỹ, mệnh cách phú quý nhưng khó tiếp cận, vừa nhìn đã sợ.”

Vân Trường An chợt vỗ ót một, “Ta hiểu rồi! Vị Nhị phu nhân kia muốn mượn tay của Nhâm tiểu thư, từng bước mưu tính Tang Khâu Tử Duệ.”

“Đúng vậy! Chủ ý ban đầu của nàng ta là muốn làm bại hoại danh tiếng của Tang Khâu Tử Duệ. Nhưng đáng tiếc! Danh tiếng Tang Khâu công tử quá vang dội, chỉ bằng mấy chuyện tình cò, thực sự rất khó đã động địa vị của hắn trong lòng dân chúng. Nhị phu nhân lúc này mới nổi lên tâm tư đối phó với Đại phu nhân. Phải nói, tính nhẫn nại của nàng rất tốt!”

“Tiểu Hạ, vậy ý của muội là, lần này đã chạm tới giới hạn của Tang Khâu Tử Duệ nên hắn mới ra tay cảnh cáo?”

“Nước An Dương thành quá sâu, ca ca, huynh có nhìn thấy gì không? Lúc này mới chỉ là một An Dương thành, nếu như trở về kinh thành, còn không phải có thêm bao nhiêu rắc rối sao?”

“Tiểu Hạ, vậy chúng ta nên rời đi?”

Đi một vòng lớn, cuối cùng, Vân Trường An mới nhớ tới vấn đề nghiêm túc này.

“Tạm thời sợ là không đi được.”

“Tại sao?”

“Chúng ta an tâm đợi ở đây là được rồi. Chuyện nhà Tang Khâu gia, chúng ta không muốn dính cũng đã dính vào. Nếu như lúc này chúng ta rời đi, ngược lại, sẽ trở thành quân cờ cho vị Nhị phu nhân kia cản trở Tang Khâu công tử.”

“Muội lo Nhị phu nhân sẽ lấy chúng ta làm cái cớ, từ đó rêu rao trong Tang Khâu phủ?”

“Không phải là không có khả năng này. Mặc dù, chúng ta chưa từng gặp mặt vị Nhâm phu nhân kia nhưng dựa vào hiểu biết mấy ngày nay về Tang Khâu phủ, nàng chắc chắn là một người thận trọng. Nếu không, cũng sẽ không đoán chắc Tang Khâu Tử Duệ sẽ hoài nghi lên đầu Tam phu nhân.”

“Nhưng mà cũng may, Tang Khâu phu nhân là một người thanh tỉnh.” Vân Trường An nói, than nhẹ một tiếng, “Cũng may là Vân gia chúng ta không nhiều phiền phức như vậy. Nếu không, ta thả sinh ra trong một nông hộ bình thường còn hơn là sống cả ngày tính toán, thật là mệt mỏi!”

“Được rồi! Đây cũng không phải là chuyện huynh có thể làm chủ được.” Thiên Hạ bất đắc dĩ trừng mắt, “Trước mắt, chúng ta cái gì cũng không làm, chỉ ở trong phủ uống trà, chơi cờ là tốt rồi. Đứng rồi, có thời gian, muội sẽ luyện tỷ bà một chút. Còn huynh, kiếm thuật của huynh cũng không thể để hoang phế như thế được, sao lần này xuống núi đã mấy ngày cũng không thấy huynh luyện kiếm lần nào thế hả?”

“Ai nói không có?”

Vân Trường An gấp đến độ mặt, “Sáng sớm ngày nào ta chẳng luyện, tại muội dạy muộn nên không thấy thôi.”

Thiên Hạ cười một tiếng, không lọt trần lời nói dối của hắn, “Được rồi, muội tiếp tục luyện linh bài đây. Huynh thích làm gì thì làm đi.”

Thiên Hạ vừa đi được mấy bước, thân thể đột nhiên dừng lại, cũng không quay đầu, nói: “Mục đích thực sự xuống núi lần này, ngay từ đầu đã là Tang Khâu công tử đúng không?”

Vân Trường An sững sờ, tay bưng chén trà hoảng loạn, nước trà xanh biếc tràn ra ngoài, bắn vào mu bàn tay hắn mấy giọt.

“Muội muội?”

“Mặc dù, muội không học được hết tinh túy trong thuật bói toán của cậu nhưng cũng được một nửa đi.”

Dứt lời, Thiên Hạ cũng không ngoảnh lại, cứ thế rời đi, để lại Vân Trường An ngây ngẩn một lúc lâu, mới lẩm bẩm nói, “Hóa ra, nàng đã sớm biết rồi? Như thế mấy ngày qua, chẳng phải mình tự hát tự nghe hay sao?”

Thiên Hạ đoán không sai, Hộ phủ trường sử ngũ phẩm bị bắt chỉ là màn dạo đầu. Ngay sau đó, tự thân Nhâm gia cũng bắt đầu xuất hiện một vài chuyện.

Trong Tang Khâu phủ lại càng thêm náo nhiệt.

Tam phu nhân đóng cửa không ra ngoài, thành thành thật thật giúp chồng dạy con, thoạt nhìn có vẻ không tranh với đời.

Mà Tam lão gia dường như vô cùng vui mừng đối với sự thay đổi tính tình của Tam phu nhân, cho nên cũng cực kỳ ít ngủ lại bên ngoài, đối xử với Tam phu nhân càng ôn nhu hơn so với bình thường, đối với nhi nữ dưới gối cũng càng thêm quan tâm.

Hết thấy mọi chuyện ở tam phòng tựa hồ chuyển biến rất tốt.

Nhưng chỗ chi thứ hai lại phiền toái một chút.

Tang Khâu Tử Duệ là đích trưởng tử trưởng phòng nhưng ở trong Tang Khâu gia tộc mà nói hay đối với dòng chính nội tộc mà nói, cũng chỉ là nhị công tử. Đại công tử lại do chi thứ hai sinh ra. Nói cách khác, đồng lứa đích tôn, là Tang Khâu Tử Hách, cũng chính là do Nhâm thị sinh ra.

“Tử Hách, đều là do mẫu thân vô dụng. Bây giờ ngược lại còn liên lụy tới ông ngoại và cậu con cũng phải lo lắng đề phòng theo.”

“Mẫu thân, việc này không trách người được. Ai có thể ngờ Tang Khâu Tử Duệ hào hoa phong nhã có một không hai từ trước đến nay lại có thể làm ra hành động bỉ ổi như thế này chứ?”

Nét mặt nam tử có phần âm hiểm, ngũ quan vốn tuấn mỹ, lúc này thoạt nhìn trở nên vặn vẹo dữ tợn.

“Đúng vậy, mọi người đều nói Tang Khâu công tử tức trí đa mưu, lại thiện hạnh thiên hạ. Ai biết, hắn lại bắt đầu hạ thủ từ Nhâm gia.” Nhâm nhị phu nhân vô cùng không cam lòng nói.

“Mẫu thân, chuyện này, phụ thân nói thế nào?”

“Phụ thân con còn thể làm thế nào nữa? Chi có thể đi đến đâu tính đến đó. Hơn nữa, nhìn trước mắt, không có bất kỳ chứng cứ nào chỉ về phía Tang Khâu Tử Duệ. Quan trọng nhất là, chứng cứ phạm tội đều là thật. Phụ thân con muốn ra mặt cho Nhâm gia cũng không dễ dàng.”

“Mẫu thân, chẳng lẽ chúng ta phải trở mặt nhìn một nhà ngoại tổ phụ sụp đổ như vậy sao?”

Tang Khâu Tử Hách có phần nóng nảy. Nhâm gia chính là chỗ dựa lớn nhất của mình. Nếu bây giờ không có Nhâm gia hỗ trợ thì vị trí Tang Khâu gia

chủ trương lại, một chút cơ hội hần cũng không có.

“Hừ! Bất quá chỉ là bọn họ tin tưởng lời nói từ một phía của cái hòa thượng điên kia mà thôi. Cái gì mà trời sinh cát tướng. Đúng là hồ ngôn loạn ngữ! Có thấy ai nói ấu tử tóc trắng là điềm lành không? Rõ ràng là tổ phụ con thiên vị một nhà đại bá của con.”

Nhị phu nhân Nhâm thị trang điểm vô cùng khéo léo, tinh xảo nhưng nét mặt chán ghét được biểu hiện vô cùng đặc sắc, giống như chỉ cần nhắc tới Tang Khâu Tử Duệ là hạ thấp thân phận của bà ta vậy.

“Mẫu thân, bây giờ nói những chuyện này cũng vô dụng. Suy cho cùng, mấy năm qua, nhị đệ cũng thực sự làm ra chút thành tựu, không phải sao? Điều quan trọng trước mắt là phải bảo trụ được một nhà ngoại công. Nếu không, tương lai của chúng ta cũng chỉ có thể dựa vào một nhà đại bá sống qua ngày mà thôi.”

Tang Khâu Tử Hách không nhắc đến chuyện này còn đỡ, vừa nhắc tới, sự căm phẫn trên mặt Nhâm thị càng tăng lên.

“Tang Khâu công tử cái quái gì? Danh khắp thiên hạ cái quái gì? Rõ ràng, con mới là trưởng tôn Tang Khâu gia, con mới là người có tư cách kế thừa tất cả Tang Khâu gia. Tang Khâu Tử Duệ hần dựa vào cái gì? Chỉ bằng một đầu tóc bạc của hần? Hay dựa vào hai câu nói đùa của hòa thượng điên năm ấy?”

“Mẫu thân, người cần gì phải tức giận?”

Bây giờ tình thế lại, Tang Khâu Tử Hách hiểu rằng, hiện tại, bọn họ chỉ có thể nhượng bộ.

Vốn cho rằng nhị đệ chỉ có tài học cũng không có bản lĩnh thực sự gì, không nghĩ rằng, thủ đoạn của hần lại ngoan lệ như vậy, vừa về không lâu lại dám làm ra động tĩnh lớn như vậy ngay giữa An Dương thành.

Nếu nói việc này không phải hần làm ra, có đánh chết, Tang Khâu Tử Hách cũng không tin.

Nhưng vừa ra tay đã mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ trước giờ, hần vẫn luôn nghỉ ngơi dưỡng sức, hoặc là cố tình ẩn giấu thực lực của mình?

Tang Khâu Tử Hách trấn an mẫu thân xong, lúc này mới ra khỏi hậu viện, nghĩ tới mình tuy là trưởng tôn nhưng cuối cùng cũng không phải là trưởng phòng, thân phận dù sao cũng kém một chút. Mặc dù đều là dòng chính Tang Khâu gia nhưng nếu tương lai Tang Khâu Tử Duệ thành gia chủ, hần chỉ có nước dọn ra ngoài ở.

Chưa nói đến việc đó, chỉ cần đến lúc tổ phụ về cõi tiên, bọn họ cùng tam phòng đều không còn lý do gì để tiếp tục ở lại đây nữa. Dù sao, nơi này cũng chỉ có gia chủ dòng chính Tang Khâu gia có thể ở.

Mà bây giờ, hần vẫn được ở lại nơi có thể nói là quyền lực nhất An Dương thành, cũng là do tổ phụ của hần còn chưa chết, Tang Khâu gia chủ vẫn còn là tổ phụ của hần.

Tang Khâu Tử Hách liếc mắt nhìn về phía đại phòng, có một số việc, không phải chỉ cần dựa vào số mệnh là có thể đạt được. Nhất định phải tự mình nghĩ ra biện pháp liều mạng, tự mình đi tranh mới được!

Nếu hần đã có tiếng là trưởng tôn thì nhất định phải giành lại tiếng nói cho chi chứ hai!

Phụ thân mình đã không thể trở thành Tang Khâu gia chủ tiếp theo, vậy thì, đứa con trai này, tuyệt đối sẽ không thua trong tay tên nhị đệ tóc trắng kia.

Trở lại viện của mình, sau khi suy tư một hồi lâu, Tang Khâu Tử Hách vội vã viết một phong thư, “Người đâu, đem thư này đưa đến kinh thành, nói điều kiện của bọn họ, ta đáp ứng.”

“Dạ, công tử.” Một hắc ảnh từ trong bóng tối lóe lên, nhanh chóng nhận lấy phong thư rồi biến mất.

“Tang Khâu Tử Duệ, ta không tin vận khí của ngươi lúc nào cũng tốt như vậy! Hừ! Nói võ công của ngươi cực cao, lần này, ta muốn xem công phu của ngươi rốt cuộc cao bao nhiêu?”

Dứt lời, con ngươi trở nên tàn nhẫn, âm lệ dần dần bao phủ khuôn mặt hần, sau đó nhanh chóng lan ra toàn thân, khí tức cả ngời đều trở nên hung ác.

Ở trong một nơi trang nghiêm túc mục nhất Tang Khâu phủ, từ đường Tang Khâu gia.

Ở đây thờ phụng bài vị của các thế hệ gia chủ và phu nhân Tang Khâu gia. Chỗ nào cũng sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, khiến cho ngôi từ đường này càng tăng thêm mấy phần thiêng liêng.

“Lão gia, ngài xem, cách làm của nhị công tử có tàn nhẫn quá không?”

Lão thái gia đang trầm tư nhìn bức họa phụ thân mình, nghe thấy lời nói của quản gia chỉ cười nhạt một tiếng, “Không tàn nhẫn làm sao có thể trở thành Tang Khâu gia chủ được? Huống chi, Nhâm gia mấy năm nay cũng thực là hơi quá đáng.”

Lão quản gia đi theo lão thái gia đã nhiều năm, tự nhiên hiểu rõ tính tình, vội vàng đỡ hần đi ra ngoài. Ra đến ngoài cửa, ánh nắng ấm áp chiếu rọi khắp người, lão thái gia khẽ mỉm cười, rất thỏa mãn, ngẩng đầu hít thở nhìn mặt trời, cười nói, “Thời tiết tốt.”

“Dạ, lão thái gia. Ngài chậm chút.”

“Được rồi, có gì người cứ nói thẳng đi. Mặc dù, chúng ta đều già cả rồi nhưng cũng chưa hồ đồ đâu.”

Lão quản gia lấy lòng nói, “Lão thái gia thân thể cường tráng, không già, không già.”

Lão thái gia cười ha hả, khẽ lắc đầu nói, “Người cho rằng mấy năm nay ta sợ Phó gia lên mặt nên mới cố ý mặc kệ Nhâm gia?”

Trong lòng đầy tâm sự nhưng lão quản gia vẫn tỏ ra vô cùng tự nhiên, cười hi hi, “Lão thái gia anh minh. Trước kia, nô tài thực sự không biết, nhưng mà bây giờ đã hiểu. Ngài không phải cố ý bỏ mặc Nhâm gia, chỉ là lưu lại để cho nhị công tử luyện tay một chút.”

Lão thái gia cười to, đưa tay chỉ hắn, “Người, người này a! Nhâm gia, ta còn không để vào mắt. Nhâm gia cho là có một nữ nhi gả vào Tang Khâu gia là có thể tương xứng với Tang Khâu gia ta? Đừng là si tâm vọng tưởng!”

“Lão thái gia anh minh.”

“Ta vẫn luôn cảm thấy tính tình đứa bé Tử Duệ này quá tốt, vốn tưởng rằng nó sinh ra đã một đầu tóc trắng nên khiến nó sinh ra cảm giác hèn mọn, thấp kém nhưng không ngờ, tiểu tử này một khi ra tay, thật đúng là nghiêm túc. Không tệ, có quyết đoán!

“Nhưng như vậy, sợ rằng An Dương thành sẽ trở nên rối loạn.”

“Không ngại. Thứ sử An Dương thành là môn sinh của ta, tình hình ở đây như nào, hần tự nhiên biết cách báo cáo lên trên. Hơn nữa, đối với vị trên kia mà nói, dưới càng không đồng tâm hợp lực, hần càng yên tâm. Ít nhất, Hoàng thượng của chúng ta bây giờ nghỉ vậy!

“Dạ, vẫn là lão thái gia suy nghĩ chu toàn. Như vậy, vừa có thể rèn luyện nhị công tử vừa có thể khiến cho người bên trên yên tâm. Ngài quả nhiên là nghĩ sâu tính kỹ.”

“Không đơn giản như vậy đâu! An Dương thành đã yên bình quá lâu. Nếu như không có loạn, sợ rằng vị trên kia lại nổi tâm tư. Huống chi, hoàng hậu là nữ nhi của ta. Ta ở đây có vững chắc mới có thể khiến cho người kinh thành không có cơ hội hạ thủ không phải sao? Như vậy, mới có thể để cho cuộc sống của hoàng hậu ở trong cung khá hơn một chút.”

“Lão thái gia, ý của ngài là mời ông vào rọ?”

“Hừ! căn cơ Mai gia vốn ở kinh thành. Hoàng hậu mặc dù thân phận tôn quý, lại có Tang Khâu gia chúng ta làm hậu thuẫn nhưng nhân mạch của chúng ta đại đa số đều ở An Dương thành. Cho dù, kinh thành cũng có người của Tang Khâu gia chúng ta nhưng so với thế lực của Mai gia ở kinh thành vẫn còn kém chút.”

“Vậy tại sao năm ấy lão thái gia còn cự tuyệt việc hoàng thượng xây dựng phủ đệ cho ngài ở kinh thành? Nếu như năm ấy Tang Khâu gia có thể cầm rảnh vào kinh, bây giờ, sợ rằng so với Mai gia chỉ có hơn.”

Lão thái gia lắc đầu một, “Người thì biết cái gì? Đối với vị trên kia, thế lực càng lớn chưa hẳn đã càng an ổn. Chúng ta không vào kinh, vị trí hoàng hậu chỉ có thể là của Tang Khâu gia chúng ta. Thế lực Mai gia có lớn hơn nữa cũng chỉ có thể là quý phi. Nàng sinh hài tử cũng chỉ có thể là hoàng thứ tử.”

Lão quản gia ngăn ra, rất nhanh hiểu rõ vấn đề, “Thì ra là vậy! Vẫn là lão thái gia sáng suốt. Ngài nói rất đúng, bởi vì căn cơ của mẹ con hoàng hậu ở kinh thành không sâu, cho nên, đối với hoàng quyền, uy hiếp cũng là nhỏ nhất.”

“Bất luận là người nào leo lên cái vị trí kia, quyền lợi vĩnh viễn là thứ cao hơn tất cả. Cho dù có là con trai ruột, cũng làm sao so được với phân lượng của ngọc tỷ kia?”

“Lão thái gia nhìn xa trông rộng, nô tài cuối cùng cũng hiểu khổ tâm của lão thái gia.”

Lão thái gia khoát tay. “Được rồi, đừng ở đây nhàn rỗi nữa. Ta già rồi, chuyện trong Tang Khâu gia, sau này để cho đám người trẻ tuổi làm chủ đi. Hoàng nhi không có năng lực này bởi vì tâm của hần chưa đủ ngoan, ít nhất, hần không làm được hành động giống như Tử Duệ.”

“Đại lão gia đó là trạch tâm nhân hậu.”

“Hừ! Nhân từ với đối thủ là tàn nhẫn với chính mình. May mà điểm này Tử Duệ không giống Hoàng nhi. Nếu không, Tang Khâu gia chúng ta sợ là sẽ gặp phải tai họa đến nơi.”

Lời này, lão quản gia có một vụn lá gan cũng không dám nói thêm

An Dương thành quả nhiên náo nhiệt liên tiếp mấy ngày. Cái gọi là náo nhiệt cũng bất quá chỉ là dân chúng dân gian xem có vị quan tham nào bị xét nhà tịch biên, hay có phu nhân nhà nào hồng hạnh xuất tường, vân vân. ...

Nhưng đối với mấy vị thế gia trong An Dương thành mà nói, liên tiếp mấy ngày đều duy trì áp suất thấp. Đặc biệt là đối với Nhâm gia. Bọn hạ nhân gần như thở cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ chọc chủ tử mất hứng, dưới con nóng giận, loạn côn đánh chết.

Mà trong một tiểu viện có chút yên tĩnh của Nhâm gia, mỗi ngày đều truyền ra tiếng đàn thanh nhã, khiến cho bất an phiền não của Nhâm gia cũng nhẹ nhàng đi mấy phần.

Trong An Dương thành, tiếp nhị liên tam tinh huống xảy ra, mà cơ hồ mỗi chuyện đều có liên quan đến Nhâm gia. Điều này khiến cho Nhâm gia chủ làm sao có thể ngồi yên được nữa.

Chỉ có điều, Nhâm gia chủ cũng không phải đồ đàn. Tang Khâu Tử Hách có thể đoán được là bút tích của nhị đệ, Nhâm gia chủ đương nhiên cũng có thể đoán ra.

Thế lực không bằng người ta, ngoại trừ nhẫn nhịn chờ sóng yên bể lặng, người Nhâm gia dường như không nghĩ ra biện pháp gì khác.

Đối với những chuyện này, Thiên Hạ và Vân Trường An mỗi ngày đều như nghe hát kịch, nghe Vân Phong và Vân Lôi thay nhau lên đài, thảnh thơi còn đem theo cả Tam Thất đi học. Chỉ có điều, nghe xong đều quên hết, không mấy may đề lại trong lòng.

Cho đến khi người kia đến, đem hết thầy, phá vỡ hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Gặp Tình Địch?

Editor: Gió

Hôm sau, Thiên Hạ chuyên chú luyện tỳ bà, nghĩ đến chuyện nếu mình không luyện thành thực được ca khúc này sẽ không có tư cách bước vào rừng đào, Thiên Hạ có phần nóng nảy.

“Băng!”

Thiên Hạ sững sờ tại chỗ, ngoác nhìn tỳ bà trong tay, đây đã là lần thứ mấy mình làm đứt dây đàn rồi?

Khúc này mình đã luyện mấy ngày, độ thuần thực không cần phải nói nhưng thủy chung không đạt được tới cảnh giới mà mình mong muốn. Có cái giống mà lại có cái không giống. Đối với một người chơi nhạc mà nói, đây là một bình cảnh khó đột phá.

Tay phải Thiên Hạ nhẹ buông xuống, tay trái vẫn đặt trên dây đàn, than nhẹ một tiếng, giống như buồn bực, phiền muộn, lại giống như không biết phải làm sao nữa.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Một thanh âm thanh nhuận mình lắng rơi vào tai, mặt mày Thiên Hạ sáng lên, chớp mắt sau, con ngươi giống như mẫu đơn điểm lệ đua nhau nở rộ, tươi đẹp, mỹ lệ.

“Sao ngươi lại tới đây?” Giọng nói có chút khiển trách nhưng cũng không nén được vui sướng từ tận đáy lòng.

Mà lúc này, một bàn tay khác nắm lấy tay nàng, sắc mặt khó coi lấy một chiếc khăn tay trắng tinh từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên tay nàng, lại dùng một chút bạch dược cao bôi trên miệng vết thương, sau đó cẩn thận băng bó lại.

Thiên Hạ cười khê, “Không có gì nghiêm trọng, chỉ là dây đàn đứt làm bị thương thôi, mấy ngày nữa là tốt rồi. Thuốc ca ca cho dùng cũng rất tốt.”

“Thuốc của hấn tốt cho nên nàng có thể năm ngày ba bữa lại bị thương?”

“Nào có nghiêm trọng như vậy đâu.” Thiên Hạ cong môi, đứng dậy, hơi ngẩng đầu, lúc này mới có thể thấy được khuôn mặt của hấn.

“Một năm không gặp, ngươi lại cao hơn ta không ít. Ta đã rất cố gắng rồi mà vẫn không thể đứng đến vai ngươi.”

Mục Lưu Niên cúi đầu cười khê, “Nha đầu ngốc, ta là nam tử, nàng là nữ tử, có thể giống nhau sao?”

Đứt lời lại chuyển đề tài, “Nhưng mà nghe Thiên Thiên nói vậy, ta cũng bắt đầu thấy mệt rồi. Ngộ nhớ, cổ ta lại đau thì phải làm sao cho tốt đây? Nào, ngồi xuống trước đi!”

Sau khi ngồi xuống, Thiên Hạ mới hậu tri hậu giác nói, “Sao ngươi biết chúng ta ở đây? Còn có, sao ngươi lại đến An Dương thành? Ngươi, ngươi lại có thể tìm được biệt viện này?”

“Có gì khó đâu! Chỉ cần ta có tâm, tự nhiên sẽ tìm thấy nàng.”

Thiên Hạ biết hẳn không chịu nói thật, cũng không miễn cưỡng, “Có nghe thấy bên ngoài đồn ca ca là danh y không?”

Mục Lư Niên mỉm cười gật đầu, “Bên ngoài đều đang đồn, nói công tử Vân gia kinh thành Vân Trường An là cao đồ tâm đắc của thần y Ngọc Ly Từ, một thân y thuật xuất thần nhập hóa, mới đây còn trị hết bệnh cho Tang Khâu phu nhân.”

Thiên Hạ cười có phần đắc chí, “Quả nhiên là không thể xem thường sức mạnh của lời đồn.”

“Nàng xuống núi đã mấy ngày, sao không đến Phù Hà trấn chờ ta?”

Nụ cười trên mặt Thiên Hạ nhất thời cứng lại, cuối cùng cũng hiểu vì sao Mục Lư Niên lại tìm đến đây.

Bây giờ cũng chính là thời điểm bọn họ gặp nhau ở Phù Hà trấn những năm trước. Chỉ có điều, lần này Thiên Hạ và ca ca xuống núi là vì có chuyện phải làm cho nên nhất thời quên khuấy mất.

“Cái đó, ta và ca ca tới đây có chuyện quan trọng, không phải đi du ngoạn.” Thiên Hạ cẩn thận nói.

“Ta thấy các nàng gần đây rất rảnh rỗi, không có chính sự gì cần làm. Ngoại trừ bệnh của Tang Khâu phu nhân, ta thấy chỗ nào cũng giống như đi du ngoạn.”

“Nguyên Sơ, lời này của ngươi quá mức vô đạo! Mấy ngày nay, chúng ta không muốn phiền toái quán thân nên mới ít ra ngoài. Đi du sơn ngoạn thủy? Cũng chỉ là ở trong này ngắm núi giả mà thôi!”

“Các nàng có thể sớm rời khỏi đây, sao còn chậm chạp không chịu đi?” Mục Lư Niên không để gợn như vậy, một phát nói trúng tim đen.

Thiên Hạ nhất thời nghẹn họng, do dự một chút mới lấy sợi dây đỏ trên cổ mình ra, bên trong là trụ tử thạch anh hình giọt lệ.

(*) Trụ tử ở trong truyện này là mặt dây chuyền.

Mục Lư Niên hơi giật mình, “Trước đây nàng đeo hồ phách mà, đổi thành thạch anh lúc nào vậy?”

“Khỏi lúc trước hỏng rồi. Ta chọn mãi cũng không tìm được cái nào thích hợp. Cái này là Tang Khâu công tử đưa tới. Ta nhìn một cái liền thích. Hơn nữa, ta cảm thấy dùng nó làm linh bài mới cực kỳ thích hợp.”

Hai mắt Mục Lư Niên tối sầm lại, giọng nói cũng thấp xuống, “Nàng nói là ai đưa tới?”

“Tang Khâu công tử. A, là Tang Khâu Tử Duệ.” Dừng một chút, Thiên Hạ mới tiếp tục nói, “Hắn nói đưa cho ta coi như bồi lễ. Nhưng ta cảm thấy viên thạch anh là thứ hiếm có, chưa nói về ý nghĩa của nó đối với ta, đơn thuần bỏ ra mua bán, giá cả cũng chắc chắn không rẻ. Cho nên, ta không muốn gây phiền toái cho hắn. Ta và ca ca bàn bạc, trước tiên yên lặng theo dõi tình hình, nếu như có thể giúp hắn được phần nào thì giúp, cũng coi như trả lại cho hắn phần nhân tình này.”

Sau khi nghe xong, sắc mặt của Mục Lư Niên mới dễ nhìn một chút, “Ý của nàng là bởi vì hắn đưa nàng viên thạch anh này, nên cảm thấy thiếu nợ hắn?”

“Ừm!” Thiên Hạ nặng nề gật đầu một cái, “Cậu nói, bất kỳ bí thuật sư nào khi đang thi triển bí thuật đều không thể đưa tâm tình của mình vào, nếu không sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả bí thuật. Ta không muốn thiếu nợ hắn, cũng không muốn tương lai có phiền toái.”

Mặc dù Thiên Hạ là nữ tử, mấy năm nay lại sống trên núi, con người cũng có chút đơn thuần nhưng dù sao cũng là người sống lại một kiếp, tâm tư sao có thể đơn giản được?

Xét tình hình bây giờ, không khó nhìn ra, về sau, Tang Khâu gia nhất định sẽ còn tới cửa Vân gia nhờ cậy. Bây giờ, mình đem tất cả những thứ ở đây giải quyết rõ ràng, tránh cho sau này khó xử.

“Nghe nói, mẫu đơn An Dương thành đã nở. Bây giờ đang giữa tháng 4 cũng là lúc mẫu đơn nở đẹp nhất, có hứng thú đi xem không?”

“Ngắm mẫu đơn?”

Thiên Hạ cũng có ý muốn ra ngoài, cho nên dễ dàng bị hắn thuyết phục.

Nhịn nhiều ngày như vậy thực sự buồn bức đến sắp chết rồi!

Theo đề nghị của Mục Lư Niên, Thiên Hạ sai Vân Phong đi gọi Vân Trường An, mấy người làm thành một đoàn đi thưởng mẫu đơn.

Mục Lư Niên ra ngoài tất nhiên phải mang mặt nạ để che giấu ánh mắt thế nhân. Thiên Hạ cũng đeo mạng che mặt. Nhưng trước khi ra khỏi cửa, Mục Lư Niên cảm thấy vẫn không ổn bèn đội thêm cho nàng một cái mũ có lụa che bên ngoài, bấy giờ mới yên tâm.

“Có nhất thiết phải như thế này không?”

Mục Lư Niên giống như trên đầu nói, “Bộ dáng của nàng quá mức xinh đẹp, ngộ nhờ đi chợ hoa, mẫu đơn cũng không dám nở thì phải làm sao? Đến lúc đó, ta và Trường An lấy gì để ngắm đây?”

Thiên Hạ đỏ mặt, lời tán tỉnh ngọt như này cũng chỉ có Mục Lư Niên hấn dám nói.

Vân Trường An không định gặp Mục Lư Niên.

Nghiêm túc mà nói, là cực kỳ không muốn gặp Mục Lư Niên!

Bởi vì, tháng tư hằng năm, hấn và Vân Nhượng Cốc đều phụng bồi Thiên Hạ xuống Phù Hà trấn ở một tháng. Trong một tháng đó, ngày nào hai người bọn họ giao thủ với Mục Lư Niên cũng đều bị thua.

Cái này còn chưa tính là gì!

Chuyện chính là Mục Lư Niên này, thân là Trường Bình vương thế tử, cũng coi như là một người anh tuấn tiêu sái, thế nào lại thích làm mấy chuyện vụng trộm chứ? Ở Phù Hà trấn, nửa đêm canh ba không ngủ, lại chạy đi tìm Thiên Hạ tâm sự.

Mà mỗi lần, bất luận là hấn và Vân Nhượng Cốc canh phòng nghiêm ngặt thế nào cũng đều không thể ngăn cản được.

Cho nên, Vân Trường An cảm thấy Mục Lư Niên này biểu hiện bên ngoài đứng đắn nhưng thật ra bên trong là một kẻ có tư tưởng bại hoại. Tuyệt đối không thể trêu chọc, hơn nữa tránh xa được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

Kỳ thực, làm sao hấn và Vân Nhượng Cốc không nhìn ra tâm tư của Mục Lư Niên đối với Thiên Hạ? Nhưng Thiên Hạ là bảo bối của Phượng Hoàng sơn bọn hấn, ngay cả Hải gia gia bị nàng nhỏ rầu cũng không dám lớn tiếng hù dọa, sao bọn họ có thể trở mặt nhìn mũi mũi của mình bị người ta lừa đi một cách dễ dàng như vậy được?

Vì vậy, tháng tư hằng năm là thời điểm tinh thần cảnh giác của Vân Trường An và Vân Nhượng Cốc lên cao nhất, cũng là thời điểm bọn hấn mệt mỏi nhất.

Năm nay, vốn tưởng rằng phụ thân cuối cùng cũng quyết định cực kỳ sáng suốt, chọn cuối tháng ba để bọn họ xuống núi, vừa vặn đầu tháng tư sẽ đến An Dương thành. Không nghĩ tới, vẫn bị cái tên vô sỉ này đuổi theo tới tận đây.

Dọc đường đi, Vân Trường An không cho Mục Lư Niên lấy nửa sắc mặt hòa nhã. Mục Lư Niên cũng không để ý, thảnh thơi thoải mái tán gẫu với Thiên Hạ vài câu, lúc lại quay sang phía hấn mỉm cười gật đầu một cái.

Chỗ ở cách chợ hoa không xa nên đoàn người quyết định đi bộ.

Không biết có phải do gần đây động tĩnh ở An Dương thành quá lớn hay không mà người bên chợ hoa cũng không nhiều. Chỉ có nửa con phố là có người bày bán, khoảng mười mấy hoa nông đang cẩn thận chăm sóc mấy chậu mẫu đơn của mình, thoạt nhìn rất vắng vẻ.

Vừa nhìn thấy, tâm tình nồng nhiệt của Thiên Hạ bỗng chốc bị dập tắt hơn phân nửa.

“Sao lại thế này? Những tưởng rằng sẽ rất náo nhiệt. Xem ra, chuyện này chúng ta đi tay không rồi.” Vân Trường An có chút thất vọng nói.

Một tiểu thương bán thịt bò khô ở bên cạnh nói, “Mấy vị muốn thưởng mẫu đơn?”

“Đương nhiên rồi! Nhưng không nghĩ tới, ở đây lại vắng vẻ như này.”

Tiểu thương kia toét miệng cười, “Mấy vị đi nhầm chỗ rồi. Muốn thưởng mẫu đơn phải đi qua bên kia. Đây là đông thành, tây thành mới có đại hội mẫu đơn. Bởi vì hội hoa năm nay mở lớn, con đường này không đủ chỗ nên chuyển qua bên tây thành, cách đây khoảng chừng ba con phố.”

“Tây thành?”

Thiên Hạ có chút bất ngờ, đưa ánh mắt trung cầu ý kiến nhìn về phía Vân Trường An, thấy hấn không nói gì, chỉ có thể nhìn về phía Mục Lư Niên.

“Vây thì, chúng ta ngồi xe qua. Chỗ ấy quá xa, nàng chịu không nổi.”

Mấy người vừa quay lại được mấy bước, lại thấy xe ngựa Tang Khâu phủ đi tới. Liếc mắt một cái, Thiên Hạ liền nhận ra đó là xe ngựa của Tang Khâu Từ Duệ.

“Hóa ra là Vân công tử và Vân tiểu thư. Không biết hai vị định đi đâu?”

“Tang Khâu công tử khỏe! Chúng ta muốn đi xem hội hoa ở tây thành một chút.”

“Thật khéo. Đúng lúc ta cũng đi qua đó, lên xe đi.”

Vân Trường An do dự một chút, xe ngựa của Tang Khâu Từ Duệ rất lớn, chỉ có một mình hấn ngồi, giờ thêm bốn năm người nữa cũng không sao nhưng vấn đề là, mũi mũi là nữ tử, như vậy không thích hợp!

“Đa tạ hảo ý của công tử! Nhưng Thiên Thiên là thân nữ nhi cùng ngoại nam ngồi chung một xe có phần không hợp lễ tiết.”

Lúc này, Tang Khâu Tử Duệ mới chú ý đến một vị nam tử tướng mạo bình thường đang đứng che chở bên cạnh Thiên Hạ, mỉm cười nói, “Chỉ là tiện đường, sao phải kiêng kỵ nhiều như vậy? Huống chi, không phải còn có công tử và Vân công tử đi cùng sao?”

“Như vậy cũng không thích hợp!” Sắc mặt Mục Lư Niên ôn hòa nhưng lời nói ra lại vô cùng mạnh mẽ, “Vân Phong, còn không mau đi chuẩn bị xe ngựa cho tiểu thư.”

Vân Phong nhanh chóng phản ứng lại, “Dạ, công tử!”

Thiên Hạ nhướn mày một cái, từ lúc nào, hộ vệ bên người mình hấn lại dùng thuận tay như thế hả?

Tang Khâu Tử Duệ có chút bất ngờ đối với việc Mục Lư Niên có thể quyết định thay Thiên Hạ, khẽ hạ mi, “Còn chưa thỉnh giáo quý tính vị công tử này?”

“Tại hạ chỉ là cỏ rác trên giang hồ, sao dám ở đây làm bản lĩnh tai Tang Khâu công tử. Tang Khâu công tử xin mời, nếu còn ở đây thêm lát nữa, sợ rằng muốn đi cũng không đi được nữa đâu.”

Mục Lư Niên cười nói nhưng ý tứ vô cùng chế giễu.

Khóe môi Tang Khâu Tử Duệ cứng đờ, tay vén rèm không tự chủ tăng thêm mấy phần lực đạo. Hết thấy đều không thoát khỏi ánh mắt của Mục Lư Niên.

“Đã như vậy, Tử Duệ đi trước một bước. Vân tiểu thư, hẹn gặp ở hội hoa.”

Thiên Hạ mỉm cười gật đầu với hắn. Tang Khâu Tử Duệ lúc này mới hài lòng buông rèm xuống, bánh xe lần nữa chuyển động, thừa dịp những cô nương tiểu thư kia chưa đến, nhanh chóng rời đi.

Vân Trường An đối với việc hai người bọn họ ngầm giao phong chỉ làm như không cảm thấy gì, nhưng mà một bên mép không nhịn được nhếch lên đã bán đứng tâm tình của hắn.

Đội Thiên Hạ lên xe, Mục Lư Niên và Vân Trường An cùng nhau lên một chiếc xe khác.

“Thế nào? Thấy Thiên Hạ bị tên lão yêu tóc bạc kia để ý, ngời cao hứng?” Thanh âm lạnh lạnh của Mục Lư Niên vang lên giữa tiếng lộc cộc của xe ngựa, vô cùng rõ ràng truyền đến tai Vân Trường An.

“Cái gì mà lão yêu tóc bạc? Người ta là Tang Khâu công tử danh khắp thiên hạ! Mặc dù thân phận của hắn không bằng ngời nhưng tài hoa chưa chắc đã thua ngời.”

“Phải không?” Trên môi Mục Lư Niên chứa một tia cười lạnh, “Vừa rồi đứng xem cuộc vui rất thỏa mãn?”

Vân Trường An thấy hắn cười, cả người đều có cảm giác “không xong rồi”!

Đáy lòng run một cái! Rất không ưu nhã nuốt một ngụm nước bọt, sau đó mới lấy can đảm nói, “Đâu có đâu.”

“Tang Khâu gia sâu không thấy đáy, các ngời tới mấy ngày không phải là không biết. Nếu ngời thật tâm muốn Thiên Thiên sống tốt thì không nên đề nghị bước vào vũng nước đục đục. Tránh cho thương tích đây mình.”

“Đây không phải chuyện ta có thể quyết định. Lần này xuống núi, chính là khảo nghiệm của phụ thân và toàn bộ Vân thị gia tộc đối với Thiên Hạ. Nếu như nàng không thể thông qua thì không được phép đặt chân vào rừng đảo, nàng vĩnh viễn không được coi là bí thuật sư chính thức của Vân gia.”

“Có ý gì?”

Vân Trường An ngược mắt nhìn Mục Lư Niên, than nhẹ một tiếng, “Thiên phú của ta không bằng muội muội nhưng về phương diện y thuật lại khác, ta có thể học được một thân y thuật của phụ thân và Ngọc thần y. Nhưng bí thuật Vân gia cũng không thể cứ như vậy thất truyền?”

“Những người ở trên Phương Hoàng sơn của các ngời đều ăn không ngồi rồi à?” Mục Lư Niên châm chọc nói. Trên Phương Hoàng sơn nuôi ít nhất cũng ba bốn trăm người, chẳng lẽ không có lấy mười người học được bí thuật?

Vân Trường An lắc đầu, “Ngời không hiểu đâu! Bí thuật sư chân chính đâu có nhiều như vậy. Bây giờ trong thiên hạ, bí thuật sư tư thâm chân chính cũng không vượt quá mười người. Mà trong mười người đó, thiên phú cực cao, thiên tư thông đỉnh như Thiên Hạ lại càng ít.”

Mục Lư Niên giật mình, thử thăm dò, “Ngời không biết bí thuật?”

Vân Trường An suy nghĩ một chút, cuối cùng cảm thấy mặt mũi của mình so với vị Mục thế tử gia lạm dụng uy quyền này cũng không là cái gì, thành thật nói, “Ta chỉ tập một chút bói toán. Mà muội muội chỉ mất ba ngày là có thể sử dụng thuần thục linh bài, ta lại mất tới tận ba tháng!”

Vân Trường An cười khổ nói, “Nhược Cốc càng thâm hơn! Đến bây giờ, hắn luyện đã mấy năm nhưng ngoại trừ một thân võ nghệ, ngay cả linh bài cũng

chưa dùng được. Vân gia bí thuật, hẳn không có cách nào nhập môn dù chỉ là một chút.”

“Dòng chính còn như vậy, bằng chi càng không cần phải nói! Bí thuật cũng coi trọng huyết mạch. Tới đời ta, chỉ có ta và Thiên Hạ là con cháu dòng chính. Ông trời đã định ta như vậy, không thể thay đổi. Nhưng Thiên Hạ thì khác! Sự lợi hại của nàng, ngươì cũng từng lãnh giáo. Lúc đó, nàng mới mười tuổi, chẳng qua là bị Hải gia gia bắt tới, nước đến chân mới nhảy học được hai ngày, liền có thể giúp ngươì an toàn vượt qua mấy canh giờ. Cho nên, tiềm chất của nàng không cần nói cũng biết.”

Ánh mắt của Mục Lư Niên ngày càng âm trầm. Mặc dù đeo mặt nạ nhưng Vân Trường An vẫn có thể cảm thấy sắc mặt hắn lúc này vô cùng u ám.

Nói cũng đã nói rất rõ ràng rồi!

Mục Lư Niên mím chặt môi nửa ngày cũng không lên tiếng. Vân Trường An cũng không ngu ngốc mà đi chọc hắn lúc này, ngoan ngoãn giả câm giả điếc ngồi bên cạnh.

“Thiên Thiên, nàng? Ý ngươì nói, Thiên Thiên sẽ trở thành ngườì thừa kế Vân gia các ngươì?”

Cuối cùng, mặc dù Mục Lư Niên không muốn nhưng vẫn phải nói ra kết luận này.

“Đúng vậy! Vân gia chương gia chân chính từ trước tới nay không nhìn đích thứ mà coi trọng thiên phú và năng lực bí thuật. Mà muội muội lại là ngườì được ông trời chọn trúng để kế thừa Vân gia.”

“Đây chính là lý do vì sao Vân thúc thúc kiên trì để Thiên Hạ họ Vân?” Âm cuối cùng của Mục Lư Niên hơi cao, rõ ràng rất không vui.

Vân Trường An theo bản năng rụt cổ lại, gật đầu một cái, không dám lên tiếng.

Mục Lư Niên hừ lạnh một tiếng, “Đúng là một hảo cữu cữu! Lại có thể tính toán Thiên Thiên như vậy! Phải biết, lúc ấy, nàng mới mười tuổi. Ta hỏi ngươì, Thiên Thiên có biết chuyện này không?”

Vân Trường An lắc đầu, “Muội muội ở trong núi chỉ một mực khổ luyện bí thuật và cầm kỹ, chưa bao giờ quan tâm tới những thứ khác. Đối với những chuyện vụn vặt, nàng cảm thấy có thể không phiền tới nàng thì đừng đến phiền.”

Mục Lư Niên bắt đầu dĩ nhiên, cái này đúng là tác phong của Thiên Hạ.

“Nàng chỉ là một nữ tử, làm sao có thể? Có phải phụ thân ngươì điên rồi không?”

“Vân gia từ xưa đến nay là vậy. Mặc dù Vân gia đến nay còn chưa từng có một nữ tử làm gia chủ nhưng không có nghĩa là không thể có!” Vân Trường An bình tĩnh nhìn hắn, “Mục thế tử, thân phận của ngươì có cao quý cũng không thể nhúng tay vào chuyện nhà của chúng ta.”

Mục Lư Niên tức giận trừng hắn một cái.

“Đừng cho rằng ta hoàn toàn không biết gì về Vân gia các ngươì. Hừ! Các ngươì lại muốn một tiểu cô nương như Thiên Thiên gánh lấy gia nghiệp khổng lồ của Vân gia, các ngươì không cảm thấy mình quá đáng sao?”

Vân Trường An tránh né ánh mắt của hắn, một lúc lâu sau mới buồn bực nói, “Ngươì nghĩ rằng ta không đau lòng nàng sao? Nhìn nàng khổ cực như vậy, ta cũng không chịu nổi! Nhưng bí thuật đã như thế, ta cùng với Nhữ Cốc không có thiên phú, cho dù có gấp cũng vô dụng! Chỉ có thể lặng lẽ ở bên cạnh bảo vệ nàng. Mong nàng chịu ít khổ sở.”

Con tức giận của Mục Lư Niên với Vân Trường An thoáng cái tiêu tan không ít.

Năm nào cũng chung sống với nhau một tháng, liên tiếp mấy năm liền, hắn cũng đã hiểu rõ hai vị công tử Vân gia. Bọn họ là thực lòng yêu thương Thiên Hạ!

Mục Lư Niên than nhỏ một tiếng, “Lần này trở về núi, Thiên Thiên có thể bước vào rừng đào thử luyện?”

“Chắc vậy. Muội muội đã tu tập bí thuật khá tốt rồi. Nhưng mà, tỷ bà của nàng vẫn chưa ổn lắm.”

Mục Lư Niên tự nhiên nghĩ đến một màn dây đàn lam bị thương tay của Thiên Hạ kia.

Rất nhanh, đã tới hội hoa.

Thiên Hạ và Tam Thất vừa xuống xe liền bị hội hoa thu hút. Hoa ở chỗ này không ít, xung quanh còn có ngườì của quan phủ tuần sát, thoạt nhìn, vô cùng náo nhiệt.

Cách đó không xa chính là xe ngựa của Tang Khâu Tử Duệ.

Hình như Tang Khâu Tử Duệ một mực chờ bọn họ, thấy bọn họ vừa xuống xe, hắn mới từ trong xe bước xuống.

“Tang Khâu công tử! Trời ơi, Tang Khâu công tử tới!”

Tiếng hét chói tai và tiếng vui mừng của đám người khiến Thiên Hạ nhũn mảy, đưa tay kéo màn che bên ngoài mũ thấp xuống chút nữa, nàng không muốn trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Nhưng mà, nàng không muốn, không có nghĩa là Tang Khâu Tử Duệ bỏ qua cho nàng.

“Vân công tử, cảm tạ chuyện của gia mẫu.” Tang Khâu Tử Duệ hàn huyên với Vân Trường An đôi câu, sau đó thoại phong nhất chuyển, “Lại nói, nếu không phải hôm ấy có Vân tiểu thư nhắc nhở, sợ là tại hạ đã phạm phải sai lầm lớn rồi. Vẫn còn chưa cảm tạ Vân tiểu thư đâu.”

Còn cảm ơn? Thiên Hạ khề thì thâm trong lòng, miễn đi!

“Tang Khâu công tử khách khí. Đây đều là nhờ y thuật của huynh trưởng cao minh, không liên quan gì đến tiểu nữ. Bọn ta còn có chuyện phải làm, không quấy rầy Tang Khâu công tử.”

Thiên Hạ tuyệt đối không thể đi dạo hội hoa cùng hắn, nếu không, sợ là mình chết như nào cũng không biết.

Mục Lưu Niên nghe xong vô cùng cao hứng, tự ngâm thơ cho rằng, nàng không thích Tang Khâu Tử Duệ.

“Vân tiểu thư không phải đến ngắm hoa sao?”

Không nghĩ tới Tang Khâu Tử Duệ lại quyết tâm dây dưa với nàng như vậy, Thiên Hạ miễn cưỡng kéo khóe miệng tránh cho mình không nói năng lỗ mắng với hắn, hít sâu một hơi, ánh mắt lại xuyên qua lụa mỏng nhìn bốn phía, “Cảm tạ Tang Khâu công tử có lòng, vậy thì, tiểu nữ bảo trì khoảng cách mấy trượng là tốt rồi.”

Tang Khâu Tử Duệ khiêu mi, đuôi mắt liếc về phía những ánh mắt hoa si khiến người ta chán ghét đang ngày càng đến gần kia, lập tức hiểu sự cố kỵ của nàng.

“Vân tiểu thư, mời!”

Tang Khâu Tử Duệ không hổ là thế gia công tử, từ nhỏ đã được bồi dưỡng trở thành người kề vế, mỗi cái gờ tay nhấc chân đều vô cùng ưu nhã quý khí. Điểm này, một người tôn quý như Mục Lưu Niên không muốn thừa nhận cũng không được. Hắn thực sự là một nam tử khiến người ta mê muội.

Theo lời Thiên Hạ, Tang Khâu Tử Duệ vẫn luôn đi theo sau lưng bọn họ, cách xa năm sáu trượng. Mặc dù, Thiên Hạ cảm thấy có chút không được tự nhiên nhưng người ta cũng không làm gì, nàng có thể cấm người ta đi tới hội hoa sao?

Hội hoa mẫu đơn đương nhiên chủ sự chính là mẫu đơn!

Hội mẫu đơn lần này không chỉ lấy hoa làm chủ, mà còn lấy cầm, vũ, thi, họa làm phương thức chào mừng hội hoa mẫu đơn An Dương thành năm nay.

Thiên Hạ thấy mọi người náo nhiệt như vậy, tự nhiên cũng vô cùng vui vẻ. Nhưng một lúc sau cũng không thấy có hoạt động gì đặc sắc, không khỏi có chút thất vọng, “Lão bá, sao chúng ta tới đây lâu như vậy rồi mà cũng không thấy thơ văn, họa hùng gì vậy?”

“Cô nương, người đừng gấp! Phải chờ Thứ sử đại nhân đến mới bắt đầu. Thi, vũ, họa, cầm phải so đến bốn ngày.” Lão bá bán đậu hoa cười nói.

“So?” Thiên Hạ chớp chớp mắt khó hiểu, “Lão bá muốn nói là sẽ chọn ra một người đứng đầu?”

“Đúng vậy! Hôm qua đã chọn ra vũ cơ đứng đầu mẫu đơn hội, nghe nói được Thứ sử đại nhân ban thưởng một chậu lê hoa tuyết.”

“Lê hoa tuyết?” Thiên Hạ đối với thứ này không hiểu lắm, nhưng Vân Trường An bên cạnh thì cực kỳ tinh thông.

“Là một loại mẫu đơn rất nổi tiếng. Lá thưa, bông lớn, lâu tàn.”

“Vậy không biết hôm nay sẽ đấu cái gì?”

“À, hôm nay đấu thơ, người đứng đầu không chỉ được tặng một chậu lăng hoa trạm lộ còn được một vò rượu mẫu đơn ủ mười năm. Nghe nói là do Tang Khâu đại lão gia tự mình chôn trong viện.”

“Tang Khâu gia?”

Thiên Hạ không nghĩ tới hội hoa này còn có quan hệ với Tang Khâu gia.

Mục Lưu Niên như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, nhỏ giọng nói, “Hội hoa An Dương thành bao năm nay đều do quan phủ và thế gia vọng tộc trong thành cùng nhau tổ chức. Không chỉ An Dương thành mà những địa phương khác cũng nhìn nhiều thành quen. Một chậu hoa, một vò rượu, thậm chí là ngàn lượng trọng kim, đối với những đại gia tộc này mà nói, căn bản chẳng là cái gì. Nhưng lại có thể đưa tới danh tiếng cho bọn họ, còn có thể cùng với quan chức địa phương kết thành một khối, hòa thuận vui vẻ. Như vậy, vì sao lại không làm?”

Đối với những chuyện này, Thiên Hạ đã nghe qua một chút. Dù sao, kiếp trước mình cũng là một Hầu phủ phu nhân nhưng có một số sự vụ bên trong, nàng vẫn chưa hiểu hết được. Loại chuyện tính toán như này, đều là do nam nhân xử lý.

“Đây là mua chuộc lòng người?”

“Coi như vậy đi!” Mục Lư Niên gật đầu, “Mẫu đơn An Dương thành nổi danh tứ quốc. Nói cũng kỳ, Từ Dạ quốc hoa hoa cỏ cỏ gì cũng tốt cũng đẹp chỉ có lương thực là không tốt. Cũng bởi vì chuyện này mới bị Thiên Tuyết và Thương Minh nắm được nhược điểm.”

Những chuyện này, Thiên Hạ thực tình không hiểu nhiều lắm. Chỉ có điều, dân dĩ thực vi thiên, nếu lương thực thu hoạch không tốt, chắc chắn là bị hạn chế rồi.

“Tiểu cô nương là người nơi khác đến sao?” Lão bá cười ôn hòa, “Có muốn nếm thử một chén đậu hoa không?”

(*) Đậu hoa = tào phớ.

Thiên Hạ thấy dù sao cũng phải đợi, không bằng ngồi ăn đậu hoa cũng tốt.

Vân Trường An lại có chút phân vân. Đây dù sao cũng là đường cái, nữ tử ngồi ăn ở đây, có chút không phù hợp.

“Mấy vị quan khách mời vào trong. Đậu hoa do lão bà ta tự làm, chắc chắn sẽ hợp khẩu vị của cô nương.”

Nghe nói có thể vào nhà, lúc này, mấy người mới chú ý tới tiểu quán này. Bên ngoài bày bán rất nhiều nhưng bên trong cũng có mấy người đang ngồi ăn đậu hoa, tình cảm như người một nhà.

“Tốt, ta muốn ăn một chén. Ca ca có muốn không?”

“Đi thôi.” Mục Lư Niên thoáng nhìn qua Tang Khâu Tử Duệ vẫn chưa chịu từ bỏ ý định cách đó không xa, “Chúng ta vào trong nghỉ một lát đi.”

Ba người vào trong, mấy người khác cũng không có việc gì nữa, bèn chiếm hai cái bàn bên ngoài.

Thiên Hạ tháo mũ trên đầu xuống, lại gỡ mạng che mặt, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh trần thoát tục khiến lão bản nương cũng phải nhìn thêm mấy lần.

Vân Trường An lúc này mới để ý, bọn họ tìm một bàn trong góc ngồi, mà Mục Lư Niên và Thiên Hạ ngồi cùng một chỗ, nàng ngồi bên trong, ngẩng đầu một cái là đối diện với mình, mà phía sau mình chính là tường.

Vân Trường An không thể không bội phục Mục Lư Niên suy nghĩ chu toàn.

Muội muội lớn lên xinh đẹp có thừa, thả ra ngoài một cái, chắc chắn An Dương thành sẽ xuất hiện người theo đuổi. Tuy rằng đã qua năm năm nhưng ai mà biết được vị ở hoàng thành kia có thể lại đa tâm hay không?

Một chén đậu hoa khiến Vân Trường An ăn ra tới mấy mùi vị khác nhau.

Mấy người ăn xong, lại ngồi nói chuyện một lúc mới tiếp tục tham gia náo nhiệt.

Đi ra ngoài mới phát hiện, người đã nhiều gấp đôi so với lúc trước.

Vân Trường An lo lắng Thiên Hạ bị chen ngã, phân phó Vân Phong và Tam Thất một tác không rời.

Cuối cùng, mấy người cũng cố gắng đi được mấy chục bước. Vân Trường An lục lọi trong túi, lấy ra hai đĩnh bạc lớn, sau đó đi vào một lầu các.

Chỗ vừa đi qua, chen chen chúc chúc một mảng.

Mục Lư Niên có chút hài lòng, bởi vì đứng ở đây nhìn có thể thấy được rất nhiều người đi qua đi lại nhưng cũng không thấy cái tên đáng ghét Tang Khâu Tử Duệ kia đâu, cuối cùng cũng nhẹ đầu!

Mấy người xuyên qua hành lang, đi tới một viện nhỏ an tĩnh, cuối cùng cũng phát giác ra có gì đó không đúng.

“Ca ca, đây là đâu? Sao lại nhiều hạ nhân và thủ vệ như vậy?”

Vân Trường An lúc này mới ngó ra, lúc đó thế mà mình đã ném ra hai thỏi bạc, kìm nén nỗi hối hận nói, “Khi ấy, ta sốt ruột, lo muội bị chen ngã nên nhìn bên này không có ai, liền mang mọi người qua đây. Người ta muốn bạc, ta cũng không hỏi, liền cho.”

Thiên Hạ nghe xong, vút cho hấn ánh mắt “Người bị đàn à?”.

Mục Lư Niên ngược lại không gấp, nhìn dáng vẻ hấn có vẻ tâm tình không tệ lắm, “Đây giống như chỗ các danh nhân nhà sĩ ngắm hoa. Các người nhìn bày biện ở hành lang xem. Đều là mẫu đơn bên ngoài bán một lượng bạc. Có thể thấy được, chủ nhân nơi này không phú thì quý.”

“Nhưng chỗ như này không phải có thiệp mời mới vào được sao?” Thiên Hạ lơ mơ hiểu ra hỏi.

Tam Thất trực tiếp nhất, kéo một tiểu nha hoàn lại hỏi.

Không bao lâu sau trở về đáp, “Hồi tiểu thư, nơi này là nơi cao nhấ nhất hội mẫu đơn. Chỉ có điều, nơi này được đặt tên là Trà Xá. Ngày thường tới đây đều là người yêu trà, yêu hoa. Muốn vào đây không có bạc không được. Nhưng mà vị cô nương kia nói, đi vào trong nữa, chúng ta chỉ có thể dừng lại ở cửa, muốn đi tiếp cũng không được.”

“Tại sao?”

“Bởi vì, bước qua cánh cửa kia, đúng là cần thiệp mời.”

Thiên Hạ gật đầu, “Đúng là một suy nghĩ độc đáo, vừa kiếm được bạc lại vừa lịch sự, phong nhã.”

Mục Lưu Niên đối với lý giải này của nàng rất tán thành, “Đúng vậy! Bất quá, có thể nghĩ ra loại phương pháp kiếm tiền như này, chắc chắn không phải hạng người tầm thường.”

“Ca ca, nếu đã tốn bạc để vào, chúng ta cũng đi xung quanh một chút đi, may mà nơi này mẫu đơn cũng không tệ. Ít nhất, so với bên ngoài ngắm hoa còn yên tĩnh hơn một chút, chúng ta trò chuyện cũng thoải mái hơn.”

Vân Trường An bĩu môi, nghĩ tới hai thỏi bạc lấp lánh của mình, ngực liền có chút buồn bực, “Đi thôi! Nhưng mà, chúng ở đây, chẳng phải là không xem được hội đấu thơ?”

Tam Thất trả lời, “Công tử yên tâm, vừa rồi nô tỳ đã hỏi qua, hội đấu thơ vừa vặn ở phía dưới lầu các bên trái. Chúng ta ở đây xem cũng có thể xem được.”

Thiên Hạ không nghiên cứu gì về hoa cỏ, chỉ cần đẹp mắt, nàng đều thích. Còn người ta nói cái gì trúc chi thanh, mai chi ngạo, lan chi hình, liên chi khiết, vân vân,... nàng không quan tâm. Hoa chính là hoa, cỏ chính là cỏ. Ở đâu lại có nhiều ý tứ như vậy?

(*) Hình: mùi thơm lan xa, hương thơm lan tỏa.

Nói trắng ra, không phải đều là thể nhân áp đặt cho chúng những cái nhìn ấn tượng của mình? Chẳng lẽ nói, hoa đón xuân hoa không đẹp, tất sẽ không nở? Hay là nói, hoa không rực rỡ cũng không nở?

Mục Lưu Niên tự nhiên nhìn rõ tâm tư của nàng, hàng năm, mỗi tháng đều ở chung với nhau, đó cũng không phải là giả.

Đối với cách thức tư duy của Thiên Hạ, Mục Lưu Niên rất thích, càng có cảm giác quyết định ban đầu của mình là chính xác. Nếu như nàng cũng như những nữ tử bình thường, làm chuyện gì cũng có nề nếp, như vậy cuộc sống tương lai của mình chẳng phải sẽ rất tẻ nhạt sao? Hơn nữa, nữ tử như vậy chỉ sợ sẽ mất mạng nếu sống bên cạnh mình.

Về chuyện của Thiên Hạ, hẳn đã sớm có an bài.

Thiên Hạ năm nay mười lăm, là thời điểm phải làm lễ cập kê. Một khi buổi lễ kết thúc, liền có thể xuất giá.

Lo lắng hiện giờ của Mục Lưu Niên chính là, ngàn vạn lần không thể để người khác phát hiện ra bí mật của nàng trước khi nàng kết hôn. Một khi bí mật này bị lộ, sợ rằng, rất nhanh sẽ truyền đến tai vị kia.

Đây cũng là vì sao khi nghe Vân Trường An nói nàng xuống núi lịch luyện, hẳn có chút nóng nảy!

“A, bốn mẫu đơn này thật khác biệt. Ca có biết đây là loại gì không?”

“Bồn này có tên là Phấn diện anh đào. Muội nhìn màu sắc của nó, còn có hình dáng cánh hoa có giống như hoa đào không?”

Thiên Hạ nghe hẳn nói vậy, dường như cũng hiểu được mấy phần.

Hoa khác, nàng còn có ít khả năng gặp được nhưng hoa đào, mỗi ngày nàng đều thấy, dĩ nhiên là sẽ không xa lạ.

“Ca ca, loại mẫu đơn này có dễ trồng không?”

“Không dễ lắm. Thế nào? Muội thích?”

Thiên Hạ lắc đầu, “Huynh biết muội xưa nay khô khan, bảo muội làm mấy chuyện hoa hoa cỏ cỏ, muội thà đi đọc sách còn hơn.”

Sắc mặt của Vân Trường An sụp đỏ, đáng về “ta cũng biết”. Quay đầu không để ý đến nàng nữa.

“Thiên Thiên thích ngắm hoa, không thích làm vườn đúng không?” Mục Lưu Niên nhảy bén bắt được điểm này.

“Làm vườn quá mức rườm rà. Ta cũng không hiểu, sao thể nhân lại thích đem phần lớn tinh lực của mình vui đầu vào cái này? Chẳng lẽ, ngoại trừ làm vườn ra, không có việc gì khác để làm sao?”

“Ngắm hoa khả dĩ dật tình, làm vườn cũng vậy. Chỉ có điều, mỗi người một sở thích khác nhau, không thể miễn cưỡng. Có người thích mẫu đơn, thậm

chí là cuồng si đến nỗi, ban đêm đi ngủ cũng muốn đặt một chậu mầu đơn cạnh giường. Đương nhiên, người như vậy cực ít. Đại đa số mọi người làm vườn cũng chỉ là vì hình mĩ, sắc tiền, vị hương của bọn chúng mà thôi.”

“Lời này của Nguyên Sơ rất hợp tâm ý ta. Giống như khắp nơi trên núi chúng ta đều là cây cối xanh tươi, sao không có ai coi như bảo bối đào về phủ trồng?”

Vân Trường An đưa tay vỗ trán một cái, vẻ mặt bất đắc dĩ nói, “Có thể giống nhau sao?”

“Có gì không giống? Ngắm hoa cũng giống như ngắm người vậy. Tỷ như nữ tử, không phải trước nhìn gia thế, xem có môn đăng hộ đối không rồi mới tiến thêm một bước. Nếu như nữ tử đó dung mạo tốt, hiển nhiên có thể với tới những nhà phú quý hơn. Còn những nữ tử có dung mạo bình thường thì cũng chỉ có thể lựa chọn làm vợ một gia đình tương đối. Nếu như kém một chút, còn sợ rằng không thể gả. Dù sao đi nữa, không có sắc đẹp thì có vào nhà giàu làm thiếp cũng không được cung chiều.”

Ngón tay Thiên Hạ khẽ phủ lên đóa hoa Phấn diện anh đào, mí mắt hơi rủ xuống, “Nếu như dung mạo có xuất sắc đến đâu nhưng thân mắc bệnh hiểm nghèo. Ca ca, ca nói xem, một nữ tử như vậy liệu có ai nguyện ý lấy nàng không?”

Tâm Mục Lưu Niên khẽ động, trong đầu chợt lóe lên cái gì đó, chỉ có điều quá nhanh, chưa kịp nắm bắt đã liền biến mất.

Vân Trường An bị nàng hỏi như vậy, hơi sững sờ một chút, và vào miệng mình một cái, cũng không biết nói gì cho phải. Một lúc lâu sau mới tự giễu cười một tiếng, “Ta tự nhận thấy hiểu biết của mình về hoa cỏ rất rộng, nhưng thực không biết là, muội còn có thể lấy hoa cỏ để ví với nữ tử.”

“Ca ca, việc đời vốn là như vậy. Mỗi lần muội xuất môn, huynh đều muốn muội đeo mạng che mặt là vì sao? Còn không phải vì lo lắng dung mạo của muội dẫn tới hạng người bất lương?”

Mục Lưu Niên nghe đến đây, đột nhiên hỏi, “Tang Khâu công tử đã tận mắt thấy chân nhan của nàng chưa?”

Thiên Hạ ngẩn người, lắc đầu, “Chưa!”

“Vậy thì tốt. Ta thấy tên yêu nhân tóc trắng ấy chẳng phải người tốt lành gì, hơn nữa, thái độ của hắn đối với nàng cũng hết sức quý dị. Nếu như chưa từng thấy qua chân dung của nàng, sao lại để ý đến nàng như vậy?”

Mặc dù, Mục Lưu Niên nói có chút khó nghe nhưng đạo lý này, Thiên Hạ vẫn nghe lọt.

“Người nói đúng. Hắn chưa từng thấy qua dung mạo của ta, có lý do gì để liên tiếp lấy lòng ta chứ? Hơn nữa, mặc dù có nhìn thấy ta thì sao? Như ca ca nói, ta cũng không phải quốc sắc thiên hương gì, cũng lắm, chỉ coi là thanh tú mà thôi.”

Sau lưng nàng, Tam Thất nghe xong, giật giật khóe miệng, vội vàng đưa tay lên che miệng, sợ mình cười thành tiếng. Tiểu thư, diện mạo này của người mà coi như thanh tú thì sợ rằng hơn nửa nữ nhân sẽ bị liệt vào hạng ngu xuẩn xỉ mất.

Kiếp này, bởi vì có thể tu tập bí thuật nên dung mạo của Thiên Hạ có phần khác với kiếp trước. Thực ra thì, mặt vẫn là mặt, mũi vẫn là mũi như trước. Chỉ có, cả người từ trong ra ngoài đều xuất ra một loại khí chất không giống nhau.

Đặc biệt là dung mạo tao nhã, càng làm cho người ta liếc một cái đã không thể quên.

Hiện giờ, trọng đồng của Thiên Hạ che giấu cực tốt. Bởi vì nàng không chế tốt tâm tình của mình, mặt khác, thời gian dài sử dụng hai mắt tu tập bí thuật, đối với nàng mà nói, không chỉ không có tổn thương gì, ngược lại còn đem đôi con ngươi đen nhánh của nàng càng thêm nổi bật.

Bên ngoài tinh thạch đen bóng giống như được bôi một lớp mật sáp, nhu hòa, minh lượng. Giống như có người phủ một lớp sương mù trong đôi mắt nàng, khiến người vờn vờn không thể nhìn thấu được trong mắt nàng đang phản chiếu cái gì. Sự thần bí khiến thế nhân không nhận được muốn đi tìm hiểu một phen, nhưng lại sợ không cẩn thận bị hãm sâu vào trong đó. Tóm lại, cảm giác đó sẽ quán quýt lấy người, khiến trong lòng người lúc nào cũng cảm thấy ngứa ngáy, khó chịu.

Cho nên, mặc dù, nàng đã mang khăn che mặt nhưng một đôi tinh ngươi đã đủ để nhiếp tâm vô số nam tử. Chỉ là, bản thân nàng không cảm nhận được mà thôi.

Mấy người Vân Trường An cũng không phát hiện ra, có lẽ là do ở cùng nhau nhiều, ngày nào cũng gặp nên không nhìn ra những điều này.

Nhưng Mục Lưu Niên thì khác. Bọn họ mỗi năm chỉ gặp nhau một tháng nhưng hắn để tâm Thiên Hạ, lúc nào cũng chú ý đến nàng, dĩ nhiên sẽ quan sát nhiều hơn, góc độ cũng không giống nhau. Cho nên, hắn mới có lo lắng bức nảy.

Đặc biệt là hôm nay nghe nói Tang Khâu Tử Duệ chưa từng thấy qua dung mạo mà lại vô cùng để ý đến Thiên Hạ, chắc chắn là có ý đồ khác, hoặc là loại người sắc tâm gì đó.

Mấy người tùy ý đi đi lại lại, thấy có không ít người bắt đầu đi qua chỗ bọn họ, hướng về phía lầu các. Đám người Thiên Hạ nhìn nhau, nghe thấy bọn họ nói đầu thơ sắp bắt đầu, còn có nghệ kỹ Mầu Đơn nổi danh An Dương thành hiển nghệ, nghe nói vị cô nương kia hôm qua đạt hạng nhất đầu vũ.

Nhìn bọn họ ai nấy đều mừng rỡ như điên, Thiên Hạ lắc đầu một cái, “Nếu không có vị danh kỹ Mầu Đơn kia thì chắc bọn họ cũng không vội vã thế đâu.”

Vân Trường An cũng tung tăng đi theo, hai tay còn xoa xoa vào nhau, “Đi thôi, chúng ta cũng tới xem một chút.”

Thiên Hạ khinh thường liếc hắt một cái, nhỏ giọng nói, “Sắc phôi.”

“Thực sắc, tính dã!* Muội chưa từng nghe qua cô nhân nói sao? Ta cũng muốn đi nhìn một chút xem vị Mẫu Đơn cô nương kia lớn lên thế nào. Đi thôi.”

(*) Ăn uống và tình dục là bản năng của con người.

Vân Trường An tiên phong đi trước, Thiên Hạ và Mục Lư Niên đương nhiên cũng phải đi theo.

Mấy người lên lầu, thấy hành lang rộng rãi lúc này đã bày sẵn bàn ghế. Thiên Hạ không khỏi mỉm cười, xem ra, chủ nhân nơi này thật đúng là chỗ nào cũng làm ăn được.

Bởi vì đi vào phải mất bạc, cho nên chỗ này cũng không chật chội lắm.

Chỉ là, Thiên Hạ không nghĩ tới lại có người giữ lại vị trí tốt nhất cho bọn họ.

Vân Trường An cũng cảm thấy kỳ quái, “Sao có thể tốt số như vậy?”

Mục Lư Niên thân nhiên cười, “Ngồi đi.”

Thiên Hạ liếc hắt một cái, liền hiểu việc này nhất định có liên quan đến hắn. Chẳng lẽ, nơi này do hắn mở?

Mấy người không nói thêm gì nữa, lặng yên nhìn hội đấu thơ phía dưới sắp bắt đầu.

Mục Lư Niên rất nhanh chú ý thấy Tang Khâu Tử Duệ đang ngồi trên đài phía dưới, nhưng nhìn dáng vẻ, không giống tới thi đấu, ngược lại, giống như làm trọng tài thi đúng hơn. Xem ra, danh tiếng của hắn ở An Dương thành quả thực không nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Tâm Linh Cảm Ứng?

Editor: Gió

Mục Lư Niên không dấu vết nhìn thoáng qua Thiên Hạ. Thấy nàng thủy chung nhìn mấy người đang cầm giấy bút trước mặt, trong lòng nhất thời buông lỏng rất nhiều. Mặc dù, Mục Lư Niên tự nhận thấy mình không xấu nhưng vẫn chưa đủ vốn để so với tên Tang Khâu Tử Duệ quá mức quyền rũ kia.

Đáng lẽ, một đầu tóc trắng sẽ trở thành nhược điểm khiến hắn bị tổn thương nhưng ngược lại, lại khiến cho bản thân hắn tăng thêm mấy phần tà mị. Đối với nam tử còn khá hơn một chút nhưng đối với nữ tử, đặc biệt là những danh môn khuê tú mà nói, đây thực sự là hấp dẫn trí mạng.

Mục Lư Niên nhớ lại trước đây mình hay giả trang xấu xí cũng bởi vì nghe nữ tử thường nói, nam nhân không xấu, nữ nhân không thương.

Trước kia, nhận thức của Mục Lư Niên về những chuyện này không sâu, bởi vì lúc hắn ở thời đại kia, cũng chưa bao giờ chân chính nói qua chuyện yêu đương. Nhưng bây giờ, hắn đã hiểu, cái này gọi là lực sát thương của nam nhân huh!

Cần phải đề phòng a!

Đặc biệt là khi thấy bao nhiêu thiên kim tiểu thư danh môn ở bên dưới, ăn mặc diễm lệ rực rỡ, mỗi người đều không biết xấu hổ mà sấn đến chỗ Tang Khâu Tử Duệ. Hơn nữa, người nào người nấy đều hận không thể ném cho hắn một ánh mắt quyền rũ. Thực là không biết phải nói cái gì nữa!

Mặc dù thấy các nàng đối với Tang Khâu Tử Duệ như vậy, Mục Lư Niên có phần ám ức nhưng vừa nhìn thấy Thiên Hạ không để ý đến khuôn mặt động nhân đó, trong lòng cảm thấy rất được an ủi. Đối với Thiên Hạ cũng ân cần hơn.

“Uống chén trà đi! Ngồi bên ngoài hơi lạnh, làm ấm cơ thể!”

“Ừm.” Thiên Hạ cũng không khách khí, giống như bạn lâu năm, hay thân nhân gần gũi vậy. Điều này khiến trong lòng Mục Lư Niên dấy lên dắc ý nhỏ nhỏ.

Hai người trên lầu qua lại với nhau, không thể thoát được ánh mắt của Tang Khâu Tử Duệ bên dưới.

Nhưng mà, hắn cũng chỉ khẽ nâng đầu liếc mắt một cái, khuôn mặt có phần u ám, cuối cùng cũng không làm ra động tĩnh gì lớn.

Thiền Hạ vô cùng chuyên tâm nhìn những văn nhân sĩ tử đang thi đấu bên dưới, không hề nhận thấy ánh mắt của Mục Lư Niên và Tang Khâu Từ Duệ giao chiến giữa không trung, lờ quang thiểm điện hơn mấy chục hiệp.

Mục Lư Niên từ trên cao nhìn xuống, ném cho Tang Khâu Từ Duệ một ánh mắt đắc ý. Trong đáy mắt có chút bất mãn nhưng hấn vẫn thật cao hứng, bộ dáng giống như mình vừa thắng luận võ vậy.

Không bao lâu sau, đấu thơ cũng đã chọn ra được mười người đứng đầu.

Lúc này Thiền Hạ mới để ý, Tang Khâu Từ Duệ lại là người ra đề mục phú thơ cho mười người này. Sau đó, từ mười người sẽ chọn ra ba người.

“Ta còn tưởng rằng người ra đề mục sẽ là Thứ sử đại nhân, không ngờ, lại là Tang Khâu công tử. Địa vị của hấn ở An Dương thành đúng là vượt quá mức tưởng tượng.”

Một vị công tử ngồi bên cạnh nghe xong, cười nói: “Cô nương là người từ nơi khác đến sao? Có chuyện cô nương còn không biết. Từ tám năm trước, ở An Dương thành hàng năm, hội mẫu đơn, hội đèn lồng nguyên tiêu, vân vân... tất cả trạng nguyên thi họa đều bị Tang Khâu công tử đoạt mất, không ai có thể vượt qua tài văn thơ của hấn. Nhưng từ năm trước, sau khi Tang Khâu công tử tròn mười tám tuổi, lại không hề tham gia bất kỳ hội đấu thơ nào nữa.”

“Lợi hại như vậy? Ta lần đầu nghe nói.” Thiền Hạ cười, nhìn vị công tử coi như đứng đắn kia, lại nói: “Không biết vì sao công tử không xuống dưới so tài?”

Vị công tử kia cười lắc đầu, mở chiết phiến trong tay, khê phe phẩy mấy cái: “Có Tang Khâu công tử, đứng thứ nhất thì thế nào? Bao nhiêu mỹ nhân ở đây, có ai là không hướng về Tang Khâu công tử? Hơn nữa, ta tự nhận học thức kém, không muốn đi xuống mất mặt.”

Thiền Hạ hơi bất ngờ, nhìn hấn trông hào hoa phong nhã, ngôn từ lễ độ, không nghĩ tới, hấn lại tự hạ thấp mình như vậy.

“Công tử khiêm tốn rồi. Có lẽ, công tử là người siêu phàm thoát tục, coi nhẹ những chuyện như này mà thôi.”

Vị công tử kia nghe vậy khiêu mi, gật đầu một cái: “Tiểu thư nói chuyện thực khiến người ta thoải mái. Kẻ hèn này cảm tạ cô nương đã khen.”

“Muội muội, mau nhìn, đã chọn được ba người đầu bảng rồi.”

Thiền Hạ nhìn theo hướng Vân Trường An chỉ, quả nhiên là ba người đứng đầu đã được chọn ra.

Lúc này, lại nghe thấy vị công tử kia nói: “Ha ha, không nghĩ tới Phươg huynh lại thắng. Nếu ngày mai hấn đạt được danh đầu đấu họa nữa là được trạng nguyên hội mẫu đơn lần này rồi.”

Một nam tử ngồi cùng bàn với hấn có phần khinh thường nói: “Đã là cái gì? Nếu như Nhâm gia không gặp chuyện, Nhâm huynh có thể tham gia dự thi thì đâu đến phiên hấn được hạng nhất chứ?”

“Cũng không thể nói như vậy được! Phươg huynh vẫn luôn là người tài hoa. Hơn nữa, Mẫu đơn uyển này, hấn kinh doanh không tệ. Nghe nói, trước đây không lâu, còn được Thứ sử đại nhân khen ngợi.”

“Hừ! Dù sao cũng xuất thân thương hộ, có gì mà đắc ý?”

Nghe người kia khinh thường lời nói của người khác, Thiền Hạ nhú chặt mày.

Người đời là vậy, đồ kỵ, ghen ghét, sẽ luôn luôn khiến tâm hồn người ta trở nên vẩn vơ.

“Vị Phươg công tử này làm thơ không tệ. Nguyên Sơ nghĩ thế nào?”

Mục Lư Niên nghe thấy Thiền Hạ nói chuyện với hấn, tất nhiên cao hứng. “Ta cũng thấy không tệ. Ở đây sợ là không ai bằng. Cho dù, yêu vật tóc trắng kia hạ bút viết chưa chắc đã thắng được hấn.”

Mục Lư Niên không ngốc, câu trước là nói với hai gã kia, thanh âm coi như bình thường. Còn câu sau nói về Tang Khâu Từ Duệ, âm thanh liền hạ thấp xuống. Ở đây nhiều người hâm mộ Tang Khâu Từ Duệ như vậy, hấn còn chưa ngu đến mức gây sự trên địa bàn của người ta.

Thiền Hạ cười khê, “Ta thấy tướng mạo của vị Phươg công tử này cũng không tệ. Về sau, nhất định là người đại phú đại quý.”

Tâm Mục Lư Niên khê động, Thiền Hạ nói tướng mạo, dĩ nhiên bất đồng với người khác nói. Phải biết rằng, mặc dù Thiền Hạ chưa từng tập trung chuyên sâu vào một loại bí thuật nào, nhưng trình độ mỗi loại, cũng không phải người thường có thể theo kịp.

“Thiền Thiền có muốn ném chút mẫu đơn lộ không?” Mục Lư Niên hơi ghé sát tai nàng nói.

Hơi thở ấm áp phun trên cổ Thiền Hạ, nàng hơi rụt cổ lại, bất mãn trừng hấn, sau đó mới nói: “Muốn! Nhưng rượu này cũng không phải người được. Làm sao có thể ném được đây?”

“Nàng không cần để ý.” Mục Lư Niên đắc ý nói. “Ta tự có cách.”

Cho đến khi Thứ sử đại nhân đích thân trao thưởng cho mấy kẻ tài tử này, Tang Khâu Tử Duệ mới thờ phào một hơi, cuối cùng, nhiệm vụ của mình cũng hoàn thành. Chẳng qua, khi hắn vừa ngẩng đầu lên, chỗ ngồi đã trống tuếch, bóng dáng xinh đẹp ngồi trên đó cũng biến mất.

Con người Tang Khâu Tử Duệ u ám, mơ hồ lộ ra lệ khí. Ở sau lưng, Trường Phong thoáng nhìn theo tầm mắt của chủ tử, sau đó nhanh chóng hạ xuống. Tâm tình của chủ tử không tốt, Trường Phong đi theo hắn đã nhiều năm, làm sao có thể không nhận ra?

Mấy người Thiên Hạ có người dẫn đường nên dễ dàng đi vào nội môn Mẫu đơn uyển. Đáy lòng Thiên Hạ hồ nghi nhưng cố nén, cho đến khi tới một tiểu tạ* mới hỏi: “Người có thiệp mời của nơi này?”

(*) Tạ: Là một loại kiến trúc nghỉ ngơi, mượn cảnh sắc xung quanh mà xây dựng lâm viên, là loại kiến trúc xây trên đài đất cao hoặc mặt nước, bên trên là nhà gỗ. Hiện nay, tạ phần lớn là thủy tạ.

“Không có.” Mục Lư Niên lắc đầu một cái, trả lời thành thật.

“Vậy sao người có thể đi vào đây?” Thiên Hạ không thể không hoài nghi, nhìn thái độ của hạ nhân ở đây đối với Mục Lư Niên, không phải là loại kính sợ bình thường. Chẳng lẽ, hắn là khách quen của nơi này? Nhưng mấy năm nay hắn vẫn luôn du ngoạn khắp nơi, sao có thể ở lại An Dương lâu như vậy được?

“Lát nữa, nàng sẽ biết.”

Thiên Hạ nghe xong cũng không nói thêm gì nữa, bắt đầu tinh tế đánh giá sắp xếp và bài trí nơi này. Nơi này có ba tiểu tạ, hiện giờ, bọn họ đang ngồi trong tiểu tạ phía tây, cửa sổ xung quanh đều mở. Bọn họ ngồi dựa vào tường phía nam, ánh mặt trời có thể miễn cưỡng chiếu vào, lại khiến người ta sinh ra mấy phần uể oải.

Đối diện là một trường án, văn phòng tức mặc màu đen lịch sự tao nhã, thư họa trên tường vừa nhìn đã biết là được viết ra từ tay danh sĩ có tiếng. Lại nhìn các vật trang trí trên bảo các, bất kể lớn nhỏ đều là loại đắt tiền, tinh xảo và tú mỹ.

Ngăn cách với chính sảnh là một cửa tròn, rèm châu theo gió nhẹ lắc lư, thỉnh thoảng phát ra những tiếng trong trẻo, êm tai, khiến tâm tình người ta nhảy mất tốt hơn nhiều.

Bên ngoài có chim hót, trong phòng còn có tiếng châu giòn vang nhưng rõ ràng lại khiến người ta cảm thấy một loại an tĩnh đến cực hạn. Thiết kế xảo diệu làm cho người ta không muốn rời đi.

Thiên Hạ không khỏi than nhẹ. “Chủ nhân của nơi này thực sắc sảo. Bố trí tinh diệu nhã trí như vậy, bất luận là phú gia công tử hay đệ tử thế gia, sợ rằng ai tới rồi cũng không muốn đi. Hoặc là đi rồi cũng sẽ nhớ nhưng mà muốn quay lại.”

“Nếu quân sự nơi này mà nghe thấy chắc là vui đến chết mất.” Mục Lư Niên cười nói.

Vân Trường An cũng nhìn xung quanh một chút, kinh ngạc. “Ở đây bày rất nhiều thư tịch, chắc hẳn, chủ tử nơi này cũng là một nhà sĩ.”

“Câu này vô cùng chính xác, ô, nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.”

Hai người theo tầm mắt Mục Lư Niên nhìn sang, chỉ thấy một vị công tử văn nhã, đầu đội vũ quan, người mặc thanh bào, vẻ mặt ôn hòa đi vào.

“Thỉnh an chủ tử! Không nghĩ tới năm nay, chủ tử lại có hứng thú tới tham gia mẫu đơn hội.”

Mục Lư Niên cười cười. “Ta nào có nhân hạ như vậy, là sợ Thiên Thiên buồn bực mới đến xem một chút.”

Thiên Hạ và Vân Trường An liếc nhau, hết sức ngạc nhiên. Nam tử thanh bào trước mắt rõ ràng là Phương công tử vừa đấu thơ xong, Phương Thanh Sốc!

“Các người? Nguyên Sơ, chuyện gì đây?”

Con người Phương Thanh Sốc cũng lóe lên một tia kinh ngạc, không ngờ vị cô nương này lại nhất thanh nhị sở thân phận của chủ tử? Thậm chí còn gọi thẳng tên tự của chủ tử? Chủ tử vừa mới cập quan nhưng tên tự của hắn vẫn luôn là điều kiêng kỵ, nhiều năm qua không cho ai gọi. Không hiểu sao hôm nay...?

“Như nàng thấy. Thiên Thiên, Mẫu đơn uyển này là của ta, vẫn luôn do Thanh Sốc quản lý. Nếu nàng thích, chúng ta có thể chuyển thẳng tới đây, có khách viện đề ở.”

Vân Trường An nhú mày. “Nơi này tuy tốt nhưng không phải nhà của mình, muội muội, hay là thôi đi.”

Thiên Hạ trừng mắt, “Cái tên xấu xa này, rốt cuộc, người còn bao nhiêu chuyện giấu ta nữa hả?”

Mục Lư Niên cười khẽ, “Ta đâu có giấu nàng? Chỉ là, nàng chưa từng hỏi mà thôi. Hơn nữa, trước kia cũng chưa có cơ hội tới nơi này cho nên cũng không nghĩ sẽ đề cập đến. Thanh Sốc, đến đây, mau ngồi xuống.”

“Không được, chủ tử khó có thể tới một lần, thuộc hạ sẽ đi sai người chuẩn bị rượu và thức ăn. Thuộc hạ muốn hỏi một chút sở thích của vị cô nương này, tránh cho cô nương không vừa lòng.”

“Không cần, cứ làm theo những thứ ta thích là được. Nàng thích đều là thứ ta thích.”

Lời này nghe ra có mấy phần mờ ám.

Mặt Thiên Hạ ửng đỏ, may mà có mạng che mặt, không nhìn ra được, nhưng mà vẫn có chút ngượng ngùng cúi đầu, ánh mắt lại trùng về phía Mục Lưu Niên, nộ khí bên trong không nhỏ.

Phương Thanh Sóc là một người có nhãn lực, lập tức đi xuống phân phó. Không bao lâu sau, rượu và thức ăn đã được đưa lên.

Thiên Hạ ngửi mùi rượu thơm mát, đúng là hương thơm của mẫu đơn, là mẫu đơn lộ sao?

“Người này, người thật là không có lý lẽ. Người ta vất vả mới thắng được rượu, vậy mà lại phải dâng lên cho người chà đạp?”

Mục Lưu Niên khiêu mi. “Ta uống là chà đạp? Thôi được, người đâu, gọi Thanh Sóc tới đây.”

“Dạ, chủ tử.”

Phương Thanh Sóc còn tưởng chủ tử có gì phân phó, không nghĩ tới, bị Mục Lưu Niên cưỡng chế ở lại uống rượu với bọn họ.

Lúc này, Thiên Hạ đã vén mạng lên. Phương Thanh Sóc liếc một cái đã kinh động đến mắt ba phần hồn. Không phải vì Thiên Hạ sắc nước hương trời, Phương Thanh Sóc đã lăn lộn mấy năm, dạng mỹ nhân nào chưa từng thấy qua. Chỉ là, mỹ nhân trước mắt nhìn quá mức quen mắt mà thôi.

Phương Thanh Sóc ngẩn ra, không tự chủ nói. “Đây không phải vị nữ tử chủ tử thường vẽ sao?”

Đáy mắt Mục Lưu Niên hiện lên ý cười ôn nhu, gật đầu một cái, không né tránh, cũng không phủ nhận. “Không sai, chính là nàng. Đây chính là bảo bối của ta.”

Lộ liễu như vậy, Vân Trường An nghe xong cảm thấy không vui.

“Này, người nói năng cẩn thận chút! Đừng tưởng rằng ta không nói gì thì người có thể leo lên đầu ta ngồi nhé. Chuyện của hai người các người, bắt tự còn chưa xem qua đâu, đừng có ở bên ngoài bôi bẩn danh tiếng của muội muội ta.”

Sắc mặt của Thiên Hạ đã đỏ không thể tả, như hợp với màu của mẫu đơn vậy.

“Nguyên Sơ, nếu người còn như vậy thì sau này chúng ta đừng gặp mặt nữa.”

Mục Lưu Niên vừa nghe xong, có chút căng thẳng. “Thiên Thiên, ta không có ý gì khác. Hơn nữa, đây là người mình, với lại tất cả người ở nơi này đều rất kín miệng, chắc chắn sẽ không lộ ra ngoài nữa chứ.”

“Vậy cũng không được!” Vân Trường An thở phì phò, đem ly rượu trong tay đập lên bàn. “Muội muội ta còn chưa cập kê, người ít đánh chủ ý lên người nàng đi. Hơn nữa, hôn sự của nàng còn phải hỏi qua phụ thân và cô cô ta. Đúng rồi, còn cả tổ mẫu nữa. Nếu bọn họ không đồng ý thì người cũng đừng hòng lấy được muội muội ta.”

Mục Lưu Niên nhướng nhướng mày. “Vân Trường An, người cho rằng bọn họ không đồng ý thì ta và Thiên Thiên có thể hàng năm đều ở cùng nhau một tháng sao?”

Vân Trường An nhất thời nghẹn họng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Nghĩ kỹ một chút, hần nói cũng đúng. Nếu như phụ thân không đồng ý, sao hần có thể hàng năm đều đến Phù Hà trấn? Còn cô cô thì sao? Ý của phụ thân dĩ nhiên chính là ý của cô cô. Hơn nữa, cô cô trước giờ đối với muội muội đều yêu thương đến cực hạn, chỉ cần là ý của muội muội, chắc chắn, nàng sẽ không phản đối.

Không nghĩ không sao, vừa nghĩ tới, Vân Trường An lại bức bối, rõ ràng lời mình rất có đạo lý, rất có sức nặng, nhưng sao bị mình nói vậy, hần một chút nóng nảy cũng không có?

Thiên Hạ cũng không phải thẹn mà là có chút buồn bức nhìn Mục Lưu Niên. “Nói như vậy, ý của họ cũng là ý của ta sao?”

Mục Lưu Niên nhất thời cảm thấy có chút lạnh lạnh, dường như vừa có một luồng gió lạnh thổi qua đáy lòng hần.

Hần hiểu rõ con người Thiên Hạ, dĩ nhiên biết bây giờ, nàng thực sự tức giận.

Mục Lưu Niên vội vàng lấy lòng nói. “Ai nói vậy? Bọn họ nghĩ thế nào đi nữa cũng không quan trọng bằng suy nghĩ của nàng! Tất nhiên ý kiến của nàng mới là quan trọng nhất. Thiên Thiên, đối với tâm tư của nàng, ta còn phải tìm hiểu nhiều thêm nữa, đúng không?”

Thiên Hạ quay đầu, nhìn một bàn đầy mỹ thực. “Người không muốn để cho ta ăn đồ ngon đúng không?”

“Nào có? Ta nào dám có ý này. Tới, tới, đây là thịt bò kho tương nàng thích nhất. Ta đặc biệt mời đầu bếp từ Lương thành tới làm. Nàng nếm thử một chút xem, nếu mùi vị không được, ta sẽ bảo bọn họ làm lại.”

Phương Thanh Sóc ở một bên, đáy lòng nhất thời cảm thấy kinh hoàng. Đây là chủ tử nhà mình sao? Sao cách nói chuyện giống như biến thành một người khác vậy? Cái này cũng quá khác so với bình thường rồi đi.

Lúc này, Mục Lưu Niên đâu còn bận tâm đến cái nhìn của người khác đối với mình nữa, chỉ sợ Thiên Thiên thực sự tức giận, sau này sẽ không để ý đến hắn nữa, vậy thì hắn lỗ lớn rồi.

Thiên Hạ không nói gì nữa nhưng nét mặt cũng không vui vẻ, cầm đũa lảng lảng gắp đồ ăn. Mục Lưu Niên nóng lòng muốn lấy lòng nàng, chân chó cầm bầu rượu trên bàn rót cho nàng, lại bung lên, dâng lên trước mặt nàng.

“Nếm thử chút đi, mẫu đơn lộ, mùi không quá nồng, rất thích hợp với nữ tử các nàng. Nghe nói, còn có công hiệu dưỡng nhan mỹ dung. Không ngại thử một chút?”

Thiên Hạ dừng một chút, liếc hắn một cái, đưa tay nhận lấy, cái miệng nhỏ khẽ nhấp một ngụm, mảy hơi chau lại, sau đó gật đầu một cái. “Thực sự không tệ!”

“Có vừa ý không?”

Thiên Hạ lại gật đầu một cái nữa, không nói.

“Nếu thích, ta sẽ bảo người mang tới mấy vò, sau này uống.”

Tay cầm đũa của Phương Thanh Sóc run rẩy, cất một vò mẫu đơn lộ cần phải mất mấy ngàn đoá mẫu đơn, đây chẳng khác nào phải dùng cả một vườn hoa lớn. Cũng chính vì vậy, giá của mẫu đơn lộ cực kỳ đắt, bên ngoài nghe nói, ngàn vàng một vò.

Mẫu đơn uyển của bọn họ đương nhiên cũng có rượu này, chỉ có người có tư cách vào nội viện mới có quyền lợi mua, hơn nữa, mỗi lần chỉ bán nhiều nhất là một vò!

Bây giờ, chủ tử của bọn hắn sáng khoái nói một câu chính là đem mấy vò mẫu đơn lộ tặng ra ngoài, thật là phá của a!

Thiên Hạ lắc đầu một cái, “Không cần! Nếu người có tâm thì hãy đưa mấy vò đến Phủ Hà trấn, lại mang mấy vò đến Vân gia nữa.”

“Cũng được.”

Mục Lưu Niên gật đầu, nụ cười trên mặt càng ngày càng tươi. Thiên Hạ nói như vậy có phải là đã đồng ý với cách nói của mình không? Xem ra, cơ hội của mình càng ngày càng lớn.

Mục Lưu Niên càng nghĩ, mặt mày càng vui vẻ tươi tắn, khoe môi cũng càng ngày càng cong hơn.

Phương Thanh Sóc nhìn, trên mặt không dám thể hiện nhưng trong lòng đã đem vị chủ tử này đi khinh bỉ mấy lần! Quả thực là anh hùng khó qua ải mỹ nhân sao?

Phương Thanh Sóc đang khinh bỉ chủ tử trong đầu, nhưng bất ngờ lại nhận được cái liếc mắt đầy cảnh cáo của chủ tử.

Trái tim nhỏ bé của Phương Thanh Sóc lập tức run rẩy, không dám có biểu hiện lơ là trước mặt chủ tử nữa.

Bọn họ bên trong này thoải mái, thành thạo thì Tang Khâu Tử Duệ ở bên ngoài lại có chút nóng nảy. Hắn biết rõ nam nhân bên cạnh Thiên Hạ tuyệt đối không đơn giản giống như bề ngoài.

Hắn ngang dọc khắp nơi nhiều năm, số người hắn gặp cũng không phải ít.

Hắn khẳng định mình chưa từng gặp qua người này trước kia, nhưng khi người đó mới nhìn thấy hắn lần đầu lại có thể không sợ hãi, không hoảng hốt. Điều này quá không bình thường.

Tang Khâu Tử Duệ rất rõ ràng, mặc dù tài hoa của mình hơn người, rất nhiều người si mê, điên cuồng vì mình nhưng phần lớn vẫn giới hạn ở nữ tử. Đối với nam nhân mà nói, hoặc là bài xích hoặc là đồ kỵ, hoặc là coi thường hắn, số còn lại thì trực tiếp khinh bỉ. Bọn họ luôn cho rằng, hắn căn bản là một yêu nghiệt tóc trắng. Nhưng những ánh mắt này đều không thấy được từ trên người vị nam tử kia. Hắn chỉ cảm thấy người nam nhân này bảo vệ là để ý Vân Thiên Hạ, còn có phần nào đó nhìn mình với con mắt thù địch. Giống như sợ mình cướp mất Vân Thiên Hạ vậy. Xem ra, hắn để ý Vân Thiên Hạ hơn hết thảy.

Thú vị!

Tang Khâu Tử Duệ hít mắt nhìn xung quanh một vòng. Sau khi xác định không có bóng dáng bọn họ, lại hạ mi, xoay người nhìn về phía Mẫu đơn uyển. Trực giác nói cho hắn biết, nàng đang ở trong đó!

Chỉ tiếc, quy tắc của Mẫu đơn uyển, bất luận là kẻ nào cũng không thể sửa đổi. Kể cả hấn có là Tang Khâu công tử danh khắp thiên hạ cũng không thể phá vỡ quy tắc này.

Hấn có thể tiến vào nội viện nhưng chỉ có thể ngồi trong nhĩ gian, không thể đi xung quanh tìm Vân Thiển Hạ.

Mục Lưu Niên dường như cũng dự đoán được Tang Khâu Tử Duệ có thể đi vào, cũng không gấp gáp, vẫn ngồi cùng mấy người Thiển Hạ đến đêm mới rời đi.

Lúc này, Tang Khâu Tử Duệ đã ở trong phủ của mình.

Đối với những suy nghĩ nhỏ nhen của Mục Lưu Niên, người bên ngoài tất nhiên sẽ không biết.

Còn Thiển Hạ từ trước đến nay cũng không hề có tâm phòng bị hấn, tự nhiên cũng không sinh lòng hoài nghi. Nhưng nàng cũng rất tò mò về thực lực hùng hậu của Mục Lưu Niên ở An Dương thành.

Trên đường về, Thiển Hạ, Mục Lưu Niên và Vân Trường An ngồi cùng một xem, dù sao lúc này bên ngoài cũng đã không còn người, lại là trở về tiểu viện của mình cho nên, cũng không cần kiêng kỵ nhiều.

“Nguyên Sơ, Mẫu đơn uyển hoạt động bao lâu rồi?”

“Khoảng bảy, tám năm gì đó. Lúc mới mở, quy mô cũng không lớn như này. Ban đầu là phụ thân Phương Thanh Sóc kinh doanh, sau này, phụ thân hấn có chuyện khác phải làm nên để lại chỗ này cho Thanh Sóc chăm nom.

“Vậy, phương thức kinh doanh đặc biệt của Mẫu đơn uyển là ý tưởng của người hay của hấn?”

Mục Lưu Niên mỉm cười suy nghĩ một chút, “Tính là của cả hai người chúng ta đi. Đối với chuyện kinh doanh, ta không hiểu biết nhiều, chỉ đưa ra một số ý tưởng, sau đó, hấn là người đi thực hiện. Nàng cũng biết, con người của ta không thể ngồi yên một chỗ, chỉ thích đi đây đi đó khắp nơi, xem những chuyện mới lạ, cho nên thỉnh thoảng cũng sẽ có một số suy nghĩ mới mẻ.

Mục Lưu Niên dĩ nhiên không thể nói cho nàng biết, những cách này là cách người ở thời đại kia của hấn hay dùng. Nếu nói ra, sợ rằng sẽ dọa chết tiểu nha đầu này mất.

“Thiến Thiến, nghe ta, các nàng mau chóng sắp xếp ổn thỏa rồi rời khỏi An Dương thành đi. Nước nơi này quá sâu, nếu như có người có ý quấy rối trà trộn vào, sợ rằng sẽ khó thoát thân.

“Nơi này nước sâu hay cạn thì có liên quan gì đến bọn ta?”

Khuôn mặt Thiển Hạ bình tĩnh, lạnh nhạt, dường như không chút nóng nảy.

Mục Lưu Niên hỏi nhún mày, “Thiến Thiến, nàng không tin ta?”

Thiến Hạ lắc đầu. “Đây là thử luyện của ta. Nguyên Sơ, người biết tính ta mà. Từ khi bước chân vào An Dương thành, ta đã biết thử luyện của ta ở trong nà, không thể nào chỉ là giúp vị Tam phu nhân kia hoàn thành tâm nguyện.”

Vân Trường An nhất thời sững sốt, bất khả tư nghị nhìn Thiển Hạ. “Hôm đó, ta cũng chỉ biết là muội chắc hấn đã biết gì đó nhưng không nghĩ là muội lại rõ ràng như vậy.”

“Ca ca, mặc dù muội không để ý một số chuyện vụn vặt, nhưng không có nghĩa, muội là một người ngốc. Muội có thể cảm nhận được giữa muội và vị Tang Khâu công tử này dường như tồn tại một mối liên hệ gì đó không nói rõ được. Lần đầu tiên gặp hấn, muội đã cảm nhận được điều này.”

“Muội nói ngay lúc đó muội vẫn cảm thấy bất an?”

Thiến Hạ gật đầu không nói, sắc mặt vẫn bình tĩnh, chỉ là, loại an tĩnh này lại không khiến Mục Lưu Niên cũng cảm thấy vậy.

Liên hệ không nói rõ được?

Mục Lưu Niên đột nhiên có một loại kích động muốn đánh người.

Cái tên Tang Khâu Tử Duệ kia có cái quái gì tốt? Hơn nữa, từ lời nói của Thiển Hạ, không khó nghe ra, Vân Thương Ly sợ là đã sớm bói ra tình hình bây giờ.

Hấn rõ ràng có ý!

Mục Lưu Niên nghiêng răng kèn kẹt, hận không thể lập tức chạy tới Phương Hoàng sơn, hảo hảo tranh luận với Vân Thương Ly một phen.

Rõ ràng đã đáp ứng không nhúng tay vào chuyện của hấn và Thiển Hạ, tại sao còn vô duyên vô cớ để nàng đi tới An Dương thành? Hơn nữa, lại còn tồn tại quan hệ không minh bạch với cái tên yêu nhân tóc trắng kia.

Thiên Hạ không biết Mục Lư Niên đang nghĩ gì trong lòng, than nhẹ một tiếng. “Thân thể của vị Tang Khâu công tử kia cũng có chút đáng thương. Nhưng mà không biết, ta có thể giúp hắn một tay không?”

Mi tâm Mục Lư Niên vận chặt, “Đáng thương? Hắn có gì đáng thương? Hắn là Tang Khâu công tử danh khắp thiên hạ cơ mà?”

“Vậy thì sao? Cũng chỉ phong quang vô hạn biểu hiện ra bên ngoài mà thôi! Gia nghiệp Tang Khâu gia to lớn, không phải chúng ta không biết, nhưng quyền thế càng lớn đồng nghĩa với việc tranh giành càng nhiều. Vì một cái chức gia chủ mà không biết phải chết bao nhiêu người.”

“Muội không định lấy sức một mình muội đến hóa giải toàn bộ mâu thuẫn của Tang Khâu gia đấy chứ?” Vân Trường An trừng mắt hỏi.

“Sao có thể? Muội bất quá cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối, nào có bản lĩnh như vậy? Muội chỉ là thấy vị Tang Khâu công tử kia thoát nhìn tao nhả tuần dật nhưng trong mắt luôn cất giấu một loại u buồn, hơn nữa còn rất u buồn. Điều này khiến muội rất khó hiểu, có lẽ, muội có thể giúp được hắn.”

Vân Trường An mím chặt môi, sau đó mới cẩn thận nói: “Thực ra thì, nhiệm vụ chân chính của chúng ta xuống núi lần này cũng chính là vị Tang Khâu công tử đó.”

Mục Lư Niên lập tức quay sang trừng hắn. “Sao ngươi không nói sớm?”

“Bởi vì phụ thân đã dặn, nếu như muội muội tự mình nói muốn giúp hắn, ta sẽ đem điều này giải thích rõ ràng, sau đó theo nàng ở lại An Dương thành, cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ. Còn nếu muội muội im lặng, không đề cập đến, hơn nữa còn không có ý kiến gì về Tang Khâu công tử thì trực tiếp về núi, sau đó muội muội sẽ ở trên núi tu tập ba năm nữa rồi lại xuống núi.”

Tu tập ba năm nữa?

Mục Lư Niên nuốt lời mắng chửi người ngược vào trong.

Đội thêm ba năm nữa, Thiên Hạ đã mười tám, mình cũng hai mươi ba. Nếu hai người muốn ở cùng một chỗ thì chẳng phải còn khó hơn lên trời sao?

Mục Lư Niên cắn răng, trong lòng thầm mắng lão hồ ly Vân Thương Ly không dưới ngàn lần!

Thiên Hạ gật đầu một cái, “Cậu chắc chắn đã xem ra cái gì rồi. Nhưng sao không thể nói rõ ràng với muội chứ? Dù sao, tự muội dùng linh bài cũng có thể tính ra. Ba ngày sau, Tang Khâu công tử sẽ có một trường kiếp nạn. Nhiệm vụ lần này của chúng ta chính là giúp hắn hóa giải kiếp nạn này, đúng không?”

Vân Trường An gật đầu lại lắc đầu. “Có phải kiếp nạn hay không ta không biết. Cụ thể nhiệm vụ là gì, phụ thân cũng không phân phó, chỉ nói là theo bản tâm mà làm.”

Mục Lư Niên nghe xong, lại có chút kinh ngạc. “Thiên Thiên, nàng dùng linh bài tính ra?”

“Một nửa. Ta dùng linh bài chỉ có thể tính ra ba ngày sau Tang Khâu công tử sẽ gặp phải một chuyện, mà trong lòng ta cảm giác là hung không phải cát. Cho nên, ta mới nói là một trường kiếp nạn.”

Đối với bản lĩnh của Thiên Hạ, Mục Lư Niên không chút nào hoài nghi.

Nhưng mà muốn hắn để cho người trong tim mình đi hóa giải kiếp nạn cho một nam nhân khác, trong lòng vẫn ít nhiều không thoải mái.

Hai ngày tiếp theo, mấy người đều không ra khỏi cửa.

Mục Lư Niên thủy chung phụng bồi bên cạnh Thiên Hạ, ban đêm, trực tiếp ở lại trong phòng nhỏ bên cạnh viện của Thiên Hạ, lấy lý do là phải bảo vệ nàng.

Vân Trường An nhìn không ưa nhưng cũng không có cách nào khác, đánh không đánh lại, nói cũng không nói lại hắn, không có cách nào chỉ có thể cùng hắn ở một chỗ, đánh không lại, ít nhất còn có thể đi theo hắn, không để hắn tấy máy tay chân với muội muội.

Cuối cùng một ngày này cũng tới, cũng chính là ngày Vân Thương Ly tính ra Tang Khâu Tử Duệ gặp kiếp nạn.

Vân Trường An suy nghĩ mấy ngày, cuối cùng nói với Thiên Hạ. “Hôm nay, muội muốn đi đâu cũng không được đi, chỉ có thể ở lại đây đợi. Ta và Nguyên công tử phụng bồi muội.”

Thiên Hạ nhướng mày nhìn hắn, giống như nhìn một giống loài khác. “Sao hôm nay ca nói chuyện kỳ quái vậy?”

“Muội quan tâm ta kỳ quái hay không làm gì, ngoan ngoãn làm theo lời ta bảo là được.”

Khóe môi Thiên Hạ cong lên. Nàng biết hắn nói vậy, đơn giản là vì lo mình xảy ra chuyện gì mà thôi.

Mục Lư Niên không nói gì, chỉ khẽ cười một cái.

Thiên Hạ bĩu môi, không đi thì không đi, hóa giải kiếp nạn cũng không nhất định phải đi ra ngoài.

Quả nhiên, đến buổi trưa, bên ngoài đồng thời xuất hiện những tiếng kêu kinh hoàng và tiếng đánh nhau kịch liệt.

Vân Trường An cố gắng giữ trấn tĩnh, bảo Vân Lô phái người ra ngoài xem, còn bản thân mình một mực coi chừng Thiên Hạ, một tác không rời.

“Công tử, có một nhóm thích khách đang tập kích Tang Khâu công tử.”

Lúc này, Thiên Hạ đang đánh cò vây với Mục Lưu Niên, mí mắt ngay cả nâng cũng không nâng lên. “Vân Phong, Vân Lô, hai người đi hỗ trợ. Nhớ, không được để bản thân bị thương.”

Vân Trường An có chút bất mãn nhưng cũng không ngăn cản.

Chỉ một khắc sau, Vân Phong và Vân Lô dẫn Tang Khâu Từ Duệ vào, tiếng đánh nhau lúc trước cũng dần dần yếu ớt, hơn nữa còn càng ngày càng xa.

“Xem ra, vận khí của Tang Khâu công tử không tệ, không hề bị thương.” Thiên Hạ cười nói.

“Đa tạ Vân công tử và Vân tiểu thư phái người xuất thủ cứu giúp.”

“Tang Khâu công tử khách khí, thực tế mà nói, người của chúng ta không ra tay, công tử cũng không có việc gì.”

Tang Khâu Từ Duệ cười khò một tiếng, lắc đầu nói. “Chưa chắc! Thích khách hôm nay, ai nấy đều thân thủ phi phàm, không phải sát thủ giang hồ thông thường. Cũng do ta sơ suất, nghĩ rằng nơi này là An Dương thành, bọn họ không dám trắng trợn hành động. Là ta quá mức coi thường!”

“Tang Khâu công tử biết mình sơ suất là tốt rồi, sau này xuất môn nên mang theo nhiều hộ vệ một chút. Không biết hôm nay, Tang Khâu công tử đi ngang qua chỗ chúng ta hay là đặc biệt tới thăm?”

Thái độ của Thiên Hạ đối với Tang Khâu Từ Duệ không quá ôn hòa, thậm chí còn có chút xem thường và lạnh nhạt. Nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng gì đến hứng thú của Tang Khâu Từ Duệ đối với nàng.

“Không dối Vân tiểu thư, hôm nay, tại hạ là có ý tới xin cô nương giúp một tay.”

“Công tử cứ nói thẳng.” Thiên Hạ vẫn cúi thấp đầu chơi cò với Mục Lưu Niên, tay cầm một quân cờ đen nhẹ nhàng hạ xuống. “Tới phiên người.”

Tang Khâu Từ Duệ thấy thái độ coi thường của Thiên Hạ có hơi bất mãn nhưng hôm nay, mình có việc cầu người, dĩ nhiên không thể quá mức kiêu ngạo.

“Nghe nói, thuật bói toán của cô nương rất chính xác. Hôm nay, tại hạ có ý đến xin cô nương giúp một tay.”

“Sợ là công tử cầu làm người rồi. Tiểu nữ không tinh thông thuật bói toán nhưng ca ca lại rất thành thạo, vẫn nên mời hần mới phải.”

Tang Khâu Từ Duệ hơi ngần ra, nhìn ánh mắt sạch sẽ của Thiên Hạ không giống nói dối, lại nhìn về phía Vân Trường An, thấy hần nhú chặt mày, sắc mặt có phần không vui.

“Không biết, Vân công tử có bằng lòng giúp một tay hay không? Đương nhiên, tại hạ sẽ không để cho Vân công tử phải xuất thủ không công.”

“Tang Khâu công tử hãy nói xem là chuyện gì trước?”

Vân Trường An không đáp ứng cũng không từ chối, chỉ mập mờ nói.

“Sinh thân của tổ mẫu ta sắp tới, nhiều năm trước, muội muội nàng bị lạc mất người nhà ở hội đèn lồng. Đây là khúc mắc trong lòng tổ mẫu nhiều năm qua. Hôm nay, tại hạ mạo muội tới cửa xin Vân công tử bói giúp một quẻ, xem vị di tổ mẫu này bây giờ có còn trên trần thế hay không? Nếu còn thì đang ở nơi nào?”

Lông mi Thiên Hạ khẽ run một cái, tìm kiếm muội muội của Tang Khâu lão phu nhân? Nghe có phần nan giải nha! Biền người mệnh mỏng, mặc dù có thể bói ra nàng còn sống nhưng cũng biết đi đâu mà tìm?

Cho dù, nàng dùng linh bài xem quẻ, tới đa cũng chỉ có thể tìm ra một phương hướng đại khái. Muốn tìm người? Chẳng phải là khó như lên trời?

Vân Trường An nhận được ánh mắt của muội muội, sau khi hỏi Tang Khâu Từ Duệ mấy vấn đề liên sai người tiễn khách.

Mắt thấy ban ngày sắp hết, trong lòng Mục Lưu Niên và Vân Trường An càng thêm khẩn trương. Nếu như nói trận ám sát lúc trước là kiếp nạn của Tang Khâu Từ Duệ, bọn họ tuyệt đối không tin!

Đại sự Thiên Hạ bói ra, há lại có thể dễ dàng hóa giải như vậy? Với lại, hình như chưa từng thấy Thiên Hạ tự mình xuất thủ, lần này so với những lần trước, cũng là có khác biệt lớn à nha!

Đêm đến, sắc mặt Thiên Hạ hơi tái, môi cũng biến thành màu đỏ tím, lòng bàn tay đã dính đầy mồ hôi.

Mục Lư Niên nhận ra nàng không ổn nhưng thấy sắc mặt yên tĩnh nghiêm túc, cũng không dám coi thường, chỉ có thể cẩn thận phụng bồi nàng, cảm thụ khí tức lạnh lẽo từ trên người nàng truyền tới.

Lúc Vân Trường An đến liền cảm thấy bầu không khí trong phòng có chút quỷ dị.

“Muội muội, muội sao vậy?”

Ánh mắt Thiên Hạ đột nhiên lóe lên, sau đó sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, cơ thể lao đảo suýt ngã xuống giường.

Mục Lư Niên vội vàng đỡ lấy, “Nàng làm sao vậy? Thiên Thiên, đừng dọa ta!”

Hai mắt Thiên Hạ giống như một mồi đèn không mở ra được, đôi môi mấp máy, tiếng nói như muỗi kêu. “Tang Khâu Tử Duệ xảy ra chuyện.”

Nói xong, hai mắt nhẹ nhàng khép lại, giống như vừa nói xong câu kia, tất cả sức lực của nàng đều bị rút hết vậy, cả người mềm nhũn, ngay cả hô hấp cũng yếu ớt.

“Chuyện gì xảy ra? Sao Thiên Thiên lại như vậy?”

Vân Trường An lắc đầu một cái, tay đã sớm đặt lên mạch của Thiên Hạ.

“Mạch tượng bình thường, không có gì đáng ngại.”

“Sao đột nhiên Thiên Thiên lại thành ra như vậy?” Lúc này, Mục Lư Niên ý thức được Thiên Hạ không thực sự đang ngủ, dường như một chút phản ứng với âm thanh bên ngoài cũng không có.

“Vân Trường An, tốt nhất là người nói rõ ràng cho ta! Vừa rồi, Thiên Thiên vẫn còn tốt, sao đột nhiên lại bị như vậy?”

“Lúc vừa bắt đầu, tình trạng của nàng đã không được bình thường. Trước chớ ồn ào, để cho nàng nằm xuống đã.”

Mục Lư Niên cau mày, không chịu buông ra, ngồi trên giường ôm nàng vào lòng, sau khi cảm áo khoác đắp lên cho nàng xong, mới u ám hỏi. “Thiên Thiên bị như này có liên quan đến cái tên Tang Khâu Tử Duệ kia?”

“Chắc là không. Cụ thể, ta cũng không rõ lắm. Lần đầu tiên Thiên Thiên nhìn thấy Tang Khâu Tử Duệ đã có cảm giác không thoải mái, sau đó nói, trong lòng lúc nào cũng bất an.”

Mục Lư Niên trầm ngâm một lát. “Đi, lập tức tra xem, rốt cuộc Tang Khâu Tử Duệ làm sao?”

“Dạ, chủ tử.”

Chỉ nghe thấy thanh âm không thấy người.

Đối với việc Mục Lư Niên có nhiều cao thủ bên người, Vân Trường An cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Hóa giải kiếp nạn của Tang Khâu Tử Duệ? Hiện giờ, Thiên Thiên như này, chẳng lẽ là vì ngăn cản tai kiếp cho hắn?” Giọng nói của Mục Lư Niên rõ ràng không vui.

“Chắc là không phải, Tiểu Hạ như bây giờ, đối với Tang Khâu Tử Duệ mà nói, chắc là một chút vội vàng cũng không giúp được.”

Mục Lư Niên cúi đầu nhìn người đáng yêu trong lòng, dáng vẻ của nàng khác hẳn dáng vẻ ngủ say lúc bình thường. Nếu không phải Mục Lư Niên tận mắt nhìn thấy còn tưởng rằng nàng quả thật đang ngủ.

Tuy Mục Lư Niên không nói thêm gì nữa, thậm chí không liếc người bên cạnh lấy một cái nhưng khuôn mặt hắn cúi thấp, tay nhẹ nắm ngọc thủ thon dài của Thiên Hạ, cùng với hơi thở mỗi lần hô hấp, dường như tất cả đều tản ra mấy phần lãnh lệ.

Vân Trường An biết hẳn đây là quá mức để tâm đến Thiên Hạ. Suy cho cùng, biểu hiện của Thiên Hạ bây giờ thực sự có phần khiến người ta khó hiểu.

Chính hắn cũng không hiểu rõ, vì sao Thiên Hạ lại đột nhiên bị như vậy?

Nhớ đến phụ thân từng nói, nếu muốn cắt thì phải cắt cho triệt để sạch sẽ, vương vấn không dứt chỉ khiến mỗi một người liên quan đến nàng đều phải chịu đau đớn. Mặc dù, hắn không hiểu lời này có ý gì nhưng nhất định có quan hệ mật thiết với tên Tang Khâu Tử Duệ kia.

Lúc hai người đang lo lắng, mi tâm Thiên Hạ đột nhiên nhú chột, hô hấp cũng ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Một Quân Cờ?

Mục Lư Niên khần trương, sắc mặt như lâm đại địch nhưng miệng lại nói ra những lời vô cùng dịu dàng, “Thiên Thiên, Thiên Thiên, nàng tỉnh, tỉnh.”

Lông mi Thiên Hạ run run, mí mắt như đeo trĩ, cố gắng lắm mới mở được ra.

“Thiên Thiên, nàng tỉnh rồi? Bây giờ thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?”

Thiên Hạ nhìn khuôn mặt vô cùng quen thuộc trước mắt, hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Nguyên Sơ, đưa ta qua Khâu phủ.”

Mục Lư Niên không hỏi nàng tại sao như vậy, cũng không hỏi nàng tại sao phải đi Khâu phủ, chỉ nhẹ nhàng bế nàng lên, sau đó hộ tống nàng qua Khâu phủ.

Mục Lư Niên lại đeo mặt nạ, dọc đường ôm chặt Thiên Hạ không buông. Ba người từ đầu đến cuối không nói câu nào. Thiên Hạ cũng không nhắc đến việc Mục Lư Niên hành động quá giới hạn, ngược lại, tùy ý hân ôn mình, một chút giãy giụa cũng không có.

Mắt thấy sắp đến Tang Khâu phủ, Vân Trường An vén rèm nhìn thoáng qua bên ngoài: “Muội muội, muội có thể tự đi được không?”

“Bây giờ khá hơn nhiều rồi. Nếu như muội đoán không sai, Tang Khâu công tử lần này, sợ là bị thương rất nặng. Ca ca, chúng ta chỉ tới hỗ trợ, người phải cứu Tang Khâu công tử là huynh.”

Vân Trường An hiểu ý gật đầu.

Đến lúc mấy người nhìn thấy Tang Khâu Tử Duệ hôn mê bất tỉnh mới hiểu được từ rất nặng trong miệng Thiên Hạ nói ra không phải là giả.

Vân Trường An đến khiến cho Tang Khâu phu nhân an tâm không ít.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, Vân Trường An mới vén rèm đi ra, “Phu nhân, làm phiền ngài sai người chuẩn bị cho ta những thuốc trên tờ giấy này, Tang Khâu công tử không chỉ bị thương, còn bị trúng độc nữa.”

Tang Khâu Hoảng vừa nghe xong, mi tâm thoáng chốc nhú chặt, lập tức sai người đi chuẩn bị, đối với vị Vân gia công tử này cũng nhìn nhiều thêm một.

“Tử Duệ thế nào rồi? Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Vân Trường An lắc đầu, “Tính mạng không nguy hiểm nhưng độc trong cơ thể hắn thì hơi phiền toái một chút.”

Thiên Hạ đứng trong phòng ngủ, không nhúc nhích nhìn khuôn mặt nam tử tái nhợt trên giường.

Rất lâu sau, Thiên Hạ mới khẽ nhón chân, đi từng bước nhỏ về phía trước. Sau đó, mặt không đổi sắc nói với Mục Lư Niên, “Ngươi kéo cằm, mở miệng hắn ra.”

Thiên Hạ vừa nói, trên tay đã nhiều thêm một cây ngân châm.

Y thuật, nàng không hiểu.

Đến lúc, Mục Lư Niên mở miệng Tang Khâu Tử Duệ ra, ngân châm trên tay Thiên Hạ cũng đã đâm vào ngón tay mình. Thiên Hạ hơi nhíu mày, rất nhanh, một giọt máu tươi đẹp được hình thành trên đầu ngón tay.

Thiên Hạ không nhanh không chậm đưa ngón tay mình vào giữa miệng Tang Khâu Tử Duệ, sau đó dùng lực ấn một chút.

Một giọt, hai giọt, ba giọt!

Không nhiều không ít, vừa vặn ba giọt máu.

“Được rồi, ngươi có thể buông hắn ra rồi.”

Mục Lư Niên có chút ngây ngốc.

Máu của Thiên Hạ có gì khác người? Sao hắn không biết? Nhưng nhìn hành động vừa rồi của nàng, chắc chắn là có tác dụng dẫn độc.

Phải nói là đầu óc của Mục Lư Niên vô cùng nhanh nhạy, chỉ là, hắn chưa đoán đúng hết toàn bộ.

Vân Trường An lần nữa tiến vào, liếc mắt liền thấy được điểm đỏ trên ngón tay Thiên Hạ.

“Muội cho hấn ăn mấy giọt?”

“Ba giọt.”

“Có nhất thiết phải thế không? Vân Trường An cau mày nói.

“Hấn và người khác bất đồng! Ít nhất, muội cảm thấy giữa muội và hấn có mối liên hệ nào đó, có chút quý dị.”

Mục Lưu Niên không nói gì, chỉ đứng bên ngoài quan sát.

Gần một canh giờ sau, Tang Khâu Tử Duệ mới dần dần thanh tỉnh, chỉ có điều, không đợi hấn hoàn toàn tỉnh táo, Thiên Hạ đã hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, bình tĩnh không một gợn sóng, che tầm mắt hấn lại.

Tang Khâu Tử Duệ chỉ cảm thấy trước mắt như có một đóa mầu đơn xinh đẹp đang nở rộ, cánh hoa tầng tầng lớp lớp, rực rỡ nhiều màu, rất nhanh, con người liền co rụt lại, thần tình cả người có mấy phần đờ đẫn.

Lúc này, trước mắt Tang Khâu Tử Duệ đang xuất hiện một ảo cảnh duy nỹ và phiêu dật.

Cùng lúc đó, trong phòng vang lên tiếng đàn nhẹ nhàng.

Mục Lưu Niên ghé mắt nhưng Vân Trường An lắc đầu với hấn, động tác trên tay vẫn không dừng.

“Tang Khâu công tử, vì sao ngươi lại để ý vị Vân tiểu thư kia như vậy?” Thanh âm êm dịu, từ tốn nhưng cũng vô cùng mỉa mai.

“Bởi vì nàng là người ta đã chờ nhiều năm.”

“Trước đây, ngươi đã từng gặp qua nàng?”

“Chưa từng.”

“Vậy sao ngươi dám khẳng định đó là nàng?”

“Thực giác! Nàng vừa xuất hiện, ta đã cảm thấy nhất định là nàng. Sư phụ từng nói, chỉ cần ta có thể tìm được nàng, hơn nữa, giữ nàng ở lại bên cạnh ta, cả đời này, ta sẽ thuận buồm xuôi gió, không có trắc trở.”

“Vậy ngươi xác định lời của sư phụ ngươi là đúng sao?”

“Dĩ nhiên, vì sao lại không đúng?” Giọng hấn có chút chất vấn, nhưng không hấn rõ ràng.

Màu sắc con ngươi của Thiên Hạ càng thêm đậm, nhẹ nhẹ nổi lên hàn ý, “Cho rằng tìm được một nữ tử, là ngươi có được vinh hoa phú quý. Tang Khâu công tử cũng không hơn gì cái này.”

Lúc này, không nghe thấy Tang Khâu Tử Duệ trả lời, dường như, hấn thực sự ngủ thiếp đi.

Thiên Hạ cũng không vội vàng, vẫn lẳng lặng đứng chờ, tựa như hấn có trả lời hay không cũng không quan trọng.

“Làm sao có thể? Đại nghiệp há chỉ dựa vào một nữ tử là có thể thành? Chỉ là, nàng là mệnh trung trong số kiếp của ta. Chỉ có trói buộc nàng bên cạnh, ta mới có thể tâm vô bàng vụ.”

“Hóa ra, nàng bất quá cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.” Thanh âm của Thiên Hạ lộ ra mấy phần bi thương, nhưng lại có một ma lực to lớn, xuyên qua tầng tầng lớp lớp ngăn cản, một lần lại một lần đánh thẳng vào màng nhĩ của hấn và tâm mọi người.

Một quân cờ!

Một quân cờ?

Tim của Tang Khâu Tử Duệ bỗng nhiên đập nhanh hơn, trạng thái cả người cũng biến đổi. Ngực hấn phập phồng kịch liệt, hiển nhiên là tâm tình bị kích động khá lớn.

Một cánh tay thò ra bên ngoài chần, giống như bản năng quơ trái quơ phải, ngón tay xanh trắng bắt đầu nắm thật chặt áo ngủ trên người của hấn.

Thiên Hạ nhìn thấy vội vàng lui về phía sau mấy bước, thần nhiên ngồi xuống cái ghế bên cạnh, sắc mặt bình tĩnh, lạnh nhạt, giống như nàng chưa bao giờ tới gần hấn vậy.

Mục Lưu Niên nhanh chóng lắc mình đến bên cạnh nàng, đuôi mắt hấn dĩ nhiên thấy được cơ thể nàng đang không ngừng run rẩy, bàn tay nhẹ nhàng bao lấy đôi tay nhỏ bé của nàng. Cảm xúc ấm áp khiến cho Thiên Hạ lập tức thanh tỉnh không ít.

Tiếng đàn lúc này cũng ngưng hẳn.

Trên đường trở về, cơ thể Thiển Hạ vẫn không ngừng run rẩy. Mặc dù, Mục Lư Niên ôm nàng thật chặt nhưng dường như vẫn không thể khiến cho nàng cảm thấy an lòng.

Mục Lư Niên muốn hỏi nhưng khi nhìn đến sắc mặt tái nhợt của Thiển Hạ, một chữ cũng không nói ra.

Hắn thực sự rất muốn biết, trong năm năm qua, Thiển Hạ rốt cuộc làm sao trải qua cuộc sống trên Phụng Hoàng sơn?

Còn nữa, nàng và cái tên Tang Khâu Tử Duệ kia rốt cuộc có vương mắc gì? Tại sao người nợ bị thương, nàng lại cảm ứng được? Hơn nữa, biểu hiện còn không giống bình thường?

Mục Lư Niên lúc này có chút hối hận!

Hối hận vì lúc đầu mình đã không mất dầy quấy rầy để được ở lại Phụng Hoàng sơn.

Bây giờ, nhìn khả năng nhi trong ngực yếu đuối như vậy, năm năm này, đây là lần đầu tiên Mục Lư Niên có cảm giác tâm mình bị treo ngược lên!

Những tưởng rằng, năm năm này, ngoại trừ người Vân gia, người thân cận với nàng nhất cũng chỉ có một người là mình.

Những tưởng rằng, tâm của mình, người Vân gia rõ, nàng cũng rõ, như vậy thì, tất cả mọi chuyện sẽ như trăng đến rằm trăng tròn!

Nhưng bây giờ thì sao?

Mục Lư Niên không dám xác định điều gì!

Mục Lư Niên một mạch ôm Thiển Hạ trở về tiểu viện, sau đó lại ngăn không cho bất kỳ kẻ nào đến gần. Lúc này, người cố gắng tiếp cận tiểu viện đều bị ám vệ của hắn mồi ra.

Vân Trường An cũng bị liệt vào nhóm đó!

Những người khác còn khá hơn một chút, đều biết Mục thể tử thâm tình với Thiển Hạ nhưng Vân Trường An thì gấp như kiến bò trên chảo, chỉ sợ muội mình bị người khinh bạc.

Kỳ thực, trong phòng ngủ, Mục Lư Niên cũng chỉ lẳng lặng ngồi ôm Thiển Hạ trên giường.

Thiển Hạ ngồi trong ngực hắn, nét mặt tĩnh mịch, nhìn kỹ, giữa lông mày dường như còn có mấy phần thích ý.

“Thiển Thiển, nàng thực sự không định giải thích gì với ta sao?” Cuối cùng, Mục Lư Niên vẫn không chịu nổi bầu không khí an tĩnh đến mức quỷ dị này. Mặc dù, mỹ nhân trong ngực nhưng hắn luôn cảm thấy tâm Thiển Hạ căn bản không nằm ở chỗ hắn. Điều này khiến hắn vô cùng thất vọng nhưng lại không biết phải làm sao.

“Nguyên So, đây là ta thiếu nợ hắn. Cho nên, cả đời này, ta nhất định phải trả lại cho hắn.”

Thiển Hạ nói xong liền cảm thấy lực đạo trên tay hắn tăng thêm mấy phần. “Có ý gì? Trả lại như thế nào?”

Thiển Hạ cười yếu ớt. “Giúp hắn vượt qua kiếp nạn lần này. Theo như lời hắn nói, ta là mệnh đã định trước trong kiếp số của hắn. Mà hắn nhất định phải ở cùng với ta thì sao? Chỉ cần, ta có thể giúp hắn hóa giải kiếp nạn lần này, coi như, ta không còn nợ hắn cái gì nữa. Lần sau gặp lại, ta cũng có thể ung dung, thoải mái.”

“Chỉ như vậy sao?” Mục Lư Niên vẫn có chút lo lắng nói.

“Trước mắt thì là như vậy đi! Những lời hắn vừa nói, không phải ngươi cũng nghe thấy sao?”

Mục Lư Niên nhíu mày. “Ta có thể biết nàng thiếu hắn cái gì không?”

Thiển Hạ lắc đầu, cười thanh tú như hòa lai.

“Ta cũng không biết. Lúc đó, cậu bói ra giữa ta và hắn nhất định vương mắc. Hơn nữa, tự ta dùng linh bài cũng bói ra hắn đúng là một người vô cùng quan trọng trong số mệnh của ta. Chẳng qua là ...”

Thiển Hạ dừng lại một chút, cười nhìn về phía hắn, con ngươi trong suốt, rõ ràng, lúc này nhìn qua giống như một nét mực trên giấy Tuyên Thành, đen đậm, tràn đầy ánh sáng.

“Chẳng qua là, còn không quan trọng đến mức phải ở chung cả đời.”

Tâm Mục Lư Niên vốn đang treo lên, lúc này cũng buông lỏng một chút, “Không phải Vân thúc thúc nói không bói ra được mệnh cách của nàng sao?”

“Cậu không thể nhưng không có nghĩa là ông ấy không thể bói cho người khác. Hơn nữa, tự ta bói cho mình, như vậy, tỉ lệ không chính xác là rất thấp.”

Một câu cuối cùng mơ hồ có chút đắc ý còn giống như là đang tranh công trước mặt hắn.

Sắc mặt Mục Lư Niên cuối cùng cũng hòa hoãn, có phần vui vẻ nói, “Thiên Thiên, ý của nàng là hôm nay không chỉ đơn giản là giờ tay cứu hắn mà còn muốn giúp hắn đứng vững ở Tang Khâu gia?”

“Đúng vậy!”

“Một nữ tử như nàng làm sao có thể trợ giúp hắn được?” Mi tâm vừa mới giãn ra, lúc này lại nhú chặt một chỗ.

“Việc này ta tự có cách. Nguyên Sơ, ta biết ngươi nhiều việc, ngươi cứ đi làm việc của ngươi đi, không cần để ý đến ta. Dù sao đi nữa cũng có ca ca che chở ta, người khác không gây thương tổn đến ta được đâu.”

Mi tâm Mục Lư Niên nhú chặt hơn nữa, muốn đuổi mình đi? Cảm thấy mình ở đây gây trở ngại cho nàng?

Nhưng mình có thể gây trở ngại gì cho nàng chứ? Mục Lư Niên càng nghĩ, lửa giận trong lòng càng lớn, giọng nói có phần lạnh lùng.

“Thiên Thiên không muốn ta tiếp tục ở lại An Dương thành?”

Thiên Hạ nhận ra giọng nói của hắn có chút không vui, khẽ lắc đầu, “Ta lo ngươi bỏ lỡ chính sự. So với những việc ngươi phải làm, việc chỗ ta chỉ là một chút chuyện nhỏ, đừng để vì nhỏ mà mất lớn.”

Mục Lư Niên ôm nàng sát hơn, “Chỉ cần có liên quan đến nàng thì đều là chuyện lớn!”

Nghe hắn nói có chút trẻ con, Thiên Hạ không tự chủ cong môi, nhưng cơ thể lại nhích ra ngoài một chút, “Nguyên Sơ, ngươi gánh vác không chỉ là an nguy, vinh nhục của một mình ngươi.”

Mục Lư Niên nghe xong, hàn ý trong mắt cuối cùng cũng rút sạch, cả người ảm áp, “Thiên Thiên yên tâm. Mấy năm nay, hắn không chịu buông tha cho ta, ta cũng không nhàn rồi. Nếu như hắn còn muốn giữ vững thái bình của Từ Dạ quốc thì không nên lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào Trường Bình vương phủ.”

Thiên Hạ nhẹ nhàng khép mắt, “Ngươi nói cho ta nghe một chút về Tang Khâu gia tộc đi. Hiểu biết của ta về Tang Khâu gia không nhiều, đặc biệt là những chuyện liên quan đến vị Tang Khâu Tử Hách kia, cũng chính là trưởng tử của Tang Khâu gia, đột nhiên rất có hứng thú với hắn.”

Mục Lư Niên khiêu mi. “Nàng từng gặp qua hắn?”

“Chưa từng. Chỉ là luôn cảm thấy có bóng dáng hắn ở đây.”

Mục Lư Niên thấy nàng có vẻ mệt mỏi, cười nói: “Nàng ngủ một giấc trước đi, ngày mai, chúng ta nói chuyện này cũng không muộn, tạm thời không vội.”

Hai ngày tiếp theo, Thiên Hạ bị Mục Lư Niên nhồi nhét lịch sử hưng thịnh tột hại của Tang Khâu gia suốt trăm năm qua.

Vân Trường An nghe đến buồn nôn nhưng Thiên Hạ ngược lại, nghe đến nồng nhiệt.

“Ai có thể ngờ được một Tang Khâu gia thế gia vọng tộc, bên ngoài thì tươi đẹp vẻ vang nhưng thực chất đã sớm không thể che được sự hủ bại, thối nát bên trong.”

“Đúng vậy, cho nên năm đó, phụ thân của Tang Khâu Hoàng mới phá lệ tin tưởng lời nói của vị cao nhân đắc đạo kia, đem tất cả tài bảo đều đắp lên người Tang Khâu Tử Duệ.”

“Thế tộc trăm năm thì thế nào? Nếu như từ trong ra ngoài đều thối nát thì cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng phù hoa mà thôi.”

“Thiên Thiên, sao đột nhiên nàng lại cảm khái vậy?”

Thiên Hạ lắc đầu, không biết tại sao, từ lúc nàng bắt đầu có giấc mộng kia, liền tồn tại tâm lý mâu thuẫn cực lớn đối với thế gia vọng tộc. Có đôi lúc, nàng nghĩ, có phải có quan hệ với việc kiếp trước mình là Hầu phu nhân không?

Tang Khâu phủ.

Tang Khâu Tử Duệ đột nhiên bị thương, tất nhiên là kinh động đến toàn bộ Tang Khâu gia, không chỉ vậy, ngay cả các quan viên lớn nhỏ trong An Dương thành cũng liên tiếp tới thăm, giống như muốn có thể nghe thấy nửa câu tin tức gì đó.

Tang Khâu Tử Hách thân là huynh trưởng, lúc này ngoài biểu hiện lo lắng đối với đệ đệ, còn phải thu xếp mọi chuyện bên ngoài, đây mới là điều trọng yếu.

Tang Khâu Hoàng nhìn đứa cháu này giải quyết mọi chuyện toàn vẹn, chu đáo, cũng chỉ cười một tiếng cho qua.

Hai ngày sau, Tang Khâu phủ truyền ra tin tức vết thương của Tang Khâu công tử đã chuyển biến tốt đẹp, may mắn được thần y kịp thời cứu giúp nên không còn đáng ngại.

Ngay lúc này, ngoại trừ trái tim của các khuê nữ không còn căng thẳng nữa thì đại danh của Vân Trường An cũng bắt đầu nhanh chóng lưu truyền khắp An Dương thành.

Hơn nữa, thêm chuyện lần trước, hấn lập tức chữa khỏi cho Tang Khâu phu nhân. Danh tiếng của Vân Trường An lúc này gần như chỉ đứng sau Tang Khâu Tử Duệ.

Không biết có phải những thiếu nữ xinh đẹp kia vì thấy Vân Trường An đã cứu được Tang Khâu Tử Duệ hay không mà mỗi lần Vân Trường An xuất hiện trên phố sẽ có không ít người đến vây xem. Điều này khiến cho một người trước nay không thích náo nhiệt như Vân Trường An cảm thấy danh tiếng này thực sự nặng nề.

“Ngươi không vội rời đi à?”

Thiên Hạ nhìn Mục Lưu Niên đang nhàn nhã thoải mái phơi nắng cùng với mình hỏi.

“Ta chưa nói với nàng, lần này ta tới An Dương thành là vì Tang Khâu gia mà tới sao?”

Đầu ngón tay Thiên Hạ khẽ run, “Ngươi muốn tác động đến Tang Khâu gia?”

“Hoàng hậu đương triều là đích nữ Tang Khâu gia, cũng là thân cô cô của Tang Khâu Tử Duệ. Nhưng được sủng ái nhất lục cung không phải hoàng hậu mà là Mai quý phi.”

Thiên Hạ dường như hiểu ra cái gì đó, “Trường Bình vương phủ Mai trắc phi và vị Mai quý phi kia là thân tỷ muội?”

Mục Lưu Niên cười cười, ánh nắng ấm áp chiếu lên khuôn mặt không tính là trắng trẻo của hấn nhưng cũng lộ ra mấy phần khí tức ôn nhu.

“Nàng cũng biết không ít.”

“Thân là bí thuật sư, tự nhiên phải có thủ đoạn độc môn để biết những tình hình thực tế. Hơn nữa, đầu mối tin tức của Vân gia trải rộng khắp nơi.”

“Ừm, không tệ. Nghe nói hiện tại, cung đấu rất kịch liệt. Nàng nói, ta nên giúp ai đây?”

Thiên Hạ sững sốt, chuyện trọng yếu như này mà hấn lại có thể hỏi tùy ý như vậy sao? Trường Bình vương phủ còn đang nắm trong tay năm mươi vạn quân đấy!

“Ngươi tới là để thăm dò Tang Khâu gia, xem có đáng để ngươi yên tâm giúp đỡ phái hoàng hậu hay không đúng không?”

“Thông minh.” Mục Lưu Niên không keo kiệt tán dương một câu, cười nói: “Nếu vị kia nghiêng về Mai trắc phi vậy thì ta phải giúp một vị khác. Mấy năm nay, hấn không để cho ta sống được ngày nào yên ổn, vậy thì, chính hấn cũng đừng nghĩ đến yên ổn.”

Thiên Hạ bật cười, “Bên Trường Bình vương phủ thế nào?”

“Yên tâm! Trường Bình vương phủ, trên dưới đều một lòng một dạ. Nếu không một lòng một dạ thì dĩ nhiên không coi là người của Trường Bình vương phủ.”

Lời này của Mục Lưu Niên cần phải cẩn thận cân nhắc.

Thiên Hạ hiểu, đó chính là không coi Mai trắc phi là người của Trường Bình vương phủ.

“Nói như vậy, mục đích của chúng ta giống nhau?”

Mục Lưu Niên gật đầu một, “Thiên Thiên, nàng nói thật với ta, thấy Tang Khâu Tử Duệ, nàng đối với hấn...? Nàng có...?”

Mục Lưu Niên không thể nói thẳng ra nhưng nhìn vẻ mặt này của hấn, Thiên Hạ cũng biết hấn đang lo lắng điều gì.

“Tang Khâu công tử, kỳ danh quá lớn, nếu không phải vì ta bói ra có chút vướng mắc với hấn, ta cũng sẽ không chọn trợ giúp hấn. Bên cạnh hấn, có phong quang vô hạn, có cao noãn ôn dương nhưng với ta mà nói, cũng chỉ là một nắm mộ vô tình mà thôi.”

Nắm mộ vô tình? Nghe Thiên Hạ miêu tả như vậy, Mục Lưu Niên có chút bất ngờ.

“Nguyên So, mặc dù thân phận của ngươi cao hơn hấn, quyền thế lớn hơn hấn nhưng ngươi và hấn không giống nhau. Mấy năm nay, sự hợp tác giữa chúng ta vẫn luôn tốt đẹp, không phải sao?”

Hợp tác?

Từ này khiến ánh mắt Mục Lưu Niên tối sầm, “Thiên Thiên, ta nói rồi, những thứ ta làm cho nàng đều là ta cam tâm tình nguyện, cũng là để ta cảm thấy

an tâm.”

“Người muốn bảo trụ Trường Bình vương phủ còn ta muốn bảo trụ Vân gia, còn có Lâm gia nữa. Chung quy, mục đích của chúng ta giống nhau. Ta biết người giúp ta như vậy chẳng qua cũng vì lúc trước, ta đã cứu mạng người mà thôi. Nguyên Sơ, người không cần lãng phí tâm ý trên người ta.”

Mi tâm Mục Lư Niên nhú chặt, “Thiên Thiên, nàng nhất định phải dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với ta sao?”

Giọng nói của hắn có phần trầm khàn, u ám, giống như sắp nổi lên một cơn bão cực lớn, chỉ cần Thiên hạ nói thêm một câu nữa hay làm ra hành động nhỏ gì đó, sẽ lập tức bộc phát, không thể cứu vãn.

Thiên Hạ không lên tiếng, chỉ ngoảnh sang lẳng lặng nhìn hắn. Con người xán lạn như sao lúc này, thoát nhìn lẳng đọng, trong veo, không một vết bẩn.

Mục Lư Niên nhìn thấy hình ảnh của mình trong mắt nàng, mi tâm nhú chặt dần dần giãn ra.

“Thiên Thiên, ta thích nàng.”

An tĩnh một lúc lâu, Mục Lư Niên mới trầm giọng nói, đem Thiên Hạ đang nhập tâm suy nghĩ gọi trở về, nghe kỹ, dường như còn có một tia uly khuất.

Thiên Hạ nhú mày, nàng không biết nên đối mặt với hắn như nào cho phải. Chuyện tình cảm, nàng đã nhìn thấu từ lâu. Nếu như đời này đã có liên hệ chặt chẽ với bí thuật vậy thì, mình sẽ theo đuổi nó cả đời, làm một nó bí thuật sư cường đại thần bí, đây chẳng phải là điều tốt nhất sao?

Nhưng năm năm chung sống với nhau, nếu nói nàng không có nửa phần tình cảm với Mục Lư Niên là không thể nào. Nhưng những lúc nàng muốn đến gần Mục Lư Niên, ở chỗ sâu nhất đáy lòng nàng lại vang lên một giọng nói khác.

Đạo thanh âm kia quen thuộc đến mức có thể khuấy động lòng nàng.

Từ Trạch Viễn!

Nàng làm sao có thể quên được!

Mặc dù kiếp trước, mình phụ bạc người tốt, sau này cũng đã cứu hắn ra nhưng nếu không phải mình quá mức tin người thì sao hắn phải vướng vào vòng tai ương ngục tù?

Đời này, nàng chỉ nguyện bọn họ đều có thể tốt lành. Mình và hắn càng cách xa càng tốt!

Không vì cái gì khác, chỉ bởi vì mình có thân phận bí thuật sư, sau này sẽ mang đến ngày càng nhiều phiền phức cho Từ Trạch Viễn mà thôi. Nếu như thế, chỉ bằng cách xa hắn mới là thượng sách.

Nhưng mà vì sao, nửa đêm tỉnh mộng, thỉnh thoảng còn nhìn thấy hắn ở trong ngục, ánh mắt tuyệt vọng, chán chường nhìn mình?

Nàng nhanh chóng thu hồi tâm tư, không muốn Mục Lư Niên nhìn ra tâm sự của mình.

“Tang Khâu Tử Hách nuôi một vị cô nương ở bên ngoài đúng không?”

Thiên Hạ đột ngột hỏi khiến khí tức ai oán của Mục Lư Niên lúc trước phai nhạt không ít.

“Đúng vậy, vị cô nương kia chính là vũ khôi Mẫu đơn hội lần này, Mẫu Đơn.”

“Là vị được tặng chậu Lê hoa tuyết kia?” Ánh mắt Thiên Hạ khẽ híp lại. “Tìm thời gian thích hợp đi gặp vị Mẫu Đơn cô nương này một chút.”

“Nàng đã được người chuộc thân, vốn cũng chỉ bán nghệ không bán thân. Mọi người trong An Dương thành đều biết đại công tử Tang Khâu phủ yêu mến nàng, cho nên không có người dám đánh chủ ý lên nàng. Mẫu đơn hội lần này nghe nói là lần cuối cùng nàng xuất đầu lộ diện. Hôm nay, người đã sớm không còn ở nghệ các nữa.”

“Người có thể tìm được không?”

Mục Lư Niên có phần đắc ý, “Chuyện này không khó. Nhưng mà, nàng tìm người này có lợi ích gì?”

“Nghe nói vị Mẫu Đơn cô nương này sắc nghệ song tuyệt, lẽ nào người không muốn gặp?” Thiên Hạ không đáp mà hỏi ngược lại.

“Nghe nói vị cô nương này đã hai mươi tuổi, đúng là cũng nên lui về rồi. Nói cách khác, nhân lão sắc suy, nhảy múa có đẹp đến đâu chẳng nữa, nếu người không đẹp thì những công tử kia cũng sẽ không ngó ngang đến nàng.”

“Hai mươi tuổi?” Thiên Hạ thấp giọng nói một câu, “Vậy ta lại càng muốn gặp nàng một lần. Tang Khâu Tử Hách này tâm cơ thâm trầm, luôn mơ tưởng vị trí gia chủ Tang Khâu gia. Nghe nói, hắn vẫn giữ mình trong sạch, sao đột nhiên lại có hứng thú với một nữ tử lâu xanh chứ? Xuất thân nghệ kỹ như nàng ta sao có thể xứng bước qua cửa Tang Khâu gia chứ?”

Dứt lời, hai người nhìn nhau, rất nhanh hiểu ra cái gì đó.

Nữ tử phong trần đã hai mươi tuổi lại có thể hấp dẫn Tang Khâu Từ Hách, chỉ yêu một mình nàng, xem ra, đây tuyệt không phải hạng tầm thường.

“Bây giờ, thân thể Tang Khâu Từ Duệ bất tiện, ta cũng không tiện nhúng ta vào chuyện nhà bọn họ nhưng mà nói bóng nói gió thì ta vẫn không ngại.”

Mục Lưu Niên cười nhạt, “Thiên Hạ, nàng nói, nếu chuyện chúng ta liên thủ tương trợ Tang Khâu gia truyền về kinh thành, liệu vị kia có tức đến giậm chân không?”

“Người cho rằng đến bây giờ Hoàng thượng còn chưa nhận được tin tức về Vân Trường An ở đây sao?”

“Cũng đúng, nàng định bao giờ đi gặp vị Mẫu Đơn cô nương kia?” Mục Lưu Niên chỉ khiêu mi một, hần tất nhiên hiểu ý trong lời nói của Thiên Hạ, vì vậy, hần càng tuyệt đối không thể rời nàng nửa bước.

Nàng vẫn còn chưa phải là thê tử của hần, mặc dù có trở thành thê tử của hần cũng khó đảm bảo, vị kia sẽ không đánh chủ ý lên nàng. Cho nên, tất cả chỉ có thể cẩn thận, cẩn thận hơn, cẩn thận hơn nữa.

“Ngày mai đi. Bây giờ, Tang Khâu đại công tử đang bận rộn xã giao trong phủ, không thể một chốc một lát mà rảnh rỗi đến thăm nàng ta. Đây chính là một cơ hội.”

Bởi vì có hệ thống giao thiệp của Phương Thanh Sóc nên muốn gặp vị Mẫu Đơn cô nương này tự nhiên không có gì khó khăn.

Không biết có phải vị Mẫu Đơn cô nương kia muốn che giấu tung tích, không muốn người ta nắm được nhược điểm của mình hay không mà lại hẹn gặp Thiên Hạ ở Mẫu đơn uyển.

Phương Thanh Sóc lấy lý do là có muội muội của một người bạn muốn lãnh giáo tài múa của Mẫu Đơn cô nương, hẹn nàng ra đây.

“Nghe tiếng Mẫu Đơn cô nương tài múa cao tuyệt đã lâu, hôm nay nhờ mỹ ngôn của Phương công tử mà có thể gặp được Mẫu Đơn cô nương, quả thực là may mắn.”

Mẫu Đơn cô nương hôm nay mặc một bộ áo màu lam nhạt, bên ngoài là áo khoác màu lam viền hồng phấn, bên dưới là váy dài xếp nếp màu xanh da trời, trên cổ đeo một chuỗi ngọc kim ly, đồ trang sức trên đầu không nhiều, trên mặt trang điểm cũng hết sức đơn giản, dường như muốn thoát khỏi hình tượng vũ cơ trước kia lưu lại cho mọi người. (1)

“Vân tiểu thư khách khí. Tiểu nữ tử xuất thân thấp hèn, có thể được tiểu thư nhìn trúng, thực sự là may mắn.”

Thiên Hạ nâng mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng như sao của Mẫu Đơn cô nương. Ngôn từ giống như đang tự hạ thấp thân phận của mình nhưng thần thái lại không nhìn ra chút hèn mọn nào, quả thật khác biệt với những cô nương bình thường.

“Khó có dịp mời được cô nương, vậy ta xin bêu xấu gây một khúc trước, nếu có gì không ổn, xin cô nương chỉ giáo.”

“Vân tiểu thư khiêm tốn rồi. Xin mời!”

Giọng của Mẫu Đơn vẫn thanh thanh đậm đậm, không có khen ngợi cũng không hạ thấp, bất quá chỉ là đang nói chuyện với một người xa lạ mà thôi.

Khóe môi Thiên Hạ cong lên, Tam Thất đem thất huyền cầm ra, đặt lên đùi nàng.

Không lâu sau, liền nghe thấy một khúc đàn cổ xưa truyền ra, an tĩnh hài hòa, âm sắc êm dịu, khiến cho người ta không tự chủ bắt đầu dẫn dắt suy nghĩ của mình theo tiếng đàn.

Thiên Hạ hôm nay đeo một bộ kim bộ điêu, những sợi dây trang trí nhỏ dài, những viên hồng ngọc rơi trên trán. Mỗi khi nàng chuyển động đầu, kim bộ điêu lại lắc lư theo, những tiếng đing đang tuy nhỏ nhưng vô cùng thanh thúy, êm tai khiến người ta không nhận được mà nhìn thêm mấy lần.

Trong phòng, khói hương lượn lờ, lại kết hợp với những bông mẫu đơn hiếm có, rất nhanh khiến cho người ta có cảm giác đang ở chốn bồng lai tiên cảnh. Mẫu Đơn cô nương chỉ mơ màng cảm thấy đầu mình ngày càng nặng, mí mắt cũng không thể nâng lên được, nhưng trừ những cái đó ra cũng không thấy có chỗ nào bất thường.

Mẫu Đơn cô nương thân ở thanh lâu mấy năm, làm sao có thể không biết những thứ hạ cừ lưu kia chứ? (2)

Nhưng bây giờ, rõ ràng, nàng không cảm nhận được bất kỳ loại thuốc này, cái này cũng tuyệt không phải là thuốc. Nhưng mà dường như, càng ngày nàng càng mệt mỏi, chẳng lẽ, là do mấy ngày qua nghỉ ngơi không tốt?

Mí mắt Mẫu Đơn ngày càng nặng, tiếng đàn bên tai dường như càng ngày càng xa, giống như một màn sương khói, sẽ lập tức tan biến trước mắt mình.

“Hình như tình cảm của Mẫu Đơn cô nương và Tang Khâu đại công tử rất tốt.”

Lời nói như vô ý lại thêm tiếng đàn nhiếp tâm nhẹ nhàng chui vào tai Mẫu Đơn.

“Ừm. Tình cảm của chúng ta vô cùng tốt, ai cũng không thể chia rẽ chúng ta. Ai cũng không thể!” Thanh âm của Mẫu Đơn có phần bất ổn, không biết là

vì kích động khi nói đến chuyện này hay vì thuật thôi miên của Thiển Hạ vẫn chưa ổn định lắm.

Thiển Hạ hơi nhếch môi, tay vẫn không ngừng gảy đàn, “Nhưng mà, cô nghĩ hẳn sẽ đón cô qua cửa sao?”

Mi mắt Mẫu Đơn lúc này đã khép lại, mi tâm nhú chặt, một lúc lâu mới nói: “Chỉ cần có thể ở bên cạnh chàng, cho dù làm nô tỳ, ta cũng cam tâm tình nguyện.”

“Làm nô tỳ? Cô cho rằng Tang Khâu thiếu phu nhân tương lai sẽ chấp nhận sự tồn tại của cô ư?”

Đôi môi đỏ tươi của Mẫu Đơn khẽ run rẩy, Thiển Hạ thấy rất rõ ràng những biến hóa vi diệu trên khuôn mặt nàng.

“Nàng ta sẽ cho phép.”

Thiển Hạ cẩn thận nhìn sắc mặt nàng, có rầu rĩ, có tự tin. Loại biểu tình mâu thuẫn này lại có thể đồng thời xuất hiện trên mặt nàng, không thể không nói, trong lòng nàng thực sự còn ẩn giấu bí mật.

Có thể tự tin Tang Khâu thiếu phu nhân sẽ chấp nhận nàng, điều này nói lên cái gì?

Tiếng đàn của Thiển Hạ dần dần dồn dập, không lâu sau đã không dấu vết chuyển sang một ca khúc khác.

Mà cũng không ai biết rằng, từ lúc Thiển Hạ chuyển khúc, trong mắt Mẫu Đơn, nói chính xác là trong đầu Mẫu đơn, đã chuyển sang một cảnh tượng khác.

Đây cũng chính là ảo cảnh!

Mặc dù, trọng đồng của Thiển Hạ có thể khiến người ta sản sinh ra ảo giác nhưng nếu đối phương không nhìn vào mắt nàng mà đang ngủ giống như Mẫu Đơn hiện giờ, vậy thì phải dùng tiếng đàn, huân hương cùng một số việc khác để dẫn dắt tâm trí mới có thể khiến đối phương hoàn toàn rơi vào trong ảo cảnh mà Thiển Hạ tạo ra.

Mà những thứ kia cũng không khác thuốc là mấy.

Huyền thuật của Thiển hạ chủ yếu là dựa vào trọng đồng của nàng, cho nên, sau đó sẽ không hề để lại bất kỳ di chứng nào cho đối phương, thậm chí còn có thể làm cho đối phương dựa theo ý nghĩ của nàng mà nhớ lại thứ gì đó.

Mà lúc này, bên ngoài tiểu viện, Vân Trường An theo tiếng đàn biến đổi, tay cầm chén trà không tự chủ nắm chặt. Mặc dù, hẳn hết sức thả lỏng, không có cảm giác khẩn trương nhưng vẫn có một vài động tác nhỏ vô tình lộ ra, để cho Mục Lư Niên bắt được đầu mối.

Mục Lư Niên là ai?

Hắn là chủ nhân của Dạ Sát. Dưới trướng, hắn tự tay tỉ mỉ bồi dưỡng một nhóm chuyên nhìn sắc mặt người khác. Có thể nhìn thấu từng động tác nhỏ nhất của đối phương, một nét mặt, một ánh mắt hay chỉ là biến đổi âm sắc giọng nói, ... từ đó suy đoán ra hoạt động tâm lý của người này.

Tuy nhân số không nhiều nhưng quý hồ tinh bất quý hồ đa.

Nếu Mục Lư Niên có thể tự mình bồi dưỡng được một nhóm người như vậy, đương nhiên, bản thân hẳn chính là cao thủ trong đó.

Mà trong năm năm qua, hẳn giảng giải phương diện này cho Thiển Hạ, cũng trợ giúp rất nhiều cho việc nâng cao bí thuật của nàng. Chính là tâm lý ám thị trong miệng hắn đã giúp Thiển Hạ đột phá tầng tầng lớp lớp trở ngại, năm năm liền trở thành một bí thuật sư tư thâm.

Đương nhiên, Thiển Hạ không biết, để đào tạo được một bí thuật sư, ngắn thì chục năm, lâu thì mấy chục năm.

Đây cũng là vì sao, sau năm đó, Hoàng thượng gần như không để ý gì đến Vân gia nữa. Nhưng tuổi của Vân Thương Ly càng lớn, hắn lại tựa như càng ngày càng kiêng kỵ, lại càng ngày càng muốn trấn an lôi kéo.

“Từ khúc thay đổi, tâm cảnh cũng thay đổi. Thiển Thiển không có nguy hiểm gì chứ?”

Vân Trường An chợt hoàn hồn nhìn đôi mắt ung của Mục Lư Niên đang nhìn chăm chăm vào mình, hết sức khó khăn nuốt một ngụm, sau đó mới nói: “Sẽ không. Nhưng mà, việc này tiêu hao rất nhiều thể lực và tinh thần lực của nàng. Đây là lần đầu tiên nàng làm mà không có mặt chúng ta, cho nên, ta lo nàng sẽ không chịu được, ngộ nhờ lại hôn mê.”

“Sẽ không!”

Mục Lư Niên dứt khoát cắt lời hắn, “Thiển Thiển sẽ không! Nàng biết rõ mình đang làm gì, nàng cũng có năng lực hoàn thành tốt đẹp tất cả mọi việc một mình.”

Đối với sự tin tưởng của Mục Lư Niên, Vân Trường An nhất thời không biết nói gì, nhưng mà, nháy mắt, hắn cảm thấy chỉ có Mục Lư Niên như vậy mới có tư cách bảo vệ Thiển Hạ. Suy cho cùng, nếu không thể hoàn toàn tin tưởng và tín nhiệm nàng thì làm sao dám nói đến cái gọi là tương tri tương thủ?(3)

Vân Trường An bỗng nhiên ý thức được điểm này, nhất thời có chút buồn bã, mình và Thiên hạ có thể nói là gần như năm năm chung sống sớm tối có nhau, tất cả mọi thứ về nàng có thể nói là nắm rõ như lòng bàn tay. Vậy mà, lần đầu tiên nàng làm chuyện lớn như này một mình, hẳn lại không hoàn toàn yên tâm, thậm chí còn có phần lo lắng. Nhưng mà, Mục Lưu Niên lại khác!

“Người đâu, xem huyết yển cách thủy đã xong chưa? Thuận tiện bảo bọn họ hầm thêm chút canh gà, lát nữa cho nàng bồi bổ.”

Nghe Mục Lưu Niên phân phó, Vân Trường An biết hẳn cũng đang lo lắng cho Thiên hạ, nhưng cách hẳn lo lắng lại hoàn toàn khác với mình.

Hắn không lo Thiên Hạ sẽ thất thủ mà lo nàng có thể sẽ mệt mỏi quá sức.

Vân Trường An đột nhiên phát hiện ra mình thực ra không hiểu gì về Thiên Hạ, lại càng không hiểu gì về nam nhân trước mặt này.

Ước chừng qua nửa canh giờ nữa, tiếng đàn dần yếu đi.

Tâm Vân Trường An nháy mắt nhảy lên cổ họng, biết rõ căn bản không thể nhìn được sang bên kia nhưng vẫn không nhịn được đưa cổ nhìn quanh.

So với hẳn, Mục Lưu Niên bình tĩnh hơn nhiều.

Lát sau, Thiên Hạ chậm rãi đi tới, sau lưng là Tam Thất hơi lo lắng, ôm đàn trong tay.

“Thành công?” Mục Lưu Niên tùy ý hỏi, khoe môi tạo thành đường cong, vẽ lên một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Người Nguyên Ý?

“Thành công?” Mục Lưu Niên tùy ý hỏi, khoe môi tạo thành đường cong, vẽ lên một nụ cười.

“Ừm.” Thiên Hạ gật đầu một, sắc mặt hơi tái nhưng cũng không che giấu được sự đắc ý.

“Đến đây.” Mục Lưu Niên đỡ Thiên Hạ ngồi xuống, Phương Thanh Sóc đứng lúc tự mình bưng huyết yển cách thủy tới.

“Nhân lúc còn nóng ăn cái này trước.”

Thiên Hạ cũng không từ chối, đưa tay cầm lấy thìa nhẹ nhàng khuấy mấy cái, chậm rãi ăn.

Vì nóng nên Thiên Hạ ăn rất chậm, Mục Lưu Niên cũng không thúc giục, mắt không chớp lấy một, si mê nhìn nàng, chỉ sợ bỏ qua mỗi lần nhắm nuốt của nàng. Đường như, đáng vẻ nàng lúc ăn so với oanh ca yển vũ bên ngoài còn đẹp hơn gấp mấy lần.

Cuối cùng, Thiên Hạ cũng ăn hết chén huyết yển kia. Mục Lưu Niên lúc này mới hài lòng gật đầu một, “Thanh Sóc, bữa tối nay nhớ bảo hầm canh gà thật kỹ.”

“Dạ, thuộc hạ đã rõ, chủ tử yên tâm”

Thiên Hạ gạt lông mày, không biết có phải vì vừa ăn huyết nóng không mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã có mấy phần hồng hào.

“Thế nào? Có thu hoạch gì không?”

“Mẫu Đơn này quả nhiên không đơn giản. Từ chỗ nàng ta biết được, chính thất phu nhân tương lai của Tang Khâu Từ Hách là tiểu thư đích xuất Nhâm gia, hay chính là biểu muội của hẳn.”

“Chuyện này cũng rất bình thường, thông gia cũng chỉ là để thắt chặt thêm quan hệ lợi ích của bọn họ mà thôi.”

Thiên Hạ lắc đầu, “Vị Nhâm tiểu thư này mặc dù xuất thân không tệ nhưng tính tình mềm yếu, là một vị chủ nhân dễ ức hiếp. Người nói, nếu Tang Khâu Từ Hách một lòng muốn trở thành gia chủ Tang Khâu gia, tại sao lại chọn một mối hôn sự như vậy? Cô nương Nhâm gia tuy không nhiều nhưng không nhất thiết phải chọn một người yếu đuối như vậy?”

“Có lý, phàm là đương gia chủ mẫu, người nào không hành sự lão luyện, thủ đoạn phi thường? Tang Khâu Từ Hách sao có thể chọn cho mình một cô nương như vậy làm vợ? Chẳng lẽ?”

Vân Trường An còn chưa dứt lời, lại thấy hai cặp mắt ngăm cười đang bắn về phía mình, thoáng giật mình, lòi ra đến khóe miệng cũng nuốt ngược trở lại.

“Đây là vị tiểu thư nào của Nhâm gia?” Mục Lưu Niên cười hỏi.

“Đích xuất tam tiểu thư, khuê danh Ngọc Kiều.”

Mục Lưu Niên gật đầu một, “Sai người nhìn chăm chăm Nhâm Ngọc Kiều, lại phái người đi điều tra tường tận tất cả thân gia bối cảnh. Nhất là, ngoài người trong nhà, nàng ta còn hay qua lại với những ai nữa?”

“Dạ, chủ tử.”

Chỉ nghe thấy tiếng gió, không thấy bóng người, nhưng Thiên Hạ biết lúc này, chắc chắn đã có người đi tới Nhâm gia.

“Tang Khâu Tử Hách mưu sâu kế hiểm, Mẫu Đơn cô nương ở lại đây, sợ rằng sẽ có lời lọt ra ngoài. Cho dù, nàng ta là nữ tử hán sùng ái nhưng không phải có chuyện gì cũng nói hết với nàng ta.” Thiên Hạ có chút tiếc nuối nói.

“Vậy lần này Tang Khâu Tử Duệ bị tập kích, rồi trúng độc, có liên quan tới Tang Khâu Tử Hách không?”

“Mẫu Đơn cũng không biết gì về chuyện lần này, chỉ lảng máng biết được, không phải Tang Khâu Tử Hách ra tay.”

“Không phải hán? Chẳng lẽ, còn có một thế lực ngầm ở An Dương thành?” Vân Trường An có chút đau đầu, bắt đầu có phản hồi hận vì đi cùng Thiên Hạ đến An Dương thành.

“Nếu như ta là Tang Khâu Tử Hách, ta cũng sẽ không chọn lúc này để ra tay. Thời cơ không thích hợp! Tang Khâu Tử Duệ mới gây ra động tĩnh lớn như vậy ở An Dương thành, mặc dù người ngoài không rõ nhưng Tang Khâu Tử Hách làm sao có thể không biết là ai ra tay được? Xuất thủ bây giờ đối với hán chẳng khác nào tự dẫn lửa thiêu thân?”

Thiên Hạ rất đồng ý với phân tích của Mục Lưu Niên: “Ta cũng cho rằng không phải hán. Tang Khâu Tử Hách còn chưa ngu đến vậy. Xem ra, bây giờ, chúng ta chỉ có thể ở An Dương thành ngồi đợi.”

“Không vội, nhưng gì nên biết chúng ta cũng đã biết hết rồi. Kế tiếp, phải ngồi xem bản lĩnh của Tang Khâu Tử Duệ đến đâu! Công tử danh khắp thiên hạ bị hạ độc trọng thương, nhục nhã như vậy, ta không tin hán có thể nhịn được.”

Đúng như Mục Lưu Niên dự đoán, Tang Khâu Tử Duệ mới miễn cưỡng nửa ngồi dậy được trên giường đã lập tức tiến hành an bài.

Tang Khâu lão thái gia cũng vô cùng coi trọng chuyện này. Mặc dù, hán tức giận kẻ ra tay với Tang Khâu Tử Duệ nhưng hán cũng rất chắc chắn, người này không phải đại tôn nhi của mình.

“Tổ phụ yên tâm, tổn thương ta, ta sẽ trả lại gấp bội.” Tang Khâu Tử Duệ khẽ thở gấp một hơi, giọng điệu kiên định nói.

Lão thái gia vuốt chòm râu bạc trắng, người hơi quay lại, “Lần này, không phải đại ca ngại.”

“Tổ phụ yên tâm, tôn nhi biết.”

Tang Khâu Hoàng lúc này cũng đi vào, thấy nhi tử đang ngồi dựa vào trên giường, sắc mặt giống như tóc hán, trắng bệch như tuyết, lập tức nhíu nhíu mày.

Lão thái gia biết đứa con trai này không phải là người giỏi nói năng, hơn nữa, lại còn mềm lòng, nhịn không được

“Hoàng nhi, hộ vệ bên cạnh Tử Duệ có lẽ quá ít. Mặc dù, võ công của nó không kém nhưng cũng không thể chống lại được người đồng thế mạnh. Huống chi, ai cũng không ngờ tới, lần này bọn chúng lại nghĩ ra mưu kế bức này, tập kích trước một lần, khiến chúng ta thiếu cảnh giác. Luôn cho là trong thời gian ngắn, đối phương sẽ không xuất thủ nữa nhưng thực không ngờ, lại bị người ta tính kế.”

“Phụ thân nói rất đúng, Duệ nhi sau này xuất môn phải mang theo nhiều người một chút.”

“Có thể nắm rõ hành tung của Duệ nhi, hiển nhiên không phải là ngoại nhân.” Lão thái gia thấy Tang Khâu Hoàng vẫn không hiểu, nhịn không được nhắc nhở lần nữa.

Sắc mặt Tang Khâu Hoàng trắng bệch, ánh mắt nhìn về phía con trai mình sinh ra nhiều thêm mấy phần hổ thẹn và bất đắc dĩ, cuối cùng hóa thành một tiếng than nhẹ, trầm mặc hồi lâu.

Lão thái gia thấy hán như vậy, nhắm mắt không nói, dường như đang chờ hán cho mình một đáp án, lại dường như đang chờ Tang Khâu Tử Duệ có thể đưa ra một quyết định giống mình.

Bầu không khí trong phòng có chút cứng ngắc, còn có chút lúng túng. Lão thái gia tuổi đã lớn nhưng thân là gia chủ đại gia tộc nhiều năm, khí thế trên người tất nhiên không tầm thường. Bầu không khí dần dần trở nên trầm muộn, mơ hồ có dấu hiệu bạo phát.

Tang Khâu Hoàng nhíu chặt mày, ánh mắt thử dò xét, cuối cùng vẫn thua trận.

“Phụ thân, năm đó, là ta có lỗi với nàng. Nếu không phải tại ta muốn con trai trưởng thì phải có con trước, cũng sẽ không hại nàng đoạn tử.”

Lời này vừa nói ra, Tang Khâu Tử Duệ khẽ nhắm mắt, trong nháy mắt đó, dường như hiện lên vô vàn thất vọng, con người vốn sáng như sao, lúc này đã lạng lã thất sắc.

Tay của lão thái gia đặt trên bàn đã nắm chặt, môi cũng mím chặt, nhìn chằm chằm đứa con trai này.

“Phụ thân, dù thế nào đi nữa, Duệ nhi cũng là con trai ruột của ta. Hơn nữa, lại còn là lương đồng chí tài của Tang Khâu gia ta. Hôm nay, hắn bị người mưu hại đến mức bị thương, dĩ nhiên phải tìm ra hung thủ. Mặc dù, ta cảm thấy mắc nợ nàng nhưng tự nhận thấy, những năm qua đã cực kỳ buông thả cho nàng. Huống chi, lần này, nàng lại dám tiết lộ hành tung của Tử Duệ ra ngoài, bất luận thế nào đi nữa, ta sẽ sai người coi chừng chặt chẽ. Xử trí như nào, chờ chủ ý của Duệ nhi.”

Tang Khâu Tử Duệ mi mắt giật giật, khóe môi có phần cong lên, khi mở mắt ra, đã hiểu hết mọi chuyện.

Bàn tay đang nắm chặt của lão thái gia cũng nói lỏng, ánh mắt nhìn về phía Tang Khâu Hoàng có mấy phần ảm áp, “Có thăm dò được gì không?”

“Hồi phụ thân, kinh thành Mai gia.”

Lão thái gia lại bắt đầu nổi giận: “Nàng có quan hệ với Mai gia từ bao giờ?”

“Hồi phụ thân, cụ thể, nhi tử cũng chưa hỏi rõ, nhưng có một vài điểm, nhi tử có thể xác định, đó là Duệ nhi đã trở thành cái đinh trong mắt Mai gia. Mà muội muội ở trong cung bấy giờ?”

Tang Khâu Tử Duệ lúc này cũng đã hoàn toàn bình tĩnh lại: “Mai gia càng sốt ruột càng chứng tỏ địa vị của cô cô trong cung bây giờ vững chắc. Bọn họ không tìm được cơ hội xuống tay với cô cô và nhị hoàng tử nên muốn nghĩ cách ra tay từ Tang Khâu gia chúng ta.”

Tang Khâu Tử Duệ mở miệng nói chuyện khiến bầu không khí trong phòng hòa hoãn không ít.

Mặt mày lão thái gia giãn ra, gật đầu nói: “Duệ nhi nói không sai. Nếu bọn chúng có bản lĩnh hạ thủ với hoàng hậu và nhị hoàng tử thì đã không xúi giục người này ra tay với chúng ta. Xem ra, Mai gia có chút nóng vội.”

“Tổ phụ yên tâm, lúc này, phỏng chừng Hoàng thượng đã nhận được tin tức ta bị trọng thương. Thứ nhất, là khiến Hoàng thượng biết, vị Tang Khâu công tử danh khắp thiên hạ cũng chỉ là một người bình thường, cũng sẽ thụ thương chảy máu, như vậy, cũng buông lỏng đối với Tang Khâu gia, đối với cô cô và nhị hoàng tử cũng có lợi, không có hại.”

Tang Khâu Tử Duệ ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Và lại, Hoàng thượng vốn đa nghi. Ở An Dương thành, ai nấy đều biết Tang Khâu gia là thế gia trăm năm, người nào dám ở đây sinh sự? Nếu có người thêm thất thì Hoàng thượng chắc chắn sẽ hoài nghi lên đầu Mai gia.”

Mặt mày lão thái gia lập tức buông lỏng rất nhiều, khóe môi chứa ý cười: “Tốt! Không hổ là con nối dòng của Tang Khâu gia ta, quả nhiên là suy nghĩ thấu đáo, chặt chẽ. Không nghĩ ra, người đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ.”

“Tôn nhi vốn dự tính, bất kể người hại ta có phải người Mai gia hay không cũng phải lôi bọn họ xuống nước. Hôm nay, cũng chỉ là chó ngáp phải ruồi mà thôi.”

Tang Khâu Tử Duệ vừa nói vừa nhìn về phía Tang Khâu Hoàng, ánh mắt nhiều thêm mấy phần tín nhiệm. Người phụ thân này ít nhất không đến mức che chở cho nữ nhân kia mà bỏ mặc tính mạng của mình.

Cuối cùng cũng không uống nhiều năm kính trọng hấn như vậy.

“Đồn đãi bên ngoài về Vân công tử?” Tang Khâu Hoàng nghĩ tới náo nhiệt mấy ngày gần đây, không phải cũng liên quan đến đứa con trai này chứ?

“Nếu đã phải làm lớn chuyện thì tự nhiên cũng muốn nâng cấp bậc của Vân gia lên. Vừa vặn, hấn là nhi tử của Vân Thương Ly, có thể nói là, ông trời phù hộ cho ta.”

Đối với thân phận bí thuật sư của Vân Thương Ly, tất nhiên là cực kỳ ít người biết nhưng Tang Khâu gia lão thái gia làm sao có thể không biết? Hai vị gia chủ tương lai của Tang Khâu gia làm sao có thể không biết?

Người thiên hạ cho rằng hấn là thư sinh, là thương nhân thấp hèn, có kín đáo phê bình, có khen chê bất đồng, nhưng bọn họ lại không biết, Hoàng thượng thương cái gì? Nhân rồi cái gì? Tất cả chỉ là để che giấu thân phận mà thôi.

Hoàng thượng muốn dùng hấn, cũng kiêng kỵ bản lĩnh của hấn!

Nếu không dùng thì lo lắng bị người khác đoạt mất. Nhưng nếu giết thì lại luyến tiếc! Quan trọng nhất là, ân giúp đỡ của Vân lão gia chủ năm ấy, không cho phép hấn làm như vậy!

Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu mà mấy năm nay, Vân Thương Ly lựa chọn giấu kín hậu thế.

“Thân phận Vân gia có chút đặc thù. Hôm nay, tin tức về Vân Trường An ở An Dương thành tất nhiên cũng đã đến tai Hoàng thượng. Như vậy, càng tốt! Mặc dù, chúng ta lợi dụng Vân Trường An nhưng cũng coi như cấp cho Hoàng thượng một liều an thần, cũng giúp Vân gia thờ phào nhẹ nhõm.”

Tang Khâu Hoàng phân tích thấu đáo xong, lại nhìn về phía lão thái gia: “Theo nhi tử thấy, Duệ nhi làm như vậy, vừa cho Vân gia mặt mũi, vừa có thể thuyết phục Vân gia giúp đỡ nhi hoàng tử, có thể xem là một nước cờ hay!”

Tiền lão thái gia và Tang Khâu Hoàng đi, sắc mặt Tang Khâu Tử Duệ âm trầm hơn rất nhiều.

Trương Phong tiến vào, khoanh tay đứng trước giường: “Công tử, có cần thuộc hạ thăm vấn Lưu thị một lần nữa không?”

Lưu thị nguyên là phòng thiếp thất đầu tiên của Tang Khâu Hoàng, xuất thân cũng coi như không kém, là đích nữ của một tiểu quan, vào cửa sau Phó thị một năm.

Năm đó, Lưu thị vừa vào cửa không lâu liền có bầu, mà Phó thị vẫn không hề có động tĩnh gì. Thế gia huân quý đương nhiên không muốn thiếp thất có thai trước, vậy nên mới có chuyện xảy ra.

Hơn nữa, Phó thị xuất thân danh môn, thành thân mới một năm, tiểu thiếp lại có tin vui, tóm lại không phải chuyện tốt lành gì. Nếu vậy, tương lai con thiếp thất lại là trưởng tử, chẳng phải càng thêm khó xử? Đặc biệt, Tang Khâu Hoàng lại còn là người thừa kế Tang Khâu gia, tự nhiên, thân phận càng thêm tệ hại.

Cũng bởi vậy, mặc dù Tang Khâu Hoàng có phần sủng ái Lưu thị nhưng vẫn ngoan tâm sai người cho nàng uống hoa hồng.

Không ngờ giữa đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lưu thị xuất huyết quá nhiều, suýt nữa không giữ được mạng, lại còn khiến nàng ta mất đi tư cách làm mẹ.

Tang Khâu Hoàng biết chuyện, thấy thẹn trong lòng. Hắn vốn mềm lòng, hơn nữa, Lưu thị lại là tiểu gia bích ngọc, thái độ lại luôn mềm mỏng, nói gì nghe vậy, tự nhiên càng khiến hắn thương tiếc.

Từ đó, Tang Khâu Hoàng đối với nàng ta càng phá lệ sủng ái. Mặc dù không được coi trọng như Phó thị nhưng cũng hơn nhiều so với mấy phòng thiếp thất khác. Mười mấy năm qua, nàng ta vẫn được sủng ái như lúc đầu.

Mấy năm gần đây, Lưu thị vẫn luôn tỏ ra kính trọng phu nhân nhưng cũng không ít lần ngầm ngáng chân. Mà Phó thị cũng có lẽ bởi vì mềm lòng, cũng có lẽ bởi vì cảm thấy có phần mắc nợ nàng, cho nên, vẫn luôn nhẫn nhịn nàng. Không ngờ, ngược lại, càng khiến cho nàng ta ngày càng kiêu ngạo.

“Tất nhiên là phải thăm vấn.” Trong mắt Tang Khâu Tử Duệ nổi lên một tầng hàn băng, hàn khí bốc ra bên ngoài, “Không chỉ nàng ta, mà còn tất cả người trong viện của nàng ta, bắt lại tra hỏi kỹ lưỡng, một người cũng không bỏ sót.”

“Dạ, công tử.” Trương Phong do dự một chút, vẫn hỏi: “Vậy có thể dụng hình đối với Lưu thị không ạ?”

“Có gì không thể?” Tang Khâu Tử Duệ nhếch môi cười, nhưng thoát nhìn có vẻ lạnh nhạt: “Mấy năm nay, bởi vì nàng ta không thể có con mà không ít lần diễn trò thương cảm trước mặt phụ thân. Hừ! Nếu quả thực đau lòng đến chết, sao còn có tâm tình tô môi kẻ này? Rõ ràng là một nữ tử tâm cơ thâm trầm, chỉ một phụ thân còn coi như trân bảo. Uống phí tâm lòng của mẫu thân đối với ả.”

Trương Phong rù mắt, chuyện như này, hắn nào dám tiếp lời.

“Được rồi, người lui xuống đi, bảo Trương Bình đến gặp ta.” Tang Khâu Tử Duệ lúc này đầu còn suy yếu như lúc trước mặt bọn lão thái gia? Nói chuyện một lát, tuy không thể nói là trung khí mười phần nhưng cũng từng câu từng chữ rõ ràng, không đến nỗi nói mấy câu lại phải thở dốc.

“Dạ, công tử.”

Trương Bình là ám vệ của Tang Khâu Tử Duệ. Lúc Tang Khâu Tử Duệ bị tập kích, nếu không có hắn thì sợ rằng đã mất mạng rồi.

“Không biết công tử có gì phân phó?” Trương Bình một thân hắc y, vừa bước vào đã thấp đầu, vô cùng cung kính.

“Chuyện ta bảo người tra thế nào rồi?”

“Hồi công tử, thuộc hạ đã truy lùng người bên cạnh Lưu thị, tìm được chỗ ẩn thân bí mật của người Mai gia ở An Dương thành. Hiện tại, đã phái người âm thầm bao vây.”

“Tìm một lý do ép bọn họ rời đi, sau đó giữa đường giả như bọn họ gặp phải giặc cướp.”

“Dạ, công tử.” Đi theo Tang Khâu Tử Duệ nhiều năm, Trương Bình biết rõ nên xử lý loại chuyện này như thế nào. “Hồi công tử, có cần đem một nhân chứng về không ạ?”

“Không cần! Tra hỏi tại chỗ, ép ra được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu.”

“Dạ, công tử. Thuộc hạ xin cáo lui.”

Tang Khâu Tử Duệ di chuyển thân thể. Thương thế của hắn nặng như nào, hắn hiểu rõ. Máu chảy không ít, hơn nữa, vị trí vết thương còn ở chỗ vô cùng nguy hiểm. Nhưng ở thời khắc mấu chốt, hắn đã kịp bảo vệ tâm mạch.

Hắn đã sớm đoán được sẽ có người làm hại hắn, vẫn luôn chờ đối phương ra tay, chỉ là không nghĩ tới, đối phương lại xuất ra cao kế như vậy. Đầu tiên là phái người đến thăm dò thực lực của hắn, sau đó mới chân chính phái người đến ám sát. Đối phương thật đúng là rất coi trọng hắn!

Khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn là đối phương không từ bất kỳ thủ đoạn nào, còn hạ độc trên binh khí.

Nếu không phải hắn sớm bảo vệ tâm mạch, chỉ sợ đến lúc độc phát công tâm, thì ngay cả Ngọc Ly Tử có đến cũng không cứu được.

Nghĩ tới lần này đánh bừa mà trúng lại cuốn cả Vân Trường An vào, như vậy cũng tốt, ít nhất, có thể thừa dịp mượn lực Vân gia. Vừa nghĩ tới đôi con người đen như mực kia, Tang Khâu Tử Duệ có chút hoảng hốt. Dưới lớp mạng trắng, phải là khuôn mặt xinh đẹp như thế nào mới có thể xứng được với cặp mắt lấp lánh như sao kia?

Trường Phong lần nữa tiến vào, phát hiện chủ tử dường như đang suy nghĩ gì đó đến xuất thần.

“Khởi bẩm công tử, kinh thành truyền tin đến. Tin tức ngài bị trọng thương đã truyền vào trong cung, hoàng hậu và nhị hoàng tử đều vô cùng lo lắng. Nhị hoàng tử đã xin ý chỉ rời kinh.”

Mất Tang Khâu Tử Duệ chợt lóe lên, cười nhạt: “Tốt lắm, nhớ kỹ, điều thêm nhân thủ bảo hộ dọc đường, ta muốn hắn bình an đến An Dương thành.”

“Dạ, công tử.”

“Hoàng thượng có biểu hiện gì không?”

“Hoàng thượng cũng chỉ trấn an hoàng hậu một phen, nghe nói, lại lệnh nhị hoàng tử dẫn theo hai vị ngự y và một số thuốc bổ xuất hành. Ngoài ra hôm qua, Hoàng thượng còn tìm lý do, giảm bớt một số quyền hành của đại hoàng tử ở hộ bộ.”

Tang Khâu Tử Duệ nhún mày, “Vậy cũng là một loại thái độ. Như vậy ngược lại cũng không uổng công ta diễn khổ nhục kế.”

“Công tử, xin thứ cho thuốc hạ lớn mật. Lần này, ngài thực sự quá mạo hiểm. Ngộ nhờ độc kia?”

“Không có ngộ nhờ! Người làm đại sự, tất nhiên phải đối đầu với nguy hiểm ngày càng lớn. Không có nguy hiểm làm sao có thể có được hiệu quả ta mong muốn. Đối với bên ngoài, ngậm chặt miệng, vẫn nói ta bị thương nặng, chưa thể rời giường.”

“Dạ, công tử.”

Đêm đó, mấy người Thiên Hạ vẫn còn ở lại Mẫu đơn uyển.

Không phải vì Thiên Hạ luyện tiếu cảnh đẹp nơi này, cũng không phải vì Mục Lư Niên kiên trì mà vì buổi chiều Thiên Hạ ngủ say, mãi đến giờ hội mới tỉnh. (21-23h)

Đương nhiên, cũng bỏ lỡ bữa tối.

Phượng Thanh Sóc vừa nghe tiểu thư tỉnh, lập tức sai người đưa cơm nước tinh xảo qua, dĩ nhiên, bên trong không thể thiếu được một bát canh gà mùi vị hấp dẫn.

Thiên Hạ ngủ lâu như vậy, vốn cũng không muốn ăn uống gì nhưng Mục Lư Niên lại ở bên cạnh nhìn nàng, khiến nàng không có cách nào, chỉ có thể đem canh uống sạch.

Về điểm này, Vân Trường An vẫn phải bội phục Mục Lư Niên.

Thiên Hạ kén ăn nổi tiếng Phượng Hoàng sơn. Nàng không muốn ăn cái gì thì cho dù bỏ đói ba ngày, nàng cũng không chịu ăn, rất bướng bỉnh. Vì chuyện này, phụ thân và Hải gia gia đã nghĩ rất nhiều cách, nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả.

Vậy mà gặp Mục Lư Niên, nha đầu này hết lần này đến lần khác đều hết cách.

Thiên Hạ kén ăn, hơn nữa, đa số thời điểm kén ăn, còn là xem tâm tình.

Tâm tình tốt thì ăn nhiều một chút. Tâm tình không tốt thì gần như một ngụm canh cũng không chịu uống. Nàng không phải là thực sự ghét ăn một số thứ gì đó mà thích ăn cái gì cũng phải dựa vào tâm tình lúc đó. Đây cũng là điểm khiến tất cả mọi người đau đầu.

Ăn xong, Mục Lư Niên dẫn Thiên Hạ ra sau viện.

Vân Trường An vẫn luôn đi theo. Lúc này mới để ý, phía sau Mẫu đơn uyển lại có nhà dân.

“Chỗ này ta bảo Thanh Sóc mua năm ngoái vì muốn có một nơi an tĩnh cho mình ở. Ở đây rất an toàn, yên tâm đi.”

Hôm Vân Trường An cứu Tang Khâu Tử Duệ xong vẫn một mực suy nghĩ, bọn họ để lộ tung tích, ngộ nhờ bị người khác để mắt tới thì phải làm sao? Hẳn thì khá hơn một chút, dù sao cũng có quyền cước phòng thân nhưng muối muối một chút công phu cũng không có, ngộ nhờ có chuyện thì sao đây?

Không ngờ, kỳ thực Mục Lư Niên đã sớm sắp xếp ổn thỏa tất cả mọi chuyện, chẳng qua là chưa nói ra mà thôi.

Tiểu viện này rất an tĩnh, chỉ cách Mầu đơn uyển một bức tường, còn có một rừng trúc nhỏ. Gió nhẹ thổi qua, lá trúc xào xạc, giống như tiếng sáo trúc.

“Ta nghĩ, ta đã biết vướng mắc giữa ta và Tang Khâu Tử Duệ là gì rồi.”

Thiên Hạ nhìn rừng trúc, thanh âm có phần buồn bã.

“Làm sao vậy?”

Thiên Hạ nghiêm mặt nhìn về phía Mục Lư Niên, “Năm năm trước, sau khi ta giúp người giải độc, ta ngủ liền ba ngày. Trong ba ngày đó, ta không ngừng mơ thấy một giấc mơ giống nhau. Trong mơ, có một phiến hoa đào rất đẹp, còn có một nam tử, một nam tử ta chưa từng thấy qua tướng mạo.”

Lúc này, Mục Lư Niên chỉ cảm thấy đầu ngón tay cứng ngắc, khí huyết cả người như chảy ngược, thanh âm cũng cứng ngắc đến cực hạn, “Một giấc mơ giống nhau?”

Thiên Hạ gật đầu: “Một giấc mơ giống nhau! Mỗi lần, ta đều chỉ có thể nhìn thấy góc áo trắng nguyệt nha. Mỗi lần, ta chỉ có thể thấy được một đôi giày màu vàng. Ta thậm chí còn không thấy được tay của hắn, gò má của hắn, đường nét mơ hồ đại khái của hắn. Nhưng ta biết rõ, hắn là một nam tử.”

Vân Trường An lần đầu nghe thấy nàng nói đến chuyện này, không khỏi nhíu mày: “Có phải có người dùng bí thuật gì đó không chế mộng cảnh của muối không?”

Thiên Hạ lắc đầu, “Không phải! Muối đã hỏi qua cậu. Trong thiên hạ, vẫn chưa có người nào có được bản sự này! Huống hồ, năm ấy, muối mới mười tuổi, cũng chưa từng có gặp gỡ ai, càng chưa từng xuất hiện cùng người nào. Cho nên, đây chỉ có thể là vấn đề của chính muối.”

“Hài gia gia nói sao?” Vân Trường An vẫn chưa từ bỏ.

“Hài gia gia nói, loại chuyện như này, có lẽ là liên quan đến kiếp trước kiếp này. Có thể do lần đó, muối đã tiêu hao quá nhiều thể lực và tinh thần lực cho nên tạo thành thương tổn với đầu óc mình, hết lần này đến lần khác không ngừng xuất hiện ảo giác.”

Thiên Hạ nói đến đây, cười nhạt: “Nhưng mà ca ca cũng biết, muối là một cao thủ sử dụng huyền thuật, tự muối có thể đưa muối vào ảo cảnh, làm sao lại không biết?”

Mục Lư Niên khó khăn di chuyển cổ, lại rất cố sức mới có thể bước đến bên cạnh Thiên Hạ.

“Thiên Thiên, hắn cùng người trong mộng của nàng có liên quan gì?”

Mặc dù không hy vọng đây là sự thật nhưng Mục Lư Niên vẫn không thể không hỏi. Chuyện liên quan đến tương lai của hắn và nàng, hắn nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

“Bây giờ, ta vẫn chưa chắc chắn lắm. Nhưng mà, hôm qua, ta lại nằm mơ, tránh cảnh đó lại xuất hiện lần nữa. Lần này và những lần trước khác nhau, ta thấy được hắn! Mặc dù chỉ thấy được một bóng người ẩn hiện trong sương mù, ta thậm chí còn không phân biệt được đâu là sương mù đâu là áo của hắn nhưng ta lại thấy rõ một cây dù.”

“Một cây dù?”

“Một cây dù tuy không phải là thứ hiếm lạ gì nhưng lại khiến ta có cảm giác cực kỳ quen thuộc. Còn có ca khúc kia, trong mộng đã nghe qua vô số lần nhưng ta vẫn không thể nào nhớ được giai điệu sau khi tỉnh lại. Ta từng tìm khắp Vĩnh Thanh Loan nhưng cũng không tìm ra được.”

Thiên Hạ nói xong, ba người đứng yên tại chỗ, không ai lên tiếng. Mục Lư Niên thậm chí còn nghe được tiếng đập tháy thỏm của tim mình.

“Vì sao?” Thanh âm của Mục Lư Niên giống như tiếng sứ vỡ, giữa trong trẻo lộ ra mấy phần lo lắng. Loại cảm giác này giống như gió, đưa tay ra nhưng lại không nắm bắt được gì. Đây là lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy vô lực mà mất không chế như này.

Đáy lòng Thiên Hạ run lên, ý thức được lời nói của mình vừa rồi có bao nhiêu tàn nhẫn đối với Mục Lư Niên.

“Không có vì sao cả, ta chỉ muốn biết rõ ràng, đây rốt cuộc là chuyện gì? Giữa ta và hắn rốt cuộc là tồn tại vướng mắc gì.”

Mắt Mục Lư Niên chợt lóe sáng: “Nếu như hai người thực sự có nhân duyên ràng buộc? Nếu như đúng như nàng dự đoán, kiếp trước hai người là một đôi tình nhân?”

Không ai biết được lúc Mục Lư Niên nói ra những lời này, đáy lòng hắn có bao nhiêu chua xót và khổ sở.

Mặc dù hắn không muốn như vậy nhưng hắn vẫn muốn hỏi cho rõ ràng. Rốt cuộc trong lòng nàng, mình có vị trí như thế nào?

“Vậy thì sao?” Thiềm hạ mím môi cười một tiếng, một đôi mắt sáng bóng, một đôi mày hẹp dài mà lại cong cong, khiến người ta nhớ đến lá trúc nhỏ hẹp cách đó không xa, lại càng khiến cho người ta cảm thấy tươi mát trong lành.

“Quá khứ là quá khứ. Nếu chúng ta đang ở kiếp này thì tất nhiên phải nói chuyện kiếp này. Nếu lúc nào cũng xoắn xuýt chuyện quá khứ thì làm sao có thể an tâm được?”

Đây là thái độ của nàng?

Mục Lưu Niên có chút kinh ngạc nhìn nàng, thực sự khó tưởng tượng được, một tiểu cô nương như nàng lại có thể đem chuyện kiếp trước kiếp này suy nghĩ thấu triệt như vậy. Chẳng lẽ, bởi vì nàng tu tập bí thuật sao?

Kỳ thực, hẳn đâu biết rằng, đáy lòng Thiềm Hạ cũng đang rất hoang mang và xoắn xuýt.

Mặc dù kiếp trước, trước khi chết, Thiềm hạ đã báo thù nhưng sau khi đầu độc thành công, nàng mới biết được còn có một thế lực cường đại hơn đứng sau lưng bọn họ. Như vậy, cũng coi như là chưa chân chính báo thù!

May mà kiếp này, mẫu thân vẫn sống, thậm chí, nàng còn có thêm một vị tiểu đệ đệ. Nếu như kiếp này có thể sống tốt thì khoản nợ kiếp trước, không dễ ý tới cũng được.

Chỉ là vì sao mỗi lần tỉnh mộng giữa đêm, nàng còn thường mơ tới chuyện mình đã làm với Từ Trạch Viễn? Cho dù đã cứu hắn ra nhưng vẫn thấy thiếu nợ hắn sao?

“Có một số chuyện, chưa đến đi đến cuối cùng thì không ai nói trước được điều gì.” Vân Trường An đột nhiên thốt ra một câu.

Dứt lời, đồng thời ngêng đón hai đạo ánh mắt một phải một trái, một nghi ngờ, một lạnh nhạt.

“Mặc dù, ta không biết nam tử trong mộng và Tang Khâu Từ Duệ có quan hệ gì nhưng ta có thể xác định một điểm, năm năm qua, mộng cảnh của ta chưa từng thay đổi nhưng ở đây, lại có một bước tiến mới. Có lẽ có liên quan đến trọng đồng của ta, cũng có lẽ là có liên quan đến hắn.”

Vân Trường An sờ sờ cằm, gật đầu một: “Không sai! Năm năm trước, muội sử dụng quá nhiều tinh lực khiến cho thể lực tiêu hao quá nhiều, mới không ngừng mê man. Hiên nhiên là có liên quan đến trọng đồng của muội. Như vậy, lần này là vì muội sử dụng bí thuật với Mẫu Đơn cô nương nên mới có thể như thế. Muội muội, có lẽ, đến lúc bí thuật của muội tiến thêm một bậc, sẽ có được đáp án.”

Thiềm Hạ cười nhạt, có chút cô đơn, “Tang Khâu Từ Duệ, ta khẳng định, bản thân ta không muốn ta làm người bồi bạn bên cạnh hắn. Nhưng mà ...”

Thiềm Hạ quay đầu nhìn về phía Mục Lưu Niên, có chút tự trách, “Thực xin lỗi! Ta, ta muốn tháo gỡ vương mắc trong lòng nên ta không thể hứa hẹn với người bất kỳ điều gì.”

Đây là lần đầu tiên trong năm năm qua, Thiềm Hạ nhìn thẳng vào quan hệ giữa hai người bọn họ.

Thiềm Hạ hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Trên thực tế, ta đã từng tự quyết định, cả đời này vĩnh viễn không tái hôn. Chỉ trông coi Vân gia, trông coi Phụng Hoàng sơn cả đời là được.”

Mục Lưu Niên cau mày, không hề bỏ sót một chữ nào, nàng vừa nói vĩnh viễn không “tái hôn”. Nàng là một nữ tử mới mười lăm tuổi sao lại nói đến tái hôn?

“Nguyên Sơ, tâm ý của người đối với ta, nếu ta nói một chút cũng không nhận ra thì thực sự không có lương tâm. Năm năm qua, ta ở bên cạnh người học được không ít thứ, đặc biệt là việc người dạy ta thuật đọc tâm và tâm lý âm thị, nếu không có những thứ này, bí thuật của ta cũng không thể nào học tập thuận lợi như vậy được. Nhưng mà, đối với người, ta chỉ có thể biết ơn. Hai chữ tình cảm, quá quý, ta không thể nhận.”

Quá quý? Hô hấp Mục Lưu Niên thoáng chốc ngưng trệ, “Thiên Thiên!”

“Nguyên Sơ, ta tự nhận ta không phải một người tốt. Lúc ở Duẫn Châu, không phải người đã thấy tâm kế của ta rồi sao? Khi đó, ta mới mười tuổi nhưng lại có thể độc ác tính toán phụ thân của mình như vậy. Người nói, người như ta có bao nhiêu xấu xa?”

Trong mắt Thiềm Hạ nồng đậm đau thương, tự giễu, khiến người ta cảm thấy không hòa hợp với khí chất thanh tú tao nhã của nàng.

“Thiên Thiên, ta nói rồi, bất kể nàng là loại người nào, ta đều thích! Ta biết tâm sự ẩn sâu dưới đáy lòng nàng. Ta sẽ không ép nàng, ta chỉ muốn hảo hảo phụng bồi bên cạnh nàng.”

Thiềm Hạ lắc đầu: “Người không hiểu đâu.”

Trong mắt Thiềm Hạ lúc này đã tràn ngập buồn bã, đúng vậy, làm sao hắn có thể hiểu được? Bản thân mình kiếp trước suýt chút nữa hại chết Từ Trạch Viễn, sau khi chết lại hần hần thổ huyết bệnh nặng một hồi. Bản thân mình như vậy thì có tư cách gì mà yêu cầu người khác đối xử tử tế với mình chứ?

Kiếp này đã có duyên với bí thuật, không bằng học Hải gia gia, cả đời chỉ trông coi bí thuật, trông coi Phụng Hoàng sơn, vô cùng thanh tịnh.

“Thiên Thiên, chính nàng cũng nói, năm năm qua, ta đối xử với nàng như nào, nàng không phải một chút cảm giác cũng không có. Vậy ta hỏi nàng, nàng có từng có động tâm với ta dù chỉ một chút không?”

Thiên Hạ nhất thời ngẩn người, câu hỏi này, thực sự rất khó trả lời.

Vân Trường An không biết đã rời khỏi đây từ lúc nào. Gió nhẹ nhàng lướt qua vuốt ve hai người. Tóc mai Mục Lư Niên không biết dính một lá trúc từ lúc nào. Dáng vẻ chiếc lá muốn rơi lại không rơi xuống khiến Thiên Hạ nhìn đến ngây người.

Đột nhiên, đáy lòng dâng lên một hy vọng nho nhỏ, nhỏ đến mức gần như bản thân mình cũng không cảm nhận được nhưng tuần nhan của Mục Lư Niên càng ngày càng rõ nét trong mắt nàng, hy vọng nhỏ nhoi kia dường như cũng bắt đầu lớn dần.

“Nếu như ta nói với ngươi, cả đời này ta đào hoa không dứt thì sao?”

Mục Lư Niên nhướn nhướn mày, trầm nghĩ, cái này còn cần nàng phải nói sao? Hiện tại, Tang Khâu Tử Duệ còn chưa thấy dung mạo đã có ham muốn. Nếu như sau này trở lại kinh thành, còn không biết dẫn tới bao nhiêu sắc lang nữa đây?

“Vậy thì sao?”

Mục Lư Niên biểu hiện không để ý đến vấn đề này.

Không phải là hoa đào sao? Nở một đóa vật một đóa, ngay cả nụ cũng không cho mọc ra là được.

Thiên Hạ có phần bất ngờ, hắn lại có thể trả lời dễ dàng như vậy?

“Nếu như ta cho ngươi biết, trong lòng ta bây giờ vẫn còn cất giấu một người thì sao? Người kia, bất luận là đời này ta không gả cho hắn nhưng ta cũng không thể quên được hắn, ngươi vẫn nguyện ý sao?”

Lúc này, Thiên Hạ vẫn chưa ý thức được rằng, kỳ thực, nàng đã bị dáng vẻ ưu thương của Mục Lư Niên cảm động! Dựa theo quỹ đạo suy nghĩ của hắn đối với một số vấn đề, ít nhất, sẽ không có ý muốn làm sáng tỏ vấn đề nàng không muốn xuất giá, chỉ nguyện cô độc sống nốt quãng đời còn lại.

Lần này, Thiên Hạ có chút thấp thỏm, xoắn xýt. Kiếp trước, nàng có lỗi với Từ Trạch Viễn, chính mình mang đến tai họa và bất an cho hắn. Nếu như đời này mình có thể cách xa hắn, tin tưởng hắn sẽ trải qua kiếp này rất tốt.

Nhưng mặt khác, nàng lại cảm thấy nếu mình và Mục Lư Niên thực sự ở cùng một chỗ, liệu có quá ích kỷ không? Liệu có đem xui xẻo và tai họa của kiếp trước đến cho Mục Lư Niên không?

Nàng lúc thì cắn chặt môi mình, lúc lại buông ra, nàng không biết làm sao để xác định được chuyện này, thậm chí không biết mình làm như vậy, có thể mang đến trở ngại cho Mục Lư Niên hay không?

Lời vừa ra khỏi miệng, chính nàng cũng có chút hối hận.

Nếu như Mục Lư Niên không muốn thì sao?

Nàng có thất vọng không?

Nếu như Mục Lư Niên nguyện ý thì sao? Mình thực sự có thể cho hắn một hứa hẹn sao?

Giữa lúc nàng đang rầu rĩ, bất an, Mục Lư Niên đột nhiên lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quấn, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chờ Cơ Hội?

“Người trong lòng nàng là Tang Khâu Tử Duệ sao?”

Thiên Hạ lắc đầu, “Không phải! Hiện tại, có một số chuyện, ta không biết nên nói với ngươi như thế nào. Đối với Tang Khâu Tử Duệ, mặc dù ta có cảm giác kỳ lạ đối với hắn nhưng tuyệt đối không có nửa phần tình ý. Hắn có là công tử vang danh thiên hạ, tao nhã vô song cũng không có liên quan gì đến ta. Có thể kiếp trước chúng ta có khúc mắc gì đó nhưng đó là chuyện của kiếp trước, không liên quan đến kiếp này.”

Con ngươi Mục Lư Niên lóe lên, kiếp trước và kiếp này không liên quan gì đến nhau? Thực như vậy sao?

“Thiên Thiên, vậy có thể nói cho ta biết, người kia là ai được không?” Dừng một chút, Mục Lư Niên lại nói tiếp, giọng nói tràn ngập đau khổ, “Tùy

nàng vậy, nếu nàng không muốn nói thì đừng nói.”

Thiên Hạ hơi hoảng, có thể nói được không?

Môi mím chặt, hai tay đan vào nhau, ngón tay bên phải còn miết vào ngón tay bên trái, không khó nhìn ra, nàng đang đấu tranh tư tưởng.

“Là một người rất quan trọng. Trước đây, ta đã thương hấn, còn suýt nữa khiến hấn mất mạng. Mặc dù cuối cùng ta không còn dính dáng gì đến hấn nhưng suy cho cùng, hấn cũng bởi vì ta mà chịu nhiều đau khổ, là ta có lỗi với hấn.”

“Nàng cảm thấy áy náy?”

“Không chỉ vậy!” Thiên Hạ suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói thật. Mặc dù lời nói thật này có chút tổn thương người khác.

Quả nhiên, sắc mặt Mục Lưu Niên u ám đi vài phần.

“Thiên Thiên, nàng có nhất thiết phải nói trắng ra như vậy không?”

Mục Lưu Niên cười khổ, thanh âm có chút mất mát khiến lòng Thiên Hạ cũng cảm thấy đau thương.

“Nguyên Sơ, ta không muốn lừa dối người. Người kia từ đầu đến cuối chưa từng có lỗi với ta. Nhưng ta thì ngược lại, cho nên, ta cảm thấy thẹn với hấn. Nói cách khác, cuối cùng, ta vẫn thương tổn hấn, mang đến cho hấn vô vàn phiền toái. Ta không xứng với hấn.”

“Thiên Thiên!”

Thiên Hạ lắc đầu cười khổ: “Ta nói rồi, ta là một người rất kém cỏi. Nguyên Sơ, ta như vậy, người có còn thích ta không?”

“Vì sao lại không?”

“Ta vừa nói rồi. Bây giờ, ta vẫn chưa rõ vương mắc giữa ta và Tang Khâu Tử Duệ là gì, hơn nữa, trong đáy lòng ta vẫn còn lưu giữ một người khác. Mặc dù, ta sẽ không bao giờ chủ động tiếp cận hấn nhưng cũng không thể nào quên hấn hấn. Nguyên Sơ, đừng dễ dàng nói ra câu “Người nguyện ý?””

Đôi mắt trong veo của Thiên Hạ nhìn về phía hấn: “Ta không phải một người thuần túy, thậm chí, ta không thể đưa ra bất kỳ hứa hẹn nào đối với người. Cho nên, đừng dễ dàng nói thích ta, nói nguyện ý chờ ta, bởi vì, ta sẽ tương là thật.”

Một câu cuối cùng khẽ phảng phất giống như không khí, lơ lửng giữa không trung.

Hai mắt Mục Lưu Niên sáng lên, tình tế miêu tả khuôn mặt của nàng, hồi lâu mới lên tiếng: “Thiên Thiên, ta thích nàng. Bất kể là lúc trước nàng bày mưu tính kế muốn rời khỏi Lô gia hay bây giờ là một bí thuật sư, tách rời thế tục, ta đều thích. Thiên Thiên, ta không để ý việc phải chờ nàng, nhưng mà ...”
Con người Mục Lưu Niên trở nên u ám, dừng một chút mới nói tiếp: “Ta không muốn.”

Câu cuối cùng rơi xuống, lông mi Thiên Hạ khẽ run lên, đầu ngón tay trắng như bạch ngọc lập tức run rẩy mấy cái.

Nàng không nghe nhầm, hấn nói hấn không muốn!

Thiên Hạ cơ hồ có thể cảm giác được thân thể mình đang hoảng loạn. Năm năm, mỗi năm đều có một tháng chung sống với nhau, nàng làm sao có thể một chút tình cảm cũng không có chứ?

Bởi vì đã biết tâm tư của mình đối với hấn nên mấy năm qua, Thiên Hạ mới không hoàn toàn giao phó bản thân mình cho bí thuật.

Cho nên, Thiên Hạ dù không có bất kỳ hy vọng đối với tình yêu nhưng đối với Mục Lưu Niên, nàng vẫn luôn nguyện ý lựa chọn tin tưởng, tận lực ràng buộc bản tâm mình, tất cả giống như nước chảy, cứ thuận theo tự nhiên là được.

Nhưng bây giờ, nàng nghe được cái gì?

Khẽ chớp mắt một, nhưng mà đáp án như vậy mới đúng, không phải sao?

Đáy lòng Thiên Hạ nổi lên một hồi khổ sở, bản thân mình có tư cách gì mà đòi người khác hai chữ tình yêu? Bản thân mình kiếp trước hại Từ Trạch Viễn còn chưa đủ xui xẻ sao? Bản thân mình căn bản là một người ngu xuẩn, tâm tính lại xấu xa, có tư cách gì mà đòi Mục Lưu Niên chờ nàng?

Chờ nàng đem mọi phiền toái của mình giải quyết hết? Chờ nàng xóa bỏ hoàn toàn bóng hình trong lòng kia?

Sao nàng có ý nghĩ ngây thơ và ngu ngốc như vậy được chứ?

Mục Lưu Niên thấy mắt nàng nổi lên một tầng sương mù, bốc lên hơi nước, khiến cho người ta nhìn không được muốn hôn nhẹ một.

“Thiên Thiên, ta không muốn giống như một thân cây, cứ đứng tại chỗ chờ nàng. Ta sợ nàng đi quá xa, sẽ quên mất ta. Cho nên, bất luận là nàng đi tới đâu, bất luận nàng muốn làm gì, ta đều theo bên cạnh nàng. Không cho phép nàng nói không thể, không cho phép nàng nói không cần, không cho phép nàng bắt ta đợi. Hiểu chưa?”

Không cho phép nàng nói không thể!

Không cho phép nàng nói không cần!

Không cho phép nàng bắt ta đợi!

Hình ảnh trước mắt Thiển Hạ đột nhiên trở nên mơ hồ, mờ lung, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại mấy từ không cho phép.

Không biết đôi tay nhỏ bé của mình bị bao phủ trong một tầng ấm áp từ khi nào. Không biết bản thân ngã vào trong một lồng ngực vừa rắn chắc vừa ấm áp từ khi nào.

Nước mắt Thiển Hạ giống như trần trâu xâu thành chuỗi rơi xuống.

Khóe môi Mục Lư Niên cong lên thành một nụ cười, bàn tay nhẹ nhàng nắm bả vai nàng: “Ngay cả khóc cũng đẹp như này! Nàng nói xem, ta có nên dỗ nàng nín không? Nếu như nàng cười thì chẳng phải, ta không được chứng kiến mỹ cảnh hoa lệ đầm mưa sao?”

Lời nói ngọt ngào lại phát ra một cách vô cùng tự nhiên khiến Thiển Hạ nín khóc, mỉm cười.

“Sao ngươi lại đáng ghét như vậy chứ?”

Mục Lư Niên mỉm cười, đưa tay lau nước mắt trên mặt nàng: “Ta chỉ nói sự thật. Sau này, kể cả khóc, cũng chỉ được khóc trong ngực ta, không cho phép khóc trước mặt người khác.”

Mặt vẫn vương lệ nhưng khóe môi Thiển Hạ lại cong lên: “Được! Vậy từ sau ta chỉ cười với bọn họ.”

“Không cho phép!”

Một làn gió nhẹ phát qua, thổi lên quần áo hai người, làm rối hai mái tóc dài, cũng cách mặt đất thổi vào lòng hai người.

Đêm nay, tâm tình Mục Lư Niên nhảy nhót cả đêm.

Khiến hắn vui mừng nhất là, Thiển Hạ cuối cùng cũng nhìn thẳng vào phần tình cảm vẫn luôn mập mờ giữa hai người bọn họ.

Nhưng khiến hắn cảm thấy có chút bức bối, đó là vẫn không biết người trong đáy lòng Thiển Hạ là ai. Không biết sau này, có một ngày bọn họ gặp lại, Thiển Hạ liệu có thể buông tay hắn, ngã vào vòng tay của người kia hay không?

Mục Lư Niên càng nghĩ càng cảm thấy bất an, cánh tay ôm Thiển Hạ cũng xiết chặt hơn.

Giờ khắc này, hắn đã hiểu, tình cảm của hắn dành cho Thiển Hạ sâu đậm đến nhường nào.

Chỉ cần nghĩ đến trên đời này còn có một người như vậy tồn tại, hắn đã cảm thấy có chút sợ hãi. Hắn sợ người kia sẽ không dấu vết xuất hiện, cướp đi Thiển Hạ của hắn. Hắn sợ Thiển Hạ cuối cùng không thể xóa sạch chấp niệm trong lòng, bỏ hắn mà đi.

Dù các loại ý nghĩ khiến cho một đêm này, Mục Lư Niên chân chính lĩnh hội cái gọi là mất ngủ.

Nhìn thùy nham điểm lệ của Thiển Hạ trên giường, Mục Lư Niên từ đầu đến cuối vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế băng, yêu một nữ tử như vậy, rốt cuộc là may mắn hay bất hạnh đây?

Chân trời dần phiếm hồng, bình minh dâng lên. Mục Lư Niên suy nghĩ cả một đêm, cuối cùng mặt mày cũng giãn ra mà cười.

Hắn đã nói, hắn sẽ không đứng một chỗ chờ nàng, đó không phải là tình yêu mà hắn muốn, cũng không phải hắn muốn nàng phải cam kết gì. Cái hắn muốn chính là thực thực tại tại làm bạn, sau đó hiểu nhau rồi đến gần nhau hơn.

Mục Lư Niên khẽ đẩy cửa ra ngoài, bắt đầu tập võ, luyện kiếm.

Mỗi chiêu thức, mỗi đường kiếm, mỗi kiếm hoa đường như đều lộ ra sự vui sướng của hắn.

Hắn vẫn luôn biết Thiển Hạ là một nữ tử tâm tư phức tạp, bất kể là đối với tình cảm hay những chuyện khác, tư duy của Thiển Hạ và người thường đều khác nhau. Đây cũng chính là điểm hấp dẫn hắn sâu sắc.

Mũi chân điểm nhẹ, vọt lên ngọn trúc, Mục Lư Niên nhìn về phía phòng ngủ, trong mắt tràn ngập ôn nhu, dù thế nào đi chăng nữa, trái tim này đã trao cho nàng, không hồi hận!

Nếu trong lòng nàng đã có bí mật, vậy thì mình sẽ trọn đời bảo vệ nàng, từ từ phân tích tâm tư nàng, cho đến lúc trăm năm.

Hai ngày sau khi đoàn người Thiển Hạ chuyển qua chỗ này, chỗ lúc trước bọn họ ở thực sự đã xảy ra chuyện.

Sắc mặt Vân Trường An có thể coi là bình tĩnh nhưng giọng nói lộ ra mất phần buồn bực.

“Bọn họ đúng là to gan! Một chút cổ kị cũng không có sao? Nếu chúng ta chết ở An Dương thành, bọn họ không sợ rước lấy phiền toái cho mình à?”

Sáng sớm, bên kia truyền đến tin tức, ban đêm có một đám hắc y nhân lên vào bên trong, không tìm được tung tích bọn họ, coi như cũng nhân từ, không đã thương hạ nhân.

Thiên Hạ khiêu khiêu mi, “Theo ta thấy, đối phương căn bản không để ý đến việc này. Bọn họ muốn, một là Tang Khâu Tử Duệ chết, hai là Vân Trường An chết.”

Vân Trường An nghe xong, nghiêng mắt nhìn nàng, “Muội xác định? Ngộ nhớ, vì muội mà đến thì sao?”

Thiên Hạ khinh bỉ nhìn hấn một, ánh mắt kia phảng phất giống như đang nói, ngươi bị đần à?

“Đừng quên, hai lần liên tiếp, ra vào Tang Khâu phủ đều là huynh. Cứu mẫu thân hấn chính là huynh, cứu chính Tang Khâu Tử Duệ cũng là huynh.”

Vân Trường An tức giận nhưng chỉ có thể trợn mắt ngồi đó, “Bây giờ, ta đã hiểu, cái gì gọi là lấy danh nghĩa thần y cứu người, rõ ràng nha đầu ngươi có ý. Lần này tốt rồi, ta thành đối tượng cho người khác ám sát. Có phải muội mong ta chết sớm một chút đúng không?”

“Sao có thể chứ? Yên tâm đi, chuyện này, Tang Khâu Tử Duệ tự nhiên sẽ xử lý tốt. Huynh là ân nhân cứu mạng của hấn. Nếu như hấn không thể bảo hộ huynh chu toàn, chẳng phải, hấn quá mức vô năng? Chuyện này cùng với danh hiệu Tang Khâu công tử của hấn, cũng là không xứng đi.”

Mục Lưu Niên nghe ra vài phần hứng thú, “Ý của nàng là muốn mượn chuyện lần này, vào Tang Khâu gia ỏ?”

“Có gì không thể?” Thiên Hạ cười thản nhiên, “Dù sao, mục đích của chúng ta cũng là để giúp hấn một tay.”

“Điều này cũng đúng. Sinh nhật Tang Khâu lão phu nhân cũng sắp đến rồi đúng không?”

Ba người nhìn nhau cười, không nói mà hiểu.

Khi đoàn người lần nữa xuất hiện ở cửa tiểu viện, quả nhiên phát hiện rất nhiều hộ vệ của Tang Khâu gia, còn có cả Trường Phong, hộ vệ bên cạnh Tang Khâu Tử Duệ, hiển nhiên là đã chờ từ lâu.

Vân Trường An vì cứu Tang Khâu Tử Duệ mà rước họa vào thân, cứ như vậy thuận lý thành chương vào ở trong Tang Khâu phủ, cho dù là ai cũng không nói được gì.

Vân Trường An từng hoài nghi, những hắc y nhân xông vào ban đêm kia liệu có phải do Mục Lưu Niên phái qua không?

Nếu không làm sao lại có chuyện trùng hợp như vậy được? Đúng lúc Thiên Hạ muốn tiếp cận Tang Khâu Tử Duệ, thì hết lần này đến lần khác xảy ra chuyện?

Tang Khâu phủ không hổ là thế gia trăm năm, bên trong phủ đệ rộng lớn xa hoa không nói, ngay cả y phục của hạ nhân cũng cực kỳ được coi trọng.

Nha hoàn các cấp khác nhau thì mặc y phục bằng vải gì, phối với trang sức gì. Mấy gã sai vặt mặc gì, đi giày gì. Thậm chí là áo khoác cũng cực kỳ nghiêm khắc, không được sai dù chỉ là một chút.

Mấy người được sắp xếp ở trong một viện tên Thính Phong cư.

Tiểu viện này cách tiểu viện của Tang Khâu Tử Duệ gần nhất, lại là một viện từ tam tiến* được xây một mình một chỗ.

Vân Trường An và Mục Lưu Niên đương nhiên là ở bên ngoài còn Thiên Hạ và Tam Thất ở hậu viện. An bài như vậy, cũng rất ổn thỏa, không mất lễ nghĩa. Dù sao, mấy người cũng là lần đầu vào ở Tang Khâu phủ, cũng không tính là người quen.

Như vậy, cũng khiến cho mấy người đỡ tịch mịch.

Điều tốt nhất chính là, Thiên Hạ ở hậu viện, vừa chưa tính là chân chính bên trong nội viện Tang Khâu phủ, lại vừa không tính là ngoại viện, nằm ở giữa hai bên, càng giúp Thiên Hạ và Tang Khâu Tử Duệ dễ dàng gặp mặt. Cái này cũng không biết có phải Tang Khâu Tử Duệ có ý đồ riêng hay không mà lại tận lực như vậy.

Nếu đã tiến vào, Mục Lưu Niên dĩ nhiên không thể không tên không họ, nhưng chỉ nói họ của mình. Lấy chữ Nguyên trong Nguyên Sơ làm họ, bởi vì trong phủ đứng thứ hai nên lấy một tên là Nguyên Nhị.

“Ta nhớ ngươi là trưởng tử mà, sao lại là hai được?” Vân Trường An không hiểu hỏi.

“Ta vốn có một vị huynh trưởng, nhưng mà còn chưa ra đời đã chết yểu. Tuy chưa được một tuổi nhưng suy cho cùng vẫn là huyết mạch, là trưởng tử Mục gia. Mẫu thân vô cùng đau lòng. Phụ thân vì thế cũng không nghe tộc nhân ngăn cản, kiên quyết thờ cúng trong từ đường, lập bài vị là huynh trưởng.”

Thiên Hạ nhướn mày, nhìn về phía Mục Lưu Niên, trong mắt lại nhiều thêm mấy phần đau lòng.

“Ngày mai, Nhị hoàng tử sẽ đến An Dương thành. Thiên Thiên, nàng vẫn nên tránh mặt thì tốt hơn, không có chuyện gì đặc biệt thì chỉ ở trong viện thôi. Chỉ sợ, lần này Nhị hoàng tử đến, Tang Khâu phủ lại dấy lên một hồi sóng gió.”

“Ừm, ta biết rồi.”

“Nhị hoàng tử chính là con của Hoàng hậu nương nương, nghe nói là một người tài hoa nhưng cũng vô cùng hiếu thảo.” Vân Trường An dựa vào những tin tức mình có phân tích: “Nghe nói, một năm Hoàng hậu bệnh nặng, vị Nhị hoàng tử này cực nhọc ngày đêm, đích thân chăm sóc mấy ngày liền, đến lúc phượng thể của Hoàng hậu khỏe lại, chính hắn cũng ngã bệnh.”

Mục Lưu Niên cười nhạo một tiếng: “Chỉ là làm màu cho người ngoài thấy mà thôi. Bệnh như vậy, nếu là ta, muốn cũng được.”

Thiên Hạ cười khê: “Cần gì phải nói thẳng ra như vậy? Thân ở cái vị trí kia cũng không dễ dàng gì.”

“Nàng còn nói đỡ cho hắn.”

“Tang Khâu Tử duệ bị thương cũng không nặng. Hơn nữa, xem vết thương của hắn, không chế vô cùng khéo léo. Không nông không sâu, thoát nhìn hắn có chảy chút máu nhưng cũng không ảnh hưởng đến tính mạng.” Vân Trường An ý vị thâm trường nói.

Mục Lưu Niên đỡ cằm, “Hắn vốn có ý! Chẳng qua, hắn không ngờ đối phương lại hạ độc lên binh khí. Tang Khâu Tử Duệ này đúng là không thể khinh thường được.”

“Nhị hoàng tử đến lần này, sợ là phương tâm của các vị tiểu thư Tang Khâu gia lại nhộn nhạo rồi.” Thiên Hạ cười tủm tỉm, “Nghe nói, Nhị hoàng tử tuần mỹ phi phẩm, nhưng mà cũng chưa từng thấy qua, không biết so với Tang Khâu công tử, không biết là ai cao ai thấp.”

“Thiên Thiên, ta thấy ta cũng là mỹ nam, nếu không, nàng nhìn ta nhiều thêm một chút đi?”

Vân Trường An vừa uống một ngụm trà, nhất thời không nhin được, trực tiếp phun ra ngoài.

“Ngươi có thể đừng làm người ta thấy buồn nôn nữa được không?”

Mục Lưu Niên vô cùng khinh bỉ, trừng Vân Trường An, “Này! Ta sao mà buồn nôn hả? Ngược lại là ngươi ấy, không biết cái gì gọi là vệ sinh à? Bản chết được.”

Thiên Hạ lắc đầu một: “Đừng làm rộn nữa. Hôm nay, chúng ta cũng coi như được toại nguyện, vào Tang Khâu phủ ở. Hơn nữa, trước mắt thì, trông tôn Tang Khâu Tử Hách này thực sự đồ kị Tang Khâu Tử Duệ. Quan trọng là, hiện tại gia chủ Tang Khâu gia vẫn là Tang Khâu lão thái gia, nếu như một ngày đổi thành Tang Khâu Hoảng, như vậy, sợ rằng, Tang Khâu Tử Hách sẽ đẩy nhanh hành động.”

“Không sai! Bây giờ, Tang Khâu Tử Hách vẫn còn được coi là huyết mạch dòng chính của Tang Khâu gia. Nếu như Tang Khâu Hoảng tiếp nhận gia nghiệp, trở thành Tang Khâu gia chủ, vậy thì, một nhà Tang Khâu Nghiệp sẽ phải dọn ra khỏi phủ.”

Mục Lưu Niên nói xong, dường như nhớ tới điều gì: “Ngươi nói xem, Tang Khâu Nghiệp không có tư tâm sao? Nói thật, ta thấy Tang Khâu Nghiệp quyết đoán hơn so với Tang Khâu Hoảng, thích hợp trở thành Tang Khâu gia chủ hơn.”

“Cũng bởi vì năm ấy, cao nhân đắc đạo kia đoán mệnh cách cho nên, lão thái gia mới có thể nghiêng về phía Tang Khâu Hoảng. Với lại, dù sao, hắn cũng là chi trưởng. Chi trưởng kế thừa gia nghiệp cũng là điều hợp lý.”

Vân Trường An nói xong, Tam Thất vén rèm bước vào, “Thưa tiểu thư, các vị tiểu thư Tang Khâu gia muốn cùng người trò chuyện, người xem?”

“Nhanh như vậy?” Thiên Hạ nhướn mày một, có chút bất ngờ, “Ta còn cho rằng các nàng phải kiêu ngạo mấy ngày nữa cơ.”

“Chuyện gì vậy?” Vân Trường An mờ mịt hỏi.

Mục Lưu Niên lắc đầu một, “Từ khúc Thiên Thiên đàn mấy ngày nay, ngươi không nghe thấy à?”

Vân Trường An sững sờ một chút, “Nghe được, thì sao? Không phải ngày nào muội ấy cũng tập à?”

Mục Lưu Niên khinh bỉ liếc hắn một, “Đúng là gõ mộc thì không thể khác.” Dứt lời, không để ý đến hắn nữa, nhìn về phía Thiên Hạ, “Nàng muốn gặp bọn họ?”

“Nơi này là Tang Khâu phủ, dù gì, người ta cũng là chủ nhân, đương nhiên là phải gặp.”

Mục Lưu Niên ngầm hiểu, trực tiếp kéo Vân Trường An lên, “Đi thôi, chúng ta vào sân trong luyện kiếm.”

Vân Trường An có chút hồ đồ, “Này! Chờ chút! Rốt cuộc là có chuyện gì? Phải nói rõ đã chứ?”

“Đồ ngu! Ngày mai, Nhị hoàng tử sẽ đến. Mà tiếng đàn của Thiên Hạ thanh nhã, độc đáo như vậy, ngươi thử động não xem nào?”

Vân Trường An lúc này mới hiểu, giật mình, gật đầu nói: “Đúng rồi! Nhị hoàng tử xuất thân hoàng gia, từ nhỏ đã nhận được cách giáo dục tốt nhất. Đối với đàn cồng có trình độ, nếu như hần vừa vào Tang Khâu phủ, lại nghe thấy tiếng đàn của muội muội, sợ là ...”

“Cho nên, mấy vị cô nương Tang Khâu gia mới vội vã đến gặp Thiển Hạ. Nếu không, ngại cho rằng vì sao chúng ta đã vào ở được hai ngày, mà bọn họ lần nữa mãi không có động tĩnh?”

“Nhất định là uy hiếp muội muội một phen, cảnh cáo nàng, ngày mai không được phép đánh đàn.” Vân Trường An thốt lên, “Vậy không được! Chẳng phải khiến muội muội bị uy khuất?”

Nói xong, Vân Trường An xoay người quay lại. Mục Lưu Niên nhanh tay kéo lại.

“Nói ngại đàn, ngại đúng là đàn thật! Chuyện như này, ngại nghĩ là cần ta và ngại ra tay à? Đừng quên, Thiển Thiển là ai? Mặc dù, nàng không có võ nhưng cũng không phải cô nương yếu đuối mặc người khác khi dễ. Chờ xem kịch hay đi!”

Hai người bọn họ vừa chân trước chân sau rời đi, Thiển Hạ cũng phân phó hạ nhân đi pha trà. Trà vừa ngâm tốt, liền nghĩ thấy một làn gió thơm. Không muốn để lại ấn tượng xấu cho mấy vị tiểu thư Tang Khâu gia, Thiển Hạ nhẫn nhịn lắm mới không hít hơi.

Các vị tiểu thư đến, không tránh được một phen hỏi han ân cần. Dù sao, thân là chủ nhà, đạo đãi khách vẫn phải chú ý một hai.

Thiển Hạ từ đầu tới cuối chỉ mỉm cười trả lời, thái độ thỏa đáng, vừa không quá phận vừa không quá thân thiết với các nàng, cũng không lộ ra cảm giác xa cách.

Mà Thiển Hạ như vậy, cũng khiến cho các vị tiểu thư có chút đau đầu.

Vốn là, các vị tiểu thư đã thương lượng xong, qua đây sẽ mĩa mai, châm biếm vị Vân tiểu thư này một, hai câu nhưng chuyện phiếm xong mấy câu, các nàng thực sự không dám mở miệng làm căng.

Thiển Hạ từ lúc bước vào Tang Khâu gia, chưa hề rời khỏi cửa chính Thính Phong cư. Ngay cả gặp các vị tiểu thư, đây cũng là lần đầu tiên.

Người ta chẳng qua chỉ gây đàn, làm phiền gì tới các nàng? Chẳng lẽ nói, ngại làm khách ở đây thì không được phép gây đàn à?

Mấy vị tiểu thư Tang Khâu gia đưa mắt nhìn nhau, không ai muốn làm ác nhân trước.

Thiển Hạ làm như không thấy việc các nàng đưa mắt ra hiệu cho nhau, vô cùng tự tại ngồi uống trà.

Cuối cùng, Tang Khâu gia Tam tiểu thư, là trưởng nữ Tang Khâu Hoa của Tang Khâu Nghiệp chỉ thứ hai lên tiếng trước: “Tiếng đàn của Vân tiểu thư làm cho người ta cảm thấy nhĩ minh não thanh, thực sự là khiến người ta chỉ muốn nghe mãi không thôi. Không biết, Vân tiểu thư theo học sư phụ phương nào?”

“Để tiểu thư chê cười rồi. Cảm kỹ của ta bất quá chỉ là miễn cưỡng không bản lĩnh tai mà thôi.” Thiển Hạ nhàn nhạt nói.

Tang Khâu Đào nghe xong, cười khê: “Vân tỷ tỷ cần gì phải khiêm tốn như vậy? Ta từ nhỏ đã tập cầm, vốn cho rằng cảm của mình đã tinh tú lắm rồi, thế nhưng hai ngày nay, nghe tiếng đàn của tỷ tỷ, mới biết lúc trước ta nông cạn biết bao.”

Thiển Hạ quay đầu nhìn về phía vị tiểu thư xinh xắn này, đây là thân muội muội cùng một mẹ với Tang Khâu Tử Duệ, cũng là Tang Khâu gia Ngũ tiểu thư.

“Lời này của Ngũ tiểu thư quá khiêm nhường rồi. Có ai không biết, mỗi vị tiểu thư của Tang Khâu gia đều là tài mạo song toàn? Đặc biệt là Ngũ tiểu thư, một tay gây tỷ bà có thể nói là xuất thần nhập hóa.”

Tang Khâu Đào nghe nàng tán thưởng, sắc mặt nhìn không được đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Nào có chuyện đó? Nếu nói về đàn sáo, Chúc ca ca thổi tiêu hay nhất. Nhưng mà, ca ca cực ít ở nhà. Cho dù có ở nhà, cũng rất ít khi thổi.”

Thiển Hạ mỉm cười, trong lời nói của nàng vừa rồi, không khó nghe ra mấy phần tiếu ngữ và kỳ vọng.

Thất tiểu thư Tang Khâu Mỹ thực sự không nhịn được, cười nói: “Ngày mai trong phủ có khách quý lâm môn, Vân tiểu thư, mặc dù tỷ muội chúng ta thấy tiếng đàn của người cũng không tệ lắm nhưng suy cho cùng, cũng không phải thần khúc tiên nhân. Thân phận khách quý ngày mai rất lớn, sợ Vân tiểu thư cũng không thể sánh bằng, vì vậy, mong rằng Vân tiểu thư có thể tạm thời nghỉ ngơi mấy ngày.”

Lời này rất vô lễ!

Sắc mặt Tam Thất lạnh đi mấy phần. Mấy năm nay đi theo bên cạnh tiểu thư, tuy thời gian xuống núi cực ít nhưng tiểu thư là ai? Há có thể để cho đám dong chi tục phần các nàng khiêu khích?

Cảm nhận được khí tức trên người Tam Thất thay đổi, Thiển Hạ cười nhạt: “Làm phiền Thất tiểu thư nhắc nhở rồi! Nếu có khách quý đăng môn, ta đây sẽ yên tĩnh mấy ngày, không đánh đàn nữa.”

Tang Khâu Đào lờm Tang Khâu Mỹ một: “Thất muội muội sao có thể nói như vậy? Tiếng đàn của Vân tỷ tỷ giống như tiếng trời, không phải ma âm, sao lại nói là quấy nhiễu?”

Đường nét trên mặt Tang Khâu Hoa thoáng cứng lại, Tang Khâu Mỹ là thứ muội của nàng, đều là người của chi thứ hai. Nếu nói một cách nghiêm túc, còn tưởng là người của phòng lớn đang ở đây thể hiện quyền đương gia.

Nữ tử vốn thận trọng, hay suy nghĩ lung tung. Hôm nay, Tang Khâu Đào trách cứ, khiến sắc mặt Tang Khâu Hoa không khỏi khó coi mấy phần, cảm thấy Ngũ muội này cố ý làm cho chi thứ hai mất mặt.

“Ngũ tiểu thư quá khen. Thất tiểu thư nói cực phải, ngộ nhờ khách quý đáng môn không thích cảm thì sao?”

Lời vừa nói ra, cả ba vị tiểu thư đều cả kinh, đặc biệt là Tang Khâu Hoa, con người dường như lóe lên thứ gì đó, rất nhanh biến mất, sau khi đứng dậy nói vài câu liền dẫn hai vị muội muội rời đi.

“Tiểu thư, sao vừa rồi người không để cho nô tỳ giáo huấn các nàng mấy câu? Thực cho là tiểu thư thế gia thì có thể không coi ai ra gì sao? Nếu như các nàng biết thân phận của tiểu thư, sợ là muốn khóc cũng không kịp.”

“Được rồi! Ta có thân phận gì? Cũng chỉ là một nữ tử bình thường mà thôi! Người cẩn thận một chút cho ta, nói không chừng lát nữa, vị Tam tiểu thư kia còn quay lại.”

Tam Thất ngây người. Người này vừa mới đi, một lát đã quay lại? Không ngại mệt à?

Quả nhiên, mới qua một khắc, vị Tam tiểu thư kia đã quay trở lại.

“Không biết, Tam tiểu thư còn có gì chỉ giáo?” Thiên Hạ vẻ mặt dịu dàng, nụ cười uyển chuyển hàm xúc, khiến người khác không bói ra được nửa phần lỗi.

Tang Khâu Hoa có chút ngờ ngẩn nhìn nàng, trong giây lát lại bị khí thế xuất trần trên người nàng mê hoặc, sinh ra mấy phần hoảng hốt.

Thiên Hạ nhìn ánh mắt hơi ngây ngô của nàng ta, cũng không thúc giục, chỉ hơi cúi thấp đầu, tiếp tục vuốt ve một đóa mẫu đơn.

Tang Khâu Hoa rất nhanh hồi thần, ý thức được bản thân mình vừa rồi luống cuống, trong lòng càng thêm ảo não nhưng thấy đối phương dường như không nhận ra nên cũng an tâm một chút.

“Cảm kỹ của Vân tiểu thư đích xác khiến người ta bội phục. Không biết, có thể nhờ Vân tiểu thư chỉ điểm một, hai hay không?”

Nàng ta nói xong, Tam Thất lập tức hiểu rõ.

Đây là muốn tiểu thư chỉ điểm cho nàng ta một chút, để sau khi Nhị hoàng tử đến, nàng ta sẽ xuất ra cảm kỹ? Là muốn leo lên người Nhị hoàng tử?

Tam Thất bĩu môi, có chút coi thường, còn Thiên Hạ hơi híp mắt, ngẩng đầu cười nói: “Tam tiểu thư có ý gì? Ai chẳng biết gia giáo của Tang Khâu gia rất nghiêm, đặc biệt là cảm sự của các vị tiểu thư, đều phải tinh tế chọn lựa. Nghe nói, còn mời cả nhạc công cụng trong cung, Tam tiểu thư đừng nên ở đây chê cười dân nữ nữa.”

Tang Khâu Hoa không hổ xuất thân đại gia tộc, phản ứng cực nhanh: “Con đường cảm kỹ, cũng không phải chỉ chăm chỉ khổ luyện là được. Cũng như, không phải chỉ cần có danh sự chỉ điểm là lĩnh hội hết được. Hôm nay, nghe một khúc của Vân tiểu thư, ta đột nhiên có cảm giác mao tắc đồn khai*.

Nếu như Vân tiểu thư không ngại, mời đàn một khúc thế nào?”

(*) Mao tắc đồn khai: Đây là thành ngữ, có ý hiểu rõ, thông suốt, gần nghĩa với bừng tỉnh đại ngộ.

Con người Thiên Hạ lóe lên một tia gian xảo, khóe môi hơi cong lên: “Tam tiểu thư thực sự muốn nghe?”

“Đương nhiên!” Tang Khâu Hoa sợ nàng không tin, còn khề gật đầu.

“Thôi được, chỉ là, lúc ta gảy đàn, không thích có người bên cạnh làm phiền.” Thiên Hạ nói xong, nhìn thoáng qua phía sau nàng ta.

Tang Khâu Hoa ngầm hiểu ý, lúc gảy đàn cần ninh thần tĩnh khí, rất nhiều cảm cur đều có thói quen này, không thích có người hầu hạ bên cạnh. Phất tay một, để cho nha hoàn lui xuống, còn mình và nàng ngồi đối diện nhau, chuẩn bị chăm chú lắng nghe.

Tam Thất sau khi đem cảm tới, cũng lui ra ngoài.

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại.

Đáy mắt Tang Khâu Hoa có mấy phần vui mừng và hưng phấn, nàng tự xưng là cảm kỹ cao siêu, nhiều năm qua, vẫn chưa gặp được người nào có thể đề bạt danh tiếng của nàng. Nàng là tiểu thư thế gia, mấy cái như Hội Mẫu đơn bên ngoài, nàng tự nhiên không thể ra mặt, nhưng trong giới quý tộc ở An Dương thành, có ai là không biết tài đánh đàn của nàng?

Thế nhưng hai ngày nay, nàng phát hiện ra trong tiếng đàn của Thiên Hạ có mấy phần linh tính, không giống lúc mình tấu lên. Tiếng đàn của nàng ấy giống

như có thể chi phối tinh thần của người ta, khiến người ta không tự chủ mà thuận theo tiếng đàn.

Điều này khiến cho Tang Khâu Hoa trước giờ vẫn kiêu ngạo, cảm thấy không vui!

Nhưng mà không vui thì không vui, nàng là một người thông minh, nàng vẫn hiểu rõ một điều Vân Thiển Hạ là biểu tượng của Vân Trùng An, là khách nhân tôn quý của Tang Khâu gia, bởi vì Vân Trùng An đã cứu mạng Tang Khâu Tử Duệ. Cho nên, nàng dĩ nhiên không thể đem Vân Thiển Hạ này ra làm gì được.

Hôm nay, may mà có nàng ta nhắc nhở, nếu không, mình cũng sẽ không nghĩ tới đây xem nàng ta đánh đàn.

Nhị hoàng tử sắp đến, hẳn cũng là một kẻ yêu cảm thành si. Nếu như mình có thể gây ra mấy phần linh tính giống nàng ta, biết đâu Nhị hoàng tử lọt tai một khúc, sẽ muốn kết hôn với mình.

Như vậy đối với mình, đối với cả chi thứ hai mà nói, có thể gọi là một đại hi sự từ trên trời rơi xuống.

Tang Khâu Hoa hoàn toàn chìm đắm trong mộng đẹp, không hề để ý tới ý cười chột lóc lên rồi biến mất trong mắt Thiển Hạ.

Tiếng đàn từ đầu ngón tay nàng chậm rãi chảy ra, giống như tiếng suối róc rách trong rừng, lại vừa tựa như tiếng gió vang trong rừng trúc, uyển chuyển, êm tai.

Tang Khâu Hoa nghe đến nhập thần, mắt cũng không chớp nhìn đầu ngón tay như bạch ngọc của Thiển Hạ. Trong nháy mắt, nàng ta có cảm giác muốn chặt hai tay của Thiển Hạ xuống.

Tại sao trên đời này lại có một đôi tay ưu nhã, linh xảo, xinh đẹp như vậy?

Đổ kỵ trong mắt Tang Khâu Hoa theo tiếng đàn từ từ vang lên cũng càng ngày càng tràn ngập.

“Hình như Tam tiểu thư rất không thích đôi tay của ta?”

Cảnh tượng trước mắt Tang Khâu Hoa đột nhiên biến đổi. Không còn người đánh đàn, chỉ có Thiển Hạ đang ngồi đối diện nàng, mỉm cười hỏi.

“Hừ! Ngươi bắt quả chỉ là một người xuất thân thương hộ dê hèn mà thôi. Bản tiểu thư để ý đến ngươi mới để ngươi gây một khúc, không nghĩ tới, ngươi thực có mấy phần bản lĩnh. Ngày mai, Nhị hoàng tử tới, ta không thể để cho ngươi có cơ hội ra mặt.”

“A? Vậy không biết Tam tiểu thư muốn thế nào?”

“Biện pháp ôn hòa nhất, dĩ nhiên là muốn ngươi từ này về sau không thể đánh đàn được nữa.” Thanh âm của Tang Khâu Hoa lộ ra mấy phần tàn nhẫn. “Vân Thiển Hạ, đừng trách ta độc ác, muốn trách thì trách ngươi, không nên lụyen được cảm kỹ tốt như vậy.”

“Thế gian này có biết bao nhiêu người tập cầm? Tài đánh đàn ở trên ta dĩ nhiên cũng nhiều vô kể, Tam tiểu thư làm như này, không cảm thấy quá mức có chấp sao?”

Thanh âm ôn nhu thanh lệ, phẳng phát như mưa xuân giữa tháng ba, tí tách không ngừng.

Sắc mặt Tang Khâu Hoa lạnh lẽo: “Hừ! Ngươi bớt vờ vịt đi! Cảm kỹ bậc này, sợ là cả Tử Dạ quốc cũng không tìm ra người thứ hai. Trước mắt, ta có cơ hội trở thành người của Nhị hoàng tử, sao có thể để cho ngươi có cơ hội tiếp cận Nhị hoàng tử chứ? Càng không thể cho ngươi có cơ hội chen ép danh tiếng của ta! Vân Thiển Hạ, muốn trách thì trách xuất thân của ngươi quá mức thấp kém!”

Ánh mắt Thiển Hạ trở nên sợ hãi: “Nói như vậy, Tam tiểu thư nhất định không buông tha cho ta sao?”

“Đương nhiên! Nếu như ngươi hảo hảo đồng ý phối hợp, ta tất nhiên sẽ không để ngươi chịu quá nhiều khổ sở. Lại nói, thanh âm này của ngươi cũng quá sức mê người đi.”

Trên mặt Tang Khâu Hoa hiện lên nụ cười quỷ mị: “Yên tâm, ta sẽ không cho ngươi uống ách dược* đâu, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, ta chỉ cho ngươi uống thuốc làm hồng giọng nói mà thôi.”

(*) Thuốc cầm.

Trong mắt Thiển Hạ tràn đầy kinh hoàng, thân thể theo bản năng lùi về phía sau, nhưng lùi được mấy bước, phía sau chính là tường, không còn đường trốn.

Tang Khâu Hoa hài lòng cười một tiếng: “Người đâu, cắt đứt gân tay phải nàng ta. Còn tay trái, dù gì, nàng ta cũng là khách của Tang Khâu phủ, lưu lại cho nàng đi.”

“Dạ, tiểu thư!”

Dứt lời, liền thấy năm sáu nha hoàn, bà tử xông vào, vây lấy Thiển Hạ, không lâu sau, trong phòng truyền ra tiếng kêu khóc đến tê tâm phế liệt.

Tang Khâu Hoa nhìn Thiên Hạ ngã trên đất, cánh tay đầy máu, hải lòng rời đi.

Nhưng vừa mới đi được mấy bước lại nhìn thấy ca ca của mình, Tang Khâu Tử Hách.

“Ca, sao ca lại ở đây?”

“Nhị hoàng tử sắp tới, sao ngươi còn chạy loạn khắp nơi hả?”

“Không có gì! Tiệc nghênh đón Nhị hoàng tử do một tay ca chuẩn bị à?”

“Đương nhiên! Nhị đệ bị thương nặng, bây giờ vẫn nằm trên giường, những chuyện này, tự nhiên phải do ta xử lý. Chẳng lẽ, chuyện nhỏ như này còn phải phiền đến đại bá và phụ thân?”

“Ca ca, vậy, lúc yến tiệc, ta hiến một khúc được không?”

“Ngươi muốn gảy đàn? Cũng tốt!” Tang Khâu Tử Hách gật đầu, “Cũng sắp tới lúc Nhị hoàng tử chọn phi, cô cô tất nhiên muốn tự mình lựa chọn hoàng phi. Ngươi phải cẩn thận chút, đừng có để người của đại phòng chiếm được hạng nhất.”

“Yên tâm đi, ca ca, Nhị hoàng tử yêu cảm, mà trong mấy tỷ muội, chỉ có cầm kỹ của ta là tốt nhất. Về phần Tiểu Đào, nàng ta vẫn chỉ là một đứa bé mà thôi! Nhị hoàng tử sẽ không thể nào nhìn trúng nàng ta được.”

Tang Khâu Tử Hách hơi nhú mồm, “Nhưng nàng ta là thân muội muội của Tang Khâu Tử Duệ.”

Tang Khâu Hoa khinh thường nói, “Ca, là thân muội muội của hần thì thế nào? Không có Tang Khâu gia, làm sao hần có cái danh Tang Khâu công tử?”

“Muội muội, những lời như này nên cẩn thận chút.”

“Ca ca, bây giờ nhị ca bị thương nặng nằm trên giường, chẳng phải thời cơ tốt nhất để chúng ta hạ thủ sao?”

Tiếng đàn trong phòng càng lúc càng như có như không, càng ngày càng khiến người ta tâm thần không yên.

Vân Trường An sau khi nghe xong một hồi, mới nói: “Lá ga của nha đầu này đúng là ngày càng lớn mà. Cái gì cũng dám làm.”

“Đây là khúc gì? Nghe rất thoải mái!” Mục Lư Niên hỏi.

“Đây là Nhiếp hồn khúc. Chuyên dùng để thi triển bí thuật.” Vân Trường An từ tốn nói, cũng không giải thích gì thêm.

Mục Lư Niên khẽ cau mày, “Có tổn hại đến thân thể nàng không?”

“Cái này không sao. Chỉ là, nàng sẽ hơi mệt chút thôi.”

Cuối cùng, khúc nhạc cũng kết thúc.

Tang Khâu Hoa cười, rời khỏi Thánh Phong cư, lưu lại trong đầu nàng chỉ có cuộc nói chuyện vui vẻ về với Thiên Hạ lúc trước.

Lúc Vân Trường An và Mục Lư Niên đi vào, thấy Thiên Hạ đang dựa vào một bên nhuyển tháp, sắc mặt vẫn giống ngày thường, không có gì đặc biệt, chỉ có chút mệt mỏi mà thôi.

“Muội muội, vừa rồi muội hỏi được cái gì à?”

Thiên Hạ gật đầu một, hí mắt, “Tang Khâu Hoa này thật đúng là độc ác.”

Mục Lư Niên có phần không ngoài dự đoán, “Nàng ta ghen tỵ?”

“Không chỉ vậy!” Khóe môi Thiên Hạ cong lên, “Lại muốn phế tay của ta! Thực là nực cười!”

Thần sắc Mục Lư Niên lập tức đóng băng, “Nàng ta dám có tâm tư như vậy?”

Thiên Hạ cảm nhận được tâm tư của Mục Lư Niên, mở mắt, đôi mắt trong sáng vẫn còn vương chút hơi nước, “Không sao! Không làm được chẳng lẽ còn không cho phép người ta nói. Khiến ta bất ngờ nhất, không phải chuyện nàng ghen tỵ mà là bí mật của nàng ta và Tang Khâu Tử Hách.”

“Bí mật gì?” Vân Trường An không kiềm chế được nói.

“Nàng ta và Tang Khâu Tử Hách là thân huynh muội cùng một mẹ, dĩ nhiên là biết nhiều bí mật của hần. Có điều, ta thật không ngờ, dòng chính của Tang Khâu gia lại có thể cầu kết với kinh thành Mai gia.”

“Mai gia?” Nét mặt Mục Lư Niên khẽ động, “Mai quý phi?”

“Không sai!”

Thiên Hạ khẽ cười: “Tang Khâu Tử Hách cũng thật to gan, dám liên thủ với Mai gia. Hắn không sợ một khi bị Tang Khâu Hoàng và lão thái gia phát hiện, nóng giận mà đuổi ra khỏi gia tộc sao?”

“Vì ngôi vị gia chủ mà ngay cả lợi ích gia tộc cũng có thể vứt bỏ, đáng giá sao?” Vân Trường An lắc đầu, “Người như vậy, không biết nên nói bọn họ may mắn hay đáng thương đây.”

Dừng một chút, Vân Trường An lại nói: “Tin tức này, có nên nói cho Tang Khâu Tử Duệ không?”

Thiên Hạ lắc đầu, “Không vội! Chúng ta cứ yên lặng theo dõi kỳ biến, nhìn xem bản lĩnh của Tang Khâu Tử Duệ đến đâu rồi hãy nói.”

Mục Lưu Niên khẽ cười một tiếng: “Tang Khâu công tử danh khắp thiên hạ cũng không phải hạng người tầm thường. Từ sự kiện Nhâm gia, có thể thấy thủ đoạn của người này vô cùng nham hiểm. Tang Khâu Tử Duệ là đang chờ cơ hội.”

“Cơ hội gì?” Vân Trường An mờ mịt hỏi.

Thiên Hạ và Mục Lưu Niên đồng thời nhìn nhau một, không hẹn mà gặp, thấy được sự sáng tỏ trong mắt đối phương, “Chờ cơ hội có thể quang minh chính đại giết chết Tang Khâu Tử Hách.”

— Hết chương 69 —

(*) Cấu trúc tam tiến là cấu trúc đối xứng

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phú Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Một Màn Kịch Hay!

Bởi vì Nhị hoàng tử sắp tới cho nên mấy ngày gần đây, An Dương thành bắt đầu giới nghiêm. Dù sao thì thế gia lớn nhất An Dương thành là Tang Khâu gia mà Nhị hoàng tử lại là hoàng tử duy nhất của Hoàng hậu, cũng là thân ngoại tôn của Tang Khâu gia. Dĩ nhiên, An Dương thành không dám buông lỏng canh phòng.

Nhị hoàng tử đi chuyến này, tuy cố tình khiêm tốn nhưng vì còn mang theo thăm hỏi của Hoàng thượng cho nên không thể mặc thường phục vào thành.

Tang Khâu lão thái gia và An Dương thành Thứ sử dẫn đầu một đám quan viên ra khỏi thành nghênh đón, rất cung kính. Đương nhiên, bên trong những người cung kính này, không bao gồm Tang Khâu Tử Duệ không thể xuống khỏi giường.

Chủ tử lớn bé trong Tang Khâu phủ, tất cả đều ra khỏi thành nghênh đón, bao gồm cả nữ quyến lớn nhỏ, chỉ cần có thể hoạt động, đều ra khỏi thành.

Thính Phong cư vốn đã yên tĩnh nay lại càng thanh tĩnh thêm ba phần.

“Các người nói xem vị Nhị hoàng tử này liệu có lấy nữ tử của Tang Khâu gia làm vợ không?” Vân Trường An vừa trêu đùa một con chim trong lồng tre vừa hỏi.

“Không biết.” Thiên Hạ trả lời rất dứt khoát.

Mục Lưu Niên thì nhún vai, cười nói: “Khó nói.”

Thiên Hạ thủy chung chưa từng ngừng đầu, chăm chú vào bàn cờ, giống như hai màu đen trắng bây giờ còn tốt hơn khuôn mặt của Mục Lưu Niên không biết bao nhiêu lần.

“Sao vậy?” Vân Trường An bị khơi dậy hứng thú, không trêu chọc con chim nhỏ nữa mà xúm lại.

Mục Lưu Niên nhìn Thiên Hạ đang rơi vào trầm tư, không thúc giục nàng nữa, nói: “Cái này còn phải xem ý tứ của Hoàng thượng.”

“Hoàng thượng?”

“Hôn sự của các hoàng tử, cho dù là Hoàng hậu cũng không chắc chắn có thể làm chủ. Dù sao, chuyện này cũng khác với quan hệ thông gia của nhà bình thường. Lợi ích quyền thế gắn bó chặt chẽ. Nếu không được Hoàng thượng gật đầu thì Hoàng hậu có đáp ứng cũng không thành.”

“Cái này ta hiểu. Nhưng để duy trì quyền thế mẫu tộc, không phải trước giờ đều vậy sao?”

“Vấn đề bây giờ là, Hoàng thượng sủng ái Mai quý phi, cũng chính là ưu ái Đại hoàng tử hơn một chút. Dù sao, đó cũng là trưởng tử, đứa con đầu tiên của Hoàng thượng.”

“Vậy thì sao? Từ Dạ quốc đích thứ khác biệt, vô cùng coi trọng chuyện này.”

“Có thể hơn được hoàng ân sao? Đừng quên, trăm năm trước, một vị đế vương của Từ Dạ quốc cũng xuất thân thứ tử. Không phải cũng trở thành vua của Từ Dạ quốc đó sao?”

Vân Trường An nhất thời nghẹn họng, không biết phải nói gì nữa, chỉ có điều, trong lòng vẫn có mấy phần bất mãn đối với vị Đại hoàng tử kia.

“Lời nào của người cũng thiên vị Nhị hoàng tử, ta thực không biết, vị Đại hoàng tử kia từng đắc tội người à?”

Vân Trường An lúng túng, vội vàng phủ nhận: “Không có! Sao có chuyện đó được? Sao ta có thể biết vị Đại hoàng tử kia được?”

Mục Lưu Niên nhướn mày, không tiếp tục đề tài này nữa.

“Thiên Thiên, nàng nghĩ xong chưa, muốn hạ chỗ nào?”

Lúc này, Thiên Hạ mới ngẩng đầu lên, đôi mày đen đã nhíu chặt, dáng vẻ vô cùng ảo não, rầu rĩ.

“Không được!”

Dứt lời, giống như cái kính, đưa tay khuấy bàn cờ, toàn bộ ván cờ rối loạn.

Có lẽ, dùng sức hơi lớn, có hai quân cờ lăn xuống dưới đất, rơi trên nền gạch nhưng lại không phát ra tiếng.

Khóe môi Mục Lưu Niên cong lên, hiển nhiên tâm tình không tệ, khom lưng nhặt hai quân cờ một đen một trắng dưới đất lên, sau đó đặt lại vào bàn cờ.

Thiên Hạ dường như có chút xấu hổ, sắc mặt phỉếm hồng, miệng hơi tru lên, giống như trẻ con đang giận dỗi.

“Không phục?”

Nghe thấy thanh âm không hề che giấu của hắn, Thiên Hạ khẽ rừ rừ: “Lần nào cũng là huynh thắng, không có ý nghĩa.”

Vân Trường An ở bên cạnh lại vui vẻ, “Ha ha! Muội muội, hóa ra muội cũng có ngày hôm nay. Trước kia ở trên Phụng Hoàng sơn, muội không phải rất lợi hại sao? Ngoại trừ phụ thân, ai cũng không thắng nổi muội. Còn nhớ muội làm cho Hải gia gia tức đến giậm chân, mắng chửi người. Hóa ra, muội cũng có lúc thua cờ.”

Thiên Hạ thở phì phò, nhìn hắn chằm chằm: “Cái gì gọi là hóa ra muội cũng có lúc thua cờ? Không phải huynh nói, ta đánh cờ với cậu cũng không thắng được sao?”

“Không giống nhau! Phụ thân là cao thủ kỳ đạo. Những năm gần đây, ta chưa từng thấy qua người nào có thể thắng được phụ thân một ván. Huống hồ, phụ thân tư lịch thâm sâu, thắng một tiểu bối như muội cũng không có gì đáng khoe khoang. Nhưng Mục, nhưng Nguyên Nhị có thể thắng được muội, ta thấy có mấy phần đáng xem rồi.”

Vân Trường An cao hứng, suýt chút nữa nói ra thân phận thật của Mục Lưu Niên, cũng may sửa kịp thời, nếu không, thế nào cũng bị Mục Lưu Niên dạy dỗ một trận.

“Có muốn ta chỉ điểm cho nàng một chút không?” Mục Lưu Niên cảm thấy hơi tội lỗi, hỏi.

Thiên Hạ cũng không cho hắn mặt mũi, cơ thể ngả về phía sau, cảm hơi hếch lên, có phần xem thường nói: “Hừ! Huynh? Tài đánh cờ của ta được cậu đích thân truyền dạy. Huynh? Chẳng qua là ta không muốn thắng thôi. Nếu ta thực sự dụng tâm đánh cờ với huynh, huynh cho rằng huynh có thể thắng được?”

Bây giờ đổi lại, là Mục Lưu Niên có phần kinh ngạc, ngẫm nghĩ lời của nàng, không nhận được mỉm cười, nếu nàng dùng thuật thôi miên đối với mình, vậy thì đúng là mình chỉ có thể thua, không biết đến lúc nào mới thắng được.

“Nói rất đúng, rất chính xác! Là nàng nhường ta!”

Thiên Hạ hưởng thụ lời tăng bốc của hắn, coi như đây là chuyện đương nhiên.

“Nhị hoàng tử tới thôi mà, bọn họ có cần thiết phải bày ra trận thế lớn như vậy không? Cái này cũng quá cho hắn thể diện đi?” Thiên Hạ đối với cách làm của Tang Khâu gia, khó tránh khỏi có chút chướng mắt. Nói thế nào đi nữa, hắn cũng là ngoại tôn của Tang Khâu gia, là văn bối của Tang Khâu gia chủ. Vậy mà ông ta còn phải đích thân ra đón. Cái giá của Nhị hoàng tử này, có phần quá lớn đi.

“Người Hoàng thất mà, đương nhiên phải vậy. Đây không chỉ đơn thuần là cho Nhị hoàng tử thể diện, mà còn cho cả Hoàng thất Tiểu gia nữa.”

Thiên Hạ bĩu môi một cái: “Chỉ được cái phô trương lăng phí! Không biết được những chuyện thực sự dân chúng đang làm thì có ích gì.”

“Đây không phải là chuyện ta và nàng có thể quản được.” Mục Lư Niên nói xong, đứng dậy chấp tay đi lại trong phòng một lúc lâu mới đưa lưng về phía Thiên Hạ nói: “Lần này ngược lại là một cơ hội tốt để hảo hảo tìm hiểu một chút về vị Nhị hoàng tử này.”

“Huynh lo lắng giúp đỡ nhằm người, sau này sẽ hối hận?”

Mục Lư Niên lắc đầu, “Đứng đầu một nước, há dễ làm như vậy? Tuy nói Nhị hoàng tử có mấy phần tài hoa nhưng cũng chỉ là lời đồn đại, chúng ta chưa từng chứng kiến tận mắt. Hơn nữa, có tài hoa cũng chưa chắc đã là một minh quân biết cách trị quốc.”

“Cũng phải! Nếu phẩm chất người này không tốt thì cũng không phải chuyện may mắn của quốc gia.”

Vân Trường An không nhịn được nói: “Này, này, ta nói hai người các người, chúng ta có thể đừng nói những chuyện nhằm chán này nữa không? Lát nữa, Tam Thất đem đồ ăn lên còn có thể nuốt trôi được sao?”

Thiên Hạ mím môi cười nhẹ không nói. Ánh mắt Mục Lư Niên khẽ lóe lên, “Nói rất đúng, bây giờ, thực sự không nên bàn luận mấy chuyện này.”

“Lần trước, Tang Khâu Tử Duệ nói đến đại nghiệp nhưng thực chất là chỉ giúp đỡ Nhị hoàng tử đăng cơ để vị?”

Trầm mặc một lúc lâu, Mục Lư Niên đột nhiên quăng ra một câu.

Cơ thể Thiên Hạ thoáng cứng lại, lắc đầu trả lời: “Không biết.”

“Chắc chắn là vậy! Trợ giúp Nhị hoàng tử đồng nghĩa với việc trợ giúp Tang Khâu gia. Tang Khâu Tử Duệ không ngốc, cho dù có ngốc cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức đi giúp vị Đại hoàng tử kia?” Vân Trường An có chút khinh bỉ nói, “Ta nói này, đầu óc người có phải bị hư rồi không? Vấn đề rõ như ban ngày rồi còn hỏi ra một câu như vậy?”

Sắc mặt Thiên Hạ nháy mắt đông cứng lại, hít sâu một hơi, dường như đang cố gắng hồi phục lại tâm tình đang điên cuồng, một lúc lâu sau mới một lần nữa nói: “Trên người hắc đường như tồn tại khí chất mà người thường không sánh được. Mặc dù, ta chưa từng thấy qua hoàng tử nhưng ta dám nói, trên người Tang Khâu Tử Duệ tồn tại khí vương giả cường đại. Mặc dù, hắc đã cực lực che giấu nhưng cỗ khí thế này, không phải hắc muốn là có thể che giấu được.”

Lời này vừa ra, Mục Lư Niên vẫn luôn bình tĩnh như nước cũng có chút run sợ.

Tang Khâu Tử Duệ? Trên người Tang Khâu công tử danh khắp thiên hạ lại có nồng đậm khí vương giả?

Vân Trường An biểu hiện khoa trương hơn, há miệng, không nhúc nhích.

Bầu không khí trong phòng nhất thời an tĩnh đến cực độ.

Thiên Hạ nói ra những lời này, đột nhiên cảm thấy đáy lòng buông lỏng không ít, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều.

“Thiên Thiên, từ đâu nàng biết được chuyện này?”

Thiên Hạ khẽ thở ra một hơi, “Cảm giác! Lúc ta bước vào ảo cảnh của hắc, loại cảm giác này cực kỳ mãnh liệt. Hơn nữa, hai người không cảm thấy bản thân hắc thực sự tồn tại khí trạch cực đại sao?”

Mục Lư Niên ngẩn ra, không tự chủ gật đầu một cái, “Đúng vậy. Khí trạch của hắc đích thực rất cường đại. Chỉ có điều, nếu nói khí vương giả, ta thực sự chưa cảm giác được. Hoặc là, do nàng và hắc có tồn tại tâm linh cảm ứng kỳ quái đó nên mới cảm nhận được?”

Thiên Hạ cũng có chút mờ mịt, “Có lẽ vậy.”

Vân Trường An lúc này mới phục hồi tinh thần, sắc mặt nghiêm túc nhìn hai người, “Những chuyện như hôm nay, về sau đừng nói nữa. Nói không chừng sẽ bị vị Tang Khâu công tử kia trực tiếp đoạt mạng.”

“Muội biết rồi. Chuyện này về sau, chúng ta không ai được nhắc lại nữa.”

Thiên Hạ thay đổi chủ đề, “Đợi qua dịp ghé thăm của vị Nhị công tử, muội nghĩ, chúng ta nên cũng không cần tiếp tục ở lại Tang Khâu phủ nữa. Quan trọng là, thương tích của Tang Khâu công tử ngày càng chuyển biến tốt đẹp, Tang Khâu phủ cũng không nhất thiết phải lưu chúng ta lại nữa.”

“Vậy thì chưa chắc! Nói thế nào đi nữa, cũng là Trường An cứu tính mạng hắc, ngộ nhờ vừa rời khỏi Tang Khâu phủ, chúng ta lại bị người tập kích thì sao?”

Vân Trường An có phần tò mò nhìn Mục Lư Niên, “Người không muốn chúng ta rời khỏi đây?”

Thật là hiếm thấy!

Không phải Mục Lư Niên coi vị Tang Khâu công tử kia là tình địch sao? Sao bây giờ lại không muốn đi?

Mục Lư Niên trừng hấn một cái, “Ta không nói là không muốn rời đi. Ta chỉ đang nghĩ, thân là danh môn thế gia, bọn họ sẽ làm ra chuyện để cho ân nhân cứu mạng đưa thân vào hiểm cảnh sao? Thiên hạ mỗi người một ngum nước bọt cũng đủ dìm chết bọn họ. Danh môn, hừ! Đúng là đánh giá cao thanh danh của bọn họ.”

“Nếu vậy, muội muội, muội nói xem, chúng ta chủ động rời khỏi đây, bọn họ có đáp ứng không?”

Đúng lúc này, ám vệ của Mục Lư Niên đột ngột hiện thân, sau khi ở bên cạnh Mục Lư Niên nói nhỏ vài câu lại nhanh chóng rời đi. Quay đi quay lại chỉ một cái chớp mắt, Thiên Hạ thậm chí còn chưa kịp nhìn xem đối phương cao thấp như nào.

Mục Lư Niên đột nhiên nhếch môi, cười đến bi ối, “Lần này tốt rồi, có lẽ, chúng ta có lý do rời khỏi nơi này rồi.”

Thiên Hạ khiêu mi, dùng ánh mắt dò hỏi Mục Lư Niên, nhưng hắn chỉ cười cười, rõ ràng không muốn nói, chọc giận Thiên Hạ.

“Thương thế của Tang Khâu Tử Duệ đã dần khỏi, hơn nữa, ý tứ của Tang Khâu lão thái gia là, Nhị hoàng tử tới đây, những người chúng ta ở đây xuất thân hèn kém, có thể chẳng may đụng phải Nhị hoàng tử. Cho nên, vì lo lắng cho sự an toàn của Nhị hoàng tử, ba dân đen chúng ta vẫn nên rời khỏi nơi này cho thỏa đáng.”

Thiên Hạ nghe xong, lập tức bùng tỉnh.

Cái gì mà đụng phải Nhị hoàng tử? Rõ ràng là cảm kỹ của nàng ở trong mắt người Tang Khâu phũ quá mức chướng mắt.

Xem ra, vị Tang Khâu Hoa kia cũng nói không ít “lời hay ý đẹp” trước mặt Tang Khâu lão thái gia.

Thiên Hạ nhếch môi, “Vốn dĩ, ta cũng không có hứng thú với vị Nhị hoàng tử này. Mặc dù hắn có quyền có thế, ta cũng không có ý đụng tới. Nhưng mà, vị Tang Khâu Hoa kia lại hao phí tâm tư như vậy, khiến ta có mấy phần tò mò về hắn.”

Vừa dứt lời, liền cảm thấy bên hông bị xiết chặt, Mục Lư Niên có chút nguy hiểm nhìn nàng, “Vừa rồi, ta nghe không rõ, nàng lặp lại lần nữa được không?”

Cổ họng Thiên Hạ căng thẳng, cảm giác bên tai mình truyền đến một loạt tiếng ma sát, sao mình lại cảm thấy đứng bên cạnh mình là một đầu sói, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nó nuốt chửng nhỉ?

Vân Trường An nhìn lên, lập tức nóng nảy, bật người dậy.

“Lui ra, lui ra! Người làm cái gì thế hả? Nam nữ thụ thụ bất thân! Mục Lư Niên, người có tin ta lập tức gửi thư cho tổ mẫu, sắp xếp hôn sự cho muội muội không?”

Dường như, uy hiếp của Vân Trường An rất có hiệu quả. Mục Lư Niên không tình nguyện buông nàng ra, trong mắt tràn đầy lệ khí, khiến Thiên Hạ không tự chủ run rẩy mấy cái.

“Cái kia, ta chưa nói gì cả. Rời đi cũng tốt, dù sao ở mấy ngày, cái gì muốn biết chúng ta cũng đã nghe ngóng được không sai biệt lắm rồi.”

Mục Lư Niên lúc này mới khẽ hừ một tiếng hài lòng, nhưng trên mặt vẫn còn sự khó chịu, hiển nhiên đất lòng vẫn có mấy phần buồn bực, khiến Thiên Hạ lúng túng ho khan một cái, không dám lên tiếng nữa.

Ba người trầm mặc một hồi. Lúc Tam Thất bùng mất đĩa điểm tâm tới, rõ ràng cảm thấy mấy vị chủ tử không được bình thường.

Mà lúc này, trong viện của Tang Khâu Tử Duệ cũng vô cùng yên tĩnh.

“Chủ tử, thành, những người đó không một ai lọt lưới. Toàn bộ đều chết.” Trường Bình vẫn một bộ hắc y, quỳ gối trước giường.

“Có để lại dấu vết gì không?”

“Chủ tử yên tâm. Mặc dù thuộc hạ bức cung nhưng đều dùng thủ đoạn người khác không nhìn ra, từ trên da thịt sẽ không phát hiện được gì. Hiện tại, người đã chết, hơn nữa, chỗ kia còn cách rừng rậm không xa, thuộc hạ phải người bí mật canh gác ở đó, nhiều nhất ba ngày, những thi thể này sẽ bị bầy sói gặm ăn hầu như không còn sót thứ gì.”

“Tốt! Lần này làm sạch sẽ, có trọng thưởng.”

“Thuộc hạ không dám. Có thể đốc sức vì chủ tử là bổn phận của thuộc hạ.”

“Ừm, đi xuống đi. Trước nghỉ ngơi thật tốt, mấy ngày này, Nhị hoàng tử tới, nói với người dưới, bất kể cả nào cũng không được phép hành động thiếu suy nghĩ, càng không được để người khác phát hiện ra sự tồn tại của các người.”

“Dạ, chủ tử.” Trường Bình lui ra. Lúc này, Trường Phong mới từ ngoài cửa tiến vào.

“Khỏi bầm công tử, Nhị hoàng tử đã đến cửa thành, phỏng chừng tối đa một khắc nữa sẽ tới nơi này.”

“Ừm, nói hạ nhân, không cần làm quá, ngày thường làm như nào thì bây giờ cứ làm như vậy.”

“Dạ, công tử.”

Tang Khâu Tử Duệ nói xong, lại nằm xuống, “Đi mời Vân công tử qua đây, nói vết thương của ta rách ra.”

Trường Phong sững sốt, nhanh chóng đưa mắt, quả nhiên, trên vạt áo công tử đã đỏ thẫm, lập tức xoay người ra gọi hạ nhân đi gọi người, không dám chậm trễ nửa phần.

Lúc Trường Phong trở lại, nhìn thấy thương thế của công tử, tự nhiên có chút đau lòng, nhện không được oán trách nói: “Công tử hà tất phải làm vậy? Muốn trừng trị vị Đại công tử kia, có rất nhiều cách, công tử cần gì phải giày vò mình như vậy?”

Tang Khâu Tử Duệ hơi đau nhưng vẫn cười thản nhiên một tiếng: “Đúng vậy, muốn xử trí vị Đại ca kia, ta tự nhiên có rất nhiều cách.” Dứt lời, mím mím môi, nhẹ nhàng nhắm mắt, khẽ lẩm bẩm: “Nhưng muốn giữ nàng lại, cũng chỉ có cách này.”

Câu cuối cùng, Trường Phong đương nhiên cũng nghe được, bước chân dừng lại. Mặc dù chủ tử chưa nói nhưng nàng ấy là ai, còn cần phải hỏi sao?

...

Nhị hoàng tử vừa vào Tang Khâu phủ đã đề nghị đi thăm biểu huynh trước. Dù sao, hẳn là người thừa kế Tang Khâu gia tận lực bồi dưỡng, tương lai của mình vẫn phải nhờ vào hắn rất nhiều.

Thái độ của Nhị hoàng tử đối với Tang Khâu Tử Duệ, ngoại trừ chi thứ hai, những người khác dĩ nhiên là rất vui mừng.

Nhưng vừa vào đến cửa viện, đã thấy bọn hạ nhân đang vội vội vàng vàng trong sân, còn Trường Phong canh giữ ngoài cửa.

“Xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt Tang Khâu Hoàng có chút khó coi.

“Hồi lão gia, vết thương của công tử rách ra, hiện tại, Vân công tử đang băng bó bên trong.”

“Sao vậy, sao lại nứt ra rồi? Y thuật của vị Vân công tử này không phải tốt lắm sao?” Tang Khâu Tử Hách nói.

Nghe qua chỉ là một câu nói bình thường nhưng cũng khiến Nhị hoàng tử nhủ mảy.

Tang Khâu Hoàng có chút không vui. Đứa cháu này chẳng qua là muốn nói cho Nhị hoàng tử, y thuật của vị Vân công tử này cũng chẳng ra gì, cũng không phải là người đáng tin cậy.

Trường Phong không dấu vết liếc Tang Khâu Tử Hách một cái, thấp giọng nói: “Hồi lão gia, sáng nay Tam tiểu thư tới một chuyến, thuộc hạ dù không ở trong phòng hầu hạ nhưng nghe thấy trong phòng có tiếng cãi vã, sau đó, còn truyền ra thanh âm vỡ nát của vật gì đó. Đợi Tam tiểu thư đi, thuộc hạ mới vào phòng sai người thu thập. Lúc đó, sắc mặt của công tử có gì đó không đúng. Nhưng công tử chê thuộc hạ chướng mắt, đuổi thuộc hạ ra ngoài.”

Tang Khâu Hoa đi theo phía sau, lập tức nóng nảy, vội vàng thanh minh cho mình: “Người nói vậy! Ta đụng chạm với Nhị ca lúc nào? Ta chỉ có hảo ý đưa tặng canh bồ nhưng Nhị ca không muốn thì thôi, sao người lại vu khống cho ta như vậy?”

Nói xong, trong đôi mắt dịu dàng của Tang Khâu Hoa đã dâng lên một tầng sương mù, đáng vẻ giống một người bị oan uổng, lại không biện minh được cho mình, thật khiến người ta nhìn mà thương tiếc.

Trường Phong chỉ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, mím chặt môi, không nói gì nữa.

Nhị hoàng tử lại như có điều gì đó suy nghĩ, liếc nhìn Tang Khâu Hoa và Tang Khâu Tử Hách một cái, lát sau nói: “Nếu đã vậy, chúng ta cứ ở đây đi, tiện xem thương thế của biểu ca thế nào.”

Tang Khâu lão thái gia cũng chỉ đành gật đầu. Mấy người tới đình nghỉ bên cạnh ngồi. Quản gia trong viện đã sớm sai người chuẩn bị trà bánh, trái cây, lập tức đưa lên.

Tang Khâu Hoa có mấy phần lúng túng, đi cũng không được mà ở cũng không xong. Bộ dáng ủy khuất của nàng lúc trước, cũng không đá động được Nhị hoàng tử một chút, không tránh khỏi thất vọng.

Có thể ngồi cùng với Nhị hoàng tử, cũng chỉ có mấy vị trưởng bối. Ngay cả Tang Khâu Tử Hách cũng không có tư cách ngồi xuống, nói gì đến một Tang Khâu Hoa nho nhỏ như nàng.

Khúc nhạc đệm vừa rồi khiến cho đáy lòng Nhị hoàng tử sinh ra mấy vòng luẩn quẩn.

Nội bộ Tang Khâu gia tộc không an tĩnh, đối với thượng vị của hắn chỉ có hại không có lợi!

Bất quá, chỉ mảy ý nghĩ, trong lòng Nhị hoàng tử đã có quyết định!

Tang Khâu Tử Duệ là đích xuất trưởng phòng, trước chưa nói đến danh tiếng của hắn bên ngoài ra sao, riêng mấy năm nay Tang Khâu gia cố gắng bồi dưỡng hắn, đã đủ để cho người khác không thể coi thường. Nếu nói hắn không có thể lực riêng, Nhị hoàng tử hiển nhiên không tin.

Đặc biệt là chuyện xảy ra ở An Dương thành lúc trước, Nhị hoàng tử đã nhìn ra thủ đoạn của Tang Khâu Tử Duệ. Còn về việc lần này bị thương, hắn thấy, tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy.

Hơn nữa, Tang Khâu Tử Duệ rong ruổi bên ngoài nhiều năm, mạng giao thiệp bên ngoài vĩnh viễn vượt xa Tang Khâu Tử Hách, thậm chí là ngay cả vị Nhị cửu cửu của mình cũng nhất định không thể bì kịp.

Bên nào nặng bên nào nhẹ, tất nhiên là lập kiến cao hạ.

“Người đâu, đem thuốc bổ Hoàng thượng ban tặng qua đây. Lát nữa, để vị Vân công tử kia xem qua, cái gì có thể dùng, cái gì không thể dùng, phải để hắn xem qua, chúng ta mới yên tâm.”

“Dạ, điện hạ.”

“Còn có, lần này bốn cung tới đây, mẫu hậu dẫn đi dẫn lại, nói Nhị biểu ca nhân tài trụ cột của Tang Khâu gia chúng ta. Trước đây, Nhị biểu ca từng được mẫu hậu triệu kiến. Từ lúc đó, mẫu hậu và bốn cung mới có thể ngày càng thuận lợi. Mẫu hậu nói, không thể để xảy ra bất kỳ sơ suất nào. Lần này ở An Dương thành lại xảy ra chuyện bực này, ắt hẳn có kẻ coi biểu ca như cái đinh trong mắt.”

Lời của Nhị hoàng tử, truyền đến mọi người đồng thời ba tin tức.

Thứ nhất, Hoàng hậu cực kỳ xem trọng Tang Khâu Tử Duệ. Thái độ của Hoàng hậu cũng chính là đại diện cho thái độ của hắn.

Thứ hai, Hoàng hậu chỉ ra ở An Dương thành, trong gia môn của mình, có người dám đánh chủ ý lên Tang Khâu Tử Duệ. Chuyện này hẳn là muốn cho mấy vị gia chủ Tang Khâu gia hảo hảo suy xét một phen.

Thứ ba, Hoàng hậu từng đơn độc triệu kiến Tang Khâu Tử Duệ. Mặc dù không nói rõ nhưng nhất định là hắn đã giúp vạch ra kế sách cho Hoàng hậu, mới khiến cho cuộc sống của Hoàng hậu và hắn dễ chịu hơn một chút. Hôm nay, có người coi Tang Khâu Tử Duệ như cái đinh trong mắt, cũng bày tỏ người này đang chuẩn bị tính toán Tang Khâu gia tộc. Nếu như lần này bỏ qua cho hắn, sợ rằng hậu họa vô cùng.

Nhị hoàng tử nói xong, không khỏi khiến Tang Khâu lão thái gia giật mình. Hóa ra, hắn đã sớm vào cung?

Mà bản thân mình, một chút tin tức cũng không nhận được, điều này chứng tỏ cái gì?

Hoàng hậu phong tỏa tin tức, là vì bảo hộ Tang Khâu Tử Duệ, cũng là vì bảo vệ toàn bộ Tang Khâu gia.

Như vậy, thoát nhìn bên ngoài, Tang Khâu gia vẫn chưa hề bị cuốn vào bất kỳ tranh đấu nào trong triều đình.

Tang Khâu Hoàng cũng giật mình không nhỏ. Hắn tất nhiên biết đứa con trai này của mình, từ trước nay luôn ưu tú, nhưng không nghĩ tới, lại đã sớm vì Hoàng hậu và Nhị hoàng tử phân ưu.

Chẳng trách, Nhị hoàng tử lại đích thân đến tận đây. Xem ra, đây rõ ràng là ý của Hoàng hậu. Lời trong lời ngoài, đều là vô cùng hài lòng với Tang Khâu Tử Duệ.

Tang Khâu Tử Hách sắc mặt không đổi nhưng một bên tay buông xuống đã nắm chặt.

“Điện hạ nói phải, chuyện của Tử Duệ nhi, vì thần đã sai người nghiêm gia tra hỏi. Hôm nay, cuối cùng cũng có một chút manh mối. Xin Nhị điện hạ yên tâm, dám dấn thương Duệ nhi, vì thần sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.”

Nhị hoàng tử gật đầu một cái: “Rất tốt! Khi phụ hoàng nghe nói Nhị biểu ca bị thương, rất kinh hãi. Phụ hoàng cũng đã gặp qua Nhị biểu ca, cực kỳ yêu thích tài hoa của huynh ấy. Năm kia người có ý muốn huynh ấy vào triều làm quan, đáng tiếc lúc đó, Nhị biểu ca không chịu, nói tài sơ học thiển, muốn ra ngoài học hỏi nhiều hơn nữa.”

Nhị hoàng tử nói đến đây, thấy mọi người đều ngạc nhiên, cũng hơi bất ngờ: “Sao vậy? Chẳng lẽ trước đây, Nhị biểu ca chưa từng nhắc tới chuyện này?”

Tang Khâu Hoàng cũng thật không ngờ, lại còn có chuyện như vậy, lúng túng nói: “Nhị điện hạ cũng biết, Duệ nhi từ nhỏ đã ra ngoài học tập, rất ít khi về nhà. Lần này, bắt quả mới về được một tháng, không nghĩ lại xảy ra chuyện bực này.”

“Thì ra là vậy.”

Nhị hoàng tử chợt nói: “Bây giờ nghĩ lại, lúc Nhị biểu ca uyển cử phụ hoàng, hơn phân nửa, cũng là vì bốn cung a.”

Nghe Nhị hoàng tử cảm khái, lão thái gia cười nói: “Nhị điện hạ không phải như vậy đâu. Đều là người một nhà. Nếu người đã gọi hắn một tiếng Nhị biểu ca, hẳn đương nhiên phải dốc sức vì Nhị hoàng tử.”

Nhị hoàng tử cười nhạt, gật đầu nói: “Ngoại tổ phụ nói rất đúng. Đã là người một nhà, ngoại tổ phụ cũng không nên lúc nào cũng gọi ta là Nhị hoàng tử,

cứ gọi thẳng tục danh của hậu bối là được. Đại cữu cữu và Nhị cữu cữu cũng đừng khách khí.”

“Được.” Nụ cười trên mặt lão thái gia có mấy phần thật ý. “Vay lão phu cung kính không bằng tuân mệnh. Nghe Vân Phóng kêu một tiếng ngoại tổ phụ cũng thật thoải mái.”

Chỉ mấy câu nói đã đưa bầu không khí xa lạ kéo gần lại không ít. Tang Khâu Hoàng đối với đứa cháu ngoại này cũng rất hài lòng.

Trong lúc lơ đãng, đuôi mắt của Nhị hoàng tử Tiểu Vân Phóng và Trường Phong giao nhau, vền vền tiếp xúc trong nháy mắt nhưng Nhị hoàng tử dường như liền hiểu ra cái gì đó. Lập tức, có cảm giác thả lỏng không ít.

Tiểu Vân Phóng lúc này đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Nhị biểu ca vẫn luôn cho mình cảm giác cao không thể với tới, làm sao lại đột nhiên bị thương nặng như vậy? Hơn nữa, chuyện bất trắc hôm nay không tầm thường chút nào, cũng khiến hắn hiểu thêm rất nhiều.

Nếu mình vừa tới đã tỏ rõ lập trường, sợ rằng muốn Nhị biểu ca tương trợ cũng gặp chút khó khăn.

Bên trong, Vân Trường An bận đến tối tăm mặt mũi.

“Nhị công tử nên tĩnh dưỡng thật tốt. Nếu như vết thương lại vỡ ra thì không chỉ có đau không thôi đâu.”

“Đa tạ Vân công tử.” Sắc mặt Tang Khâu Tử Duệ tái nhợt, không còn chút huyết sắc, vuốt cằm, hướng về phía Vân Trường An: “Chỉ là, lại phải vất vả Vân công tử mấy ngày rồi.”

Vân Trường An sững sờ một chút, lại nhìn thần sắc không tốt của hắn, thân là thầy thuốc, điểm thứ nhất nghĩ tới, chính là lấy thương thế của hắn làm trọng.

“Nhị công tử yên tâm tĩnh dưỡng đi. Nếu có chỗ nào không thoải mái thì kêu người gọi ta qua.”

“Đa tạ. Người đâu, tiễn Vân công tử ra ngoài.”

“Dạ, công tử.”

Vân Trường An vừa ra tới, người bên ngoài đương nhiên không nói chuyện tiếp nữa.

Vân Trường An căn bản không biết trong đình có những ai ngồi, sau khi ra ngoài, ngay cả nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đi thẳng ra cửa viện.

Tang Khâu Hoa lần đầu nhìn thấy vị Vân công tử này, thấy hắn tướng mạo bất phàm, nhưng lại không có nhãn lực, không khỏi có chút tức giận.

Nói thế nào đi nữa, ở đây cũng nhiều người như vậy, hắn lại không hề đưa mắt lấy một cái.

“Người này sao vậy? Ánh mắt có phần quá cao đi?”

Lời của Tang Khâu Hoa, mọi người đều nghe thấy.

Trường Phong vẫn không nói gì nhưng Tiểu Vân Phóng lại mở miệng nói chuyện.

“Vị này là Tam biểu muội à? Ngươi có điểm không biết, hắn là cao đồ của thân y Ngọc Ly Tử. Tính cách Ngọc Ly Tử rất quái đản. Năm ấy, phụ hoàng tận lực mời ông ta ở lại, còn động sát cơ, nhưng ông ta vẫn không chịu khuất phục. Không có cách nào khác, phụ hoàng đành phải hạ lệnh, để ông ta ra khỏi cung. Đồ đệ của ông ta, tính tình dĩ nhiên cũng sẽ có chút kiêu ngạo bất tuân, đây cũng là bình thường.”

Trường Phong lúc này đã sớm đi vào trong bản báo với Tang Khâu Tử Duệ, rất nhanh mở cửa đi ra, đứng ở cửa chào đón.

Tang Khâu Hoàng thấy hạ nhân bung từng chậu máu loãng và vài thắm máu đi ra, lần nữa nhíu mày.

“Hồi lão gia, lúc trước công tử phân phó, thân thể phu nhân mới khỏe, cho nên chuyện vết thương của người bị vỡ, xin mấy vị chủ tử giữ bí mật, đừng để cho lão phu nhân và phu nhân biết.”

Tiểu Vân Phóng cười nói, “Nhị biểu ca đúng là người hiểu tâm.”

Lão thái gia cũng gật đầu, “Phân phó, ngàn vạn lần không được nhắc đến chuyện này.”

“Dạ, phụ thân.” Tang Khâu Hoàng và Tang Khâu Nghiệp khom người đáp.

Mấy người vào trong thăm, thấy sắc mặt Tang Khâu Tử Duệ tái nhợt, chỉ ngồi một lát rồi tất cả giải tán.

Tiểu Vân Phóng sắp xếp ổn thỏa xong liền đi tắm rửa, thay y phục. Buổi tối có tiệc nghênh đón nên hắn không thể thư giãn được.

Chuyện Tang Khâu Hoa và Tang Khâu Tử Duệ xảy ra tranh chấp, Tang Khâu Tử Duệ không đề cập tới, đương nhiên cũng không ai hỏi lại, dù sao cũng là người trong nhà, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.

Nhưng mà, ánh mắt Tang Khâu Hoằng nhìn về phía toàn bộ chi thứ hai, có mấy phần không vui.

Tang Khâu Hoa trở về viện của mình, không thể thiếu được một phen chửi mắng đánh đập.

Đây tớ nào dám nói gì? Chỉ có thể cẩn thận hầu hạ.

Buổi tối, một nô tỳ thiếp thân bên cạnh Tang Khâu Hoa bị một nô tỳ khác gọi lại, sau đó thần sắc gấp gáp, đi vòng qua viện chi thứ hai, đi về phía viện Đại phu nhân.

Vân Trường An về tới Thính Phong cư đem thương thế của Tang Khâu Từ Duệ nói lại một lần, sau khi hẳn lập lại lời của Tang Khâu Từ Duệ, sắc mặt Mục Lưu Niên tái xanh.

“Người này cố ý!”

Vân Trường An cố tình bỏ qua lời của hắn, “Ta thấy vết thương của hắn nhất định là tự mình làm vỡ, điểm này không sai được. Bởi vì nhất thời tức giận cho nên mới thành ra như vậy.”

“Bị người khác chọc giận?”

Vân Trường An đem mấy chuyện bát quái nghe được kể lại một lần, sau đó còn không quên thêm một câu: “Ta thấy vị Tang Khâu Hoa đúng là không phải người tốt lành gì, nhưng vị Tang Khâu công tử này cũng chẳng phải hạng người lương thiện gì.”

“Hắn đương nhiên không phải hạng người lương thiện.” Thiển Hạ lạnh lùng, “Người muốn thành nghiệp lớn, có mấy người lương thiện? Hắn cùng lắm chỉ là muốn mượn cơ hội này làm khó chi thứ hai thôi. Nhìn đi, trò hay phía sau còn đặc sắc hơn nhiều.”

Mục Lưu Niên nghe Thiển Hạ đánh giá về hắn như vậy, sắc mặt lập tức khá hơn nhiều, “Tối nay Tang Khâu phủ chắc chắn có yến tiệc. Danh lưu quý tộc An Dương thành chắc chắn sẽ đích thân đến. Thiển Thiển có muốn đi xem một chút không?”

“Không có hứng thú!” Thiển Hạ lắc đầu, “Có gì khác ngoài oanh ca yến vũ đâu mà xem!”

Nói xong, đột nhiên ý thức được cái gì đó, nhưn mảy nhìn hắn, “Nếu huynh muốn ngắm mỹ nhân thì cứ đi. Với bản lĩnh của huynh, bọn họ muốn phát hiện ra sợ cũng không dễ dàng đâu.”

“Thiển Thiển hà cớ phải châm biếm như vậy? Ta thấy nàng gần đây suốt ngày phải ở trong nhà, sợ nàng buồn bực.” Mục Lưu Niên nói, “Hơn nữa, không phải nàng nói tối nay sẽ có kịch hay sao?”

“Tối nay?”

Mục Lưu Niên nhếch miệng cười, “Ta không tin, vị Tang Khâu Từ Duệ kia sẽ buông tha cơ hội lần này. Làm trò trước mặt danh môn quý tộc mới là cơ hội tốt nhất để chèn ép chi thứ hai.”

Thiển Hạ nghe xong, mi tâm khẽ động: “Đúng vậy.”

“Không bằng, chúng ta đánh cược xem, tối nay, ai sẽ là người xui xẻo nhất?”

Vân Trường An nhìn hai người, cắn môi suy nghĩ một chút, “Có khi nào là vị Tang Khâu Từ Hách kia không?”

“Tang Khâu Hoa!”

Mục Lưu Niên và Thiển Hạ nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng nói.

Vân Trường An nhìn hai người cực kỳ ăn ý, không khỏi nổi giận: “Các ngươi có thần giao cách cảm đúng không?”

Mục Lưu Niên vui sướng cười ra tiếng, vỗ vỗ vai hắn: “Thần giao cách cảm? Ta rất thích từ này! Ta với Thiển Thiển có thần giao cách cảm đó. Ha ha ha.”

“Sao các ngươi lại chọn Tang Khâu Hoa?”

Bởi vì, nàng là người yếu nhất chi thứ hai.” Thiển Hạ dứt lời, khóe môi cũng cong lên thành nụ cười, “Được rồi, chúng ta cũng nên dùng bữa thôi, ăn xong sớm đi xem trò vui sớm.”

Tối hôm đó, toàn bộ tiền viện Tang Khâu phủ đèn đóm sáng như ban ngày. Có lẽ cân nhắc vết thương của Tang Khâu Từ Duệ chưa lành nên cũng không quá mức phô trương, chỉ ít biểu hiện ra bên ngoài, sẽ không quá mức rêu rao.”

Nhưng đồ ăn lại cực kỳ chú trọng.

Ngay cả đĩa đồ thức ăn cũng được chọn lựa tinh tế, trước bàn mỗi người đều có đầy đủ một bộ. Hơn nữa, bởi vì nam nữ khác biệt mà chén đĩa cũng

phân thành hai màu xanh hồng và hoa văn khác nhau, xuất sứ đều từ các lò nung nổi tiếng Tử Dạ quốc.

Mặc dù, tân khách tham dự yến tiệc đều giới hạn trong phạm vi những nhân vật nổi tiếng ở An Dương thành nhưng ít cũng phải đến trăm người. Mọi người còn kéo theo cả người nhà. Nghe nói Nhị hoàng tử đến, nhà nào chẳng muốn đem nữ tử đủ tuổi nhà mình đến, hy vọng có thể lọt vào mắt xanh của Nhị hoàng tử.

Thiên Hạ ở một nơi bí mật nhìn ra, đồng chén đĩa hạng nhất này, ít cũng phải tốn gần vạn lượng đi. Thiên Hạ nhìn không được hít khí lạnh, An Dương Tang Khâu gia quả thật là danh bất hư truyền, thật là giàu a!

Ba người không cố ý che giấu, đều ngồi trên nóc nhà, còn thuận tiện sai người chuẩn bị bày biện trên ấy mấy đĩa hoa quả, điểm tâm, còn có cả một bầu Mấu đơn lộ nữa.

“Thế nào? Hâm mộ à?”

Trong giọng nói của Thiên Hạ có chút trêu chọc lại mơ hồ lộ ra mấy phần ghen tuông. Mục Lư Niên cong môi, vui vẻ nói. “Thiên Thiên, nàng có thể nói được như vậy, ta thật cao hứng.”

Thiên Hạ liếc trắng mắt, ý tứ trong mắt vô cùng rõ ràng, đó là “ngươi có bệnh à?”.

Vân Trường An chăm chú nhìn cảnh đẹp trước mặt, ánh mắt đảo qua trên người mấy nha hoàn và vũ cơ, không thấy có gì hay ho, ánh mắt đơn thuần thường thức.

Mục Lư Niên thuận tay lấy mấy quả hạch đào, bắt đầu bóc vỏ. Thiên Hạ vừa nhìn thấy động tác của hắn, lập tức xoay người, giống như “ta không biết người này.”

“Mau nhìn, những người đó hình như là người trong viện Đại phu nhân. Xem ra, vở kịch hay các người mong đợi cuối cùng cũng mở màn rồi.”

Thiên Hạ lập tức lên tinh thần, đưa cổ nhìn sang.

“Chuyện gì vậy?”

Tiếng đàn sáo tạm ngừng, chỉ nghe thấy giọng nói như chuông đồng của Tang Khâu lão thái gia.

“Đêm nay mở tiệc, sao phu nhân các người chưa đến? Chỉ có mấy ma ma các người tới giúp đỡ?”

Sắc mặt Tang Khâu Hoàng nhất thời cứng đờ, thần sắc không tốt.

“Hồi lão thái gia, phu nhân vốn đã đổi xong xiêm y, mọi thứ cũng đã chuẩn bị xong hết nhưng một nha hoàn lẩm miệng nói thương thế của công tử nặng thêm, chỉ sợ không qua khỏi đêm nay, phu nhân nóng ruột, lập tức ngắt xi. Bây giờ, đại phu đang chẩn bệnh cho phu nhân.”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người trong tiệc không ai không kinh hãi.

Tang Khâu công tử bị thương nặng không khỏi?

Đây là tin tức kinh thiên cổ nào?

Nếu An Dương thành không có Tang Khâu công tử thì có khác nào sụp đổ mất một nửa?

“Nói bậy!” Tang Khâu lão thái gia thấy sắc mặt buồn bực của Nhị hoàng tử, lớn tiếng khiển trách.

“Hồi lão thái gia, nô tỳ đến chính là để giải thích với lão thái gia chuyện này. Nha hoàn lẩm miệng kia đã bị bắt lại, hơn nữa, nàng ta khai nhận, đem tin tức này tiết lộ cho nàng ta là nha hoàn Hà Hương bên cạnh Tam tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Phu Quân, Cẩm Tú Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.